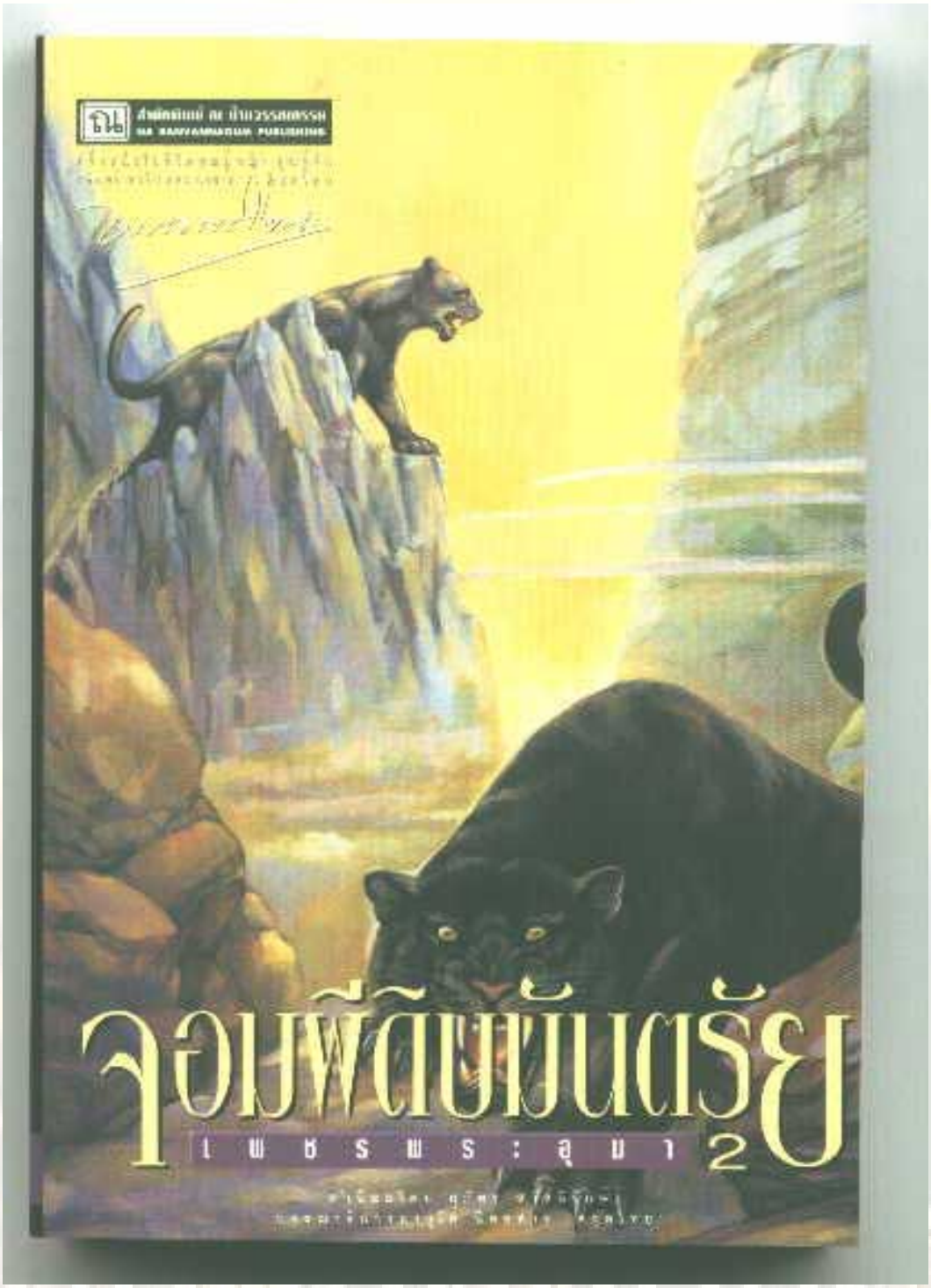
จอมพิฆาตรัย
เพชรพระอุมา 2

ไชยยันต์ อนันตรัย หมดหวังเสียแล้ว!! นั่นเป็นความรู้สึกอันหนาวเหน็บและปวดชาที่แล่นขึ้นจับประสาททุกระบบของจอมพราน เป็นครั้งแรก ที่เขาแลเห็นดวงตาของเชษฐา วราฤทธิ์ ที่เปียกขึ้นไปด้วยน้ำตา มันเป็นน้ำตาของลูกผู้ชายชาตรีซึ่งสำนึกได้ว่า ณ บัดนี้เขากำลังสูญเสียยอดสหายซึ่งเห็นกันมาแต่เล็กแต่น้อยร่วมเป็นร่วมตายกันมาโดยตลอด

สำหรับมาเรีย ฮอฟมัน ไม่มีใครอ่านความรู้สึกของหล่อนได้ ภายใต้สีหน้าอันซึมสงบนั้น หล่อนเป็นผู้หญิงใจแข็งราวกับเหล็กเพชร ยกมือขึ้นทำอาเมนอย่างแช่มช้า ริมฝีปากขมุบขมิบอันเป็นลักษณะเช่นเดียวกันกับที่ทุกคนเคยเห็นครั้งที่หล่อนยืนอยู่เบื้องหน้าหลุมฝังศพของสามี

ภาวะอันเศร้าสร้อยซึมสลดนั้น ปกคลุมไปตลอดทั้งบริเวณแค้มป์ พวกพรานพื้นเมืองทั้งหมดนั่งกอดเข่าคอหลุบรายล้อมร่างของไชยยันต์เป็นวงกลม ปากของทุกคนดูเหมือนจะถูกเย็บไว้สนิท คงได้ยินแต่เสียงร่ำไห้ของดารินเท่านั้น

เวลาแห่งความเงียบงันเหมือนโลกหยุดหมุนนี้ จะผ่านไปนานสักเท่าใดไม่ทราบได้ ในโสตประสาทอันลั่นอื้อของทุกคนดูเหมือนจะแว่วเสียงประหลาดๆ มาจากป่ารอบตัว ฟังคล้ายๆ เสียงกู่เรียก เสียงโอดโอยโหยหวน บางทีก็เหมือนจะมีคนมาพูดกันพึมพำซุบซิบอยู่ในเงามืดของพงไพรที่แวดล้อมอยู่ และบางขณะก็เป็นเสียงหัวเราะแหลมเย็นเยาะหยันไยไพ จะเกิดขึ้นจากอุปาทานหรืออะไรก็ไม่มีใครนำขึ้นมาสอบซักถามกัน นอกจากจะได้ยินและครุ่นคิดกันไปเองตามความรู้สึกเฉพาะตัวของแต่ละคน

แล้วอดีตท่านทูตทหารบกก็เงยหน้าขึ้น ความเข้มแข็งปรากฏขึ้นที่แววตาบึกบึนทั้งคู่อันแสดงให้เห็นว่าปลงตกและระงับความรู้สึกลงได้แล้ว

“ในที่สุด เราก็เสียเพื่อนตายที่ดีที่สุดของเราไป...”

เสียงนั้นแหบห้าว ดังขึ้นท่ามกลางความเงียบ

“ต่อไปจะเป็นใครอีก ไม่รู้ได้ แต่...จะไม่มีอะไรมาเปลี่ยนเจตนาเดิมของเราได้”

“ถึงอย่างไร พวกท่านก็จะต้องไป...ไปสู่ความพินาศ แห่งอาถรรพ์ของนครแห่งความหลับ หรือมิฉะนั้นก็ไปเพื่อแก้บ่วงทัณฑกรรมให้แก่พวกเรา!”

มาเรียพึมพำประโยคที่เจ้าผีกองกอยกล่าวไว้ขึ้นอย่างเลื่อนลอยแผ่วเบา เหมือนจะเตือนระลึก

“มันพูดของมันไว้ถูกแล้ว บางทีพวกเราอาจต้องตายกันทั้งหมด อาจค่อยๆ ไปทีละคน หรือมิฉะนั้น ก็ตายหมู่ในเวลาเดียวกันในวินาทีใดวินาทีหนึ่งข้างหน้า”

“ก็ให้มันรู้ไป!”

เชษฐาตอบอย่างหนักแน่น กร้าวเกรียม สติสัมปชัญญะของเขากลับคืนมาแล้ว ภายหลังจากมึนงงเหมือนตกอยู่ในห้วงฝันร้ายไปชั่วขณะ รวมทั้งอำนาจความรันทดเศร้าโศกที่เกาะกินใจ

นิ้วของใครคนหนึ่งสะกิดเบาๆ มาที่ข้อศอกของรพินทร์ เมื่อหันไปก็พบว่ามันเป็นมืออันผอมดำของส่างปา เจ้าพรานต่องสู่ของมาเรีย มันกำลังมองมาที่เขาด้วยสีหน้าตายด้าน ยากจะอ่านความรู้สึกอันเป็นบุคลิกประจำ แล้วเสียงเบากระซิบก็ดังมาว่า

“นาย”

“ฮือ?”

“นายจะลองเชื่อส่างปาดูสักหน่อยไหม?”

“เชื่ออะไร?”

“พ่อของส่างปา เคยเล่าให้ฟังไว้ตั้งแต่สมัยส่างปาเป็นเด็กเล็กๆ....”

“เล่าอะไร?”

“พ่อว่า ในดงดำ ฝั่งเหนือของลุ่มน้ำสาละวิน มีตะขาบใหญ่เลื้อยมาที เสียงดังเหมือนพายุ...”

“ฉันเห็นแล้ว และทุกคนรวมทั้งแกด้วยก็เห็นแล้ว...ดันเสือกมาเล่าให้ฟังอยู่อีกทำไม”

พรานใหญ่ตวาดเบาๆ อยากจะประเคนบาทาให้เจ้าต่องสู่สักพลั่ก ค่าที่ดันมาพูดเรื่องไม่เป็นเรื่องในภาวะเช่นนี้

“พ่อว่า พิษมันมากยิ่งกว่างูจงอาง กัดใครต้องตายไม่มีทางรอด นอกจากจะรู้วิธีแก้”

รพินทร์หันขวับไปจ้องหน้าอีกครั้ง

“วิธีแก้?” เขาทวนคำ “แก้ยังไง?”

“พ่อว่า ต้องเอาพริกขี้หนูที่ขึ้นอยู่ในดงดำเดียวกัน มาตำผสมกับเนื้อของตะขาบดง พอกปิดที่แผล มันจะเป็นยาดูดพิษออก แก้ให้ฟื้นได้”

จอมพรานขมวดคิ้ว จ้องหน้าต่างปาตาไม่กะพริบอยู่เช่นนั้น พวกพรานพื้นเมืองหูผึ่งชันคอขึ้นจากกิริยาอันหงอยเหงา มองนิ่งมายังเจ้าต่องสู่เป็นตาเดียว ซึ่งยังนั่งงงไม่รู้เรื่อง แต่แล้วก็เข้าใจ เมื่อแหม่มสาวหันไปแปลภาษาพม่าที่ส่างปาใช้พูดกับพรานใหญ่ให้ทั้งสองฟัง

“ทำไมถึงมาบอกเอาเดี๋ยวนี้?”

รพินทร์ซักต่ำๆ ไม่มีความกระตือรือร้นหรือศรัทธานัก

ด้วยสีหน้าตายเหมือนเดิม ส่างปาก็ตอบว่า

“ส่างปาไม่แน่ใจ ไม่รู้ว่ามันจริงหรือไม่ ปู่เล่าให้พ่อฟัง แล้วพ่อก็เล่าให้ส่างปาฟังอีกทีหนึ่ง”

“ก็ทำไมเราไม่ทดลองกันดูล่ะ ในคืนที่มืดสนิท มีดาวส่องแสงแม้แต่ดวงเดียว ก็ยังดีกว่าไม่มีอะไรเสียเลย!”

มาเรียร้องขึ้น

“สายไปเสียแล้ว เมย์...”

เสียงดารินพึมพำขึ้นเศร้าๆ น้ำตาไหลริน

“เธอแน่ใจหรือน้อย?”

“ฉันก็ไม่อยากจะคิดหรือเชื่อเลย แต่ความเห็นในทางแพทย์ของฉัน มันเป็นเช่นนั้น”

หมอดารินตอบเสียงสั่นเครือ ตาแดงช้ำ

“ถ้าเนื้อตะขาบตำผสมกับพริกดง แก้พิษได้จริงๆ ไอ้ส่างปาก็ควรจะถูกฝังแทนนายทหาร ค่าที่มันเพิ่งจะอ้าปากบอกเอาเดี๋ยวนี้!”

บุญคำคำรามออกมา จ้องมองดูพรานต่องสู่ด้วยตาขวางดุ จัน เส่ย เกิด และคะหยิ่นเพ่งจับมองมาเป็นตาเดียวอย่างเดือดดาลใจ

“ถึงส่างปาจะบอกขึ้นในทันที มันก็สายอยู่ดีนั่นแหละ กว่าเราจะไปเอาพริกดงมาได้ เขาก็ต้องตายลงเสียก่อนอย่างที่เห็นอยู่นี่ แล้วอีกอย่างหนึ่ง ส่างปาก็เพียงแต่ได้ยินได้ฟังมาอย่างเลื่อนลอยเท่านั้น ตัวมันเองก็ไม่กล้ายืนยัน”

หัวหน้าคณะกล่าวขึ้น อย่างมองไม่เห็นความหวังอะไรอีกทั้งสิ้น

“ส่างปาจะไปเก็บพริกต้นนั้นมาให้ เอามาตำพอกแผลรอยเขี้ยวของมันที่ขานายปืนโต ลองดูว่าพ่อบอกไว้จริงหรือไม่”

ส่างปาบอกทุกคนมาหน้าตาเฉย

“ถ้าเขายังไม่ตาย และถ้ายานั้นศักดิ์สิทธิ์จริงเขาก็ฟื้นขึ้นได้ แต่นี่เขาตายเสียแล้ว เขาฟื้นไม่ได้หรอก คนที่ตายแล้วรักษาไม่ได้”

เชษฐาพูดผ่านมาเรียให้แปลให้

“ถ้าไม่หาทางช่วย นายปืนโตตายแล้วก็ตายเลย แต่ถ้าพยายามช่วย ตายแล้วก็อาจฟื้นได้”

ส่างปาตอบคุ่ยๆ ตามประสาคนป่าอย่างมัน แต่ฟังแล้วก็ออกจะเป็นปรัชญาน่าคิดอยู่บ้างเหมือนกัน สำหรับหูของผู้เจริญแล้ว

“ก็น่าคิดนะ แปลตามคำพูดของไอ้นี่ออกมา ก็ได้ความคล้ายๆ กับว่า **การพยายามย่อมมีโอกาสมากกว่าการงอมืองอเท้าทอดอาลัย**”

หัวหน้าคณะหันไปกล่าวฝืดๆ กับจอมพรานผู้นั่งนิ่งอยู่

รพินทร์เม้มริมฝีปากแน่น ชำเลืองไปทางร่างอันนิ่งเป็นซากเขียวคล้ำของไชยยันต์ แล้วเหลือบตาไปทางดารินเหมือนจะขอความเห็น พอสบตาอันคลอล้นไปด้วยหยาดน้ำคู่นั้น ก็เห็นหล่อนส่ายหน้าน้อยๆ

“ไม่มีชีพจร หรือลมหายใจเลยหรือครับ คุณหญิง?”

พรานใหญ่ถามเบาๆ ที่สุด

“หยุดไปนานแล้ว ไม่เห็นหรือ ผิวเป็นสีม่วงไปหมดทั้งตัว...”

หล่อนตอบขณะที่ก้มหน้า

รพินทร์ตรวจดูตามร่างกายอีกครั้ง แล้วใช้มีดพับด้านทื่อ อันเป็นเครื่องมือสำหรับเปิดขวดโซดาซึ่งติดตัวอยู่ ทดลองง้างปากไชยยันต์ดู

“เอ...ตัวยังอุ่นอยู่ แล้วก็อ่อนเคลื่อนไหวได้ ไม่มีส่วนไหนแข็งแม้แต่ขากรรไกร ในปากก็ปกติ ไม่มีน้ำลายฟูม...”

เขาพึมพำ แล้วหันขวับไปทางหัวหน้าคณะอย่างตัดสินใจ พูดโดยเร็ว

“หนึ่งในล้านของความหวัง สมมติว่าถ้าจะมีอยู่บ้าง ก็ยังดีกว่าไม่มีความหวังอะไรเสียเลย ทุกคนรออยู่ที่นี่นะครับ ผมกับส่างปาจะเอาพริกขี้หนูดงต้นนั้นมา”

“ก็ลองดู เราไม่มีความหวังอย่างอื่นให้ดีไปกว่านี้อีกแล้ว”

หัวหน้าคณะพยักหน้า จอมพรานฉวยได้ไรเฟิลพร้อมกับไฟฉายลุกขึ้นในทันทีนั้น

“ไป ส่างปา แกไปกับฉัน!”

พรานต่องสู่กระวีกระวาดลุกขึ้นยืนตาม คนของเขาอีกสี่คนขยับตัวจะขอติดตามไปด้วย แต่พรานใหญ่โบกมือห้ามไว้เสียก่อน

“ฉันจะไปกับส่างปาเพียงสองคนเท่านั้น คนอื่นๆ อยู่เฝ้าที่นี่และระวังตัวเตรียมพร้อม อย่าประมาท ฉันจะไปเร็วกลับเร็วที่สุด”

กล่าวจบเขาก็โบกมือกับส่างปา ชวนกันเดินบ่ายหน้าออกจากบริเวณที่พักโดยเร็ว แต่แล้วทันทีนั้นเองก่อนที่จะก้าวพ้นแนวกองไฟสุดท้ายที่สุมไว้ด้านทางด่าน ทั้งเขากับเจ้าต่องสู่ก็ต้องหยุดชะงักกึกลงพร้อมกัน ราวกับนัดกันไว้

ประสาทหูอันเฉียบไว สัมผัสกับเสียงของอะไรชนิดหนึ่งในความมืดมิดของพงไม้ และป่าหินเบื้องหน้า ส่างปาสะกิดสีข้างเขา รพินทร์จับปืนในท่าเตรียมพร้อม ประกบไฟฉายไว้กับกระโจมมือ แต่ยังไม่เปิด ยืนเงี่ยหูตาเบิกกว้าง จ้องเหมือนจะอ่านทะลุเข้าไปในความมืดอันลี้ลับ ส่างปาเองก็ประทับปืนขึ้นไหล่

เพราะเหตุที่ว่าบุคคลทั้งสอง ยังก้าวจากแค้มป์ออกไปได้เพียงไม่เท่าไหร่ มองเห็นหลังกันอยู่ในระยะไม่เกิน 15 เมตร พรรคพวกที่แค้มป์จึงสามารถมองเห็นอาการผิดปกตินั้นได้อย่างถนัด ต่างขยับตัวเตรียมพร้อม ปืนกับไฟฉายขึ้นมาประจำอยู่ในมือทันที แต่ก็ไม่มีใครกระโตกกระตากหรือร้องถามมาเช่นไร เพราะเคยชินและรู้หลักกันดีอยู่แล้ว

เสียงใบไม้แห้งลั่นกรอบแกรบในพุ่มไม้ทึบเบื้องหน้า ไม่ห่างจากพรานใหญ่กับส่างปาออกไปเท่าใดนั้น **เป็นเสียงตีนที่ค่อยๆ จรดเข้ามาในลักษณะย่อง มันเบาที่สุดและแทบไม่มีอะไรผิดสังเกต ถ้าไม่ใช่หูของพราน ครั้งแรก รพินทร์คิดว่าเป็นอุปาทาน แต่แล้วพอกลั้นใจฟังก็แน่ใจ**

อะไรชนิดหนึ่งกำลังย่องเข้ามา มันดังอยู่ฟากตรงข้ามของทางด่านไม่ใกล้ไม่ไกลนี่เอง! เสียงของการเคลื่อนไหวชนิดนั้นยังฟังไม่ออกว่าจะเป็นอะไรแน่ มีช่วงระยะหยุดเหมือนจะซุ่มตัวหาลู่ทาง แล้วต่อมาก็แสกสากแผ่วเบาใกล้เข้ามาอีก

ไม่ใช่สัตว์เลื้อยคลาน แล้วก็ไม่ใช่พวกสัตว์ใหญ่สี่เท้า ซึ่งน้ำหนักตัวควรจะมากกว่านั้น รพินทร์ค่อยๆ ยกมือขึ้นทำสัญญาณให้ส่างปาถอยหลับเข้าไปรวมกับพวกในแค้มป์ก่อน เพื่อความสะดวกในการคล่องตัวของเขา หากวิกฤติการณ์เกิดขึ้นในระยะจู่โจมพันตู เจ้าต่องสู่ปฏิบัติตามสัญญาณสั่งนั้นโดยดี ย่องถอยหลังห่างออกไป คงเหลือเขาเพียงคนเดียว ซึ่งขณะนี้ก็เลี่ยงเข้ามาโคนตะเคียน เงี่ยหูคอยจับฟังเสียงอยู่ที่นั่น อาการเช่นนั้นยิ่งทำให้ฝ่ายในแค้มป์ทวีความกระสับกระส่ายใจเต้นแรงขึ้น หลายคนค่อยๆ ทรงกายขึ้นยืนอย่างเงียบกริบ

มีเสียงลั่นเกรียบขึ้นมาอีกครั้ง ตรงพงไม้ที่เห็นเป็นเงาตะคุ่มเบื้องหน้า

ฮันเตอร์ขนาด 8 ท่อน ในมือของจอมพรานก็พวยพุ่งสว่างจ้าออกไปในทันทีนั้น พร้อมทั้งนิ้วที่แตะอยู่กับไก

ไม่ปรากฏร่าง หรือแววตาของอะไรทั้งสิ้นที่จะสะท้อนแสงไฟตอบมา นอกจากใบไม้และเถาวัลย์ เขาสาดไฟฉายไปรอบๆ อย่างรวดเร็ว ส่ายศูนย์ไรเฟิลตาม

“ไม่พบอะไร!”

รพินทร์ดับไฟสงบนิ่งอยู่อีกครู่ใหญ่ ก็ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวอยู่ในพงอีกครั้ง คราวนี้ย้ายมาดังอยู่ฝั่งขวามืออันเป็นป่าไผ่ พอฉายไฟก็อันตรธานหายไปอีกอย่างปราศจากร่องรอย

จอมพรานถอยกลับเข้ามารวมกลุ่มกับพรรคพวกที่ยืนจ้องอยู่ก่อนแล้ว

“อะไรชนิดหนึ่ง กำลังย่องเข้ามาป้วนเปี้ยนอยู่รอบๆ ที่พักของเรา ได้ยินแต่เสียง พอฉายไฟก็หลบ”

เขากระซิบ

“ไอ้ตะขาบนรกนั่นเองหรือเปล่า?”

เชษฐากระซิบถาม จ้องมองไปในความมืด

“ไม่ใช่หรอกครับ ไม่ใช่สัตว์เลื้อยหรือคลาน มันอยู่ใกล้ๆ เราแค่นี้เองแล้วก็ไม่หนีไปด้วย นอกจากจะคอยหลบซุ่มอยู่ พวกเราทุกคนระวังตัวอยู่ในนี้นะครับ ผมจะบุกออกไปที่ต้นพริกนั่นคนเดียวเอง ไม่ต้องเป็นห่วงผม”

หัวหน้าคณะเหนี่ยวไหล่เขาไว้

“ไม่เหมาะ! อย่าเพิ่งดีกว่า สงบดูท่าทีมันให้แน่เสียก่อน รูปการมันไม่เข้าเค้าเสียแล้ว”

ขาดเสียงของเชษฐา ก็ปรากฏเสียงย่ำกรากแกรกอยู่หลังพุ่มไม้ คราวนี้ใกล้นิดเดียว ราวกับนัดกันไว้ ปืนทั้ง 10 กระบอกจ้องไปทางด้านนั้นรวมจุด **เสียงนั้นหยุดๆ หายๆ เหมือนอย่างที่เคยได้ยินครั้งแรก หากแต่ดังใกล้เข้ามาทุกที ทิศทางแหวกพงตรงเข้ามาที่แค้มป์ ซึ่งทุกคนจ้องกันอยู่แทบไม่ยอมหายใจ**

ครั้นแล้ว เงาดำของอะไรชนิดหนึ่งก็โผล่ลับแนวรกของพุ่มไม้ออกมาปรากฏเด่น อยู่ในบริเวณที่ราบโล่งอย่างสงบใกล้เคียงกับกองไฟรอบนอกที่ก่อไว้

ไฟฉายหลายกระบอกสาดจ้าจับเข้าไปที่ร่างนั้นพร้อมกัน

“อย่าเพิ่งยิง!”

เสียงเชษฐาร้องขึ้นดังลั่น ก่อนที่ปืนกระบอกใดกระบอกหนึ่งจะระเบิดพ่นกระสุนออกไป

ทุกคนยืนจ้องตะลึง

จากแสงเพลิงที่กินไม้อยู่ในกอง และลำไฟฉายอันสว่างจ้า ทำให้เงาปริศนานั้นปรากฏขึ้นอย่างถนัดชัดเจนที่สุด มันเป็นร่างไอ้ผีกองกอยตัวหนึ่ง ซึ่งขณะนี้กำลังยืนสองขาโบกมือส่ายแซ่มช้าอยู่ไปมา มันจะป้องแสงไฟที่สาดจ้าเข้าหน้า หรือจะแสดงกิริยาห้ามอย่างหนึ่งอย่างใดก็สุดที่จะเดาได้ มองดูไม่ผิดอะไรกับภูตนรกที่ผุดขึ้นจากใต้แผ่นดิน

ความเป็นดุษณีและอาการโบกมือเรียวยาวน่าเกลียดอยู่ไปมานั้น ทำให้ปืนที่เตรียมจะลั่นทุกกระบอกยั้งไว้ได้ทัน

“พระเจ้า! ไอ้ตัวนั้นนั่นเอง ตัวที่แกะเชือกหนีหลุดรอดจากมัดของเราไป!”

มาเรียอุทานออกมา

ทุกคนก็จำได้ในบัดนั้น ถูกแล้ว **มันคือเจ้าผีกองกอยหรือสัตว์ประหลาดตัวหัวหน้าที่เคยเป็นเชลยของฝ่ายมนุษย์ และหนีหลุดไปได้อย่างลึกลับตัวนั้นเอง!**

มันโผล่ออกมาเพียงลำพังตัวเดียว ปราศจากวี่แววหรือร่องรอยของพวกพ้องตัวอื่นๆ ทั้งสิ้น

อึดใจเต็มๆ ท่ามกลางความงงงัน และแสงไฟฉายที่จ้องจับอยู่ เจ้าสัตว์ประหลาดลึกลับค่อยๆ เดินใกล้เข้ามาในบริเวณแค้มป์อย่างแช่มช้า อาการของมันสงบราบคาบ ไม่แสดงว่าจะมีพิษร้ายเป็นอันตรายใดๆ ทั้งสิ้น ทั้งหมดยิ่งประหลาดใจเพิ่มขึ้น

“มันตรงเข้ามาที่เรา ยิงนะ นาย!”

ใครคนหนึ่งในกลุ่มพรานพื้นเมือง ที่ประทับปืนจ้องอยู่ร้องกระหืดกระหอบ แต่รพินทร์ร้องห้ามเร็วปรื๋อ

“อย่า! ดูท่าทีมันก่อน อย่าเพิ่งยิงเป็นอันขาด”

เจ้าผีกองกอยชะงักเล็กน้อย ดวงตากลมวาวทั้งคู่จ้องมายังทุกคน เอามือที่มีเล็บประหนึ่งตีนเหยี่ยวทั้งสองปัดผ่านหน้าไปมาอีกครั้ง ทุกคนกระจายกันออกอย่างเตรียมพร้อม พวกพรานพื้นเมืองคว้ามีดไม้และเชือกขึ้นมาถือเตรียมล้อม แต่มันไม่มีปฏิกิริยาจะต่อสู้หรือผละหนีอย่างใดทั้งสิ้น ส่ายหน้ามองคนที่ตีวงล้อมอยู่ห่างๆ ไปรอบๆ แล้วค่อยๆ เคลื่อนแช่มช้าเข้ามาอีกจนกระทั่งมาหยุดยืนอยู่ใจกลางบริเวณแค้มป์

“แปลกเหลือเกิน จากท่าทีที่เห็นอยู่นี่ แสดงว่ามันเจตนาจะเดินเข้ามาหาเราเอง”

ดารินร้องออกมาเบาๆ จ้องร่างอันแสนจะน่าเกลียดนั้นอย่างอัศจรรย์ไปหมด ซึ่งก็เป็นอาการเดียวกับทุกคนในขณะนี้ เชษฐาตะโกนสั่งพรานพื้นเมืองทุกคนให้สงบเฉยไว้ก่อน เพียงแต่ให้ระวังล้อมไว้เท่านั้น

รพินทร์เดินอย่างระมัดระวังเข้าไปใกล้มัน เจ้าสัตว์ประหลาดทรุดตัวลงนั่งจ่อมกับพื้นตรงหน้าเขา ห่างเพียงก้าวเดียว...ไม่มีอาการหวาดกลัวสะทกสะเทือนใดๆ ทั้งสิ้น

ลักษณะนั้นเหมือนสัตว์เลี้ยงเชื่องๆ หรือมิฉะนั้นก็เป็นการเผชิญหน้าระหว่างมนุษย์ต่อมนุษย์ ปราศจากอาการใดๆ ของสัตว์ป่าทั้งสิ้น เขาจ้องมันเขม็งอย่างพยายามค้นหารหัส และมันก็มองตอบเขามาเช่นเดียวกัน **รพินทร์รู้สึกว่ามีอะไรหลายต่อหลายอย่าง อยู่ในดวงตาอันเต็มไปด้วยจิตตานุภาพลึกลับคู่นั้น แต่ก็ไม่อาจแปลความหมายได้ออก สัมผัสได้อย่างเดียวว่า...มันไม่ได้มาอย่างศัตรู** ท่าทีซึ่งมันเข้ามาหาฝ่ายมนุษย์อย่างแช่มช้า สงบราบคาบ มีอิทธิพลประหลาดทำให้ทุกคนพากันได้แต่จ้องนิ่งกันไปหมด โดยยังไม่อาจตัดสินใจอย่างไรลงไปได้ นอกจากคอยคุมเชิงอ่านกิริยาอยู่เท่านั้น

“พับผ่าเถอะ นี่ข้าเดาไม่ถูกเลย เอ็งมาดีหรือมาร้าย!”

ในที่สุดพรานใหญ่ ก็ระเบิดโพล่งออกมาท่ามกลางความอึดอัดอ่านอะไรไม่ถูก

เจ้าภูตไพรกลอกตาของมันช้าๆ ไปยังคนอื่นๆ ที่มุงล้อมอยู่อีกครั้ง แล้วค่อยๆ กระเถิบเคลื่อนเข้าไปจนถึงร่างอันไม่ติงกายของไชยยันต์ ท่ามกลางความประหลาดใจงงงันเหลือที่จะกล่าวของคณะทั้งหมด

“มันเข้าไปที่ไชยยันต์ทำไม?”

ดารินเต็มไปด้วยความพิศวงระคนตื่นเต้นเหลือที่จะกล่าว

ทั้งหมดก็พากันเคลื่อนตามเข้าไปอย่างรวดเร็ว และบัดนี้ยืนล้อมจ้องมันอยู่ห่างเพียงสามสี่ก้าว

มันลงนั่งจ่อมอีกครั้ง ตรงบริเวณขาอันเหยียดยาวของอดีตนายทหารปืนใหญ่ ข้างที่มีรอยเขี้ยวของตะขาบปรากฏอยู่ และบัดนี้เชษฐาเป็นคนตัดขากางเกงด้านนั้นเปิดออกจนแลเห็นเนื้อและบาดแผลได้ถนัด ค่อยๆ เอื้อมมือข้างหนึ่งไปเกาะวางไว้บนเข่าข้างนั้น ลักษณะเหมือนลิงนั่ง อึดใจต่อมา โดยการเงยหน้าจ้องตาทุกคนอยู่ มันก็ค่อยๆ กดต่ำลงไปใกล้บาดแผล

รพินทร์ขยับตัวอีกครั้ง แต่เชษฐากันออกไว้โดยเร็ว กระซิบละล่ำละลัก

“ดูมัน รพินทร์ ดูว่ามันจะทำอะไร เฉยไว้!”

ปฏิกิริยาเช่นนั้นของฝ่ายมนุษย์ที่ห้อมล้อมอยู่ ทำให้มันชะงักนิ่งไปอีกอึดใจใหญ่เหมือนจะรอดูท่าที พอทุกคนสงบนิ่งนอกจากจ้องดูเฉย จึงค่อยๆ ก้มลงอีกครั้งจรดปากอันน่าเกลียดน่ากลัวลงกับบาดแผลตรงรอยเขี้ยว

“มันดูดแผล!”

พวกพรานพื้นเมืองอุทานลั่นออกมา ในขณะที่พรานใหญ่และคณะนายจ้างจ้องตาค้าง

ไอ้ผีกองกอยก้มหน้าก้มตาดูดอยู่อึดใจ ก็ถอนปากออกแล้วพ่นสำรอกของเหลวชนิดหนึ่งลงไปกับพื้น มันเป็นเมือกสีดำคล้ำส่งกลิ่นขื่นเขียว มีปริมาณประมาณถ้วยน้ำชา แล้วก็ก้มลงดูดอีก แต่ละครั้งที่ปากของมันจรดบาดแผลเป็นเวลาอึดใจใหญ่ๆ จากนั้นก็พ่นของเหลวชนิดนั้นออกมาในอาการเดิมติดต่อกันหลายครั้ง

ทุกคนใจเต้นแรง สีหน้าอันงงงันพิศวง เปลี่ยนมาเป็นความตื่นเต้นปีติยินดีในทันทีนั้น เพราะจากสิ่งที่เห็นอยู่นี้ ทำให้พอจะเข้าใจได้แล้วว่า อะไรเป็นอะไร

“มันดูดพิษตะขาบให้ไชยยันต์ มันกำลังช่วยเขา โอ! เป็นไปได้หรือนี่...”

ดารินสำลักออกมา สุ้มเสียงสั่นไปหมด หน้าอันซีดเผือดเริ่มแดงเรื่อขึ้น มาเรียยกมือขึ้นกำประสานกันแน่นบนอกอย่างลืมตัว ตาเบิกกว้างแทบถลน เชษฐานั้นจับแขนพรานใหญ่บีบแรง

“รพินทร์ นี่เราไม่ได้ฝันไปนะ”

หัวหน้าคณะกระซิบ จอมพรานแยกเขี้ยว หยีตาลง เขาเองก็พบกับความมหัศจรรย์ใจไม่น้อยไปกว่าทุกคน เลือดฉีดแรงไปตลอดทั้งกายค่อยทรุดตัวลงนั่ง จ้องมองดูอาการของเจ้าผีกองกอยซึ่งบัดนี้มันก้มหน้าก้มตาดูดปากแผลของไชยยันต์ห่างกันเพียงศอกเดียวกับเขา อีกหลายคนเลยทรุดตัวลงนั่งล้อมดูด้วย

ชั่วครู่เดียว บริเวณพื้นข้างกายของคนเจ็บ ก็นองไปด้วยเลือดพิษที่มันดูดแล้วพ่นคายออก **สิ่งที่พอจะมองเห็นชัดเจนสำหรับความหวังอันเริ่มมีมาไรๆ นั้นก็คือ ร่างกายอันเขียวคล้ำเป็นสีม่วงของไชยยันต์ เริ่มจะเปลี่ยนมาเป็นเผือดซีดขาวขึ้น**

ครู่ใหญ่ต่อมา เจ้าสัตว์ประหลาดก็เคลื่อนไหวตัวถอยห่างออกจากร่างของคนเจ็บ ทรงตัวขึ้นยืน มีอาการเหมือนจะผงะออกไปจากวงล้อมของมนุษย์ที่นั่งมุงอยู่ ทั้งหมดพากันลุกขึ้นยืน

“รู้สึกว่ามันกำลังจะไป ลองหลีกทางให้มันซิครับ”

รพินทร์ร้องบอกเร็วปรื๋อ

คณะพรรคต่างกระจายกันออกจากการล้อมวงเปิดเป็นช่อง พร้อมกับจ้องจับอาการกิริยาของมันอยู่เช่นนั้น เจ้าภูตไพรเคลื่อนช้าๆ ด้วยอาการรีๆ รอๆ บ่ายหน้าออกจากบริเวณตรงไปยังชายป่าด้านที่มันโผล่เข้ามาแต่แรก แต่แล้วเมื่อถึงกองไฟกองสุดท้าย ชิดกับแนวป่านั่นเอง มันก็หยุดหันกลับมา

และด้วยอาการอันไม่ผิดอะไรกับคน มืออันแสนน่าเกลียดน่ากลัวนั้น โบกกวักมาที่จอมพราน ลักษณะนั้นจะให้เข้าใจเป็นอื่นไม่ได้ นอกจากมันจะเรียกเขา

“แปลกจริง นั่นดูเหมือนมันจะกวักมือเรียกคุณนะรพินทร์”

หัวหน้าคณะร้องบอกเขาหน้าตาตื่น

รพินทร์ขยับตัว ก้าวล้ำหน้าทุกคนออกไป แล้วหยุดจ้องมองมันนิ่งดูท่าที ไอ้ผีกองกอยเคลื่อนถอยหลังไปสองสามก้าว พลางกวักมือเรียกให้เห็นอีกครั้ง

“ใช่แล้ว มันเรียกนาย!” พวกพรานพื้นเมืองร้องขึ้น

“ผมเห็นจะต้องลองตามมันไปเสียแล้ว ท่าทางมันพิกลอยู่”

เขาหันมาบอกกับคณะนายจ้าง แล้วหนีบไรเฟิลไว้ในซอกแขน อีกมือหนึ่งถือไฟฉาย ก้าวเท้าเนิบๆ ตรงเข้าไปที่มัน พอเขาเริ่มเคลื่อนไหวเจ้าผีกองกอยก็ออกเดินทางนำ อย่างรีๆ รอๆ ส่ออาการให้เห็นชัดว่ามันรอเขา

“ส่างปา ตามพรานใหญ่ไป!”

มาเรียร้องตะโกนบอกคนของหล่อนโดยเร็ว เชษฐาก็สั่งให้บุญคำร่วมสมทบไปด้วยอีกคนหนึ่ง

ทั้งสองคนสาวเท้าตามหลังจอมพรานไปในทันทีนั้น และก็มารวมกลุ่มทันกันก่อนที่จะลับออกไปจากแค้มป์ รพินทร์หันมามองคนทั้งสอง แต่ก็ไม่เอ่ยอะไรอีกทั้งสิ้น ฉายไฟจับไปยังร่างของผีกองกอยตัวนั้นเป็นเป้าอยู่ตลอดเวลา ทิ้งระยะห่างกันประมาณ 10 ก้าว มันเดินนำเขาเลาะลัดซอกซอนไปในพุ่มพงอันรกทึบริมทางด่าน เหมือนจะเป็นมัคคุเทศก์ หรือเรือนำร่องฉะนั้น

“พับผ่าซิ นาย มันจะเอาเราไปไหนนี่?”

บุญคำร้องขึ้นเบาๆ

“ไม่รู้เรื่องเหมือนกัน แต่ในภาวะเช่นนี้ ไปไหนก็ไปกัน สุดแต่มันจะนำ...ถึงอย่างไรมันก็น่าจะเป็นผลประโยชน์แก่พวกเรา”

เขาตอบต่ำๆ ควักบุหรี่ออกมาจุดสูบ แล้วบอกให้บุญคำทำหน้าที่ส่องไฟจับร่างของมันไว้ เพื่อกันพลัดหาย ส่วนส่างปาก็ส่องกราดสำรวจภูมิประเทศไปรอบๆ อย่างไม่ประมาท รพินทร์กระชับไรเฟิลพร้อมอยู่ในมือ เตรียมที่จะรับหน้ากับสิ่งอันคาดคิดไปไม่ถึงได้ทุกขณะ

ท่ามกลางราตรีอันมืดมิดของดงใหญ่ อันเปรียบไม่ผิดอะไรกับมะงุมมะงาหรากันไปในกลางขุมนรก โดยไม่รู้อนาคต ร่างวิกลวิการครึ่งภูตครึ่งสัตว์เท่านั้น คงทำหน้าที่นำทางของมันไปเป็นปกติ เป็นการนำอย่างเจตนาจริงๆ เพราะบางครั้งเมื่อภูมิประเทศลึกลับซับซ้อนและรกชัฏเกินไป มันก็หยุดรอให้ รพินทร์บอกได้แค่เพียงทิศทางเดินนั้นงมอยู่ในป่าใหญ่ฝั่งซีกซ้ายของทางด่านช้าง ลักษณะภูมิประเทศเป็นขอบตีนเขาลูกหนึ่ง

ไม่เกิน 15 นาที นับตั้งแต่เริ่มสะกดตามหลังมันมานั่นเอง เจ้าผีกองกอยก็นำทั้งสามมาหยุดยืนอยู่บริเวณที่โล่งเตียนแคบๆ ตอนหนึ่งมีต้นไม้ใบหนา ขนาดต้นอย่างย่อมๆ ยืนตระหง่านครึ้มอยู่ ที่มันหยุดยืนรออยู่ในโคนต้นไม้นั้น จนกระทั่งรพินทร์กับอีกสองพรานตามเข้ามาถึงแล้วแหงนหน้า ชี้เล็บแหลมโง้งขึ้นไปบนศีรษะ

ไฟฉายทั้งสามกระบอก ก็ส่องจ้าขึ้นไปทันที

แล้วทุกคนก็อุทานออกมาพร้อมกัน

“ต้นพริก!”

จากแสงไฟ ทำให้รพินทร์กับพรานพื้นเมืองทั้งสองมองเห็นเม็ดพริกที่ออกดกเต็มต้น ลักษณะไม่ผิดอะไรกับต้นพริกยักษ์ที่พบกันก่อนแล้วเมื่อกลางวันนี้ ผิดกันแต่ว่ามันเป็นคนละต้นกันเท่านั้น

“นาย!...”

เสียงส่างปาร้องเอ็ดขึ้นอย่างตื่นเต้น

“มันพาเรามาที่ต้นพริก ที่พ่อเคยบอกส่างปาไว้ เห็นจะใช่แน่แล้ว พริกนี่จะต้องแก้พิษตะขาบได้ หาไม่ไอ้ผีกองกอยมันคงไม่พาเรามาที่ต้นพริกนี่”

รพินทร์กัดริมฝีปากแน่น ซอยเปลือกตาถี่เร็ว หันไปจ้องดูเจ้าสัตว์ประหลาด ซึ่งบัดนี้ยืนอยู่ห่างจากเขาเพียงสามก้าว พอสบตาเขามันก็สยายริมฝีปากเห็นเขี้ยวแหลม ชี้มือขึ้นไปบนยอดต้นพริกอีกครั้ง

บุญคำพูดเร็วปรื๋อมาอีกคนอย่างดีใจ ตาเป็นประกาย

“มันตรงกันกับที่ไอ้ส่างปาพูดไว้เมื่อหยกๆ ไอ้ผีกองกอยนี่ มันคงต้องการให้เรามาเก็บพริกไปพอกแผลนายทหารนั่นเองใช่ไหมวะ? ไอ้พุงป่องฟันแหลม?”

ประโยคหลัง ตาพรานเฒ่าหันไปร้องถามสัตว์ประหลาด

เหมือนจะฟังคำพูดของแกได้รู้เรื่องดีที่สุด เจ้าภูตไพรพยักหน้าแล้วทำบุ้ยใบ้ด้วยมือทั้งสอง เร่งเร้าให้ขึ้นไปเก็บ

“เอาละ เห็นจะได้การแน่ ส่างปากับบุญคำปีนขึ้นไป ไม่ต้องเก็บทีละเครืออยู่ให้เสียเวลา เลือกฟันลงมาทั้งกิ่งเลย”

เขาออกคำสั่งอย่างไม่วายตื่นงง

ตาพรานเฒ่ากับเจ้าต่องสู่วางปืนกับไฟฉายลง ชวนกันปีนไต่ขึ้นไปทันที โดยมีมีดขัดติดหลังกันขึ้นไปคนละเล่ม รพินทร์เปิดไฟฉายตั้งไว้เพื่อช่วยส่องให้เห็นถนัด ตนเองยืนคอยอยู่ข้างล่าง

ไม่กี่อึดใจต่อมานั้นเอง สองพรานก็ปีนขึ้นไปถึงคาคบแรกซึ่งไม่สูงนัด ช่วยกันฟันลิดกิ่ง ท่ามกลางความเงียบ เสียงมีดกระทบกิ่งพริกดังก้อง แล้วสองสามกิ่งขนาดเท่าแขนก็หักครืนลงมา รพินทร์วางไรเฟิลลง ปูผ้าขาวม้าราบกับพื้น กระโดดเข้าไปรูดเอาเม็ดของมันโกยใส่ลงไปในผ้าขาวม้าโดยเร็ว ในขณะที่บุญคำและส่างปาช่วยกันฟันขาดลงมาอีก **แต่แล้วทันทีนั้นระหว่างที่พรานใหญ่กำลังสาละวนอยู่กับการเก็บเม็ดพริก เจ้าผีกองกอยก็กระโดดพรวดพราดเข้ามาแสดงอาการลุกลี้ลุกลนอยู่เบื้องหน้าเขา เหมือนจะพยายามจะบอกอะไรสักอย่างหนึ่ง ที่เป็นความหวาดหวั่นพรั่นกลัวของมันในขณะนี้ โบกไม้โบกมือวุ่น ส่งเสียงร้องก๋อยๆ อยู่ถี่ระรัว รพินทร์ชะงัก**

จ้องมัน แต่เขาก็ไม่สามารถจะอ่านสิ่งใดได้ออกทั้งสิ้น...จากอาการอันโลดเต้นกระสับกระส่ายร้อนรนนั้น

"เฮ้ย นั่นเอ็งเป็นอะไรไป!"

เขาร้องทักขึ้นด้วยความประหลาดใจ

พริบตาเดียวเท่านั้น ร่างของสัตว์ประหลาดก็พุ่งวูบผละจากเขาหายเข้าไปในเงาป่า รวดเร็วไม่ผิดอะไรกับเงาของปีศาจ โดยไม่มีโอกาสที่จะให้เขาเข้าใจอะไรได้ทั้งสิ้น นอกจากรหัสอันผิดปกติจากท่าทีของมัน

"อะไรน่ะ นายพูดกับใคร?"

บุญคำกับส่างปาหยุดฟันกิ่งพริก ร้องถามลงมาเป็นเสียงเดียว เพราะได้ยินเสียงอุทานของเขา รพินทร์ก็สั่งขึ้นไปอย่างรีบร้อนเร็วปรื๋อ

"พอแล้ว รีบลงมาเถอะ เร็วที่สุด! ไอ้ผีกองกอยมันตกใจอะไรสักอย่างหนึ่ง เผ่นหนีหายเข้าป่าไปแล้ว"

ตาพรานเฒ่ากับเจ้าต่องสู่ รีบพรวดพราด กระโดดตุบลงถึงพื้นโดยเร็ว พรานใหญ่ร้องเร่งให้ช่วยกันเก็บรวบรวมเม็ดพริก ขณะที่ก้มลงเก็บชุลมุนกันอยู่ ทั้งสามก็สะดุ้งขึ้นสุดตัว

เสียงไรเฟิลลั่นตูม กึกก้องทำลายความเงียบขึ้นสะเทือนซ่าไปทั้งโขดเขาท่ามกลางราตรีอันสงบ มันไม่ห่างออกไปนัก...และไม่มีปัญหา มันดังมาจากทางด้านที่พักของคณะซึ่งกำลังรออยู่นั่นเอง

"เกิดอะไรขึ้นที่พักของเราแล้ว นาย!"

บุญคำร้องลั่น

ไม่ทันจะขาดเสียงของแกก็แผดแหลม หนักหน่วงขึ้นถี่ยิบ 3 นัดซ้อน นั่นเป็นเสียงของปืนสั้นแล้วก็ตามติดมาด้วยลูกซองอีก 2 นัด ดูเหมือนจะมีเสียงเอะอะโวยวายดังตามลมมาแว่วๆ แสดงอาการของความตื่นตระหนกชุลมุน

บุญคำกับส่างปา เผ่นอย่างลืมตัว ขยับจะวิ่งแน่บกลับไปยังที่พัก แต่รพินทร์กระชากคอเสื้อไว้ได้ ด้วยสติสัมปชัญญะที่ควบคุมได้เหนือกว่า

"เก็บพริกให้ก่อน"

เขาตะโกนกรอกช่องหูทั้งสอง เสียงเตือนเช่นนั้นเองทำให้สองพรานลนลาน โกยพริกใส่ผ้าขาวม้าอย่างไม่ยอมหายใจ ในขณะที่พรานใหญ่กระโดดไปรวบปืนประจำมือและไฟฉายที่เปิดทิ้งไว้เข้ามาแจกส่งให้

อึดใจเดียวทั้งสองก็ช่วยกันมัดชายผ้าขาวม้าผูกเป็นปากถุง บรรจุพริกได้หอบใหญ่เหวี่ยงขึ้นสะพายหลัง รพินทร์ก็ฉายไฟส่องหาที่หมายที่เขาทำไว้ ขณะที่เดินตามหลังเจ้าผีกองกอยมา คลำทางออกเดินอย่างรีบด่วนเพื่อบ่ายหน้ากลับที่พักด้วยใจอันไม่อยู่กับตัว

ระหว่างที่ลนลาน คลำหาทางกันมา ต่างก็ได้ยินเสียงปืนจากแค้มป์ระดมยิงอย่างเอ็ดอึงถล่มป่าไม่เป็นสำหลายตึง ทั้งไรเฟิล ลูกซองและปืนสั้น สลับไปกับเสียงโวยวายที่ลอยมาจางๆ

สิ่งที่สร้างความกระวนกระวายร้อนใจให้แก่รพินทร์ และอีกสองพรานในขณะนี้คือ ไม่สามารถจะทำนายเหตุการณ์ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับคณะพรรค ขณะเดียวกันก็ต้องเสียเวลาค้นหาทางกลับ ซึ่งไม่สามารถรุดไปให้เร็วเหมือนใจนึกได้

เสียงบุญคำสบถด่าไอ้ผีกองกอยลั่น ที่มันผละหนีไปเสียก่อน เหมือนจะทิ้งให้คลำทางกลับเอง ยังโชคดีอยู่บ้างที่ระหว่างการเดินตามมันมานั้น รพินทร์ทำเครื่องหมายไว้ในบางระยะ ตามนิสัยอันไม่ประมาทของเขา แต่ก็ต้องคลำกันวุ่น ทำให้เสียเวลาไปไม่น้อย เพราะสภาพป่ารกทึบ และเดินมาในเวลากลางคืนอันมืดมิด

ทั้งสามวิ่งพลางเดินพลาง ประเดี๋ยวก็ต้องหยุดสังเกตทางเสียที ปรึกษาเถียงกันมาตลอด บางขณะก็หลง...ต้องหวนกลับไปคลำจุดหมายใหม่ จิตใจก็กระสับกระส่ายร้อนเป็นไฟ เพราะอารามที่จะรีบกลับไปให้ถึงที่โดยเร็ว ต่างล้มลุกคลุกคลาน กิ่งไม้และหนามเกี่ยวเยินไปหมด

“ระวังนา นาย ประเดี๋ยวหลงผิดทางไปใหญ่!”

เสียงบุญคำละล่ำละลักมาอย่างเป็นห่วง ตัวแกเองตามมาเป็นคนสุดท้ายล้าหลัง

“อย่าแหกปากเอะอะไปเลย บุญคำ คอยตามให้ดีก็แล้วกัน ระวังห่อพริกด้วยอย่าให้หล่นหาย”

เขาตอบ ก้าวพรวดๆ ตะลุยพงไปเบื้องหน้า ส่องไฟกราดแล้วมุดลอดกิ่งไม้ที่ทอดขวางอยู่ หักเลี้ยวเข้าทางด่านเล็กๆ ฝั่งซ้ายมืออย่างไม่ยอมเสียเวลาแม้แต่นิดเดียว ทั้งๆ ที่อากาศหนาวเย็นจับขั้วหัวใจ แต่บัดนี้ ทั้งสามเหงื่อออกมาท่วมกายเพราะความตื่นเต้นตกใจและการออกกำลังเร่งรุดไปอย่างเต็มที่

ไม่นานก็โผล่ออกมาบรรจบกับด่านช้างสายใหญ่ อันเป็นเส้นเดียวกันกับที่ยึดเป็นเส้นเดินก่อนที่จะวางแค้มป์ขึ้น เพียงแต่ยากจะคะเนได้ว่า...ด้านไหนเป็นตำแหน่งที่พัก จอมพรานฉายไฟตรวจไปทั้งสองด้าน อีกสองคนก็หัวซุกหัวซุนเข้ามายืนหอบฮั่กอยู่เคียงข้างเขา

“ตอนที่เราตามมันไป ไม่ได้ผ่านตรงนี้เลยนี่ นาย”

ส่างปาว่า หน้าตาเลิกลั่ก ฉายไฟหมุนตัวไปรอบๆ

“นั่นซินาย นี่มันด่านใหญ่ เราไม่เคยผ่านเลย ไม่ว่าจะเดินเมื่อตอนกลางวันนี้หรือตอนที่เราตามไอ้ผีนั่นไป”

บุญคำสอดมาโดยเร็วอีกคน จอมพรานกัดริมฝีปาก ส่องไฟขึ้นไปตามยอดไม้อันสูงตระหง่านชะเง้อมสองฝั่ง แลไม่ผิดอะไรกับปิศาจยักษ์ที่ยืนอยู่ในความมืด

“แต่มันก็เป็นเส้นทางใหญ่สายเดียวกับที่เราอาศัยเดินเมื่อเย็นนี้แหละ จับเส้นทางสายนี้ไป เราจะพบกับแค้มป์ ฉันตัดทางออกมาหาจุดหมายด่านใหญ่นี่เอง มันจะช่วยให้เราถึงที่เร็วเข้า”

“แล้วจะเอายังไงนาย ซ้ายมือหรือขวามือ? ถ้าผิดทิศก็ไปคนละทางเลย”

รพินทร์ยืนชั่งใจ เขาเองก็งงไปเหมือนกัน มันมีอยู่สองทางเท่านั้น จะขึ้นขวาหรือลงซ้าย และก็จริงอย่างที่บุญคำท้วง ถ้าตัดสินใจผิดแทนที่จะเข้าถึงแค้มป์ที่พักให้เร็วขึ้น กลับจะยิ่งห่างออกไป และในขณะนี้เขาก็ไม่แน่ใจบริเวณที่ตั้งแค้มป์อยู่ทางด้านไหน

สำคัญที่สุดก็คือ บัดนี้เสียงปืนทางแค้มป์เงียบลงแล้ว ไม่สามารถจะอาศัยจับฟังเสียงเพื่อชี้ทิศได้ บุญคำว่า ต้องขึ้นทางขวามือ และส่างปาแย้งว่าแค้มป์เราควรอยู่ด้านซ้าย ในที่สุดก็ช่วยกันส่องไฟดูลักษณะของภูมิประเทศ และต้นไม้ที่ขึ้นอยู่สองฟากทางด่าน ความมืดในเวลากลางคืน มันเป็นศัตรูสำคัญที่สุดของการตัดสินใจเลือกทางในป่าใหญ่ที่ไม่เคยชินมาก่อน

“ช่วยกันนึกให้ดีซิ ด่านบริเวณนี้ เราเคยเดินผ่านมาเมื่อตอนเย็นก่อนตั้งแค้มป์หรือเปล่า”

“ไม่เคยเลย นาย”

ทั้งสองยืนยันมาพร้อมกัน

เพียงแค่นั้นเอง จอมพรานก็ใช้สามัญวินิจฉัยเข้าตัดสิน

“มันเป็นเส้นทางด่านสายเดียวกับที่เราเดินมาเมื่อเย็นนี้ ขณะที่ตั้งแค้มป์ เราแยกเข้าตั้งทางด้านฝั่งขวาของด่าน ตอนที่เราเดินตามไอ้ผีกองกอยไป เราก็บุกอยู่ในดงของฝั่งเดียวกับที่ตั้งแค้มป์ ไม่ได้ข้ามด่านใหญ่เลย เพราะฉะนั้นเมื่อเราโผล่ออกมาพบกับเส้นทางนี้ และเป็นบริเวณที่เรายังไม่ได้เดินผ่านมาก่อนเมื่อเย็น ก็แปลว่าเราโผล่ออกมาเหนือบริเวณที่ตั้งแค้มป์เราต้องเดินลงทางซ้ายมือ ถูกของส่างปาแล้ว!”

เขาบอกแล้วก็จ้ำออกจากที่ โดยมีสองพรานกระโจนลิ่วติดหลังมาอย่างรีบร้อน

หนทางนั้นเป็นยอดเนิน ซึ่งราบลงไปสู่มาบ ทั้งหมดครึ่งวิ่งครึ่งเดิน เกาะกลุ่มกันมาเป็นพรวนได้เพียงครู่เดียว ยังลงไปไม่ถึงส่วนที่เป็นก้นแอ่ง ก็ได้ยินเสียงปีกกระพือวูบวาบตัดลมดังอื้ออยู่บนหัว พร้อมกับกลิ่นสาบสางที่โชยลงมาจากเบื้องบน ซึ่งเต็มไปด้วยยอดไม้สูง ต่างวิ่งพลาง หันหน้าหันหลัง สำรวจไปพลางอย่างคาดคะเนอะไรไม่ถูก

รพินทร์ไม่ยอมผ่อนฝีเท้า เขารุดลงไปตามเส้นทางนั้นอย่างเร็วที่สุด พร้อมกับร้องเร่งคนทั้งสองมา ต่อมาก็ได้ยินเสียงยอดไม้ไหวครืนราวกับถูกลมพัดกรรโชกหรือถูกจับเขย่า ทั้งๆ ที่ป่าสงัดลม

เสียงสั่นๆ ของบุญคำกระซิบเรียก “นาย! นาย!” ไม่หยุดปาก แต่รพินทร์ไม่กล่าวคำใดทั้งสิ้น ออกวิ่งสุดฝีเท้า ทำให้บุญคำกับส่างปาต้องใส่ตีนหมา โกยแน่บตามหลังเขามาอย่างไม่คิดชีวิต บนหนทางสายเทลาดต่ำนั้น

อึดใจต่อมานั้นเอง ระหว่างที่ห้อลิ่วหัวปักหัวป่ำกันลงมา ก็ปรากฏเสียงลมปีกวาดอากาศพึ่บพั่บราวกับใครเอาใบตาลมาโบกลม พุ่งตามลงมาจากเงามืดเบื้องหลังอย่างรวดเร็ว ก่อนที่รพินทร์จะร้องบอกเช่นไรกับคนของเขา เงาอันดำสนิทราวกับผีกระหัง ซึ่งทะบานไล่ลงมาจากที่สูง

ก็วาบเข้าถึงตัว เสียงบุญคำกับส่างปาซึ่งกวดตามอยู่เบื้องหลังของเขา ร้องอะไรออกมาสุดเสียงไม่เป็นภาษาหล่นกลิ้งอยู่เบื้องหลังของเขา ร้องอะไรออกมาสุดเสียงไม่เป็นภาษาหล่นกลิ้งคะมำหน้าพุ่งลงมาชนหลังเขาเหมือนถูกผลักโดยแรง พร้อมกับเสียงปึกตึกระทบดังสนั่น

แรงที่คนทั้งสองหัวปักลงมาชนเขา ทำให้รพินทร์เสียหลักคะมำลงอีกคน จังหวะที่ศีรษะของเขาปักลงไปตามทางอันลาดชันนี้เอง ก็สัมผัสกับปีกโฉบลงเฉี่ยวก้านคอด้านหลังไปอย่างหวุดหวิด กลิ่นสาบสางฉุนกึกแทบสำลัก โลกเหมือนจะถล่มพังลงมาทับ

แล้วทั้งสามคนก็หกคะเมนตีลังกา กลิ้งไถลลื่นระเนระนาดกันลงมาตามทางลาดนั้น ส่างปากับบุญคำจะเป็นเช่นไรบ้างไม่ทราบได้ แต่ก็กลิ้งนัวเนียลงมาพร้อมกับเขา ไม่รู้ใครเป็นใคร สำหรับตัวเขาเองสำนึกได้ในขณะที่ร่างกายหมุนติ้วไม่รู้เหนือรู้ใต้นั้นว่า ไรเฟิลกระเด็นพลัดจากมือขวาไป คงเหลือแต่ไฟฉายแปดท่อนที่ยังกำแน่นติดอยู่ในมือซ้าย

ส่วนเจ้าสิ่งลึกลับที่พุ่งโฉบเข้าโจมตีนั้น ถลาตัดอากาศเสียงดังวาบเลยไปเบื้องหน้า แล้วทะยานขึ้นสูงหลบเนินชันของมอลูกข้างหน้า ด้วยอาการรวดเร็วฉับไวราวกับเครื่องบินขับไล่ไอพ่น

ร่างของจอมพรานมาติดคาอยู่ที่แง่ตอนหนึ่งในลักษณะคู้ตะแคง เขาพลิกตัวขึ้นมาในทันทีนั้น พร้อมกับไฟฉายที่กดสวิตช์จ้าพวยพุ่งขึ้นไป มันก็เป็นเวลาเดียวกับเจ้าสิ่งลึกลับซึ่งมาจากอากาศเบื้องบน กำลังถลาร่อนเป็นเงาทะมึนดำมืดอยู่เหนือยอดยางใหญ่

อำนาจกระพือลมจากช่วงปีกมหึมาปานผืนผ้าใบเต็นท์สนาม ทำให้ยอดไม้ในบริเวณนั้นไหวลู่กระทบกันครืนครันไปหมดราวกับพายุกรรโชก

และยังไม่ทันที่จะจับไฟได้ถนัดนัก เจ้าสิ่งเหล่านั้นก็โฉบถลาลงมาอีกครั้ง เร็วเหมือนลมเพชรหึง ตรงดิ่งเข้ามาที่เขาและอีกสองพราน ซึ่งกำลังตะเกียกตะกายจะผุดลุกขึ้นด้วยลักษณะไม่ผิดอะไรกับเหยี่ยวร้าย ที่แฉลบลงโฉบเหยื่อบนพื้นดิน

“หลบเร็ว!”

รพินทร์ตะโกนเสียงหลงบอกคนของเขาซึ่งกำลังตาเหลือกอยู่ในขณะนี้ ตนเองพลิกสะบัดตัวสุดแรงเกิด กลิ้งเข้าไปหาโคนกอไผ่ ซึ่งขึ้นอยู่ริมทางใกล้ๆ พลิกคว่ำพลิกหงายไปอีกครั้ง ส่วนบุญคำกับส่างปาก็พุ่งหลาวไปคนละทางอย่างไม่คิดชีวิตลงไปนอนราบเลียดพื้น สุดแต่ว่าใครจะมองเห็นที่กำบังในวินาทีมรณะนี้ มีเสียงดังพึ่บ สนั่นจนแผ่นดินสะเทือน พร้อมกับม่านฝุ่นและกรวดหินก้อนเล็กก้อนน้อย ปลิวกระจายว่อนเพราะการตีกระทบอย่างแรงจากปลายปีก

และตำแหน่งนั้น ก็คือที่ซึ่งรพินทร์นอนอยู่เมื่อเสี้ยววินาทีนี้เอง ก่อนที่จะพลิกตัวหลบหนี

“ค้างคาว นาย! โอ๊ย! พ่อแก้วแม่แก้ว!...ค้างคาว!!”

นั่นคือเสียงโวยวายเอ็ดอึงไม่ได้ศัพท์ของบุญคำ ซึ่งเขาไม่มีเวลาสำรวจได้ในขณะนี้ว่าแกอยู่ที่ไหน

จอมพรานม้วนตัวขึ้นมาตั้งหลักอีกครั้ง ตะครุบมือไปทางเข็มขัดด้านหลัง เดชะบุญเหลือเกิน ปืนสั้นขนาด .44 แม็กนั่ม บังเอิญเหน็บขัดหลังของเขามาด้วย ก่อนที่จะเดินออกจากแค้มป์ และในขณะนี้มันยังอยู่ที่เดิม ไม่ได้พลัดหลุดไปเหมือนไรเฟิล เขาก็หัวใจพองโตขึ้นด้วยความหวัง กัดฟันกระชากมันขึ้นมาในพริบตานั้นเอง

ไอ้ทูตมฤตยู อันสำแดงตนขึ้นอย่างกะทันหันจู่โจมที่สุด และที่บุญคำผู้อาจมองเห็นได้ฉวัดกว่าเขาร้องบอกมาว่า ‘ค้างคาว’ บัดนี้บินทะยานเป็นพายุบุแคมร่อนอยู่เหนือยอดไม้สูง ฟังเสียงได้ถนัดจากลมปีกของมัน และอาการไหวสะเทือนของยอดไม้ เขาก็สาดฮันเตอร์ขึ้นไปเป็นครั้งที่สอง แต่ในคราวนี้ไม่ใช่มือเปล่า ทว่ามีลำกล้องของ .44 แม็กนั่มจ้องตามลำไฟไปด้วย

จากลำแสงของไฟ เท่ากับว่าเป็นเป้าหมายของสัญญาณให้มันถลาลงใส่เหยื่อ ที่มันกำลังวนเวียนหาจังหวะอยู่ในขณะนี้ ร่างอันใหญ่โตดำสนิท ปีกเป็นแผ่นหนังมีเล็บแหลมโง้งโผล่ออกมาทางด้านหัวปีกราวกับตะขอสับกระสอบข้าวสาร พุ่งต่ำจากมุมสูงขนานลงมากับช่องทางด่านที่ลาดเท สวนลำแสงไฟขนาดแปดท่อน ดวงตาทั้งคู่กระทบกับไฟวาบวูบราวกับเพชร มันตรงเข้าใส่เขาเร็วจนแทบดูไม่ทัน ท่ามกลางเสียงร้องป่าแตกของบุญคำกับเจ้าต่องสู่

รพินทร์เหนี่ยวไกปืนสั้นในมือกระหน่ำสองนัดติดๆ กันออกไป เป็นการยิงด้วยสัญชาตญาณและประสาทสัมผัสโดยไม่มีโอกาสที่จะเล็งได้ เสียงกระสุน .44 แม็กนั่ม ปะทุกึกก้องกลบลมปีกของมัน ที่โฉบถลาเข้าใส่อย่างดุร้ายในขณะนี้ลงหมดสิ้น พอมันตูมออกไป เขาก็ทิ้งตัวคำหน้าลงกับพื้น แยกเขี้ยวหลับตาแน่น เมื่อสัมผัสกับปีกอันรุนแรงประหนึ่งใบพัดของเฮลิคอปเตอร์ผ่านหัวไปอย่างกระชั้นชิด **แล้วกอไผ่เหนือศีรษะที่อาศัยหลบอยู่ก็หักวินาศย่อยยับ เสียงครืนโครมสะเทือนโยกไปหมดทั้งกอ พร้อมกับเสียงร้องแหลมสำเนียงประหลาดก้องสะท้านดง มันจะเป็นเสียงที่ออกมาจากความเจ็บปวด หรือดุร้ายโกรธแค้นก็สุดจะบอกได้** พงไม้ใหญ่น้อยด้านหลังกอไผ่ซุ้มนั้น ถูกชนระเป็นทางหักสะบั้นไปอีกหลายพุ่ม

การเสียหลักถลาเข้าชนพงไม้ น่าจะทายได้ว่า มันคงถูกลูกปืนเข้าบ้างแล้ว แต่แทนที่จะได้ยินมันหล่นลงมากระทบพื้นในลำดับต่อไป กลับได้ยินเสียงลมจากปีกกระพือถี่เร็วขึ้นสู่เบื้องสูงอีก เสียงฮวบๆ วนเวียนไปรอบๆ

พรานใหญ่ตะกายลุกขึ้นวิ่งกระโจนออกมากลางด่าน กระชับปืนในมือแน่น แทบว่าจะบีบด้ามให้แหลกยับไปกับมือ ส่องไฟตามเสียง ลักษณะการบินของมันฉวัดเฉวียนอย่างธรรมชาติของค้างคาวธรรมดา ยังประเปรียวและว่องไวอยู่เหมือนเดิม ความรวดเร็วฉับพลันของการเคลื่อนไหวชนิดนั้นทำให้กราดไฟตามไม่ทัน นอกจากเห็นได้จากปลายรัศมีของลำไฟฉายที่แผ่กว้างออกไปเท่านั้น

เขายืนหมุนคว้างหันไปรอบๆ โดยเร็ว ตามการบินฉวัดเฉวียนเป็นวงกลมของมัน แล้วสับไกออกไปอีกนัดสองนัดอย่างเดือดดาลขัดแค้น ทุกครั้งที่ปืนลั่น มันจะพลิกตัววูบหลบจากทิศทางบินเดิมทุกที พร้อมกับเสียงร้อง ‘แจ็คค์!’ ฟังเสียงเย็นไปถึงขั้วหัวใจ

บุญคำกับส่างปาบัดนี้ ก็กระโดดโลดเต้นโห่ร้องทำเสียงอื้ออึงขึ้นเพื่อตะเพิดไล่ พร้อมทั้งตะโกนบอกอะไรกับเขาเอ็ดตะโรฟังไม่ได้ศัพท์ชุลมุนโกลาหลไปหมด วูบหนึ่งมันลับมุมยอดไม้หายไปทำท่าเหมือนจะบ่ายหนี แต่อีกวูบต่อมาก็โผล่มาร่อนอยู่เหนือหัวให้เห็น ทำท่าเหมือนจะพุ่งลงมาอีกครั้งแล้วครั้งเล่า

รพินทร์ขบกรามแน่น จ้องจังหวะที่จะยิงให้ถนัด **แต่การจะที่จะยิงเป้าหมายซึ่งบินอยู่บนอากาศอย่างรวดเร็ว และในเวลากลางคืน ด้วยปืนสั้นเช่นนี้ เขาก็ย่อมรู้ว่า มันหาประโยชน์อันใดมิได้เลย นอกจากเสียงขู่เตือนให้มันได้รู้ว่า เหยื่อของมันมีพิษสงบ้างเท่านั้น ไม่ใช่จะเข้าจู่โจมราวีได้ง่ายๆ**

อึดใจต่อมา มันก็ลับหายไป บุญคำกับส่างปาวิ่งตาตั้งเข้ามารวมกลุ่มกับเขาเหมือนจะยึดเป็นที่พึ่ง ไรเฟิลของทั้งสองก็พลัดหล่นทิ้งอยู่ที่ไหนไม่ทราบเหมือนกัน มีแต่มีดคนละเล่มถือกระชับแน่นอยู่ในมือที่สั่นเป็นเจ้าเข้า เครื่องรางที่จะปกป้องยึดเป็นที่พึ่งได้ในขณะนี้ก็คือเจ้ารูเกอร์ซูเปอร์แบล็คฮ็อค .44 แม็กนั่มในมือของรพินทร์เท่านั้น และบัดนี้มันก็เหลือติดโม่อยู่เพียงสองนัด ไม่มีกระสุนอะไหล่มาด้วยเลยแม้แต่นัดเดียว

จอมพรานเองก็ยังนึกไม่ออกเหมือนกันว่า ถ้ามันบินโฉบล่อให้ยิงจนกระสุนหมดรังเพลิง ต่อจากนั้น ทั้งเขา บุญคำ และส่างปาก็คงเปรียบไม่ผิดอะไรกับลูกหนูเล็กๆ ที่จะต้องหัวซุกหัวซุนหลบกรงเล็บพญาเหยี่ยว

“ปืน! ใครมีติดตัวอยู่บ้าง!!”

เขาร้องเร็วปรื๋อ ขณะที่ทั้งสองแล่นมาถึง

“พลัดหลุดมือไปตอนที่มันเอาปีกตีครั้งแรกนั่นแหละนาย คงตกอยู่บนเนินโน่น”

ทั้งสองละล่ำละลักออกมาเป็นเสียงเดียว

“ชิบหายละวา ประเดี๋ยวมันโผล่มาก็ป่นกันเท่านั้น ฉันเหลือลูกปืนอยู่แค่สองนัดเท่านั้น”

เขาสบถลั่นออกมา

“เดี๋ยว! บุญคำจะลองไปงมมาให้เอง!”

ตาพรานเฒ่า ซึ่งกล้าหาญกว่าส่างปาร้องปากสั่น ขยับจะไต่เนินขึ้นไป แต่รพินทร์เหนี่ยวไหล่ไว้ ห้ามโดยเร็ว

“ไม่ต้อง! อยู่รวมกลุ่มกันที่นี่แหละ อย่าแยกกัน เตรียมตัวไว้ให้ดี ถ้ามันโฉบลงมาถึงตัวฟันสวนให้เต็มเหนี่ยวเลย”

ทั้งสองรับคำ ขยับมีดในมือเตรียมพร้อม ทันใดนั้นยอดกร่างทางด้านหลังก็ไหวซู่ซ่าโอนเอนอยู่ไปมา ต่างหันขวับในพริบตาพร้อมกับอาการสะดุ้ง แล้วลำไฟฉายของพรานใหญ่ก็ส่องขึ้นไปเห็นภาพนั้นชัดถนัดตาเป็นครั้งแรก

มันกางปีกคร่อมเกาะอยู่บนไม้สูงเหนือไหล่เขา เหมือนจะพักเพื่อหาจังหวะในลำดับต่อไป ขณะที่ไฟสาดขึ้นไปพบนั้น กำลังคลานกระดืบช้าๆ ด้วยปีกหนังสีดำรุ่งรังไปด้วยขนอุย มองผาดๆ เหมือนใครเอาผ้าสีดำเก่าๆ ไปคลุมไว้บนยอดไม้นั้น จะผิดกันก็แต่เพียงว่า ผ้าใบมฤตยูผืนนั้นกระดิกไหวตัวได้ เพชรสะท้อนแสงสองดวง ส่องวาววูบมาจากกลุ่มความดำมืดนั้น ดวงขนาดกำปั้นเสี้ยววินาทีนั้นเอง รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็นึกสาปแช่งเหตุการณ์ที่ทำให้ไรเฟิลหลุดมือเขาไปเสียก่อนหาไม่เช่นนั้น เป้าหมายถนัดชัดเจนที่สุดนี้จะไม่มีวันพลาดไปได้เลย

ระหว่างที่สองคนโวยวายชี้บอก พรานใหญ่เหยียดแขนที่กำปืนสั้นแบบซิงเกิ้ลแอ็คชั่นออกไปสุดช่วง กลั้นใจเล็งอย่างประณีตที่สุด โดยหมายไปที่ลูกแก้วสะท้อนแสงดวงใหญ่อันพรายพราวอยู่นั้น

มันถลาวูบขึ้นบิน เขาก็แตะไกเปรี้ยง ช้าไปชั่ววิบตาเดียวเท่านั้น

ไอ้ค้างคาวผี ส่งเสียงร้องแหลมยาวขึ้นอีกครั้ง ก้องไปทั้งหุบแล้วผละบินอ้อมหลังเขาอันตรธานหายไปในชั่วอึดใจ เสียงปีกของมันตัดอากาศห่างออกไปเป็นลำดับ ในที่สุดก็เงียบหาย

“ไปแล้ว นาย แต่ไปแล้วจะไปลับหรือเปล่าก็ไม่รู้...”

เสียงบุญคำกระซิบปร่าๆ อยู่ในลำคอ

“รีบหาปืนของเรา แล้วไปจากที่นี่กันให้เร็วที่สุดเถอะ” เขาบอก

ทั้งสามขยับตัวจากที่อย่างแข่งกับเวลาอีกครั้ง ช่วยกันส่องไฟย้อนขึ้นไปยังเนินเบื้องบนเพียงอึดใจเดียวก็พบไรเฟิลทั้งสามกระบอกที่หล่นอยู่ ฉวยขึ้นมาถือไว้เริ่มใจชื้นขึ้น และโชคดีที่ว่า... ห่อพริกที่บุญคำมัดติดหลังไม่ได้แตกกระจายพลัดหล่นเสียหาย

ไม่เกิน 15 นาที ต่อจากนั้นรพินทร์กับพรานพื้นเมืองทั้งสองก็รุดอ้าวกลับมาถึงที่พักเมื่อใกล้เข้ามา สังเกตเห็นแสงไฟและได้ยินเสียงพูดกันเอะอะอื้ออึง ต่างเร่งฝีเท้ากันเต็มที่

ขณะที่โผล่เข้ามาถึง เห็นเชษฐา ดาริน มาเรีย และคณะทั้งหมด กำลังยืนออกันเป็นกลุ่ม ทุกคนมีสีหน้าตื่นเต้นตกใจ ปืนและไฟฉายพร้อมอยู่ในมือ พอเห็นฝ่ายของรพินทร์ปรากฏตัวขึ้นคนเหล่านั้นก็พรูกันออกไปรับโดยเร็ว พร้อมกับร้องถามเหตุการณ์แซด แทบจะฟังไม่ได้ศัพท์

แล้วก็เป็นที่ปรากฏออกมาว่า เหตุการณ์ร้ายแรงซึ่งเกิดขึ้นกับฝ่ายของเชษฐาผู้เฮ้าแค้มป์เป็นเหตุการณ์ชนิดเดียวกันกับรพินทร์และสองพรานเผชิญเข้านั่นเอง

“เรากำลังนั่งจับกลุ่มรอคุณอยู่ ทันทีนั้นก็ได้ยินเสียงปีกบินมาในอากาศ พึ่บพั่บวนเวียนอยู่เหนือหัว...”

เชษฐาเล่าโดยเร็ว อาการของหัวหน้าคณะดูจะระงับความตื่นเต้นตกประหม่าได้ดีกว่าทุกคนที่ร่วมเหตุการณ์

“ยังไม่ทันรู้ตัวกันเลยว่าอะไรเป็นอะไร มันก็บินโฉบลงมาที่ซากของไอ้ตะขาบนั่น ทำท่าเหมือนจะคาบเฉี่ยวไป เกิดถือปืนพาดตักอยู่พอดี ยิงสกัดออกไปเป็นคนแรก มันเลยผละจากซากตะขาบ พุ่งเข้าใส่เราเป็นการใหญ่ ทั้งกลุ่มแตกกระจายกันไปคนละทางสองทางชุลมุนไปหมด ช่วยกันนัวไม่รู้ใครเป็นใคร ไม่ถึงอึดใจที่มันบินโฉบอยู่ แล้วก็ผละหนีไป พักใหญ่ต่อมา เราก็ได้ยินเสียงปืนทางด้านคุณ...ยังร้อนใจเป็นห่วงกันอยู่นี่”

จากคำบอกเล่าของเชษฐา รพินทร์ก็ลำดับภาพทั้งหมดได้ในทันทีนั้น

กลิ่นไออันโฉบกรายใกล้เข้ามาของไอ้ค้างคาวผี ทำให้เจ้าสัตว์ประหลาดแสดงความตื่นกลัวลนลาน มีอาการเหมือนพยายามจะบอกเตือนเช่นไรกับเขา ขณะที่กำลังเก็บเม็ดพริกอยู่ แต่เขาก็ไม่สามารถจะเข้าใจได้ แล้วมันก็เผ่นหนีหายไป

ต่อเมื่อได้ยินเสียงปืนที่ตั้งแค้มป์ของคณะเชษฐา นั้นก็คือ...การพุ่งเข้ารังควานจู่โจมของสัตว์ครึ่งหนูครึ่งนก แต่ใหญ่โตผิดปกติตัวนั้นตามที่ได้รับคำบอกเล่า พอมันผละจากพวกที่แค้มป์เพราะถูกซัลโว ก็บ่ายหน้ากลับไปเล่นงานคณะสามคนของเขา ขณะที่เดินทางกลับแค้มป์อย่างที่เกิดขึ้นหยกๆ นั่นเอง

บัดนี้เขามองเห็นเหตุการณ์ได้โดยตลอด

รพินทร์ก็บอกให้ฝ่ายที่อยู่เฝ้าแค้มป์ ทราบถึงเหตุการณ์ทั้งหมดที่เขา บุญคำ และส่างปา สามคนเผชิญกันมา ทุกคนงงงันในปัญหาที่เกิดขึ้น

“ถ้างั้นมันก็ต้องตัวเดียวกับที่โฉบลงเล่นงานพวกเราที่แค้มป์นี่แหละ พอผละจากพวกเราทางนี้ไป ก็ไปดักคอยเล่นงานคุณ”

หัวหน้าคณะพูดอย่างประหลาดใจ

“ครับ ก็แน่ใจว่ามันจะต้องเป็นตัวเดียวกัน ตอนที่ได้ยินเสียงปืนทางนี้ ผมก็ตกใจ เดาไม่ถูกว่าเกิดอะไรขึ้น รีบจ้ำกันมาโดยเร็ว เจอมันเข้ากลางทางพอดี เกือบย่ำแย่ไปทีเดียว”

“ตัวใหญ่มากนะ เฉพาะลำตัวของมันไม่นับปีก ขนาดวัวทั้งตัวทีเดียว”

มาเรียกล่าวมาเร็วปรื๋ออย่างไม่แน่ใจ แววตาส่อความตระหนกตื่นเต้นเหลือที่จะกล่าว

“ไม่ผิดแน่ ผมก็คะเนมันคงอยู่ในขนาดนั้นแหละ เห็นถนัดตอนที่มันเกาะอยู่บนยอดกร่าง ครั้งสุดท้ายก่อนที่มันจะหนีไป พวกคุณยิงกันไม่ถูกเลยหรือ”

เชษฐา มาเรีย และดาริน มองหน้ากันสีหน้าปั้นยากที่สุด

“มันบินฉวัดเฉวียนเร็วเหลือเกิน” ดารินเป็นคนตอบ และนั่นเป็นประโยคแรกของหล่อน ขณะที่กลืนน้ำลายลงคออันแห้งผืด “และพวกเราไม่ทันระวังรู้ตัวกันมาก่อน พอพรวดพราดมันก็วูบลงมาถึงตัวเสียแล้ว อาจถูกลูกปรายจากลูกซองของคะหยิ่นกับจันไปบ้างเหมือนกัน แต่คงไม่ถนัดนัก แล้วทางคุณล่ะ ได้ยินเสียงยิงสี่ห้านัด”

รพินทร์ยกมือขึ้นขยี้ปลายจมูก บุญคำก็ละล่ำละลักบอกมาแทนว่า

“โธ่! นายหญิง ผม พรานใหญ่ กะไอ้ส่างปาเกือบตายกันหมดทุกคน มันโฉบเข้าเอาปีกตีเฉี่ยวกลิ้งลงมาตามทางด่านชันเกือบตกเขา ปีนยาวพลัดหลุดมือหายหมด โชคดีแท้ๆ ที่พรานใหญ่มีปืนสั้นเหลือติดตัวอยู่ ยิงไล่มันไปยังงั้นเอง อย่างมากก็ถูกแค่ปีกของมัน ถ้ามันไม่หนีไปเสียก่อนเป็นเสร็จ...เราสามคนเสร็จ ไม่ใช่มัน”

มาเรียหันไปส่งภาษาซักถามคนของหล่อน ซึ่งไอ้นั่นบรรยายเหตุการณ์เร็วปรื๋อลิ้นพันกันไปหมด

“ค้างคาวผีแน่ นาย! ค้างคาวธรรมดามันไม่ใหญ่โตถึงขนาดนั้น”

เสียงของพวกพรานพื้นเมืองรุมร้องบอกมาแซด แต่ละคนหน้าตาตื่นเลิกลั่กไม่มีสีเลือด ทุกคนดูเหมือนจะลืมร่างอันนอนสนิทนิ่งของไชยยันต์ไปชั่วขณะ เพราะความตื่นตระหนกตกใจที่แทรกซ้อนขึ้นอย่างกะทันหัน

“ผมเองก็ยิงไม่ทัน เพราะเหตุการณ์มันเกิดขึ้นรวดเร็วเหลือเกิน...”

เชษฐาพูดต่ำๆ หน้าเครียด

“มีเกิด จัน คะหยิ่น เท่านั้นที่ปืนติดมืออยู่ในขณะนั้น พอจะยิงส่งเดชออกไปได้บ้าง แล้วก็ดูเหมือนน้อยจะเอาปืนสั้นยิงออกไปสองสามนัด ขณะนั้นพวกเราทั้งหมดแตกกระจายกันออกไปหมด เพราะมันถลาเข้าใส่กลางวงเลย อาการของมันคล้ายๆ จะคาบใครสักคนให้ได้ ก็บุญที่ต่างคนต่างหลบเอาตัวรอดกันทัน มันคงโดนไปบ้างเหมือนกัน ไม่งั้นมันคงไม่บ่ายหน้าหนีไปเล่นงานพวกคุณทางด้านโน้น ถ้าเป็นกลางวันพวกเราคงยิงร่วงลงมาแล้ว นี่มันเป็นกลางคืน ความมืดทำให้มองเห็นไม่ถนัด มิหนำซ้ำมันยังไวเหลือเกิน”

รพินทร์กัดริมฝีปากแน่น เขาเข้าใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในแค้มป์ได้ดีที่สุด เพราะผจญกับไอ้ค้างคาวปีศาจตัวนั้นมาด้วยตนเองเช่นกัน **การจู่โจมอย่างฉับพลันอย่างหนึ่ง การเป็นสัตว์ปีกบินไวแคล่วคล่องในลักษณะค้างคาวอย่างหนึ่ง และความมืดอันเป็นอุปสรรคสำคัญของฝ่ายมนุษย์อีกอย่างหนึ่ง ทำให้ยากที่จะกำจัดมันลงได้**

โชคดีแท้ๆ ที่ฝ่ายเฝ้าแค้มป์อยู่รวมกลุ่มกันหลายคน ปืนหลายกระบอก ช่วยกันระดมซัลโวใส่ทำให้มันผละออกจากการราวี หาไม่เช่นนั้นก็ยังเดาไม่ถูกเหมือนกันว่า เหตุร้ายจะเกิดขึ้นกับใครทำนองไหน อย่างน้อยที่สุด **เท่าที่เขาเผชิญและรู้เห็นกับตามาแล้ว เพียงแต่ปีกของมันที่โฉบลงกระทบจังๆ ก็มีหวังคอหักทันที แล้วขนาดความใหญ่โตของมันเพียงนั้น ถ้ามันจะคาบใครติดปากเข้าสักคน ก็ย่อมจะนำบินหายขึ้นไปเป็นเหยื่อได้ทันที**

ไม่มีใครบาดเจ็บ หรือได้รับอันตรายใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากความแตกหนีอย่างล้มลุกคลุกคลาน ทุกคนรอดเพราะเผ่นเข้าหลบที่กำบังตามโขดหินและโคนต้นไม้ใหญ่ทัน

“ไอ้ผีกองกอยมันทำท่าตื่นกลัวลุกลี้ลุกลน มีอาการเหมือนจะบอกอะไรกับผม แต่ผมก็เดาไม่ถูก พอมันแล่นหนีเข้าป่าหายไปเท่านั้น สั่งให้บุญคำกับส่างปาลงจากต้นพริก ก็ได้ยินเสียงปืนทางนี้ลั่นไปหมด”

เขากล่าวขึ้น อย่างพยายามใช้ความใคร่ครวญพิเคราะห์เหตุ

“แล้วนี่ไอ้กองกอยหายไปไหนแล้ว?”

ดารินถาม

“เปิดหายเข้าดงไปแล้วครับ ไม่ได้โผล่ออกมาให้เห็นอีกเลย มันจะต้องรู้ถึงการมาของค้างคาวตัวนั้น และหวาดกลัวมากทีเดียว...”

แล้วเขาก็มองไปยังพรานพื้นเมืองที่ยืนหน้าซีดแวดล้อมอยู่ ถามกราดว่า

“ใครเป็นคนเห็นมันก่อน ลองบอกให้ละเอียดซิ มันไปยังไงมายังไง?”

พวกนั้นหน้าแหย มองดูตากันเองไปมาอย่างตอบไม่ถูก เชษฐาก็เป็นผู้ตอบคำถามแทนมาว่า

“รู้สึกว่าพวกเราทั้งหมดจะไหวตัวขึ้นพร้อมกัน ตามที่บอกนั่นแหละ ได้ยินเสียงปีกใหญ่กระพือเร็วพึ่บพั่บอยู่ในอากาศ ทีแรกก็คล้ายจะวนเวียนอยู่บนยอดไม้สูง ยังไม่ทันจะจับกันได้แน่ชัดว่ามันมาจากทางไหน ก็รู้สึกว่ามันดังใกล้ๆ ลงมาอย่างรวดเร็วเหลือเกิน แล้วก็เห็นเงาดำมืดใหญ่โต โฉบตรงไปที่ซากของตะขาบ”

หัวหน้าคณะบุ้ยปากไปทางซากตะขาบดง ที่นอนกองอยู่ริมก้อนหินไม่ห่างออกไปเท่าใดนัก

“น่าแปลกอย่างหนึ่งในข้อที่ว่า การโฉบครั้งแรกของมัน ไม่ได้ตรงเข้าเล่นงานพวกเรา แต่มุ่งไปทางซากตะขาบนั่น พอเกิดชัดตูมออกไปนั่นแหละ มันถึงแฉลบพุ่งเข้าใสพวกเราทั้งหมดเผ่นกันไปคนละทิศละทางชุลมุนไปหมด ทีแรกก็มองกันไม่ออกว่ามันเป็นตัวอะไร นึกว่านกใหญ่ แต่แล้วก็เห็นถนัด ตอนมันฉวัดเฉวียนไล่เรียดต่ำกับพื้นดิน มันไวกว่านกมาก เพราะระบบการบินของมันเป็นระบบของค้างคาว สามารถหลีกหลบโขดหินและพุ่มไม้กั้นขวางได้อย่างแคล่วคล่อง อีตอนที่มันโฉบอยู่บริเวณแค้มป์นี่ ไม่ผิดอะไรกับพายุใต้ฝุ่นพัดเข้ามาทีเดียว!”

คำพูดของอดีตท่านทูตทหารบก สร้างแววสังหรณ์สะกิดใจบางสิ่งบางอย่างให้กับจอมพราน เขาจ้องนิ่งไปยังซากของตะขาบตัวที่กัดไชยยันต์ พึมพำออกมา

“โฉบไปที่ซากตะขาบในครั้งแรก...หมายถึงว่า มันต้องการจะเอาไปให้ได้งั้นหรือครับ?”

เชษฐาเองก็เริ่มเฉลียวคิดอะไรขึ้นมาไรๆ เหมือนกัน หันไปกล่าวถามขอความเห็นของน้องสาว มาเรีย และพรรคพวกที่ร่วมเห็นเหตุการณ์อยู่ ทั้งหมดก็ยืนยันมาเป็นเสียงเดียว

“ใช่! คล้ายๆ มันต้องการจะเฉี่ยวเอาซากตะขาบไปงั้นแหละ แต่ที่เปลี่ยนทิศมุ่งเข้าโจมตีเรา ก็เพราะถูกยิงนั่นเอง อาจตกใจหรืออาจโกรธแค้นที่เราไปขัดขวางมันเข้า”

มาเรียกับดารินย้ำในความเห็น

“ทำไม คุณสงสัยหรือมีความคิดอะไรหรือ?”

หัวหน้าคณะหันมาซักเขาโดยเร็ว อย่างจับรหัสความคิดของเขาได้

พรานใหญ่ทำท่าคล้ายจะเอ่ยอะไรออกมาบางอย่าง แต่แล้วก็เปลี่ยนความตั้งใจ มองไปยังร่างของไชยยันต์ เปลี่ยนเป็นถามมาโดยเร็วว่า

“คุณไชยยันต์เป็นอย่างไรบ้างครับ?”

ทุกคนเพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ รพินทร์สังเกตเห็นได้ชัดว่า เชษฐา ดาริน และมาเรียมีร่อยรอยยินดีในสีหน้า เมื่อเขาเอ่ยถามถึงอาการของอดีตนายทหารปืนใหญ่

“รู้สึกว่าจะมีหวังขึ้นแล้วนะ...”

หัวหน้าคณะตอบหางเสียงเปี่ยมไปด้วยความปีติ

“น้อยพบว่า ชีพจรเริ่มเต้นขึ้นแล้วจากการที่หยุดหายไป แต่มันอ่อนมาก และยังไม่มีทีท่าว่าจะรู้สึก”

“ก่อนอื่น เราจัดการกับเรื่องใหญ่นี่เสียก่อนดีกว่าครับ เสี่ยงไปตามมีตามเกิด ถึงอย่างไรเค้ามันก็ไปในทางดีแล้ว เราน่าจะมีหวัง”

พรานใหญ่กล่าวอย่างรีบร้อน แล้วก็สั่งให้คนของเขาที่มุงรายล้อมอยู่ เร่งดำเนินการทันทีโดยไม่รอช้า ทั้งหมดพักเรื่องราวอื่นๆ ไว้ชั่วคราวก่อน พากันตรงมายังร่างอันนอนนิ่งของไชยยันต์อีกครั้ง

จันเอากระบอกไม้ไผ่ที่ใช้บรรจุน้ำกระบอกหนึ่งมาแทนเป็นครก เสี่ยกระโดดเข้าไปตัดไม้เนื้อแข็งหลาวทำสาก ในขณะที่เกิดกับส่างปาก็ตรงไปแล่เนื้อส่วนหนึ่งของซากตะขาบออกมาลอกเปลือกมันออก เอาเฉพาะเนื้อก้อนเท่ากำมือ แล้วไม่กี่อึดใจหลังจากนั้น ทั้งพริกขี้หนูดงและเนื้อตะขาบก็ถูกตำโขลกผสมกัน แหลกละเอียดเป็นก้อน กลิ่นไอเต็มไปด้วยความร้อนแรงฉุนเฉียว จนแทบทำให้ผงะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนตำถึงกับน้ำตาไหลพรากด้วยความแสบตา ต้องผลัดเปลี่ยนกันตำ

ส่างปาในฐานะเจ้าของตำรับ (ทั้งๆ ที่มันเองก็เพียงแต่ได้รับฟังมา) จัดการลงมือในขณะที่คนอื่นๆ รายล้อมดู เจ้าต่องสู่สั่งให้พวกพรานของรพินทร์ ซึ่งทำหน้าที่ช่วยกันโขลกพริกกับเนื้อตะขาบ ควักจากครกขึ้นมาวางเป็นก้อนกองไว้บนใบไม้ และให้ตำชุดใหม่ต่อไปเป็นการสำรอง ขอถุงมือหนังจากดารินมาสวมเพื่อใช้หยิบตัวยานั้น เพราะไม่สามารถจะหยิบขึ้นมาได้ด้วยมือเปล่า อันเนื่องจากพิษสงอันเผ็ดร้อนราวกับน้ำกรดของมัน แล้วบรรจงทำเป็นก้อนแบนๆ ขนาดฝ่ามือ ปะพอกลงไปตรงบริเวณรอยเขี้ยวซึ่งปรากฏอยู่บนขาของคนเคราะห์ร้าย

จากนั้นทุกคนก็ได้แต่เฝ้าจับมองในสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไป ด้วยจิตใจอันเร่าร้อนกระวนกระวาย

อดีตท่านทูตทหารบกกระดกลิ้นออกมาเลียริมฝีปาก จ้องพรานใหญ่เขม็ง แผ่วเสียงลง

“มันน่าจะมีวัตถุประสงค์อะไรสักอย่างหนึ่ง โดยไม่เกี่ยวกับต้องการจะเอาพวกเราคนใดคนหนึ่งเป็นเหยื่อโดยตรง ไม่งั้นมันไม่ควรเจาะจงมาที่ซากตะขาบ แต่ควรจะเฉี่ยวพวกเราคนใดไปในทันทีที่มันโผล่มาครั้งแรกเลย”

“พี่ใหญ่คิดอย่างไรหรือคะ?”

ดารินถามอย่างประหลาดใจ ไม่สามารถจะเข้าใจอะไรได้

“ถ้าสมมติว่ายาขนานนี้ อันประกอบขึ้นด้วยพริกขี้หนูดงและเนื้อตะขาบ สามารถช่วยชีวิตไชยยันต์ได้จริง ก็มีเหตุผลบางอย่างที่ควรเชื่อได้ว่า ไอ้ค้างคาวมหากาฬนั่นพยายามจะทำอะไรสักอย่างหนึ่งเพื่อไม่ให้มีการกู้ชีวิตไชยยันต์ได้สำเร็จ”

“เพื่ออะไรกัน?”

ดารินกับมาเรียลืมตาโพลง ร้องออกมาพร้อมกัน

เชษฐาฝืนหัวเราะแหบต่ำ

“นี่คือปริศนา...นี่คือสิ่งที่ทำให้เราปวดหัว งงงันและขนลุกเหมือนกับเรื่องทั้งหลายทั้งปวงที่ปรากฏขึ้นแล้ว นับตั้งแต่เราออกตามแงซายมา เดี๋ยวนี้เราพอจะพิสูจน์กันได้แล้วว่า ในดงอาถรรพ์แห่งนี้ และโดยการติดตามแงซายครั้งนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างไม่เป็นมิตรกับเรา มันหวังที่จะทำลายล้างเรา ยกเว้นอย่างเดียวเท่านั้น คือไอ้ผีกองกอยตัวนั้นตัวเดียว มันส่อให้เห็นว่ามันต้องการช่วยเหลือเรา ต้องการให้เราติดตามแงซายต่อไป อย่างมิตรที่จะต้องเกื้อกูลช่วยเหลือกัน ไม่ใช่อย่างศัตรูซึ่งหมายจะทำลายเรา และมันเองก็กลัวอำนาจตรงข้ามนั้นอยู่ด้วยเช่นกัน”

ทุกคนอึ้ง

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยอมรับว่าสิ่งที่เชษฐาพูด เป็นสิ่งที่ตรงกับความคิดเห็นหรือสังหรณ์ของเขา แต่เขาก็ไม่ได้กล่าวคำใดทั้งสิ้น

“ถ้างั้นก็น่าเสียดายอย่างมากที่พวกเราไม่สามารถจะติดต่อเข้าใจภาษาของไอ้ผีกองกอยนั่นได้ มันคงมีอะไรอยากจะบอกเรามากทีเดียว เท่าๆ กับเราก็อยากจะติดต่อเพื่อให้เข้าใจความกับมัน อย่างน้อยที่สุดเราก็อยากจะรู้ว่าแงซายไปอยู่เสียที่ไหน และทำไมจึงตกอยู่ในอาการเช่นนั้น” มาเรียว่า

“ถ้าเป็นเช่นที่พี่ใหญ่ว่านั่น น้อยก็คิดว่า ผีกองกอยตัวนั้นจะต้องติดต่อพบปะกับเราอีกแน่ๆ ค่ะ”

ดารินพูดยังไม่ทันขาดคำ ก็ลืมตากว้าง ร้องออกมาเสียงแหลม

“คุณพระช่วย ดูอะไรนั่น!”

ทุกคนหันขวับไปยังสิ่งที่หล่อนชี้อย่างตื่นเต้น

ยาปิดแผลของส่างปา อันประกอบขึ้นด้วยพริกขี้หนูดงและเนื้อตะขาบ ซึ่งพอกติดอยู่กับปากแผลของไชยยันต์ในขณะนี้ **ความชุ่มชื้นเคลือบน้ำของมันอันตรธานไปแล้ว เหลือไว้แต่กาก**

แห้งเกราะราวกับถูกย่างด้วยไฟ...ระยะของปฏิกิริยาอันเปลี่ยนแปลงอย่างมหัศจรรย์ชนิดนี้ กินเวลาเพียงไม่ถึงห้านาทีเท่านั้น นับตั้งแต่ส่างปาพอกลงไป สีเขียวสดกลายมาเป็นสีดำสนิทราวกับถ่าน!

"โอ้โฮ มันแห้งไปได้ยังไงนั่น!"

เชษฐาอุทานลั่นออกมา เงยหน้าขึ้นมองพรานใหญ่ รพินทร์แววตาแจ่มใสขึ้นในทันทีนั้น เต็มไปด้วยความหวังอันแช่มชื่น ยิ้มออกมาได้

"เห็นพอจะมีทางแล้วครับ คุณชาย ยามันดูดพิษออกมา และความร้อนแรงของพิษเกิดปฏิกิริยาทางเคมีกับตัวยา ทำให้แห้งผากไปราวกับย่างไฟ!"

แล้วเขาก็หันไปทางส่างปา บอกเร็วปรื๋อ

"เร็ว ส่างปา เอาของเก่าออก พอใหม่เข้าไป ปู่ไม่ได้โกหกพ่อ และพ่อก็ไม่ได้โกหกแกเสียแล้ว มันเป็นความจริง!"

ระหว่างที่ความตื่นเต้นยินดีปกคลุมไปทั่วทั้งคณะ ดารินรีบตรวจหัวใจและชีพจรของคนเจ็บอีกครั้ง ใบหน้าหล่อนแดงระเรื่อ ขณะเดียวกันส่างปาก็กระวีกระวาดเปลี่ยนยาพอกใหม่ ทุกคนสังเกตเห็นได้ถนัดว่าร่างอันเคยซีดเซียวของไชยยันต์ เริ่มปรากฏสีเลือดขึ้นบ้างแล้วราวกับปาฏิหาริย์ การช่วยเหลือและการเฝ้าคอยดูผลในลำดับต่อไป เต็มไปด้วยกลิ่นไอของความหวัง

แล้วดารินก็น้ำตาไหลอีกครั้ง แต่มันเป็นน้ำตาแห่งความปีติปลาบปลื้ม โผลงกอดเพื่อนชายไว้แน่น ร้องลั่นออกมา

"สวรรค์ทรงโปรด! เขามีลมหายใจขึ้นแล้ว พี่ใหญ่! เมย์ ไชยยันต์รอดแน่แล้ว ขอบคุณพรานใหญ่...ส่างปา...ทุกๆ คน รวมทั้งเจ้ากองกอยนั่นด้วย!"

เสียงของหล่อนระรัวไม่เป็นภาษา หัวเราะทั้งน้ำตา แล้วโผเข้าไปกอดแขนพี่ชายอย่างดีใจเหลือที่จะกล่าว เชษฐาเองก็ตะลึงไปอีกครั้ง สีหน้าสดชื่นขึ้น พูดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ ส่วนมาเรียก้มลงเอาหูฟังแนบหัวใจของคนเจ็บ ยิ้มออกมาตาวาวใสจับไปยังรพินทร์

"ฉันบอกแล้วใช่ไหม ไพรวัลย์ ว่าไม่มีความอาถรรพ์ร้ายกาจของป่าใด ที่จอมพรานอย่างคุณจะแก้ไม่ตก เราชนะเหตุการณ์คับขันครั้งนี้แล้ว"

"ผู้ที่ควรจะได้รับคำขอบใจที่สุดก็คือ เจ้าผีกองกอย รองลงมาก็ส่างปา ผมและคนอื่นๆ เป็นแต่เพียงส่วนประกอบเท่านั้น..."

พรานใหญ่กล่าวอย่างสำรวม มรสุมหนักที่สุดของเขาผ่านไปแล้ว มองจับไปที่ร่างของคนเจ็บตาเป็นประกาย และยิ้มออกมาอย่างยินดีไม่น้อยไปกว่าคนอื่นๆ

"แต่อย่าเพิ่งตื่นเต้นดีใจกันให้มากไปก่อนเลยครับ รอให้คุณไชยยันต์ฟื้นแน่ๆ เสียก่อนดีกว่า"

กล่าวกลางเขาก็หันมาเร่งส่างปา ให้ดำเนินการเปลี่ยนและพอกยาต่อไปอย่างระมัดระวังรีบด่วน

ประมาณอีกสี่ครั้งของการเปลี่ยนพอกตัวยาของส่างปา และทุกครั้งมันถูกย่างให้แห้งผากไปด้วยพิษที่ดูดออกมาทางปากแผล ทุกคนก็เห็นไชยยันต์ถอนหายใจเฮือกขึ้นโดยแรง แล้วเปลือกตาอันปิดสนิทของเขาก็เริ่มกระตุกสั่นพลิ้ว ต่อมาอีกอึดใจใหญ่ ม่านตาคู่นั้นจึงค่อยๆ ขยายขึ้น

"ไชยยันต์!"

หลายเสียงอุทานเรียกนามของเขาออกไปพร้อมกันอย่างปลาบปลื้มปีติใจขีดสุด

อดีตนายทหารปืนใหญ่สะดุ้งลืมตาโพลงขึ้น ลักษณะเหมือนคนเพิ่งตื่นจากหลับด้วยอาการพรวดพราดตกใจ พอขยับตัว รพินทร์ก็กดอกไว้

"นอนนิ่งๆ ก่อนครับ คุณไชยยันต์ อย่าเพิ่งลุกขึ้นหรือเคลื่อนไหวอะไรทั้งสิ้น"

ไชยยันต์กะพริบตาถี่ๆ จ้องไปยังทุกใบหน้าที่ก้มมองแวดล้อมอยู่

"เชษฐา!"

เขาพึมพำเรียกชื่อหัวหน้าคณะ อันเป็นสหายขึ้นแหบๆ พยายามจะผงกหัวขึ้นสำรวจรอบตัว

"เอ๊ะ! นี่ฉันเป็นอะไรไปนี่!"

"ไชยยันต์ แกรอดตายแล้ว!..."

เชษฐาจับไหล่สหายรักบีบเขย่าแรงๆ กล่าวออกมาเสียงเครืออย่างสุดที่จะระงับความยินดีไว้ได้ น้ำตาคลอ

"ชะตาแกยังไม่ถึงฆาต ถึงได้มีปาฏิหาริย์มาช่วยได้แบบนี้ จำได้หรือเปล่ามันเกิดอะไรกับแก?"

ไชยยันต์ซอยเปลือกตาอยู่เช่นนั้น ดวงตาทั้งคู่ใสเต็มไปด้วยสัญลักษณ์แห่งชีวิตเพียงแต่อิดโรยเปลี้ยไปบ้างเท่านั้น นิ่งงันไปครู่เหมือนจะทบทวนความทรงจำ แล้วก็ร้องบอกมาเบาๆ ว่า

"ฉันถูกตะขาบกัดไม่ใช่หรือ ครั้งสุดท้ายที่จำได้ มันร้อนวูบไปหมดทั้งตัว เหมือนถูกไฟลวก แล้วจากนั้น ฉันก็จำอะไรไม่ได้อีก"

"คุณอาจไม่เชื่อก็ได้ว่า คุณตายไปแล้ว และก็เกิดใหม่แล้วไชยยันต์!"

มาเรียพูดยิ้มๆ จับข้อมือของอดีตนายทหารปืนใหญ่บีบหนักหน่วง อีกมือหนึ่งเอื้อมมาลูบที่ใบหน้าของคนเจ็บ

"หมายความว่ายังไง?"

ไชยยันต์คราง ขมวดคิ้ว อยากจะลุกขึ้นมาให้ได้ แต่ทั้งเชษฐาและรพินทร์ช่วยกันกดไว้ให้นอนนิ่งอยู่กับที่

"อย่าสงสัยอะไรเลย เมย์พูดถูกแล้ว..."

ดารินกล่าวมาด้วยความตื้นตันใจเหลือที่จะกล่าว

“เธอตายไปแล้วจริงๆ ตายไปเป็นเวลาถึงหนึ่งชั่วโมงเต็มๆ ไม่มีลมหายใจ ไม่มีแม้แต่ชีพจร ไม่มีความหวังอะไรเหลือไว้ให้แก่พวกเราอีก แต่แล้วเธอก็กลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาได้อีกครั้ง มันจะเกิดขึ้นจากอะไรก็ตาม แต่ขอให้เข้าใจเถิดว่ามันมาจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ตลอดสากลโลก ที่พวกเราทุกคนภาวนาขอให้ช่วยเธอ การรอดตายของเธอในครั้งนี้ คือปาฏิหาริย์!”

ไชยยันต์มีสีหน้ามึนงงไปหมด บุคคลสุดท้ายที่สายตาของเขาผ่านมาสบ คือพรานใหญ่รพินทร์

“ผู้กอง!...”

คนเจ็บร้องทักแผ่วเบา พร้อมกับยิ้มให้

“ไปยังไงมายังไงกันนี่ ผมไม่เข้าใจที่น้อยและเมย์พูดเลย”

“อย่าเพิ่งสนใจอะไรก่อนเลยครับ...”

จอมพรานพูดอ่อนโยน เอื้อมมือมาจับปลายขาของเขาบีบเบาๆ

“รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง?”

“เอ ผมก็ว่าผมไม่รู้สึกอะไรมากไปกว่าเพลีย...อ่อนแรงเล็กน้อยเท่านั้น”

“รู้สึกที่แผลบ้างไหมครับ”

ไชยยันต์พยักหน้า

“รู้สึก”

“เป็นอย่างไรบ้าง”

“คล้ายๆ ใครเอาน้ำแข็งมาวางไว้ตรงรอยแผลถูกกัดของผม มันเย็นเฉียบทีเดียว เย็นบอกไม่ถูก”

คณะทุกคนมองสบตากันเอง เชษฐาก็ถามมาโดยเร็ว เหมือนจะไม่แน่ใจในคำบอกของคนเจ็บ

“เย็นเหรอ?”

“ฮือม์ เย็นมาก ตรงข้ามกับที่ถูกกัดครั้งแรก ตอนนั้นมันร้อนเหมือนถูกเหล็กเผาไฟแดงๆ จี้”

รายงานความรู้สึกของคนเจ็บ ทำให้ทั้งคณะมีอาการประหลาดใจครามครัน แลตากันไปมาอยู่เช่นนั้น

“ปวดหรือเจ็บบริเวณที่ไหนบ้างไหม?”

ดารินสอบถามมาโดยเร็ว

ไชยยันต์สั่นหน้า

“ไม่เลย สบายดีมากคล้ายๆ ไม่ได้เป็นอะไรสักนิดเดียว เพียงแต่เย็นและชาตุบๆ ที่ตรงแผลเท่านั้น

“พริกขี้หนูดงผสมกับเนื้อตะขาบ มันเป็นของแก้พิษตะขาบอย่างถูกต้องและตรงที่สุดแล้วครับ นาย ถึงได้รู้สึกเย็นสบายแล้ว ยังงี้หายเป็นปลิดทิ้งเลย”

บุญคำกระซิบข้างหูของพรานใหญ่ เมื่อได้ยินคำพูดของไชยยันต์

“ฮือม์ ถ้างั้นก็วิเศษมาก แปลว่าเราแก้พิษมันได้ตกแล้ว...”

เชษฐาพึมพำด้วยความปราโมทย์ ตบไหล่เพื่อนเบาๆ

“แกคงไม่รู้หรอกว่า เราเอาอะไรพอกบาดแผลที่ถูกกัดของแกไว้ และเจ้าสิ่งนี้เอง...ที่ช่วยชีวิตแกไว้ ถ้าเปรียบพิษตะขาบเป็นเหมือนน้ำกรด เจ้าสิ่งที่พอกแผลแกไว้ในขณะนี้ก็คือด่างนั่นเอง มันแก้กันได้อย่างศักดิ์สิทธิ์อัศจรรย์เหลือเกิน”

“ให้ฉันลุกขึ้นนั่งหน่อยได้ไหม?”

“อย่าเพิ่งเลย แกยังไม่ปกติเรียบร้อยดีนัก นอนพักอยู่อย่างนี้อีกสักครู่เถอะ”

หัวหน้าคณะห้าม แล้วหันไปกระซิบปรึกษากับจอมพราน รพินทร์ก็ซุบซิบหารือต่อไปยังส่างปา ซึ่งขณะนี้อยู่ในฐานะหมอ

“ถ้านายปืนโตรู้สึกร้อนที่แผลเมื่อไหร่ ก็แปลว่ายาดูดพิษออกหมดแล้ว อย่าเพิ่งให้ลุกนาย ส่างปาจะพอกดูดต่อไป พอกจนกว่านายปืนโตจะร้อนตรงแผล”

ไชยยันต์นอนลืมตาโพลง ในระหว่างที่การเยียวยาดำเนินต่อไปอย่างขะมักเขม้น ยาที่ใช้พอก เริ่มจะแห้งช้าลงไม่รวดเร็วเหมือนในครั้งแรกๆ ส่างปาคอยถามผ่านรพินทร์ถึงความรู้สึกตรงบาดแผลอยู่ตลอดเวลา ไชยยันต์บอกให้ทราบว่าเขาเริ่มรู้สึกร้อนขึ้นเป็นลำดับ ผิดไปจากความเย็นในตอนแรกและในที่สุดก็แยกเขี้ยวออกมา

“โอ๊ย! มันร้อนจี๋เลยคราวนี้ ยังกะถ่าน!”

“ได้การ นาย พิษมันออกหมดแล้ว”

ส่างปาร้องลั่นออกมาอย่างดีใจ เอายาพอกออกจากบาดแผลของเขาโดยเร็ว ดารินเอาแอลกอฮอล์ชุบสำลีเช็ดบริเวณปากแผล แล้วรีดเลือดออก ปรากฏว่าเลือดที่ไหลออกมาซึมทางรอยเขี้ยวนั้นมีสีแดงสดเป็นปกติ ท่ามกลางการมุงล้อมดูของทุกคน

“คราวนี้รู้สึกเป็นยังไงบ้าง ไชยยันต์”

หลายเสียงถามอย่างกระตือรือร้นมาพร้อมกัน

แทนคำตอบ อดีตนายทหารปืนใหญ่ค่อยๆ ผงกตัวขึ้นในท่านั่ง เอื้อมมือไปลูบคลำตรงบริเวณบาดแผล มองหน้าทุกคนที่แวดล้อมอยู่แล้วกระโดดลุกขึ้นยืนโดยเร็ว สะบัดขาออกไปโดยแรง กิริยาของเขาเต็มไปด้วยความแข็งแรงว่องไวดุจเดิม เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย ท่ามกลางการจ้องตะลึงยินดีแทบกระโดดของพรรคพวกทุกคน

“จะให้เดินต่อเดี๋ยวนี้ก็ยังไหว!”

คนเจ็บร้องออกมา ตัวเองก็มีสีหน้าพิศวงไม่ผิดไปจากคนอื่นๆ

รพินทร์ ไพรวัลย์ สูดลมหายใจเข้าปอดลึก แล้วหลับตาลง เอื้อมมือไปบีบต้นคอส่างปาแน่น **ภาพอันยังความตื้นตันใจให้แก่เขา แสดงถึงความรักในระหว่างเพื่อนก็ปรากฏขึ้น เชษฐา ดาริน ตรงเข้าไปกอดไชยยันต์ไว้แน่น ต่างพูดอะไรกันฟังไม่ได้ศัพท์ นอกจากหางเสียงที่เครือสั่นไปด้วยความปลาบปลื้มปีติ** มาเรีย ฮอฟมันเดินตรงเข้ามาหยุดอยู่ตรงหน้าพรานนำทางต่องสู่ของหล่อน

"ตั้งแต่อยู่ด้วยกันมา ฉันเพิ่งเห็นแกเป็นคนที่มีค่าที่สุดในวันนี้เอง!"

หล่อนพูดเป็นภาษาพม่าด้วยเสียงอันแช่มช้าแต่หนักแน่นมั่นคง

"คนทุกคนมีค่า เมย์..."

จอมพรานตอบเบาเรียบ แทนให้กับเจ้าต่องสู่ผู้ยิงฟันเฉย

"เว้นแต่คุณค่านั้นจะแสดงออกเมื่อไร และอย่างใดเท่านั้น"

หล่อนสบตาเขานิดหนึ่ง แล้วผละไป

ทุกคนต้อนรับไชยยันต์ด้วยบรรยากาศของการตายแล้วเกิดใหม่ แล้วอดีตนายทหารหนุ่ม นักผจญภัยชาวกรุงผู้เลือดข้น ก็ได้รับทราบเรื่องราวทั้งหลายแหล่ที่เกิดขึ้นทั้งหมด ในขณะที่เขาสลบไม่ได้สติไป ไชยยันต์มีทั้งความงงงัน ตื่นเต้นตกใจ และเต็มไปด้วยปัญหา เขาแทบจะไม่ยอมเชื่อ

"แล้วเจ้าผีกองกอยผู้ช่วยชีวิตของฉันหายไปไหนเสียแล้ว"

เขาถามขึ้น

"รพินทร์บอกว่ามันผละหนีไป ตอนที่ค้างคาวใหญ่บินมาเล่นงานพวกเรา และก็ยังไม่เห็นวี่แววว่ามันจะโผล่ออกมาอีกจนกระทั่งเดี๋ยวนี้" เชษฐาเป็นคนตอบ

ไชยยันต์จ้องไปยังซากของตะขาบ แล้วเดินเข้าไปพิจารณาดูโดยใกล้ แยกเขี้ยวออกมา

"ฉันจำได้แล้ว ฉันกำลังค้นหาร่องรอยของแงซายอยู่ในบริเวณนี้ ได้ยินเสียงดังสากทางด้านหลังจากก้อนหินใหญ่ พอหันกลับมาก็เห็นมันเลื้อยออกมาจากใต้ซอกพุ่งเข้าใส่ ขณะนั้นห่างเพียงแค่สองวาเท่านั้น เร็วราวกับสายฟ้าแลบ ตอนนั้นรู้สึกว่าน้อยกับเมย์จะอยู่บนทางด่านไม่ห่างออกไปนัก เหตุการณ์มันสับสนไปหมด จำได้ว่ายิงออกไปนัดหนึ่งแล้วก็ถอยหนี ต่อจากนั้นก็รู้สึกเหมือนถูกไฟลวกแล้วหมดความรู้สึกไปในทันที"

"ใช่ซิ ไม่ทันสั่งเสียเลยด้วยซ้ำ ฉันกับเมย์เห็นภาพเธอตอนนั้นถนัดตาที่สุด แทบช็อก! ดวงเธอแข็งเหลือเกินนะ ที่มีปาฏิหาริย์มากู้ชีวิตไว้ได้ในครั้งนี้"

ดารินพูดอย่างอ่อนเปลี้ย ยกมือทั้งสองขึ้นลูบใบหน้าแล้วถอนใจยาว ไชยยันต์แหงนหน้าหัวเราะออกมาอย่างไม่ยั่นต่อเหตุการณ์ เขาจับมือส่างปากล่าวขอบใจ แม้จะพูดกันไม่รู้เรื่องนัก แต่ก็สามารถอ่านแววตาเข้าใจได้ดี แล้วเดินเข้ามากอดพรานใหญ่ กล่าวสั้นๆ

"ขอบใจมาก เพื่อนยาก"

ก็เห็นแต่เพียงว่า...**สีหน้าอันกร้านเกรียมของบุรุษผู้นั้นปรากฏรอยยิ้ม มันมีความหมายอันมากมายเกินกว่าจะพูดเช่นไรออกมาทั้งสิ้น**

ทั้งหมดเพิ่งจะได้กินอาหารเย็นมื้อนั้น ซึ่งเป็นอาหารกระป๋องที่เตรียมไว้ยามฉุกเฉินขาดแคลน แล้วก็นั่งรวมกลุ่มกันชนิดไม่ยอมให้ปืนห่างจากตัว สารพัดปัญหาที่เกิดขึ้น และสรรพเหตุการณ์ที่แวดล้อมทำให้ต้องการคำปรึกษาหารือระหว่างกันและกัน ไชยยันต์มีอาการเป็นปกติดีที่สุดแล้ว ด้วยตัวยาขนานวิเศษที่แก้กันได้อย่างชะงัด เขาให้คำยืนยันรับรองว่าสามารถที่จะเดินทางและผจญประจันกับทุกสิ่งทุกอย่างได้เหมือนเดิม โดยไม่มีความรู้สึกของคนที่เพิ่งฟื้นเจ็บเลย

ไม่มีใครทำนายได้ถูกว่า ก่อนที่ตะวันจะขึ้น อันเหลือเวลาอยู่อีกหลายชั่วโมงนั้นจะเกิดเหตุร้ายอะไรขึ้นอีก

“ไอ้ค้างคาวผีตัวนั้น...”

เชษฐาว่า

“มันเคยมาโจมตีเราได้ มันก็อาจจะหวนกลับมาได้อีก ตราบใดที่เรายังเอามันไม่อยู่”

“ก็มีอยู่ทางเดียวเท่านั้น นายใหญ่ มันมาอีกเมื่อไหร่ก็ฟาดกับมันเมื่อนั้น เสียดายที่มันมาเวลากลางคืน ถ้าเป็นกลางวัน เห็นกันจะๆ ป่านนี้ร่วงไปแล้ว”

บุญคำบอก พร้อมกับสบถสาบานอย่างเดือดแค้น

“มันใหญ่มากนักหรือ?”

ไชยยันต์ถามทุกคน

“เสียดาย ที่คุณสลบไป ไม่ได้เห็นหรือร่วมเผชิญกับเหตุการณ์ตอนนั้นด้วย...”

มาเรียบอกมาด้วยอาการพรั่นใจ

“ก็ไม่ได้ใหญ่อะไรนักหรอก ลำตัวเท่าแม่วัวเท่านั้น โชคดีที่พวกเราไม่มีใครได้รับอันตรายเลย”

ไชยยันต์หัวเราะอีกตามเคย **เขารู้ตัวว่าควรจะตายไปแล้ว แต่เมื่อกลับมาได้อีกครั้งในลักษณะที่ตนเองก็แทบไม่อยากเชื่อเช่นนี้ ก็ไม่มีอะไรที่จะเหลือเป็นความพรั่นพรึงของเขาต่อไปอีก**

“ให้มันใหญ่เท่าไอ้แหว่ง ให้มันพ่นไฟออกมาจากปากได้เหมือนมังกรในนิยายภาพขอให้มันหวนมาอีกครั้งเถอะ ฟาดกับมันให้รู้เรื่องไปในคืนนี้แหละ หรือยังไง ผู้กอง?”

“ก็มีหวังอยู่เหมือนกันครับ อีกนานกว่าจะสว่าง แล้วผมก็รู้สึกว่ามันไม่ได้บาดเจ็บอะไรนัก ขณะนี้มันอาจวนเวียนอยู่ใกล้ๆ เรา เตรียมที่จะหวนกลับเข้าเล่นงานอยู่ก็ได้ หรือจะต้องระวังกันให้มาก”

ดารินแหงนหน้าขึ้นมองออกไปยังความมืดมิด อันน่าสยองกลัวของดงใหญ่ที่แวดล้อมอยู่ แล้วเลิกแขนเสื้อแจ็กเกตขึ้นดูนาฬิกา ขณะนั้นมันเป็นเวลาสี่ทุ่มเศษเล็กน้อยเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ขวัญและกำลังใจของคณะทั้งหมดกลับคืนมาแล้วโดยการกลับฟื้นคืนชีวิตของไชยยันต์ สิ่งที่ทุกคนครุ่นคิดกันอยู่ในขณะนี้ก็คือปัญหาเฉพาะหน้าในอันดับต่อไป **ค้างคาวผีตัวนั้น!...มันจะ**

วกกลับมาก่อกวนสร้างเหตุร้ายเช่นไรอีก หรือไม่ภายในราตรีอันยาวนานนี้ เจ้าผีกองกอยที่มีอาการแสดงออกในด้านมิตรนั้นเล่า มันหายไปไหนเสียแล้ว จะมาส่งข่าวหรือใบ้รหัสใดๆ อีกหรือไม่

และสุดท้าย แงซาย ซึ่งบัดนี้ยังมืดมนเต็มไปด้วยเงาของปริศนา?

สมมติว่าเหตุการณ์คืนนี้สามารถจะผ่านพ้นไปได้อย่างราบคาบปกติ ก็พรุ่งนี้อีกทั้งวันเต็มๆ เล่า จะแสวงหาแหล่งน้ำอันเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดในการดำรงชีพได้ที่ไหน หรือไม่ ท่ามกลางดงมฤตยูซึ่งแม้แต่พรานใหญ่ รพินทร์เอง ก็ไม่เคยล่วงรู้ตื้นลึกหนาบางของมันมาก่อน

อนาคตเบื้องหน้ามันมืดเสียเหลือประมาณ ไม่สามารถกำหนดหรือคาดคะเนสิ่งใดได้ทั้งสิ้น

ตั้งแต่ตะวันตกดินมาแล้ว ไม่ได้วี่แววหรือสำเสียงของจตุรบาทชนิดใดเลยทั้งสิ้น นอกจากพวกแมลงและสัตว์เลื้อยคลานบางจำพวกที่กระทำเสียงประหลาดๆ ไม่เคยได้ยินคุ้นหูกันมาก่อน ต่างอาศัยไออุ่นจากกองไฟและบรั่นดีเป็นเครื่องช่วย นั่งนอนรายล้อมกันเป็นวงกลม ปล่อยความคิดให้ล่องลอยไปอย่างเงียบขรึมผิดไปกว่าทุกครั้ง

พวกพรานพื้นเมืองงีบเอาแรงกันไปแล้ว แต่กลุ่มของบุคคลชั้นหัวหน้ายังลืมตาโพลงแต่เสียงพูดจาเริ่มเว้นห่างออกไป

แล้วในลักษณะที่ไม่มีใครเจตนาจะนอนกันเลย นอกจากนานๆ จะพูดกันสักครั้งนั้น ต่างก็พลอยหลับด้วยความอ่อนเพลียในท่าที่ครึ่งนั่งครึ่งนอนพิงกองสัมภาระ ดารินกับมาเรียศีรษะพิงชนกัน อยู่ภายในบริเวณที่ปูพื้นด้วยผ้าพลาสติกโดยมีไชยยันต์นอนขวางไปตามส่วนกว้างซึ่งเป็นท่าเดิมกับที่เขาล้มตัวลงในครั้งแรก โดยตั้งใจเพียงแค่เอนหลัง

เชษฐานั่งยันหีบกระสุนปืน คอหลุบลงกับอก โดยที่มือยังคีบบุหรี่ติดไฟค้างอยู่ ส่วนรพินทร์เอนพิงร่างอันนอนตะแคงของบุญคำ มือทั้งสองประสานกอดอก หลับนก

เวลามันผ่านไป เท่าๆ กับที่บุหรี่ซึ่งถูกคีบค้างอยู่ในมือของราชสกุลหัวหน้าคณะ กินลามเข้ามาจนกระทั่งความร้อนถึงนิ้ว

อดีตท่านทูตทหารบกสะดุ้งลืมตาขึ้นดีดบุหรี่จากนิ้ว กวาดตาไปรอบๆ ก็เห็นทุกคนหลับกันไปหมดในท่าต่างๆ โดยไม่เป็นระเบียบดูแล้วก็รู้สึกสมเพช มันดูเหมือนจะเป็นครั้งแรก...ที่คนเหล่านั้นต่างคนต่างหลับกันไปโดยไม่รู้สึกตัวเลยแม้กระทั่งพรานใหญ่เอง มันเกิดขึ้นจากความเหน็ดเหนื่อยระโหยโรยแรงจนสุดที่จะควบคุมตนเองไว้ได้

เขาขยับตัวตั้งใจจะปลุกพรรคพวกให้ลุกขึ้นจัดที่เสียใหม่ เพื่อให้สะดวกสบายกว่าเดิม

ทันใดนั้นเอง สายตาก็แลผ่านกองไฟออกไปเบื้องหน้าอย่างไม่ได้ตั้งใจ แล้วก็ต้องเบิกตากว้าง จ้องตะลึงไปชั่วขณะจิต

ในระหว่างกลุ่มโขดหินและพุ่มไม้ห่างออกไปเพียงไม่เกิน 20 ก้าว จากรัศมีวอมแวมของเปลวไฟในกองที่สาดรางๆ เข้าไปถึง เงาตะคุ่มอะไรชนิดหนึ่งสงบนิ่งอยู่ที่นั่น มองผาดๆ ราวกับก้อนหิน แต่เมื่อพยายามเพ่งสายตาพินิจ จากทรวดทรงสัณฐานให้ความรู้สึกว่า...**มันน่าจะเป็นร่างกายของมนุษย์ แต่แสงจากกองไฟน้อยเหลือเกินทำให้ภาพนั้นคลุมเครือ**

เขาขยับตัวโดยไม่ยอมละสายตา แล้วก็รู้สึกขนลุกซู่ขึ้นโดยไม่ตั้งใจ เมื่อเห็นว่า เงานั้นเคลื่อนวูบหายเข้าไปในหมู่ไม้อย่างเงียบกริบ ปราศจากเสียง!

เชษฐาเม้มริมฝีปากแน่น ชำเลืองดูไฟฉาย กับไรเฟิลที่วางอยู่ใกล้ๆ มือ แล้วสงบจิตวางเฉย ไม่แสดงอะไรผิดปกติหรือกระโตกกระตากขึ้นทั้งสิ้น คอยเฝ้าจับมองด้วยดวงตาที่หรี่เหมือนจะหลับต่อ

เวลาผ่านไปอีกครู่ใหญ่ เงานั้นก็ค่อยๆ ปรากฏขึ้นกับคลองจักษุอีก ในระหว่างโขดหินและหมู่ไม้ที่เดิม แต่พอไหวตัวมันก็วูบหายไปอย่างลึกลับอีกครั้ง คราวนี้เชษฐากระโดดลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็ว ส่องไฟฉายจ้าออกไปพร้อมกับไรเฟิลที่ประทับพร้อมอยู่บนไหล่

ไม่ปรากฏร่องรอยอะไรทั้งสิ้น หินทุกก้อนคงรูปอยู่ที่เดิมของมัน พุ่มไม้ทุกพุ่มสงบนิ่ง แม้แต่ใบก็ไม่กระดิก

หัวหน้าคณะขมวดคิ้วอย่างคลางแคลง ค่อยๆ ก้าวออกจากที่อย่างระมัดระวัง บ่ายหน้าจะตรงเข้าไป แต่แล้วทันทีนั้นเขาก็ต้องชะงัก เพราะรู้สึกว่ากางเกงจะถูกดึงไว้จากเบื้องหลัง รพินทร์ ไพรวัลย์ นั่นเอง เหนี่ยวขากางเกงเขาไว้แล้วสปริงตัวขึ้นยืนในเสี้ยววินาทีต่อมา

ตาอันคมวาวพุ่งฝ่าความมืดสลัวออกไปในทิศทางเดียวกับที่เป็นเป้าหมายของเชษฐา...

74

อดีตท่านทูตทหารบกจ้องหน้าเขา กระซิบ

“คุณเห็นอะไรเหมือนอย่างที่ผมเห็นหรือเปล่า?”

“คุณชายเห็นอะไร?”

อีกฝ่ายย้อนถามมาเสียงเดียวกัน ตายังคงจับจ้องไปยังราวป่ามืดมิดเช่นนั้น

“ลักษณะเป็นคน โผล่ออกมายืนอยู่ในระหว่างก้อนหินสองลูกนั่น พอไหวตัว มันก็หลบวูบหายไป จะว่าตาฝาด มันก็เห็นขึ้นถึงสองครั้ง คุณล่ะ เห็นด้วยหรือเปล่า?”

จอมพรานสั่นศีรษะ

“ผมหลับครับ ตกใจตื่นขึ้นเพราะได้ยินเสียงลุกขึ้นของคุณชาย เลยฉุดไว้ก่อน ไม่เหมาะที่คุณชายจะออกไปจากแค้มป์ตามลำพัง”

“ถ้างั้นเราไปด้วยกัน”

รพินทร์ยังยืนนิ่ง มองดูตาหัวหน้าคณะอยู่เช่นนั้น เชษฐาอ่านใจพรานใหญ่ไม่ถูก กระซิบต่อมา

“ผมเห็นจริงๆ”

“ไอ้กองกอยตัวนั้นกระมัง?”

เชษฐาสั่นหน้า

“ไม่ใช่หรอก กองกอยสูงอย่างมากก็เพียงหลาเดียว แต่นี่มันสูงใหญ่อาจขนาดผมทีเดียว เป็นไปได้ไหมรพินทร์ สิ่งที่ผมเห็นเมื่อตะกี้นี้คือ...แงซาย?”

รพินทร์สบตาเขาอีกเพียงแวบหนึ่ง ก็ไม่กล่าวอีกทั้งสิ้น คว้าปืนกับไฟฉายย่องกริบออกไป โดยมีเชษฐาสาวเท้ามาอย่างกระชั้นชิด

ทั้งสองก้าวพ้นแนวกองไฟออกไปสู่ชายป่ารอบนอกด้านที่เชษฐาชี้บอก ช่วยกันกราดไฟฉายค้นหาไปรอบๆ อย่างระมัดระวัง พร้อมทั้งเงี่ยหูคอยจับเสียงทุกชนิดที่จะเกิดขึ้น แม่ก็ไม่พบเห็นวี่แววหรือร่องรอยอะไรทั้งสิ้น สีหน้าของเชษฐาเต็มไปด้วยความฉงนฉงายคลางแคลง

“สาบานได้ว่าผมเห็น มันยืนอยู่ตรงนี้แหละ!”

เขาร้องออกมาเบาๆ กัดริมฝีปากแน่น บุ้ยปากให้พรานใหญ่ดูพื้นบริเวณโขดหินสูงระดับศีรษะสองลูก ซึ่งขณะนี้ต่างเข้าเดินเลาะวนกันอยู่ พร้อมกันก็กราดไฟฉายไปทุกพุ่มพงอย่างไม่ไว้ใจ เหวี่ยงไรเฟิลสะพายไหล่ไว้ ชักปืนประจำตัวออกมาถือกระชับเตรียมพร้อม ด้วยความรู้สึกอันสังหรณ์ร้ายบางอย่างจากบทเรียนที่เห็นอยู่ก่อนแล้ว การปรากฏตนให้เห็นของแงซาย และการติดตามอย่างกระชั้นชิด มักจะปรากฏผลในด้านอันตรายร้ายแรงสวนออกมาในรูปที่คาดคิดไปไม่ถึงเช่นที่ไชยยันต์พบเข้าแล้วเมื่อเย็นที่ผ่านมานี้ บัดนี้เขาก็เดาไม่ถูกอีกเหมือนกัน สมมติว่าภาพที่เห็น

เป็นร่างของแงซายจริง และมันหลบวูบวาบหายไปโดยมีเขาตามค้นหามาเช่นนี้ มหาวิบัติภัยสยดสยองใดๆ มันจะโผล่ขู่โจมออกมาอีก

และหรือว่า...สิ่งที่เขาเห็นถึงสองครั้งสองครา ก่อนที่รพินทร์จะสะดุ้งตื่นขึ้นมานั้น เกิดขึ้นเพราะสายตาหลอกตนเองกันแน่

รพินทร์ยังคงนิ่งเงียบชนิดอ่านใจไม่ออกอยู่เช่นเดิม ทรุดคุกเข่าลงกับพื้นบริเวณนั้น ส่องไฟสำรวจอยู่ครู่ ก็ค่อยๆ กราดไฟไปกับพื้น และเดินก้มลงมองไปช้าๆ สามหรือสี่วาจากที่เขาเริ่มต้นพิจารณาอย่างจริงจัง และค่อยๆ เดินตามไป หัวหน้าคณะสังเกตเห็นพรานใหญ่หยุดชะงักกึกจับไฟนิ่งอยู่กับพื้นที่ในพุ่มไม้ทึบตอนหนึ่ง หลังหินก้อนนั้น พร้อมกับโบกมือเรียกมา

พรวดเดียว เชษฐาส่งตัวเองตามเข้าไปถึง แล้วหัวหน้าคณะก็ยืนใจเต้นแรงด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถึง

รอยเท้ามนุษย์คู่หนึ่ง ปรากฏอยู่บนพื้นหินเรียบเกลี้ยงสังเกตเห็นได้จางๆ เพราะน้ำค้างที่เกาะพราวอยู่ในขณะนี้เป็นรอยด่าง มันเป็นรอยใหม่สดๆ ร้อนๆ

“ตาของคุณชายไม่ฝาด แงซายนั่นเอง!”

พรานใหญ่พูดแผ่วต่ำ

จากร่องรอยเจ้าของเท้าได้มาหยุดยืน หรือมิฉะนั้นก็ทรุดตัวลงนั่งยองๆ อยู่ตรงนี้ชั่วขณะหนึ่ง แล้วมีรอยเดินอ้อมเลี้ยวลัดไปในระหว่างป่ารก ซึ่งไม่ปรากฏให้เห็นชัดนัก ผิดไปจากร่องรอยที่เห็นครั้งแรก เพราะพื้นที่เป็นกรวดลูกรังอุดมไปด้วยใบไม้แห้งที่หล่นลงมาคลุมบางๆ **ลักษณะการเคลื่อนไหวย่องเข้ามาในแค้มป์ ตลอดจนเลี่ยงหลบไปไม่ผิดอะไรกับเสือสมิง เพราะเต็มไปด้วยความเงียบกริบ แผ่วเบา และคล่องแคล่วชำนาญดงในยามวิกาลอันมืดสนิท ผิดวิสัยมนุษย์ธรรมดาจะพึงกระทำได้**

เชษฐาขยับตัว ส่องไฟจะออกแกะรอยที่เห็นรางๆ เหล่านั้น แต่จอมพรานเหนี่ยวแขนไว้

“อย่าครับ ไม่มีประโยชน์อะไรหรอก เราไม่มีทางที่จะตามมันได้ในเวลาเช่นนี้ อันตรายที่สุด!”

หัวหน้าคณะชะงัก มองเห็นจริงด้วยกับเสียงกระซิบท้วงของรพินทร์ คนอย่างพรานใหญ่ ลงได้ห้ามเช่นนี้มันก็ส่อความหมายให้ทราบแน่ชัดเกินกว่าที่จะต้องให้อธิบายกันมาก เพราะรพินทร์เอง มีความมุ่งมั่นอันแรงกล้าที่จะเข้าให้ถึงตัวแงซายผู้ลึกลับยิ่งกว่าเขาเสียอีก ทว่าในยามนี้กลับเป็นฝ่ายที่ยับยั้งเขาไว้ เพราะตระหนักดีว่ามันเสี่ยงเพียงใด

“แปลกเหลือเกิน จากรูปการที่เห็นอยู่นี่ แสดงว่าแงซายป้วนเปี้ยนอยู่ใกล้เคียงกับพวกเรานี่เอง...”

เชษฐาพึมพำอย่างสุดที่จะงุนงง

“มันมีท่าเหมือนจะย่องเข้ามาในแค้มป์ แต่พอเราไหวตัวมันก็หลบ อาการของมันคล้ายๆ จะประสงค์อะไรสักอย่างหนึ่ง”

“คงจะไม่ใช่ในทางดีนักหรอกครับ...”

รพินทร์ตอบกร้าวๆ แววตาเต็มไปด้วยความครุ่นคิด

“หรืออย่างน้อยที่สุด ผมก็อยากคิดว่า มันปรากฏตัวขึ้นเพื่อล่อให้เราตาม ซึ่งถ้าเราตามไป...อะไรจะรออยู่ข้างหน้าก็ทายไม่ถูก เราตามมันแน่นอนครับ แต่ไม่ใช่ในเวลาเช่นนี้”

กล่าวจบ เขาก็พยักหน้าชวน

“กลับเข้าที่พักก่อนดีกว่าครับ อย่างน้อยก็รอให้สว่างเสียก่อน ตอนนี้ไม่ว่าจะเห็นหรือได้ยินอะไร เราเพียงแต่คอยจับสังเกต และระวังตัวอยู่ในเขตกองไฟของเราอย่างเดียวเท่านั้น นั่นเป็นวิธีที่ปลอดภัยที่สุด”

ทั้งสองพากันเดินกลับเข้ามาในบริเวณที่พัก ปลุกพรรคพวกขึ้น เตือนให้จัดที่นอนใหม่ แล้วก็บอกให้ทราบว่า เกิดเหตุการณ์ประหลาดอะไรขึ้น ในระหว่างที่คนอื่นๆ หลับไม่รู้สึกตัว

ไชยยันต์ ดาริน และมาเรียแทบจะหายง่วงเป็นปลิดทิ้ง

“หยกๆ นี่เองน่ะหรือ ที่แกเห็นแงซายมายืนใกล้ที่พักของเรา?”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ร้องมาโดยเร็ว

“ใช่! ไม่เกิน 4 – 5 นาทีนี่เอง ก่อนที่จะปลุกพวกแกขึ้น”

“ถ้าตามก็ทัน ทำไมถึงไม่ตาม?”

มาเรียถาม เต็มไปด้วยความกระตือรือร้นร้อนใจเช่นเดียวกันกับดาริน หัวหน้าคณะมองไปทางจอมพราน รพินทร์ก็ตอบแทนมาให้ว่า

“ตามเสือสมิงก็ยังดีเสียกว่าที่จะตามแงซายในเวลาเช่นนี้ รูปการของมันมาร้าย ไม่ใช่มาดี มาเพื่อล่อลวงเรา เพื่อให้พบกับพิบัติภัยเหมือนอย่างที่เราโดนกันมาแล้ว พวกเรารู้กันดีอยู่แล้วไม่ใช่หรือ โดยรูปกายนั้นเป็นสมบัติของแงซายก็จริง แต่ไม่ทราบว่ามีอะไรที่เข้าสิงชักนำบงการมันอยู่ เราต้องระมัดระวังให้มากที่สุด ถ้ามันเป็นศัตรูอื่นที่เรารู้โดยเปิดเผยแน่ชัดออกไป เราจะทำใจได้มากกว่านี้ และไม่มีความหมายอะไรเลย ต่อให้มันร้ายกาจสักเพียงไหน แต่นี่มันอาศัยอยู่ในร่างของแงซาย จะจัดการอย่างไรลงไปก็ไม่ถนัดนัก ตราบใดก็ตามที่พวกเราไม่อยู่ในฐานะที่จะฆ่าแงซายได้”

ดารินหันไปสอบซักพี่ชายอย่างละเอียด ในปรากฏการณ์ลึกลับที่เชษฐาพบ เหมือนจะให้แน่ใจว่าพี่ชายของหล่อนไม่ได้ตาฝาดไป แล้วส่ายหน้าอย่างอัดอั้นตันใจ

“เอ ทำยังไงดีเล่านี่ แงซายวนเวียนอยู่ใกล้ๆ พวกเรานี่เอง จะเอาตัวก็เอาไม่ได้ มันจะเป็นไปได้ไหม สมมติว่าเขาอยากจะกลับเข้ามาหาพวกเรา แต่ไม่แน่ใจว่าจะถูกยิงหรือเปล่า พอพี่ใหญ่ขยับตัว ก็เลยหลบไปเสีย”

“นั่นซิ อาจเป็นอย่างนั้นก็ได้”

มาเรียสนับสนุนข้อคิดของเพื่อนสาวมาโดยเร็ว

“ถ้างั้นทำไมไม่ลองกู่เรียกดู”

ไชยยันต์ออกความเห็น ซึ่งตัวเองรู้สึกว่ามันไม่ได้เป็นวิธีที่จะอำนวยอะไรขึ้นมานักระหว่างที่พรานใหญ่นิ่งเฉยไม่กล่าวอะไร เชษฐาก็สั่งให้เกิด ซึ่งขณะนี้ลุกขึ้นนั่งกอดเข่าอยู่ใกล้ๆ กู่ให้เสียงออกไป พรานพื้นเมืองหนุ่มยืนขึ้นป้องปากกู่ร้องออกไปท่ามกลางความเงียบสงัดของราตรี เสียงนั้นดังกังวานสะท้อนไปไกล

เงียบกริบ ไม่มีสำเนียงใดๆ ตอบรับเสียงกู่นั้นมาเลย เกิดและเล่ยช่วยกันกู่ซ้ำๆ ออกไปเช่นนั้นอีกพักใหญ่

“ถ้ามันไม่ใช่แงซาย มันก็ไม่ตอบเราหรอกครับนายใหญ่”

บุญคำกระซิบ

ทันทีนั้น ดารินก็ลุกขึ้น เดินออกไปยืนเด่นอยู่กลางบริเวณ แล้วตะโกนออกไปสุดเสียง

“แงซาย!”

หล่อนร้องเรียกนามนั้น ด้วยกระแสเสียงอันร้อนรุ่มกลุ้มใจ เจือไปด้วยความรักใคร่ห่วงกังวล เสียงของหล่อนดังแหลมชัดเจนแว่วกังวานไปทั้งราวป่า ขณะที่หมุนตัวมองไปยังความมืดรอบด้าน

“...เธออยู่ที่ไหน จงออกมาเถิด นี่นายหญิงเรียก พวกเราทั้งหมดกำลังติดตามหาเธอด้วยความเป็นห่วง เราตามเธอมาด้วยความปรารถนาดี ไม่คิดจะเอาโทษอะไรทั้งสิ้น หลบอยู่ที่ไหนจงออกมา!”

ขาดเสียงของดาริน ทุกคนก็ต้องถลันพรวดขึ้นยืนพร้อมกันหมด...

มีเสียงหัวเราะแหบกร้าว ดังแว่วเบาๆ ออกมาจากความมืดมิดนั้นที่ใดที่หนึ่งก็ไม่สามารถจะจับได้แน่ชัด ไม่มีใครบอกได้ว่านั่นเป็นเสียงของแงซายหรืออะไรกันแน่ ไฟฉายทุกดวงขยับที่จะกดสวิตช์พุ่งปราดค้นหาออกไป แต่รพินทร์ร้องห้ามเร็วปรื๋อ

“อย่าเพิ่งฉายไฟ! เฉยไว้ก่อน...”

แล้วเขาก็ก้าวสวบเข้าไปยืนอยู่เคียงข้างหญิงสาว ผู้ขณะนี้เบิกตาโพลง มือทั้งสองกุมประสานกันอยู่บนอกด้วยความรู้สึกอันไม่อาจบอกถูก กระซิบ

“ลองเรียกดูใหม่ครับ คุณหญิง เรียกออกไปอีก!”

หล่อนปฏิบัติตามคำสั่งเขา ตะเบ็งเรียกองครักษ์พิเศษประจำตัวของหล่อน ซึ่งเป็นตัวปริศนาอยู่ในขณะนี้จนเสียงแหบเสียงแห้ง หล่อนพูดยืดยาวติดต่อกันด้วยประโยคอ้อนวอนพยายามจะโน้มน้าวเรียกมันปรากฏตัวออกมาให้ได้ ทุกคนเงี่ยหูคอยจับเสียง

ทุกครั้งที่หล่อนหยุด จะมีเสียงหัวเราะอันน่าขนลุกดังตอบมา เสียงนั้นดังรอบทิศไปหมด ประเดี๋ยวแว่วออกมาจากทางด้านซ้าย แล้วก็ย้ายไปดังอยู่ด้านขวา บางทีก็ดังตอบออกมาจากทางด่านสายใหญ่ และในดงทึบด้านตรงข้าม **แต่ทุกคนก็ยังบอกไม่ได้อยู่นั่นเอง มันเป็นเสียงของแงซายหรือเปล่า เพราะไม่เคยได้ยินในลักษณะเช่นนี้มาก่อน**

เชษฐาถึงกับสะบัดหน้าแรงๆ ด้วยความมึนงง

“ผมว่ามันไม่ควรจะอยู่ห่างจากเรามากนักนะ”

เขากระซิบกับจอมพราน ผู้ตกอยู่ในอาการไม่ผิดกัน รพินทร์โคลงหัวอย่างอัดอั้นจนปัญญา

“ก็ยังบอกไม่ถูกเหมือนกันครับว่า มันอยู่ห่างเราออกไปเท่าไหร่ เสียงมันลอยๆ แว่วๆ มาอย่างไรพิกล จับต้นเสียงไม่ชัด แล้วก็เปลี่ยนทิศทางไปได้รวดเร็วมาก มันดังมารอบแค้มป์ของเราทีเดียว”

แล้วเขาก็หันไปมองดูคะหยิ่นกับบุญคำ ซึ่งคงนอนเอาหูแนบฟังอยู่กับพื้นดิน ในขณะนี้ทั้งสองมีสีหน้ายุ่งยากลำบากใจ ชันคอขึ้นมองสบตาเขาแล้วเบ้ปากสั่นหน้า

“ไม่ได้ยินเสียงอะไรเลยนาย ถ้าไอ้แงซายอยู่ในละแวกใกล้เคียงกับปางพักของเราจริงในขณะนี้ มันจะต้องมีตีนเป็นผีเหยียบใบไม้ไม่ลั่นแม้แต่แกรบเดียว ให้นายหญิงตะโกนเรียกล่อมันอีก แล้วให้บุญคำกับคะหยิ่นย่องออกไปดูไหม?”

“ไม่ต้อง! ทุกคนพวกเราจะอยู่ในเขตปางพักนี่เท่านั้นจนกว่าจะเช้า” จอมพรานห้ามเฉียบขาด

“ไอ้แงซาย ไอ้โครตผีป่าห้าร้อย...”

ตาพรานเฒ่ากระโดดขึ้นมาถกเขมกหยักรั้ง ตะโกนด่าเอ็ดอึงออกไปอย่างโกรธแค้นเดือดดาลใจ

“ถ้าเอ็งยังไม่กลับเข้ามาให้เห็นหน้าเสียดีๆ พรุ่งนี้พ่อจะตามลอกหนังเอ็งให้ได้!”

ดารินซัดหลังมือเผียะ เข้าไปที่ไหล่อันผอมบางของตาเฒ่า ตวาดเสียงเขียว

“จะบ้าแล้วรึ บุญคำ!”

แล้วหล่อนก็ร้องเรียกออกไปอีก อย่างไม่ยอมละความพยายาม

ครั้นแล้ว บัดนั้นเอง ก็มีเสียงแหบแผ่ว วังเวงลอยเข้ามากระทบทุกโสต เหมือนจะดังออกมาจากเลาด์สปีคเกอร์ที่ติดไว้ยังหมู่ไม้และโขดหินรอบๆ ตัว แช่มช้าและเยือกเย็น ถ้อยคำของประโยคนั้น ทำให้เย็นจากเส้นผมลงไปจนถึงปลายเท้าในความรู้สึกของทุกคน

“ถึงอย่างไรพวกท่านก็ต้องไป ไปสู่ความพินาศแห่งอาถรรพ์ของนครแห่งความหลับหรือมิฉะนั้นก็ไปเพื่อแก้บ่วงทัณฑกรรมให้แก่พวกเรา...”

ดารินผงะ ตัวสั่นน้อยๆ เซเข้ามากระทบอกของพี่ชาย เชษฐากอดน้องสาวไว้ตบเบาๆ ที่ไหล่อย่างปลุกปลอบใจ แล้วแลสบตาไปยังคณะพรรคที่พากันยืนตะลึงอยู่ พูดเบาเรียบเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น

“เอาละ ทำตามที่รพินทร์บอกดีกว่า อย่าเพิ่งไปสนใจกับอะไรก่อนทั้งสิ้นจนกว่าตะวันจะขึ้น เรานอนพักกันดีกว่า”

ทั้งหมดถอยกลับเข้าประจำที่นอน รพินทร์กำหนดยามขึ้นในกลุ่มพรานพื้นเมือง 6 คน ซึ่งพวกนั้นส่วนมาก ได้พักหลับนอนกันมาก่อนเมื่อตอนหัวค่ำแล้ว กองไฟถูกเติมเชื้อจนสว่างโชติทุกกอง แล้วเขาก็ลงไปนอนเอามือก่ายหน้าผากทอดตาอย่างปราศจากจุดหมาย ขึ้นไปยังหลังคาผ้าพลาสติกที่ขึงกันน้ำค้างเตี้ยๆ

คณะนายจ้างทุกคนก็ตกอยู่ในอาการเดียวกัน ไม่มีใครสามารถหลับตาลงได้ง่ายๆ แม้จะอิดโรยกันสักเพียงใดก็ตาม มีเสียงซิปโป้ของใครคนหนึ่งลุกพรึ่บขึ้นจากกลุ่มที่นอนไหล่ชนกันอยู่นั้น พร้อมกับเปลวแสงเล็กๆ จากนั้นก็มาดับวูบไปพร้อมกับควันบุหรี่ เสียงขยับตัว และเสียงถอนหายใจเบาๆ อย่างกระสับกระส่าย

แล้วในความเงียบของทุกความคิดที่ต่างเตลิดล่องลอยไปไกลนั้น เสียงพูดเบาๆ ลอยๆ ของใครคนหนึ่งก็ดังออกมาจากเงามืดสลัว

“ก่อนหน้าที่จะถูกปลุกขึ้นเมื่อครู่นี้ ฉันหลับแล้วก็ฝันไป มันแปลกเหลือเกิน...”

นั่นเป็นเสียงของมาเรีย ฮอฟมัน หล่อนนั่นเองเป็นคนจุดบุหรี่นอนสูบ

“ฝันยังไง?”

เพื่อนสาวซึ่งนอนอยู่ใกล้ๆ พึมพำถาม

“สเตเกล! ฉันไม่ได้ฝันเห็นเขานานแล้ว แต่มาคืนนี้แปลก ฉันเห็นเขาในความฝัน ฉันเดินป่าอยู่เพียงคนเดียว ขึ้นเขา ลงห้วย หนทางแสนจะยากแค้นทุรกันดาร จะมุ่งหน้าไปไหนก็ไม่รู้ หนทางนั้นมันวกวนเสียเหลือประมาณ แล้วก็เห็นเขามาปรากฏตัวอยู่เบื้องหน้า ลักษณะซูบคล้ำอมทุกข์ ฉันพยายามจะวิ่งเข้าไปหาเขาสักเท่าใด ก็ไม่ถึงตัวเขาสักที ทั้งๆ ที่ก็เห็นว่าเขายืนรออยู่เฉยๆ เขาไม่พูด ไม่ตอบคำถามใดๆ ของฉันทั้งสิ้น เพียงแต่โบกมือห้ามและมีอาการเหมือนจะบอกใบ้ให้ฉันถอยกลับ ประเดี๋ยวก็หายไป ประเดี๋ยวก็ปรากฏให้เห็นอีก ทุกครั้งเขาโบกมือให้ฉันถอยกลับอยู่เช่นนั้น สีหน้าหวาดกลัว ทุรนทุรายอย่างไรบอกไม่ถูก”

“เธออาจมีความคิดขึ้นมาว่า การที่เธอร่วมทางมากับพวกเราครั้งนี้ เป็นการตัดสินใจที่ผิดก็ได้ ถึงได้ฝันเช่นนั้น”

“สาบานก็ได้ว่า ฉันไม่ได้มีความคิดเช่นนั้นเลย น้อย”

“ฉันก็ฝันประหลาดดีเหมือนกัน เธอพูดขึ้น ก็เลยเพิ่งนึกขึ้นมาได้”

เสียงสองหญิงนอนคุยกันเอง ในความมืดแผ่วเบาซุบซิบ

“ฝันยังไงหรือ น้อย?”

“คล้ายๆ กับว่า ฉันกำลังนอนอยู่นี่แหละ แล้วก็มีผู้หญิงสาวสวยคนหนึ่ง นุ่งผ้ายกสีทองห่มสไบเฉียงสีแดง ลักษณะเป็นคนเดียวกับที่ฉันเคยฝันเห็นมาก่อนแล้วในคืนหนึ่งตอนที่พักกันอยู่เหนือฝั่งธารใกล้ต้นตะเคียนใหญ่ ผู้หญิงคนนั้นเข้ามาพูดเตือนฉัน บอกให้ระวังตัว คณะของเราทั้งหมดกำลังตกอยู่ในห้วงอันตรายใหญ่หลวง ยังไม่ทันที่ฉันจะถามหล่อนออกไป ก็ต้องตกใจตื่นขึ้นเสียก่อน เพราะพี่ใหญ่ปลุกตอนที่แงซายเข้ามาป้วนเปี้ยนอยู่ใกล้ที่พักเราเมื่อกี้”

มีเสียงใครคนหนึ่งหัวเราะหึๆ แทรกขึ้น ใครคนนั้นก็คือ ไชยยันต์

“อ้าว! ถ้าจะพูดถึงฝัน ฉันก็ฝันด้วยอีกคนหนึ่งเหมือนกัน...”

อดีตนายทหารหนุ่มเอ่ยขึ้นเสียงแปร่งปร่า

“แต่จะฝันตอนที่ถูกตะขาบกัด นอนสลบครึ่งเป็นครึ่งตายอยู่ หรือฝันตอนที่มาหลับเอาตอนหลังนี่ก็จำไม่ได้แล้วเหมือนกัน ฝันของฉันพิสดารแหวกแนวกว่าเมย์หรือน้อยเสียอีก”

พร้อมกับพูด ไชยยันต์เอาศอกยันกายผงกหัวขึ้นครึ่งนั่งครึ่งนอน เปิดกระติกบรั่นดีออกดื่ม คงมีแต่เชษฐาและรพินทร์เท่านั้น ที่นอนฟังบุคคลทั้งสามคุยกันอยู่เงียบๆ อาการเหมือนหลับ

“ลองเล่าให้ฟังมาซิ”

ไชยยันต์นิ่งไปครู่เหมือนจะทบทวน แล้วดื่มบรั่นดีอีกเต็มอึกใหญ่

“ในฝันว่า ฉันหลงพลัดจากพวกเราทุกคนไปเพียงคนเดียว เข้าไปในปราสาทรกร้างปรักหักพังอยู่กลางป่าทึบหลังหนึ่ง ภายในห้องใจกลางปราสาทหลังนั้น มีแท่นหินตั้งเด่นอยู่สูงเทียมอก บนแท่นหินเป็นโรงแก้วผลึกใสเหมือนกระจก ผู้หญิงสาวสวยคนหนึ่งนอนนิ่งเหมือนเจ้าหญิงนิทราอยู่ในโลงแก้วนั้น หล่อนสวยอย่างนางในวรรณคดี เครื่องประดับและปวงถนิมพิมพาภรณ์ เป็นแบบนางกษัตริย์กึ่งขอมกึ่งแขก ที่ประหลาดที่สุดก็คือริมฝีปากอันงามจิ้มลิ้มของหล่อนแดงเปรอะไปด้วยเลือดสดๆ!”

เชษฐาผู้นอนชิดกับรพินทร์ ลอบสะกิดหลังมือพรานใหญ่โดยแรง และถึงแม้จะไม่มีสัญญาณจากหัวหน้าคณะ จอมพรานเองก็สะดุ้งใจอยู่ก่อนแล้ว เมื่อได้ยินเสียงเล่าฝันของไชยยันต์ซึ่งเขาไม่คาดคิดว่ามันจะเป็นภาพตรงกันกับที่ได้ยินจากคำบอกเล่าของแงซายมาก่อนแล้ว และขณะที่แงซายเล่าภาพพจน์เช่นนั้นให้ฟังนั้น ก็มีเขากับเชษฐาเพียงสองคนเท่านั้นที่ได้ยิน ไชยยันต์ไม่ทราบเรื่องนี้มาก่อนเลย

“แปลกนี่ แล้วฝันยังไงต่อไปอีก?”

เชษฐาเอ่ยขึ้นเป็นประโยคแรกมาจากความมืด เสียงพยายามให้เรียบปกติที่สุด แต่มือยังบีบหลังมือรพินทร์ไว้เช่นนั้น อาการของไชยยันต์คงอยู่ในลักษณะตื่นๆ งงๆ เมื่อเล่าถึงความฝันของตน นิ่งไปอีกครู่ใหญ่ก็ยกมือขึ้นตบขมับตนเองเบาๆ พร้อมกับสะบัดหน้า

“มันเป็นความฝันเลอะๆ เลือนๆ อย่างไรบอกไม่ถูกเหมือนกันแฮะ ที่ฉันจำได้ก็เพียงแค่นี้เอง เหตุการณ์ต่อจากนั้นจะเป็นอย่างไรอีกก็จำไม่ได้แล้ว จำได้ติดตาเฉพาะผู้หญิงที่นอนอยู่ในโลงแก้วกลางปราสาทร้างเท่านั้น ถึงเดี๋ยวนี้ก็ยังมองเห็นท่านอน เครื่องแต่งกาย และเค้าหน้าอันสวยราวกับภาพแกะสลักของหล่อนอยู่ เหมือนได้ไปเห็นมาจริงๆ นั่นแหละ”

ดารินกับมาเรีย ไม่ทราบระแคะระคายอะไรมาก่อนจึงไม่สนใจอะไรนัก นอกจากซักถามอีกคำสองคำ ในระหว่างนอนคุยกันอยู่ตลอดเวลา รพินทร์ ไพรวัลย์ เงียบกริบ ทุกคนเข้าใจว่าเขาหลับไปแล้ว ยกเว้นเชษฐาผู้นอนอยู่ใกล้เท่านั้น ไม่นานนักก็ค่อยๆ เงียบกันไป ต่างคนต่างหลับ

พรานใหญ่ย่องกริบออกจากที่นอน ไปสั่งการกับคนของเขาที่เฝ้ายามอยู่ กำชับไม่ให้เผลอหลับเป็นอันขาดและพูดอะไรอยู่ด้วยอีกสองสามคำ พอหันกลับมาก็เห็นเชษฐาตามมาหยุดยืนอยู่ใกล้ๆ คว้าแขนเขา ลากห่างออกมาจากบุญคำและจัน ซึ่งนั่งยามอยู่ กระซิบ

“ตอนที่แงซายพูดถึงเรื่องประหลาดนี้กับเรา ไชยยันต์ไม่ได้ยืนอยู่ใกล้ หรือได้ยินด้วยไม่ใช่หรือ?”

“ครับ แงซายพูดอะไรทำนองนี้ให้เราได้ยินกันเพียงสองคนเท่านั้น”

เขาตอบอย่างสงบ เชษฐาจ้องตาเขม็ง

“คุณมีความรู้สึกอย่างเดียวกันกับผมหรือเปล่า?”

“รู้สึกอะไรหรือครับ?”

“เหตุการณ์ที่แงซายพูด กับความฝันของไชยยันต์ ทำไมมันถึงมาตรงกันเข้าได้ ผู้หญิงสาวสวยนอนอยู่ในโลงแก้วบนแท่นหิน กลางปราสาทร้างในป่า”

หน้าเกรียมเป็นมันดวงนั้น ไม่ส่อความรู้สึกใดๆ ให้หัวหน้าคณะอ่านได้ คงมีแต่ตาสีน้ำตาลเข้มในกรอบลึกเท่านั้น ที่ฉายแสงแวววาวคมกล้า แล้วเชษฐาก็บอกกับตนเองว่า **บุรุษผู้นี้ความยิ่งใหญ่เกรียงไกรหาได้อยู่ที่ฝีมืออันยิ่งยงไม่ หากแต่ไปอยู่ที่วิญญาณอันทรหดบึกบึนแกร่งกร้าว และสติสัมปชัญญะประกอบด้วยวิจารณญาณอันหลักแหลมมั่นคง ซึ่งยากนักที่จะหาได้ครบองค์ ในบรรดานักสู้ทั้งหลาย**

หลายต่อหลายครั้งมาแล้ว ที่ รพินทร์ ไพรวัลย์ ทำให้เรื่องใหญ่กลายเป็นเรื่องเล็ก ทำให้สถานการณ์อันเสียขวัญอับจนของหมู่คณะคลี่คลายไปในทางที่ดีขึ้น นับตั้งแต่รู้จักคบหาเดินทางร่วมชีวิตกันมายาวนานพอสมควร เขาไม่เคยอ่านท่าทีของพรานใหญ่ผู้นี้ออกเลย นอกจากจับเคล็ดได้เพียงแต่ว่า **ยามใดที่ใบหน้านี้ยิ้มในลักษณะยิงฟัน ยามนั้นหมายถึงเหตุการณ์ที่จะต้องตามมาด้วยเลือดและชีวิต**

และบัดนี้ เชษฐาก็มองเห็นไรฟันด้านหน้าของบุรุษร่างสันทัดผู้เป็นพรานนำทางของเขา

“มันเป็นสิ่งที่เราคาดคะเนอะไรไม่ได้เลยครับ แต่ผมก็ยอมรับว่า มันแปลกประหลาดมาก ทุกสิ่งทุกอย่างแฝงเงาอยู่ในปริศนาลึกลับ ที่เราจะต้องประจันหน้ากับมันอย่างเลี่ยงไม่ได้ คุณชายมีกังวลใจอะไรหรือครับ”

นายจ้างยิ้มตอบ

“ใช่! ผมยอมรับว่ามีเรื่องที่จะห่วงกังวลมากเหลือเกิน ไม่ได้กังวลหรือหวั่นเกรงในด้านภัยอันตรายใดๆ ที่มันจะมาถึงเราหรอก แต่ห่วงแงซาย ห่วงแผนที่เดินทางของเรา ห่วงจุดหมายในการติดตามอนุชา ดูเหมือนกับว่าอุปสรรคมันคอยขัดขวางเราได้ตลอดเวลา”

“เมื่อแรกทีเดียว ผมรับนำทางมาในครั้งนี้ก็ด้วยค่าจ้างเป็นหลักใหญ่ หวังไว้ด้วยว่าเวลาใดก็เวลาหนึ่ง ไม่ช้าก็เร็ว คณะนายจ้างของผมจะทนต่อความยากแค้นทุรกันดารในการเดินทางต่อไปไม่ไหว และตัดสินใจกลับ ซึ่งนั่นเป็นโอกาสของผม...”

สุภาพบุรุษไพรพูดแช่มช้า ราบเรียบ สายตาจ้องประสานนายจ้างผู้สูงศักดิ์ของเขานิ่งสนิท

“แต่สำหรับเดี๋ยวนี้ ถ้าแม้ว่าคณะนายจ้างของผมจะคิดหันหลังกลับ ผมก็จะขอวิงวอนว่าจงก้าวต่อไปข้างหน้าเถิดครับ ก้าวไป จนกว่าเราจะประสพผลสมดังเจตนาที่เราตั้งไว้ หรือมิฉะนั้นก็ไม่เหลือพวกเราเลยแม้แต่ชีวิตเดียว ปรัชญาเมธีในเมืองเขาพูดกันว่า ‘อุปสรรคขวากหนามเป็นหนทางที่จะนำเราไปสู่ความสัมฤทธิผล’ นั่นเป็นแต่เพียงการเปรียบเทียบเล่นสำนวนเท่านั้น แต่บัดนี้ในป่าใหญ่ไพศาลที่เราบุกบั่นกันไปโดยไม่รู้อนาคต เราได้เผชิญกับถ้อยคำเปรียบเทียบชนิดนั้นของเขาอย่างตรงที่สุด มันทั้งขวาก ทั้งหนาม ขุนเขา ห้วย หนอง แวดล้อมไปด้วยภยันตรายซึ่งหน้าและลับหลัง สารพัดสิ่ง ผมสาบานว่าผมจะนำทางไปอย่างซื่อสัตย์สุจริตที่สุด และถ้าแม้ว่าอะไรเกิดขึ้น รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็จะขอตายก่อนเป็นคนแรก เราต้องค้นหาคุณชายอนุชาให้ได้ ไม่ว่าเขาจะมีชีวิตอยู่หรือตายไปแล้ว และต้องฝ่าอุปสรรคไปทีละขั้น แก้ไขบุกบั่นกันไปเรื่อย ผมจะไม่มีความสุขเลย ถ้าการเดินทางครั้งนี้ล้มเหลว ต้องกลับเสียก่อนโดยเข้าไม่ถึงเจตนาเดิมที่เราวางเข็มไว้”

เชษฐาสูดลมหายใจลึก สีหน้าอิ่มเอิบสดชื่นขึ้นด้วยกำลังใจ ส่งมือมาให้จับ แล้วบีบแน่นกระชับ

“ที่ได้ยินได้ฟังมา เขาก็พูดกันไว้ถูกต้องแล้ว นั่นคือเลือดของพรานใหญ่รพินทร์ ไพรวัลย์ ข้นกว่าน้ำมากนัก แน่ใจเถิดผู้กอง เราจะไม่มีการถอยหลังกลับ และถ้าคุณบังเอิญคิดระแวงว่าพวกเราจะท้อถอยก็แปลว่าคุณเข้าใจผิด”

อดีตผู้บังคับกองตระเวนชายแดน หรือในปัจจุบันหาเลี้ยงชีพเสี่ยงภัยอยู่ในป่า จนปรากฏกิตติศัพท์ระบือชื่อก้องสองฝั่งไทยพม่าชิดเท้าตรง ก้มศีรษะลงโค้งคำนับให้แก่ราชสกุลหนุ่มหัวหน้าคณะอย่างคารวะยกย่อง

“ผมภูมิใจมากครับ ที่มีโอกาสได้รับใช้เจ้านายผู้มีคุณลักษณะเช่นนี้”

“จะเป็นไปได้ไหม รพินทร์ ในข้อที่ว่า เราอาจจะต้องไปพบเข้ากับภาพอันเป็นสิ่งที่แงซาย และไชยยันต์พบเห็นในมโนคตินี้ ปราสาทร้าง เจ้าหญิงนิทราในโลงแล้ว”

“ก็...อาจจะครับ แต่เราก็ไม่สามารถจะทราบได้ในขณะนี้ว่ามันคืออะไร อยู่ที่ไหน หมายความว่าอย่างไร”

“มันน่าจะเกี่ยวข้องกับคำพูดของเจ้าผีกองกอยด้วย”

เชษฐาพูดอย่างตรึกตรองขบคิดหนัก ยกมือขึ้นลูบปลายคาง ตาไม่เปลี่ยนไปจากใบหน้าของจอมพราน

"ผมอยากจะเชื่อเสียแล้วว่า ผีกองกอยก็ดี หรือแงซายก็ดี กำลังจะนำเราทั้งหมดบ่ายหน้าไปที่นั่น...นครแห่งความหลับ! มันจะมีอะไรแฝงอยู่ในนั้น นรกหรือสวรรค์เท่านั้นที่จะบอกได้"

พรานใหญ่ทรุดกายลงนั่งบนแง่หิน ยกมือขึ้นเสยเส้นผม

"ปัญหาเฉพาะหน้าที่เราจะทำกันก็คือ พยายามจับตัวแงซายให้ได้ พร้อมทั้งเอาแผนที่เดินทางของเราคืนมา และบนความพยายามโดยจุดมุ่งหมายนี้ เราจะต้องบุกบั่นหรือเผชิญกับสถานการณ์เลวร้ายขนาดไหนก็ให้มันรู้ไป ถึงไหนถึงกันครับคุณชาย แต่สำหรับผมตั้งปณิธานไว้แล้วว่า พรุ่งนี้ผมจะเอาตัวแงซายให้ได้ ก่อนที่เราจะต้องเตลิดเปิดเปิงผิดเส้นทางเดิมไปมากนัก ลงรู้แน่ว่ามันป่วนเปี้ยนอยู่ใกล้เราแค่นี้ก็พอมีทางแล้ว"

"อย่าลืมด้วยว่า เราไม่ต้องการใช้วิธีรุนแรง แงซายไม่ใช่สัตว์ที่เราติดตามหมายล่า แต่เป็นคนในคณะของเราที่ต้องการจะได้ตัวกลับคืนมาในสภาพเดิม"

จอมพรานยิ้มแสยะ ใบหน้าอันอ่อนโยนนั้น แลดูแข็งกร้าวขึ้น

"ครับ ผมเข้าใจ แต่ว่า...คุณหญิงกับเมย์ทราบเรื่องแปลกประหลาดนี้แล้วหรือยัง สิ่งที่แงซายพูดกับความฝันของคุณไชยยันต์ตรงกัน?"

หัวหน้าคณะสั่นศีรษะ

"ทั้งสองคนนั่นไม่รู้เรื่องหรอก หรือแม้แต่ไชยยันต์เองก็ไม่รู้ เราเฉยๆ เสียดีกว่า หรือยังไง?"

"ถ้าไม่จำเป็นก็อย่าเพิ่งให้กระโตกกระตากอะไรออกไปเลยครับ เพื่อตัดปัญหา"

"ไชยยันต์สามารถรอดชีวิตได้ในคืนนี้ผมก็พอใจที่สุดแล้ว และถือว่าเป็นชัยชนะขั้นแรกของเรา เอาละ อย่างที่คุณว่านั่นแหละ ถึงไหนถึงกัน!"

นั่นเป็นประโยคสุดท้ายของเชษฐา ก่อนจะชวนกันเข้านอน

เช้ารุ่งขึ้น ทุกคนตื่นด้วยอาการโผเผอิดโรย เพราะพักผ่อนกันไม่ค่อยเต็มที่ ตรงข้ามกับไชยยันต์ ผู้ดูเหมือนจะแช่มชื่นแข็งแรงที่สุด เพราะมีเวลานอนมากกว่าคนอื่นๆ และหลับได้อย่างสนิท ไม่เหลือร่องรอยหรือวี่แววใดๆ ให้เห็นเลยว่า เมื่อค่ำของวันวานเขาตกอยู่ในสถานการณ์ร้ายครึ่งเป็นครึ่งตาย รอยแผลจากเขี้ยวตะขาบคงปิดสนิทเหลือให้เห็นเพียงจุดดำๆ อยู่เท่านั้น ไม่รู้สึกเจ็บ ขัด หรือระบมอะไรทั้งสิ้น

ดารินเองภายหลังจากตรวจบาดแผลก็งงไปหมด ถึงกับยกมือขึ้นกุมขมับ

"เกียรตินิยมทางอายุรศาสตร์ของฉัน เห็นจะไม่มีความหมายอะไรอีกแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างมันค้านทฤษฎีที่เรียนมาหมด ชนิดที่อยากจะเผาตำราทิ้ง คนไม่มีชีพจร ไม่มีลมหายใจแล้วก็ยังฟื้นขึ้นมาได้แข็งแรงดีเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย! บาดแผลสดที่ควรจะเหลือร่องรอยให้เห็น ก็แห้งสนิทภายในเวลาเพียงไม่กี่ชั่วโมง! ป่าดงพงไพรทำไมมันถึงแปลกประหลาดพิสดารถึงเพียงนี้"

หล่อนครางออกมา

สำหรับรพินทร์ ทันทีที่ลืมตาตื่นขึ้นมา ฟ้าสว่างพอที่จะสังเกตเห็นอะไรได้ถนัด ก็ออกตรวจบริเวณรอบๆ แค้มป์ พร้อมกับตาพรานเฒ่าคนสนิทคู่ใจ ครู่เดียวก็โผล่กลับเข้ามา

“มีรอยมาเดินวนเวียนรอบที่พัก รัศมีห่างออกไปประมาณ 40 เมตร แล้วตัดออกด่านช้างเส้นทางเดิม”

พรานใหญ่รายงาน

“แงซายแน่หรือเปล่า?”

ไชยยันต์ถาม

“ผมจำรอยเท้าได้”

“มีรอยอื่นปะปนบ้างไหม หมายถึงไอ้พวกผีกองกอย?”

“ค้นไม่พบครับ บางทีจะเป็นเพราะพื้นแข็งเกินไป แต่คิดว่าไม่มี เพราะหลังจากค้างคาวตัวนั้นมาอาละวาดเอากับพวกเราแล้ว ก็ไม่มีวี่แววว่าไอ้ผีกองกอยตัวที่มาช่วยดูดแผลให้คุณไชยยันต์หรือตัวอื่นๆ จะแผ้วพานเข้ามาใกล้ๆ แถวนี้ มันตื่นตกใจหนีไปหมด มันกลัวไอ้ค้างคาวนั่นมาก”

กินอาหารกันพอประทังชีวิต จากเสบียงกระป๋องแล้วทั้งหมดก็ละที่พัก ออกตามรอยแงซายอย่างไม่ยอมเสียเวลาแม้แต่นิดหนึ่ง ทุกคนสังเกตเห็นได้ว่า รพินทร์ ไพรวัลย์ สั่งเคลื่อนย้ายเดินทางอย่างรีบด่วนฉับไวที่สุด เร่งร้อนกว่าทุกครั้ง จนกระทั่งดารินกับมาเรีย ซึ่งแม้จะแคล่วคล่องเคยชินอยู่แล้วก็แทบเตรียมตัวไม่ทัน

อากาศอ้าวระอุขึ้นอย่างรวดเร็ว ทันทีที่น้ำค้างระเหยไปหมด มันเหมือนจะเป็นสัญลักษณ์เตือนให้ทราบล่วงหน้าถึงความแห้งแล้งตลอดทั้งวันอันทุรเข็ญ อย่างไรก็ตาม ทั้งหมดยังคล่องตัวอยู่เหมือนเดิม รอยเท้าของแงซายไม่ปรากฏให้คณะนายจ้างหรือแม้แต่มาเรียผู้จัดว่าเป็นพรานได้คนหนึ่งค้นพบเลย แต่ทุกคนก็เห็นจอมพรานอ่านมันไปตามพื้น แล้วก็ออกเดินรุดหน้าอย่างไม่หยุดยั้ง ไม่มีปัญหาอะไรที่จะต้องกังขา หรือซักถามให้เสียเวลา เพราะต่างก็เชื่อมั่น และฝากทุกสิ่งทุกอย่างไว้ให้แก่สายตาอันชำนาญของเขา

นานๆ ครั้ง มาเรียจะสะกิดให้ดารินผู้เดินอยู่เคียงข้างหล่อนสังเกตพื้นสักครั้ง ส่วนมากเป็นแง่ดินที่รอยเท้าเหยียบทลายไว้แทบจะมองไม่เห็น แล้วก็กลืนหายไปกับพื้นแข็ง และกองใบไม้อันกรอบเกรียม หนทางนั้นบ่ายหน้าไปตามด่านช้างสายเดิม แต่ด้านที่เหนือขึ้นไป

พักใหญ่จอมพรานก็หยุดพักขา ยืนรออยู่บนทางเทชัน บุญคำผู้หาบของคู่อยู่กับจัน ก็ร้องบอกคณะนายจ้างมาว่า

“ตรงนี้แหละนาย ที่ไอ้ค้างคาวนรกนั่นมันเล่นงานพรานใหญ่กับพวกผมเมื่อคืน”

พลางแกก็ชี้ให้ดูรอยวิ่งหกล้ม กลิ้งกันลงมาตามทางชันนั้น ส่างปาก็พูดเอะอะกับนายสาวเป็นภาษาพม่า คณะนายจ้างไต่ตามขึ้นไปถึงบริเวณที่พรานใหญ่หยุดรออยู่ เขาจึงออกเดินต่อ

โดยชะลอฝีเท้าลงมารวมกลุ่ม ชี้บอกให้ทราบว่า ต้นพริกขี้หนูดง ซึ่งผีกองกอยนำไปเก็บเมื่อคืนนี้อยู่ทางโน้น

แล้วไม่นานนัก ก็เร่งฝีเท้าทำเวลาขึ้นอีก ทิ้งห่างออกไปเป็นลำดับ ทั้งๆ ที่ทุกคนพยายามจะติดหลังกระชั้นชิดมาเช่นไร ก็ไม่มีโอกาสที่จะตามทันเขาได้ มองเห็นได้ชัดว่า การเดินในแบบของพรานอาชีพนั้น ฝีเท้าของคนธรรมดาไม่สามารถจะเทียบเคียงได้เช่นไร ไชยยันต์มุมานะที่จะตามเขาให้ทันได้ล้ำหน้าคณะอีกสามคนออกไปประมาณ 30 เมตร แต่แล้วก็หมดความสามารถยืนอ้าปากหายใจ รอคอยพรรคพวกให้ตามขึ้นมารวมกลุ่มกัน

“อย่าพยายามดีกว่า ไชยยันต์ ถึงยังไงพวกเราก็ตามเสือนั่นไม่ทันหรอก...”

เชษฐาเตือน เมื่อเดินมาทัน หันไปดูเบื้องหลังปรากฏว่า ขบวนลูกหาบถูกทิ้งหายอยู่ในแนวบังของป่าใหญ่เบื้องหลัง อันเนื่องมาจากพยายามกวดตามจอมพราน

“เราตามเขาไปสุดแต่กำลังจะอำนวยให้ ถึงยังไงเขาก็ต้องรอเรา ให้เขาล่วงหน้าไปก่อนเถอะ เพราะจะต้องแสวงหาร่องรอย ถ้าถึงบริเวณที่จะแยกจากสายใหญ่นี้ คงหยุดรอเอง”

ไชยยันต์เปิดกระติกน้ำออกกลั้วคอ โคลงหัวบ่นพำ ดารินกับมาเรียเหน็ดเหนื่อย เพราะการเร่งฝีเท้าจนหน้าซีด

“เขาจะไป ให้เขาไป เรารวมกลุ่มไปพร้อมๆ กันดีกว่า ควรรอพวกลูกหาบของเราด้วย ไม่ควรทิ้งให้ห่างนัก ฉุกเฉินยังไง จะได้ช่วยพวกนั้นทัน คนของเราอีก 6 คนแบกหามของ ไม่อยู่ในฐานะที่จะช่วยตัวเองได้ถนัดนักหรอก”

มาเรียให้ความเห็น และทุกคนก็เพิ่งจะมองเห็นความจริงในข้อนั้น ไม่มีความจำเป็นอย่างใดที่จะต้องเร่งฝีเท้าให้ทันรพินทร์ พรานใหญ่ลงเดินแบบนั้น ก็ส่อเจตนาอยู่แล้วว่า ต้องการทำเวลา และไม่ประสงค์ที่จะให้ใครกระชั้นหลังเขา และสำหรับคนคนนั้น ไม่มีอะไรต้องห่วงกังวล พวกที่น่าห่วง คือกลุ่มพรานพื้นเมืองทำหน้าที่หาบหามของซึ่งล้าอยู่เบื้องหลัง

เหตุการณ์ร้ายๆ ที่มันเกิดขึ้นเป็นอุทาหรณ์เตือนใจอย่างดีอยู่แล้ว มหันตภัยมันเกิดขึ้นได้ทุกขณะจิต และการอยู่รวมกลุ่มกันเท่านั้น ที่จะอำนวยผลในด้านการต่อต้านป้องกันร่วมกันได้

ถ้าจะพูดกันตามจริงแล้ว มาเรียเดินแข็งกว่าคณะชาวกรุงทุกคน เพราะชีวิตอันเคยชินมากกว่า แต่หล่อนก็ไม่อาจหาญพอที่จะกวดรพินทร์ เพราะรู้ตัวเองดีอยู่

“เอาเรี่ยวเอาแรงมาจากไหนนะ ตัวก็ผอมเกร็งเพียงแค่นั้น เขายังกะติดเครื่องยนต์!”

ดารินนั่งลงพัก หลังพิงรากไม้ตรงตะพักดิน พูดปนหอบ เหงื่อของหล่อนออกท่วมกายเหมือนอาบน้ำ รัดแนบเนื้อไปหมดทุกส่วน

ทั้งหมด ตัดสินใจหยุดรอพวกลูกหาบโดยไม่สนใจกับพรานใหญ่อีกต่อไป มาเรียยืนเอนตัวยันต้นไม้ เขย่าคอเสื้อแล้วเป่าลมลงไปในอกเสื้อไล่ความอบอ้าว

ทันใดนั้นเอง ไชยยันต์ผู้ยืนอยู่ในระดับสูงขึ้นไปกว่าเล็กน้อย ก็ถลันเข้าถึงตัวแหม่มสาวอย่างรวดเร็ว กระชากผงะออกมาพ้นต้นไม้เปลือกหนาหยาบ ลักษณะเป็นแว่นๆ เหมือนเกล็ดงูนั้น เซถลาหัวซุนลงไปปะทะเชษฐา ซึ่งยันร่างของคนทั้งสองไว้ก่อนที่จะหัวหักลงไปยังทางชันเบื้องล่าง

แล้วสิ่งที่ทุกคนเห็น ด้วยความตระหนกตกใจอย่างจู่โจมกะทันหันก็คือสัตว์ชนิดหนึ่งลักษณะเหมือนกิ้งก่า แต่ตัวใหญ่พอๆ กับตะกวด ลำตัวเป็นสีน้ำตาลกลืนกับเปลือกไม้ แต่ส่วนหัวดำสนิท ขอบตาแดงเหมือนทาชาด มีหนามแหลมโผล่ยาวรอบตัวออกมาราวกับหนามทุเรียน แต่เดิมมันจะอยู่ที่ใดไม่ทราบได้ แต่บัดนี้ โผล่วูบลงมาเกาะอยู่ตรงตำแหน่งที่มาเรียยืนพิงอยู่อย่างพรวดพราด ทำตัวงอโก่ง ผงกหัวขึ้นอยู่เป็นจังหวะถี่เร็ว อ้าปากเห็นเขี้ยวแหลมน่ากลัวยิ่ง ลักษณะอาการเต็มไปด้วยความดุร้าย เต็มไปด้วยพิษสง

ดารินกระโจนพรวดขึ้นยืน ประทับ **.300** เวเธอร์บีแม็กนั่ม ขึ้น หล่อนอยู่ห่างจากมันเพียง 3 วาเท่านั้น และตั้งตัวได้ก่อนทุกคน เพราะไม่ได้อยู่ในกลุ่มที่เสียหลักชุลมุนของสามคน

ชั่วพริกตา ก่อนการเคลื่อนไหวใดๆ ต่อไปของมันทั้งสิ้น ไรเฟิลในมือของนักมานุษยวิทยาสาวที่แผดก้อง เสียงมันไม่ผิดอะไรกับฟ้าผ่าขึ้นท่ามกลางความเงียบสงบของไพรลึก

เจ้าสัตว์ประเภทกิ้งก่าตัวนั้น กระเด็นหลุดจากลำต้นไม้ที่มันเกาะพองคอแยกเขี้ยวอยู่หมุนคว้างกลางอากาศแล้วหล่นพลั่กลงมาหงายท้องอยู่กับพื้น มีแต่หางเท่านั้นที่ขมวดแกว่งอยู่ไปมา ก้านคอของมันถูกลูกปืนกินเกือบขาด เหลือหนังติดอยู่เพียงนิดเดียว ราวกับใครเอาดาบเฉือน

ทั้งสามพรูกันเข้าไปดูโดยเร็ว ดารินใช้ลำกล้องไรเฟิลเขี่ยสัตว์รูปร่างน่ากลัวชนิดนั้นให้พลิก เพื่อสังเกตมันได้ถนัด มาเรียแยกเขี้ยวหรี่ตาลง เมื่อมองเห็นได้ถนัด

“โอ ก๊อด!...” หล่อนอุทานลั่นออกมา “ใครจะบอกได้ว่า ถ้าไชยยันต์ไม่ผลักฉันออกไปเสียก่อน อะไรมันจะเกิดขึ้น ลักษณะหน้าตามัน น่าจะมีพิษร้ายทีเดียว”

“ทีแรกมันอยู่ที่ไหน?”

เชษฐาถามเร็วปรื๋อ สหายของเขาป่าลมออกจากปาก สีหน้ายังไม่คลายความตกใจ จ้องจับอยู่ที่กิ้งก่าดงตัวนั้นไม่กะพริบ

“รู้สึกว่าจะอยู่บนต้นไม้ที่เมย์ยืนพิงต้นนี้แหละ ฉันเงยขึ้นโดยบังเอิญ เห็นมันกำลังค่อยๆ คลานลงมา ตาจ้องแป๋วอยู่ที่เมย์ ห่างประมาณสักสองวาเห็นจะได้ พอเห็นฉันก็พุ่งเข้าชนเมย์หล่นลงมาด้วยกัน พอดีมันก็พรวดลงมาถึงตรงนั้น น้อยไวเหลือเกิน ถ้ายิงไม่ทันไม่รู้เลยว่า มันจะกระโจนลงมาใส่เราหรือไม่ ลักษณะมันดุร้ายมาก”

“ฉันเห็นมันแวบเดียวเท่านั้น ก่อนหน้าที่น้อยจะยิงไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัวเลย เห็นอยู่ไม่อยู่ แกก็กระชากเมย์ หัวปักถลาลงมาด้วยกัน...”

เชษฐาว่า หน้าเหยเก เต็มไปด้วยความหวาดเสียว

“กิ้งก่าอะไรกันนี่ ทำไมมันถึงใหญ่โตมโหฬารหน้าตาพิลึกอย่างนี้ มันต้องมีพิษร้ายแน่ไม่งั้นคงไม่พุ่งเข้าใส่เมย์หรอก ทั้งๆ ที่เราก็ไม่ได้ก่อกวนทำอะไรมันก่อน ไม่ทันเห็นเสียด้วยซ้ำว่ามันเกาะอยู่บนต้นไม้ต้นนี้ ต้องระวังตัวกันไว้ทุกฝีก้าวนะ อย่าเผลอเป็นอันขาด อันตรายมันแวดล้อมเรารอบด้านทีเดียว แล้วก็มาแบบไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัวเลย”

เสียงพวกลูกหาบที่ไต่เนินตามขึ้นมาเบื้องล่าง กู่ตะโกนถามมาโหวกเหวกอย่างตกใจเพราะได้ยินเสียงปืน แล้วก็พากันจ้ำอ้าวเร่งฝีเท้าขึ้นมาทัน พอมองเห็นซากของกิ้งก่าหนามที่นอนตายอยู่ และทราบเรื่องราวก็พากันคราง้อออกมา

“ไอ้นี่พิษเท่างูเห่า นายแหม่ม!”

ส่างปากระหึดกระหอบบอกมาเรีย

“ถ้านายแหม่มถูกมันกัด เป็นเสร็จแน่”

สาวผมทองกลืนน้ำลายลงคออันแห้งผาก หันมาแปลให้คณะของเชษฐาทราบว่าเจ้าต่องสู่ของหล่อนบอกอะไร

“บุญคำใจหายหมด ตอนได้ยินเสียงปืน...”

พรานเฒ่าหันมาบอกเชษฐาและไชยยันต์

“นึกแล้ว ว่ามันต้องเกิดเรื่องร้าย แต่ใจชื้นที่ได้ยินแค่นัดเดียว ชวนกันวิ่งตาเหลือกมานี่แหละ ทีแรกว่าจะทิ้งของก่อนแล้วแต่มันใกล้แค่นี้เอง พรานใหญ่ไปไหนเสียแล้วละเจ้านาย?”

คำพูดของบุญคำ ทำให้ทุกคนเพิ่งจะนึกถึงรพินทร์ขึ้นมาได้

“พรานใหญ่เดินล่วงหน้าไปก่อนเรานานแล้ว พวกเรามานั่งพักกันอยู่ที่นี่รอพวกบุญคำนั่นแหละ พอดีเกิดเรื่องขึ้น”

ไชยยันต์ตอบ เริ่มร้อนใจ ซึ่งก็เป็นอาการเดียวกับทุกคน

“พวกเรายิงปืน เอะอะโวยวายกันอยู่ทางนี้ ทำไมไพรวัลย์ถึงยังเงียบกริบ ฉันไม่คิดว่าเขาจะอยู่ห่างจากเราออกไปจนไม่ได้ยินเสียงปืนหรอก”

มาเรียกล่าวโดยเร็ว หันไปมองยังปากทาง

“นั่นซิคะ พี่ใหญ่...”

ดารินกระซิบพี่ชายมาเบาๆ แววตาเต็มไปด้วยกังวล

“อย่างน้อยที่สุด รพินทร์ควรจะให้เสียง หรือแสดงอาการอย่างใดอย่างหนึ่งมาถึงเราบ้าง นี่เงียบฉี่เลย”

เชษฐาใจเย็น และหนักแน่นกว่าทุกคน ดูเหมือนเขาจะเป็นคนเดียวที่เข้าใจรพินทร์ ไพรวัลย์ดีที่สุด...เหนือกว่าทุกคนในคณะ

“รพินทร์ได้ยินเสียงปืนจากเราแน่ แต่ก็ลั่นเพียงนัดเดียว เขาคงไม่อ่านไปว่าเกิดเรื่องร้ายอะไรกับเราขึ้น คงคิดว่ายิงสัตว์เป็นอาหารหรือไม่ก็ยิงเรียก ป่านนี้เขาอาจหยุดรอเราอยู่ข้างหน้าแล้วก็ได้ เอาละรีบไปกันเถอะ!”

ทั้งหมดเคลื่อนหน้าต่อ

ป่าอบอ้าวทวีขึ้นทุกขณะ ในสำนึกของทุกคน เริ่มเป็นห่วงกังวลถึงเรื่องน้ำ เพราะบัดนี้มันร่อยหรอลงไปทุกที พรานใหญ่คำนวณไว้ถูกต้องแล้ว ถ้าไม่สามารถจะค้นพบแหล่งน้ำได้ก่อนตะวันตกดินวันนี้ สถานการณ์มันจะเลวร้ายขีดสุด

ทางเดินเริ่มลาดต่ำลง และต่ำลงทุกขณะ มันหมายถึงว่าเริ่มบ่ายหน้าลงเขาแล้ว โดยด่านช้างเก่าแก่ที่ต่างยึดเป็นแนวทางนั้น พรานใหญ่ทิ้งร่องรอยไว้ให้เห็นทุกระยะอย่างเด่นชัด ไม่ใช่รอยเท้าของเขา ก็รอยลิดกิ่งไม้ริมทาง

ครั้นแล้ว ไม่เกิน 10 นาทีนั้นเอง ขณะที่ทางเริ่มจะทอดเลี้ยวไปในระหว่างเชิงเนินสองด้าน ก็มีรอยหักไม้ทำเป็นรูปศรชี้บอกทางให้แยกเข้าดงฟากขวามือ เป็นป่าต่ำลึกลงไปกว่าระดับเดิม คล้ายหุบเหว สัญญาณบอกทาง รพินทร์ทำไว้ชัดมากเพราะวางไว้บนหินตอนหนึ่ง ซึ่งทุกคนจะต้องเดินผ่าน

“เอ๊ะ! แยกลงทางนี้แฮะ...”

ไชยยันต์พึมพำ เอาแขนกวาดเหงื่อบนหน้าผาก ราวกับพรมไว้ด้วยน้ำ พลางสอดสายตาค้นหาไปรอบๆ

“คงจะได้ร่องรอยอะไรกระมัง”

ระหว่างที่ไชยยันต์กับเชษฐายืนงง พยายามจะหาทิศทางที่แน่นอน มาเรียผู้ชำนาญในการแกะรอยมากกว่า ก็ดีดนิ้วเป็นสัญญาณแล้วออกตัดทางนำไปเบื้องหน้าอย่างคล่องแคล่ว เชษฐาตบไหล่เพื่อนกับน้องสาวให้ติดตามไป ตนเองยืนล้าหลัง คอยโบกมือเป็นสัญญาณเปลี่ยนทิศกับขบวนของลูกหาบที่เพิ่งจะโผล่แนวป่าออกมาให้เห็น จากนั้นก็เร่งฝีเท้าตามไปโดยเร็ว

แล้วเขาก็เห็นสามคนที่ล่วงหน้าไปก่อน กำลังยืนมุงอยู่ในระหว่างพุ่มทึบตอนหนึ่ง พื้นเปียกชุ่มแสดงว่าเป็นบริเวณน้ำพุหรือตาน้ำ เมื่อเดินตามใกล้เข้ามาก็ถึงพื้นอันเป็นแอ่งกว้างประมาณสองตารางวา ลักษณะก้นกระทะ มีน้ำสีดำคล้ำขังอยู่ตื้นๆ สีสันของมันแม้สามัญวินิจฉัยก็บอกได้ว่าเป็นสีแห่งมฤตยู!

“ทำไม พบแหล่งน้ำเหรอ?”

หัวหน้าคณะร้องถาม ขณะที่สาวเท้าเข้าไป ไชยยันต์เบ้ปาก

“น้ำน่ะ ไม่น่าสนใจหรอก เพราะเห็นชัดอยู่แล้วว่ามันกินไม่ได้ ที่น่าสนใจกว่าก็คือไอ้นี่!”

พลางก็หลีกทางที่ยืนบังอยู่ แล้วบุ้ยปากให้สหายของเขาดูตรงตำแหน่งที่มาเรียกับดารินจ้องเขม็งอยู่

พอมองเห็นถนัด เชษฐาก็รู้สึกเย็นวูบ

รอยเท้าของรพินทร์ ปรากฏชัดเจน เดินย่ำผ่านไปตามขอบพื้นแฉะนั้นอย่างไม่สนใจนั่นไม่สำคัญ หรือเป็นสิ่งชวนพิศวงอะไรนัก เพราะต่างก็รู้แน่อยู่แล้วว่าพรานใหญ่ล่วงหน้าไปก่อน **แต่ที่ทำให้ทุกคนมีความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูกในขณะนี้ก็คือ รอยเท้าอีกชนิดหนึ่งที่ย่ำทับซ้อนลงไปบนรอยเท้าของจอมพราน เฉพาะอุ้งและนิ้วชี้ปรากฏอยู่สี่นิ้ว ขนาดเท่าชามเปลหรือกาละมังย่อมๆ**

และนั่น คือรอยเสือ!!!

บุญคำกับพวกลูกหาบทั้งหลายก็ตามมาทัน

“อย่างน้อยๆ ก็ขนาดม้าทีเดียว นาย!”

เสียงตาพรานเฒ่ากระซิบ ตาเบิกโพลง เสียงแทบไม่ผ่านลำคอออกมา

“ทำไมมันถึงใหญ่ขนาดนี้!”

ใครอีกคนหนึ่ง ในคณะนายจ้าง ครางออกมาอย่างปราศจากความรู้สึก

มาเรีย ฮอฟมันลดปืนลงจากการคอนพาดบ่า ค่อยๆ ขยับลูกเลื่อนสำรวจดูกระสุนในรังเพลิง เหมือนจะให้แน่ใจที่สุดแล้วปิดลง อีกมือหนึ่งที่เปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อเช็ดกับก้นกางเกง พลางจับกระโจมมือของไรเฟิลประจำตัวไว้ ตาสีเขียวกวาดไปรอบๆ ส่วนดารินไหล่สั่นน้อยๆ

ทุกคนเงียบกริบ หูตาเปิดพร้อม พยายามจับสำเนียงใดๆ ที่จะเกิดขึ้น ทว่ามันก็คงเงียบอยู่เช่นนั้น

“นี่มันรอยใหม่ที่สุด หยกๆ นี่เอง รพินทร์ล่วงหน้าไปก่อน มันย่องตามหลัง”

หัวหน้าคณะขยับริมฝีปาก

“ปัญหามันอยู่ที่ว่า เขาจะรู้ตัวหรือเปล่า?”

เชษฐาตัดสินใจในพริบตานั้น ทำใบ้เป็นสัญญาณให้พวกพรานพื้นเมืองทั้ง 6 สงบนิ่งอยู่กับที่ โดยไม่ให้เคลื่อนไหวใดๆ ทั้งสิ้น ตัวเขาเอง ไชยยันต์ มาเรีย และดารินก็ออกย่องกริบสาวรอยนั้นไปอย่างแผ่วเบา

รอยเสือใหญ่ผิดปกติตัวนั้น บางขณะก็ย่ำทับไปบนรอยเท้าของรพินทร์ บางขณะก็แยกเลี่ยงเข้ารก มีรอยหมอบซุ่มตัวอยู่ตามหลังพุ่มไม้ เชษฐาส่งสัญญาณกับมาเรียให้เลือกตามเฉพาะรอยพรานใหญ่ไป โดยไม่ให้มุ่งอยู่กับรอยเสือ ทั้งสี่คนแบ่งออกเป็นสองคู่ ดารินย่องอยู่ตามหลังพี่ชาย ส่วนไชยยันต์ไปกับมาเรีย รัศมีพอจะมองเห็นกันในระยะห่างไม่เกิน 30 เมตร ส่วนพวกลูกหาบพากันนั่งยองๆ รออยู่ยังแอ่งน้ำดำแห่งนั้น

ครั้นแล้วเหมือนถูกผีหลอก ท่ามกลางความเงียบมีเสียงกู่เบาๆ ขึ้นครั้งหนึ่งกลางหมู่ไม้ทึบในป่าถล่มเบื้องหน้า ทำให้ทุกคนต้องสะดุ้ง

"รพินทร์!"

ไชยยันต์อุทานออกมา มาเรียเอานิ้วยัดเข้าไปในปากเป้าเปี้ยวเบาๆ เป็นสัญญาณตามแบบที่หล่อนถนัด ครู่เดียวต่างก็ได้ยินเสียงผิวปากตอบมา

"สวรรค์ทรงโปรด นั่นคือมิสเตอร์ฮันเตอร์ของเรา เขายังอยู่เรียบร้อยดี!"

แหม่มสาวถอนหายใจยาว ร้องออกมา

ไม่กี่อึดใจหลังจากนั้น ทั้งสี่คนก็พบรพินทร์ ไพรวัลย์ นั่งสูบบุหรี่กลางหมู่ของโขดหินในบริเวณพุอีกแห่งหนึ่งใหญ่กว่าขนาดที่พบกันในตอนแรกเล็กน้อย เบื้องหลังปกคลุมทึบไปด้วยกิ่งไม้ จนแทบมองไม่เห็นแสงตะวันเที่ยง อากาศข้นหนักเต็มไปด้วยกลิ่นไออับของใบไม้เน่าที่เป็นคาร์บอนไดออกไซด์

ดูเขาไม่มีอาการแปลกใจ หรือมีปฏิกิริยาอะไรทั้งสิ้น โดยการที่เห็นคนทั้งสี่ย่อมตามเข้ามาในลักษณะผิดสังเกต กลับถามเรียบๆ มาว่า

"เมื่อพักใหญ่นี่ยิงอะไรกันหรือครับ?"

"ได้ยินเหรอ?"

ดารินร้องเสียงสูง จ้องหน้าเขาด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก จอมพรานเหลือบตาขึ้นมองนิดหนึ่ง ยกบุหรี่ในมือขึ้นอัดควัน

"ทำไมจะไม่ได้ยิน ระยะใกล้แค่นี้เอง"

"แล้วคุณมัวนั่งทำอะไรอยู่ที่นี่ ทำไมไม่ย้อนกลับไปที่พวกเรา หรือว่าไม่อาทรอะไรเลยที่เสียงปืนดังขึ้นทางพวกเรา?"

"ผมไม่คิดว่าจะเกิดเรื่องร้ายอะไรขึ้น เสียงปืนลั่นนัดเดียว ถ้าไม่ยิงสัตว์เป็นอาหารก็ยิงเรียกผม ย้อนกลับไปทำไมให้เสียเวลา ผมก็รออยู่นี่แล้ว"

เขาตอบ ซึ่งมันก็ตรงกับที่เชษฐาเข้าใจ

อย่างไรก็ตาม ทั้งสี่คนก็ถอนหายใจออกมาโล่งอก เมื่อเห็นพรานใหญ่อยู่ในสภาพที่ปลอดภัยเรียบร้อย ไชยยันต์ หันไปป้องปากกู่เรียกพวกลูกหาบให้เคลื่อนเข้ามาสมทบ เชษฐาทอดสายตาไปรอบๆ แล้วเปลี่ยนมาจ้องจับอยู่ที่หน้าพรานใหญ่

"พวกเราใจหายหมด ตอนที่เดินตามหลังคุณมา นึกว่าจะไม่ได้เห็นคุณอีกแล้ว โล่งอกไปทีที่เห็นคุณนั่งสูบบุหรี่เป็นปกติเรียบร้อยดีอยู่ที่นี่"

"ทำไมหรือครับ?"

"มีรอยเสือใหญ่เดินย่องทับรอยคุณมา ตั้งแต่แอ่งน้ำพุโน่น"

แล้วทุกคนก็พากันแปลกใจอย่างยิ่ง เมื่อรพินทร์บอกเรียบๆ ว่า

"ไม่ใช่เริ่มตั้งแต่แอ่งน้ำพุนั่นหรอกครับ มันย่องตามผมมาตั้งแต่ยังอยู่บนด่านใหญ่แล้ว"

"แปลว่าคุณก็รู้ตัว?"

อดีตนายทหารปืนใหญ่ร้องออกมาเบาๆ เบิกตาดูเขา

“ถ้าไม่รู้ พวกคุณก็คงจะไม่มีวันตามผมได้พบอีกแล้ว ตอนที่พวกคุณย่องใกล้เข้ามา ผมก็รู้สึกตัวแล้ว เพราะรออยู่ถึงได้ให้เสียงออกไป”

“แปลกจริง ก็พวกเราเห็นมันย่องทับรอยเท้าคุณอยู่หยกๆ ระยะมันไม่ห่างจากที่คุณนั่งอยู่ตรงนี้สักเท่าไรเลย”

มาเรียพูดหน้าตื่น เต็มไปด้วยความสงสัย พรานใหญ่ยิ้มเล็กน้อย

“มันก็ย่องตามผมมาโดยตลอด เริ่มตั้งแต่ชายเนินบนทางด่านใหญ่นั่นแหละ กำลังติดพันคุมเชิงกันอยู่ทีเดียว พอดีเสียงปืนทางพวกคุณดังมาเสียก่อน มันก็เลยหลบไป ถ้าไม่ใช่เพราะเสียงปืน ระหว่างมันกับผมก็คงจะเสร็จกันไปข้างหนึ่ง พอมันหลบไปแล้ว ผมก็เลยนั่งคอยอยู่ตรงนี้ฟังๆ ดูเหมือนกันว่าจะมีเสียงปืนขึ้นอีกหรือไม่ ก็เห็นนัดเดียวแล้วเงียบ เลยไม่ห่วงอะไรนัก...”

แล้วจอมพรานก็ส่ายหน้าช้าๆ หัวเราะกับเชษฐาแผ่วเบา

“แค่เสี้ยววินาทีเท่านั้นเองครับ ผมกำลังจะรอให้เห็นสีข้างมันถนัด เพราะมันหมอบอยู่ในพุ่มไม้หลังโขดหินโน่น พอปืนทางโน้นลั่นตูมมันก็เผ่นแผล็ว ไม่งั้นอยู่แล้ว”

ทุกคนครางอะไรออกมาอย่างเสียดาย แล้วเชษฐาก็ให้เขาทราบว่าได้เกิดอะไรกับคณะจนเป็นเหตุให้ต้องระเบิดกระสุนขึ้น รพินทร์ตกใจเล็กน้อย

“เคราะห์ดีเหลือเกิน...”

เขาพึมพำ มองไปทางมาเรียผู้เกือบจะได้รับอันตราย

“ตลอดระยะทาง ผมก็สังเกตมาอย่างถี่ถ้วนที่สุด แต่ไม่ยักมองเห็นมัน ต้องระวังตัวกันทุกฝีก้าวเลยครับ อันตรายมันมีอยู่ทุกขณะทีเดียว ไม่ว่าจะเป็นพวกแมลง สัตว์เลื้อยคลาน หรือแม้แต่ใบไม้บางชนิด ในป่าแถบนี้ล้วนมีพิษสงทั้งสิ้น...”

แล้วเขาก็เอาลำกล้องไรเฟิล ชี้ไปยังพันธุ์ไม้เตี้ยๆ ชนิดหนึ่ง ซึ่งขึ้นเป็นดงอยู่ประปรายรอบๆ แอ่งน้ำ

“ดูนั่น! จำลักษณะใบและต้นของมันไว้ให้ดีนะครับ อย่าให้ถูกผิวเป็นอันขาด ทั้งแสบทั้งร้อน และทั้งคัน เห็นมันขึ้นอยู่ที่ไหน ก็ต้องหลีกทางเลี่ยงไป”

คณะนายจ้างหันไปมองเห็นตาเดียว

“ต้นอะไร?”

ดารินถามอย่างหวาด รีบถอยห่างออกมาทันที เพราะหล่อนยืนอยู่ใกล้วัชพืชใบเป็นขนชนิดนั้นมากกว่าคนอื่นๆ

“ตำแยดง! บางทีเขาเรียก รังตังช้าง ยิ่งกว่าตำแยบ้านสัก 10 เท่า!”

นักมานุษยวิทยาอุทานอะไรคำหนึ่งในลำคอ ห่อตัวลงด้วยความขนพอง รพินทร์มองไปที่เชษฐากับไชยยันต์

“เห็นรอยของมันแล้วไม่ใช่หรือครับ?”

“ใหญ่มาก ผู้กอง ใหญ่กว่าไอ้กุดสักสามเท่า ขนาดเกือบเท่าลูกม้าทีเดียว! คุณละเห็นตัวมันถนัดไหม?”

ไชยยันต์เป็นคนตอบ

ริมฝีปากแห้งเกรียมคู่นั้น สยายออกไปจนเห็นไรฟัน

“ก็เกือบได้ยิงอยู่แล้วนั่นแหละครับ คุณไชยยันต์”

เขาเว้นระยะนิดหนึ่ง กวาดสายตาไปยังใบหน้าของทุกคนที่แวดล้อมอยู่ แล้วกระดกลิ้นออกมาเกลี่ยริมฝีปาก เรียกบุญคำเข้ามาขอดื่มน้ำนิดหนึ่งจากกระบอก พร้อมกับถอนหายใจยาว กล่าวต่อมา ชนิดที่ทำให้ทุกคนเย็นจากเส้นผมไปถึงปลายเท้าว่า

“สันหลังสูงขนาดอกผมครับ ยังไม่นับหาง เฉพาะลำตัวกะว่าสองวาเต็มๆ หัวเท่ากระบุง และที่แปลกประหลาดที่สุดในชีวิตพรานของผมไม่เคยเห็นก็คือ มันดำไปหมดทั้งตัว แบบเสือดำ แต่รูปร่างเป็นไอ้โคร่ง”

“ไอ้โคร่งดำ!”

เชษฐาและไชยยันต์ร้องออกมาพร้อมกัน

“ครับ!”

จอมพรานพยักหน้าลงอย่างสงบ เอานิ้วจับสันจมูกขยี้เบาๆ อย่างตึงสมอง

“มันดำมากทีเดียว มาลายให้เห็นอยู่บ้างเหมือนกัน เป็นริ้วจางๆ เท่านั้น สีดำเป็นพื้นกลืนลายส่วนใหญ่ไว้หมด”

เพราะเขาพูดภาษาไทยกับคณะนายจ้างโดยเฉพาะ มาเรียจึงไม่เข้าใจหันไปกระซิบถามดาริน พอเพื่อนต่างผิวแปลให้ฟัง หล่อนก็หันขวับกลับมาทางพรานใหญ่ และทุกคนก็ยืนอึ้งอยู่ ตาทั้งคู่แสดงอาการตื่น แล้วก็ส่งภาษาไปยังส่างปา โต้ตอบอะไรกันเร็วปรื๋ออยู่ครู่หนึ่ง

“เคยมีรายงานข่าว เกี่ยวกับเสือใหญ่มาก และเป็นสีดำทั้งตัวให้ฉันได้ยินเหมือนกัน สมัยที่สำรวจอยู่ในตอนเหนือฝั่งซ้ายของลุ่มน้ำสาละวิน...”

หล่อนกล่าวเป็นภาษาอังกฤษเร็วปรื๋อกับทุกคนในกลุ่มหัวหน้า

“ส่างปาเองก็รับว่าเคยได้ยินได้ฟังมา แต่มันไม่เคยเห็น ครั้งหนึ่งขณะที่พักแรมอยู่ในป่าใกล้ๆ หมู่บ้าน พวกต่องสู่ในจอโหลง มีพวกปะต่องมาตามฉันกับสเตเกล บอกว่าเสือโคร่งดำลากเอาพวกตัดไม้ไปกิน เราออกตาม พบแต่ศพที่มันกินหมดไปครึ่งตัว ภายในเวลาเพียงไม่เกินครึ่งชั่วโมงนับตั้งแต่มันเข้าตะปบ รอยเท้าวัดเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณ 6 นิ้ว ยังเล็กกว่าตัวนี้มาก เรากรำกันอยู่ถึงอาทิตย์เต็มๆ ทั้งเฝ้าซากและแกะรอย แต่ก็ไม่มีโอกาสได้เห็นตัวมันเลย พวกที่อยู่ร่วมเหตุการณ์ขณะที่เสือตัวนั้นเข้ามาตะปบคนมีอยู่ 3 คน ทุกคนยืนยันเป็นเสียงเดียวกันหมดว่า เป็นเสือใหญ่สีดำ ไม่ใช่พวกแพนเธอร์หรือเล็บปาร์ค พวกนั้นตกใจกันมาก บอกว่าในชีวิตไม่เคยเห็นมาก่อน สเตเกลกับฉันเองก็ไม่อยากเชื่อนักในขณะนั้น ว่ามันจะมีเสือดำจริง นอกจากคิดว่าเป็นเสือโคร่งธรรมดาขนาดใหญ่ที่พวกนั้นพากันตาฝาดไป แต่มันมาตรงกับสิ่งที่ไพรวัลย์เห็นกับตาเมื่อครู่นี้”

"เสือแมลงภู่ นาย! พ่อบุญคำเคยเล่าให้ฟังเหมือนกัน มันต้องเป็นเสือแมลงภู่แน่ๆ"

ตาเฒ่าบุญคำสอดขึ้นด้วยเสียงกระหืดกระหอบ

"เป็นยังไง เสือแมลงภู่?" ไชยยันต์ถาม

"นั่นแหละนาย อย่างที่พรานใหญ่เห็นนั่นแหละ เสือโคร่งดำเขาเรียก 'เสือแมลงภู่' มันร้ายกว่าเสือสมิงสักร้อยตัว ขนาดเสือสมิงกินคนมาแล้ว 20 – 30 คนยังไม่กล้ายุ่งกับพรานใหญ่รพินทร์ มีแต่จะเปิดหนีไม่ยอมพบหน้า แต่ไอ้นี่มันจะขบขมองของนายของบุญคำให้ได้ คิดดูเถอะ!"

ในที่สุด หัวหน้าคณะก็หัวเราะออกมาเบาๆ

"แล้วบุญคำไม่คิดบ้างหรอกหรือว่า ไม่ว่ามันจะร้ายกาจสักแค่ไหน มันนั่นแหละจะเป็นฝ่ายเคราะห์ร้ายที่บังอาจมายุ่งกับพรานใหญ่เข้า ชะตาของมันยังดีอยู่ ที่เสียงปืนทางด้านเราไล่มันไปเสียก่อนที่พรานใหญ่จะทันลั่นไก"

ตาพรานเฒ่ายิ้มแห้งๆ ตอบเสียงอ่อยในลำคอ

"ถึงว่าซิ นายใหญ่ ไม่งั้นเราคงได้ลองกินเนื้อเสือแมลงภู่กันมั่งแล้ว บุญคำไม่เคยคิดว่าสัตว์ป่าชนิดไหนมันจะทำอะไรนายของบุญคำได้นอกจากเสือเมือง"

ความจริง ตาเฒ่าพูดเปื่อยเฉื่อยไปตามประสาคนคล่องปากอย่างแก โดยปราศจากความหมายใดๆ ทั้งสิ้น แล้วก็เกือบจะสะดุ้งโหยง เพราะแลไปพบกับนัยน์ตาอันคมปลาบของใครคนหนึ่งจ้องมา แล้วริมฝีปากคู่นั้นก็ปรากฏรอยยิ้มน้อยๆ สอดมาแผ่วเบาว่า

"จริงซินะ บุญคำ ฉันเชื่ออย่างนั้นเหมือนกัน!"

เจ้าของดวงตา อันเป็นเจ้าของเดียวกับประโยค

คือ ดาริน วราฤทธิ์

แม้จะอยู่ในภาวะเคร่งเครียดสักเพียงใดก็ตาม รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็สำเหนียกได้กับหางเสียงอันเจือไปด้วยความหมายชนิดนั้น สมเจตนาของเจ้าของคำพูด ซึ่งคนอื่นๆ ฟังผ่านไปเสีย เพราะเข้าไม่ถึงรหัส พรานใหญ่เหลือบตาขึ้นอย่างไม่ตั้งใจ สบกันเพียงแวบเดียวเท่านั้น เขาก็เป็นฝ่ายเมินหลบไปเสียอย่างสงบ

คนอื่นๆ ยังพะวงสนใจอยู่กับเสือใหญ่ลักษณะประหลาดตัวนั้นตามที่ได้รับการบอกเล่าจากจอมพราน

"ตามที่คุณเห็น แน่ใจหรือว่ามันเป็นสัตว์ประเภทเสือ?"

ไชยยันต์กังขา

"ถ้าไม่ใช่เสือ จะเรียกมันว่าแมวดำขนาดยักษ์ก็ได้ครับ"

"ข่าวที่เมย์ได้รับจากรพินทร์พบเห็น มันสอดคล้องกัน..."

เชษฐาว่า

"คุณไม่เคยได้รับรายงานข่าวมาก่อนหรือ เกี่ยวกับเสือโคร่งดำ?"

“เคยมีพวกพรานยะไข่ แล้วก็หนานไพรเล่าให้ผมฟังอยู่บ้างเหมือนกัน ทั้งสองคนนั่นยืนยันว่ามีจริง ในดงแถบเหนือของลุ่มสาละวิน แต่น้อยคนนักที่จะได้พบมัน เพราะทั้งสองคนที่เล่าให้ผมฟังนั้น ก็ไม่ได้เห็นกับตาตนเอง เก็บเอาคำบอกเล่ามาเล่าให้ฟังอีกต่อหนึ่ง แต่เมื่อ 5 – 6 ปีที่แล้วมานี่เอง ขณะที่ผมเป็นตำรวจชายแดนประจำการอยู่แถบแม่ฮ่องสอน ได้มีโอกาสรู้จักกับนักสำรวจชาวอังกฤษคนหนึ่ง ซึ่งแม็ทธิวดูลีย์เล่าให้ฟังว่า เมื่อ 15 ปีมาแล้ว ระหว่างที่สำรวจลึกเข้าไปในป่าสูงของเขตว้าป่าเถื่อน พบเสือโคร่งตัวหนึ่งนอนตายอยู่ จะเป็นเพราะถูกยิงมาด้วยหน้าไม้อาบยาพิษ หรือโรคอย่างใดเขาก็ค้นไม่พบแน่ เพราะซากกำลังขึ้นอืดส่งกลิ่นตายมาประมาณ 3 – 4 วันแล้ว สิ่งที่แปลกประหลาดที่สุดสำหรับเขาก็คือ เสือโคร่งตัวนั้นหนังเป็นสีดำสนิท เขาบอกว่าไม่ได้เกิดขึ้นเพราะการเปลี่ยนแปลงของสภาพซากเน่า แต่ยืนยันว่าจะต้องเป็นสีเดิมของมัน เห็นเพียงครั้งเดียว หลังจากนั้นก็ไม่มีโอกาสได้เห็นอีก เขายังเอารูปถ่ายให้ผมดู แต่ผมก็ลงความเห็นอย่างใดไม่ได้ถนัด เพราะภาพดำขาวธรรมดา ไม่ใช่ภาพสีซึ่งจะช่วยให้วินิจฉัยง่ายขึ้น”

คณะนายจ้างฟังด้วยอาการอันสนใจยิ่ง

“ถ้างั้นก็เห็นจะไม่มีปัญหา เสือโคร่งดำจะต้องมีจริงแน่ ขณะนี้เราก็อยู่ในดงลึกตอนเหนือของลุ่มสาละวินแล้วไม่ใช่รึ?”

รพินทร์สั่นศีรษะตาจับอยู่ที่เชษฐาพร้อมกับรอยยิ้มน้อยๆ

“ไม่ใช่แค่ตอนเหนือของสาละวินหรอกครับ เรากำลังล่วงเข้าแดนนรกดำแล้วด้วยซ้ำ แต่เป็นคนละด้านกับที่เราตั้งเข็มไว้แต่เดิม!”

แม้จะเตรียมกายเตรียมใจกันไว้พรักพร้อมล่วงหน้าแล้ว คำพูดในแบบจู่โจมของรพินทร์ ก็ทำให้ทุกคนตะลึงไปชั่วขณะ ไม่มีใครเอ่ยอะไรออกมาในขณะนั้น นอกจากความเปลี่ยนแปลงของสีหน้าไปในลักษณะต่างๆ เหลียวไปมองดูดงทะมึนที่แวดล้อมอยู่รอบตัว แล้วก็แลตากันเองอยู่ไปมา

“พับผ่าซิ นี่เราไม่รู้ตัวกันเลย ถ้าคุณไม่บอก!”

ไชยยันต์พูดเสียงแทบไม่ผ่านลำคอ

“แต่เราก็ควรจะเฉลียวคิด ตั้งแต่เผชิญหน้ากับตะขาบยักษ์นั่นแหละ ฉันเองก็มีความรู้สึกเช่นนั้น เพียงแต่ไม่ได้ถามรพินทร์ขึ้นเท่านั้น ตะขาบ ต้นพริก ค้างคาวใหญ่ กิ้งก่า น้ำที่มีพิษ สิ่งเหล่านี้มันบอกเราอยู่ชัดเหลือเกิน”

เชษฐาพึมพำ พร้อมกับยิ้มอย่างเด็ดเดี่ยวมั่นคง ขณะนั้นจอมพรานลุกขึ้นยืน บอกมาเรียบๆ ว่า

“มีอีกอย่างหนึ่งครับ ที่ผมจะอวด...”

พร้อมกับพูด เขาชี้มือไปที่ไม้ใหญ่ ขนาด 5 คนโอบ ลำต้นตรงแหนวสูงชะลูดแหงนคอตั้ง ซึ่งยืนตระหง่านแผ่กิ่งใบราวกับพุ่มฉัตรอยู่ริมแอ่งน้ำ กว่าจะมีกิ่งก้านสาขาซึ่งแตกแยกออกไป

อย่างเป็นระเบียบงดงาม ก็สูงจากระดับพื้นขึ้นไปราวกับตึกสักสิบชั้น ทั้งหมดมองตามร้องเป็นเสียงเดียวกัน

"อะไร?"

"ต้นสักครับ แต่โลกเห็นก็จะต้องตะลึง เพราะว่ามันเป็นสักดำ!"

พร้อมพูด เขาใช้มีดโบวี่ฟันถากเปลือกหนาบริเวณโคนต้น กระเด็นออกมาชิ้นหนึ่ง แล้วพยักหน้าให้กลุ่มนายจ้างดูเนื้อไม้ใต้เปลือกที่กะเทาะออก

ผิวของแก่นมัน ดำสนิท ราวกับไม้มะเกลือ!!

ต่างพำอยู่ในลำคอ และพิจารณากันอยู่เป็นครู่ใหญ่ แล้วก็ละความสนใจเสีย นั่นเป็นแต่เพียงต้นไม้เท่านั้น มันจะมีคุณค่ามหาศาลเป็นที่แปลกประหลาดมหัศจรรย์สักเพียงใด ก็หาได้เรียกความตื่นเต้นพิศวงใดๆ ให้นัก เพราะทุกคนไม่ใช่นักพฤกษศาสตร์ ความสนใจพะวงห่วง มันจะขึ้นอยู่กับภัยอันตรายที่จะมาถึงประการเดียวเท่านั้น และนั่นจะต้องเห็นสัตว์ร้ายซึ่งยังคาดคะเนไม่ถูกว่า มันจะเป็นอะไรและจู่โจมมาในรูปใด

รพินทร์เองก็เช่นกัน เขาเพียงแต่ชี้ให้เห็นเท่านั้น แล้วก็ไม่ได้ไปชื่นชมประหลาดใจอะไรกับมันอีก

"ว่าแต่ไอ้โคร่งดำนั่นเถอะ แน่ใจหรือว่ามันผละไปแล้วโดยไม่เฝ้าเราอยู่อีก?"

ดารินเอ่ยถามขึ้นอย่างกังวล

"ผมก็ไม่กล้ารับรองเหมือนกัน เสียงปืนดังขึ้น มันก็ไหวตัวผละจากการคอยจ้องเล่นงานผม ส่วนผมเองก็ยังไม่ได้คิดจะติดตามขับเคี่ยวอะไรกับมัน เพียงแต่เตรียมพร้อมคอยป้องกันตัวเองเท่านั้น พอมันไป ผมก็นั่งคอยพวกเราอยู่ที่นี่"

"เรื่องเสือโคร่งดำ ที่ป้วนเปี้ยนเข้ามาใกล้รพินทร์ คงไม่เป็นปัญหาใหญ่อะไรหรอก เพราะถึงอย่างไร เราก็เตรียมพร้อมระมัดระวังกันอยู่ทุกขณะแล้ว มันชะล่าใจเข้าทางปืนเมื่อไหร่ ก็ยิงเมื่อนั้น ว่าแต่คุณได้ร่องรอยอะไรหรือ จึงได้แยกตัดจากด่านช้างลงมาในหุบนี่?"

ภายหลังที่นิ่งอยู่นิดหนึ่ง พรานใหญ่ก็บอกต่ำๆ ในลำคอว่า

"ผมเห็นหลังแงซายไวๆ แยกตัดด่านสายใหญ่ลงมาทางนี้"

"ฮ้า! แปลว่าแงซายยังวนเวียนอยู่ในระยะกระชั้นชิดกับพวกเราตลอดเวลาน่ะซิ"

เชษฐาและไชยยันต์อุทานออกมาพร้อมกัน

"เป็นเจตนาโดยตรงที่จะล่อให้ตามอย่างใกล้ชิดทีเดียวครับ ถ้าเป็นสัตว์ที่หมายล่าป่านนี้ผมยิงคว่ำไปแล้ว ผมพยายามเร่งฝีเท้ากวดตามมัน แต่แล้วก็ต้องพะว้าพะวังเพราะเสือใหญ่ตัวนั้นเข้ามายุ่งด้วยเสียก่อน ไอ้เสือนั่นมันสะกดตามผม เลยเสียเวลาคุมเชิงกันอยู่"

"ไอ้แงซายมันจะล่อให้เสือข่ำนาย!"

บุญคำโพล่งออกมา แต่แล้วก็ชะงัก หน้าแหย เมื่อดารินหันมาตวาดเสียงขุ่นๆ ว่า

“เหลวไหล! บุญคำ หยุดพูดอะไรที่จะให้ร้ายลงโทษแงซายเสียเถอะ ประเดี๋ยวหาว่าแงซายจะกลายร่างเป็นตะขาบกัดไชยยันต์เมื่อเย็นวานนี้ มานี่ก็หาว่าเขาเป็นเสือโคร่งดำอีกแล้ว ไอ้ค้างคาวผีเล่นงานพวกเราเมื่อคืนก็แงซายอีกชิ ไม่ว่าอะไรที่มันจะมาร้ายกับเรา ทำไมถึงต้องคิดว่าเป็นแงซายไปหมดทุกอย่าง ใช้หัวเสียมั่ง อย่าเอาแต่งมงายนัก”

ตาเฒ่าหุบปากสนิทลง เลี่ยงห่างออกไป ไชยยันต์ก็เอ่ยขึ้นโดยเร็วว่า

“เอ ถ้างั้นแงซายก็น่าจะไม่ปลอดภัยเสียแล้ว เสือตัวนั้นมันอยู่ในระยะใกล้เคียงเหลือเกิน เมื่อมันพลาดเป้าหมายจากคุณ เพราะตกใจเสียก่อน มันอาจไปหมายแงซายแทนก็ได้ และไอ้นั่นมันก็ไม่มีอะไรที่จะป้องกันตัวได้ มือเปล่าๆ”

ทุกคน นอกจากกลุ่มพรานพื้นเมือง เริ่มวิตกเพราะเห็นด้วยกับถ้อยคำของอดีตนายทหารปืนใหญ่

“ผมคิดอย่างนั้นเหมือนกัน...”

จอมพรานตอบอย่างระมัดระวัง

“แต่มาคิดอีกที ก็ไม่สู้จะกังวลนัก สัมผัสและสังหรณ์ของผมในขณะนี้ เชื่อว่าแงซายไม่ใช่มนุษย์ธรรมดาไปเสียแล้ว มีคุณสมบัติอะไรไม่ผิดกับสัตว์ป่า ซึ่งไม่มีอันตรายใดๆ จากป่าแผ้วพานมันได้ พวกเราตะหากครับที่จะต้องห่วงกันให้มาก”

“ในที่สุด คุณก็คิดเหมือนกับบุญคำ!”

ดารินตัดพ้อ พรานใหญ่สั่นศีรษะ

“ผมไม่ได้คิดอย่างบุญคำไปหมดทุกอย่าง แต่ยอมรับว่ามีส่วนเหมือนกันในบางข้อ แงซายซอกแซกอยู่กลางดงมหาภัยโดยไม่ได้รับอันตรายใดๆ เลย แต่อันตรายนั้นๆ มุ่งมาที่พวกเราฝ่ายเดียวเท่านั้น เรื่องห่วงนั้น ก็ห่วงแน่ แต่น้อยกว่าที่จะต้องห่วงตัวเอง หรือพวกเราทั้ง 11 ชีวิตนี้ เหตุการณ์ที่ปรากฏขึ้นและผ่านมาแล้ว ยังไม่เป็นข้อพิสูจน์เพียงพอหรือว่า แงซายนั้นเอาตัวรอดได้ ส่วนพวกเราซิกลับทำท่าจะไปกันไม่รอด เพราะฉะนั้นในระหว่างนี้อย่าเพิ่งคิดห่วงแงซายให้มากไปกว่าห่วงตัวเราเองเลยครับ คุณหญิง”

หญิงสาวอึ้งไป

“รพินทร์พูดถูกแล้ว...”

แล้วเขาก็ก้าวเข้าไปหยุดยืนอยู่ตรงหน้าเชษฐา

“ยังมีเวลาอีกหลายชั่วโมง ออกเดินทางเถิดครับ เราจะตามมันต่อไป

“ไป!”

เชษฐาตบแขนเขา แล้วหันไปบงการกับพวกลูกหาบให้เอาของขึ้นไหล่เตรียมแบกหามเคลื่อนที่ โดยไม่ยอมเสียเวลา

“ทราบแล้วใช่ไหมครับ ระยะจากนี้เป็นต้นไป วิกฤตการณ์ของพวกเราเกี่ยวกับเรื่องน้ำ”

หัวหน้าคณะยิ้มกร้าวๆ

“น้อยสำรวจและรายงานผมแล้ว พวกเราเหลือน้ำรวมกันแล้วทั้งหมดประมาณ 2 ลิตรเท่านั้น และมันจะต้องหมดก่อนค่ำวันนี้แหละ”

“ผม และคนของผมทั้งหมด จะอดน้ำได้ประมาณไม่ต่ำกว่า 15 ชั่วโมง แม้ว่าจะเดินหนัก”

“ส่วนมากผม...”

เชษฐาพูดค้าง กวาดสายตาไปยังพรรคพวก แล้วมาหยุดอยู่ที่น้องสาวเป็นคนสุดท้าย แววกังวลเริ่มเกิดขึ้นอย่างยากที่จะขจัดเสียได้ แต่ดารินยิ้มตอบมา ชิงบอกด้วยเสียงหนักแน่นเด็ดเดี่ยวว่า

“ถึงเวลาแล้วค่ะ พี่ใหญ่ ที่น้อยจะทดสอบตนเอง ขอให้ทราบแต่เพียงว่า น้อยจะเดินจนกว่าจะหมดแรงล้มไปเอง มันจะถึง 15 ชั่วโมงอย่างที่พรานใหญ่เขาว่าหรือไม่ ก็ยังไม่ทราบเหมือนกัน”

จอมพรานหันไปทางน้องสาวคนสวยของนายจ้าง แล้วหล่อนก็เห็นรอยยิ้มอ่อนโยนเป็นครั้งแรกจากใบหน้านั้น ตลอดระยะเวลาอันเครียดหนักติดต่อกันมาสองวันเต็ม

“พวกเรา ไม่มีใครใจดำอำมหิตถึงเพียงนั้นหรอกครับคุณหญิง ผมเพียงแต่บอกสมรรถภาพของพวกผมเปรียบเทียบความทรหดอดทนของคณะนายจ้างของเราทั้งหมด เพื่อจะกำหนดอัตราเฉลี่ยในเส้นทางวิกฤตเบื้องหน้านี่เท่านั้น พวกผมจะไม่แตะต้องน้ำอันมีอยู่จำกัดนี่อีก สงวนไว้เป็นอัตราปันส่วนของเจ้านายโดยเฉพาะเท่านั้น จนกว่าจะหาน้ำใหม่มาเพิ่มเติมได้ การเดินทางก็เหมือนกัน เราไปกันได้แค่ไหนก็เอาแค่นั้น แก้ปัญหาเฉพาะหน้าเป็นคราวๆ ไป อยากจะแนะนำให้ว่า วิธีการลดหย่อนการกระหายน้ำก็คือ อย่าพยายามสูบบุหรี่”

“อ้อ! ไม่ต้องเตือน เหนื่อยจนต้องหายใจทางปาก คอแห้งอย่างนี้ ไม่มีใครคิดอยากจะสูบบุหรี่หรอก ว่าแต่...”

หล่อนหันลงไปมองดูแอ่งน้ำดำ ที่ปราศจากร่องรอยของสัตว์ใดลงกินนั้น แล้วพูดอ่อยๆ

“ฉันมียาสำหรับใส่น้ำฆ่าเชื้อมาด้วย มันจะเป็นไปได้ไหมถ้าเราใช้วิธีฆ่าเชื้อ แล้วเอามันมาเป็นประโยชน์ในยามแร้นแค้นเช่นนี้”

รพินทร์โคลงศีรษะช้าๆ

“ยาฆ่าเชื้อของคุณหญิงเห็นจะช่วยอะไรไม่ได้หรอกครับ เราไม่ได้กลัวเชื้อโรคอันเป็นพวกพยาธิที่ปะปนอยู่กับน้ำ แต่เรากลัวพิษที่เกิดขึ้นจากพืชและแร่ธาตุซึ่งผสมอยู่ เพราะยาฆ่าเชื้อของคุณหญิงแก้พิษชนิดนั้นไม่ได้แน่ สัตว์มีความอดทนกว่าเราหลายสิบเท่าในเรื่องน้ำ พวกมันยังไม่กล้าแตะต้อง จำไว้อย่างเดียวเท่านั้นครับ น้ำอะไรก็ตามที่สัตว์กินไม่ได้ คนก็กินไม่ได้ ตรงข้าม

น้ำบางชนิดแม้สัตว์จะกินได้ คนจะกินก็ยังต้องคิด แต่โปรดอย่ากังวลเลยครับ ผมเชื่อว่าก่อน 15 ชั่วโมงจะต้องหาแหล่งน้ำที่ปลอดภัยได้บ้าง”

ไชยยันต์ก็เอียงหน้าเข้ามาพูดข้างหูดารินว่า

“ไม่เป็นไร ไม่ต้องกลัว หาน้ำที่ไหนไม่ได้ ไชยยันต์จะกรีดเลือดออกมาแทนน้ำให้น้อยดื่มเอง”

เพื่อนสาวคว้าคอหมับ อีกมือหนึ่งเอื้อมไปกระชากมีดโบวี่ที่ติดอยู่ซองข้างเอวของพรานใหญ่ขึ้นมาโดยเร็ว กดฉับเข้าไปให้กระเดือก ไชยยันต์ผงะหน้าหนี ร้องเสียงอย่างตกใจ ดารินหัวเราะหึๆ

“เอาเสียเดี๋ยวนี้เลยเป็นยังไง อยากกินเลือดแทนน้ำมานานแล้วตั้งแต่น้ำหมด”

ทุกคนเพิ่งจะหัวเราะกันขึ้นได้เป็นครั้งแรกของวัน ไชยยันต์เป็นเช่นนี้เอง ต่อให้เห็นความตายอยู่เบื้องหน้า เขาก็ยังทำให้คณะพรรคครื้นเครงได้ แม้ รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็อารมณ์ปลอดโปร่งขึ้น เขานึกไม่ออกเหมือนกันว่า ทั้งคณะถ้าปราศจากนักผจญภัยหนุ่ม ผู้มีอารมณ์ขันขี้เล่นตลอดกาลคนนี้เสียแล้ว บรรยากาศมันจะข้นหนักสักเพียงไหน

แล้วก็สังเกตเห็นตาเขียวเป็นประกายของมาเรียลอบชำเลืองอยู่ที่ไชยยันต์ อย่างนิยมพอใจเงียบๆ

ในพงทึบ ลักษณะดงดิบนั้น กว่าที่คณะผจญภัยจากเมืองหลวงจะรู้สึกตัว ก็พบว่าได้บุกบั่นซอกซอนกันเข้าไปอยู่ใจกลางมันเสียแล้ว นานๆ จะเห็นลำแสงตะวันจับอยู่บนยอดไม้สูงสักครั้ง แล้วก็งมกันต่อไปในเงาครึ้มสลัวเต็มไปด้วยกลิ่นอับของใบไม้เน่า ที่หล่นลงมาสะสมกันอยู่นานนับศตวรรษ ต้นไม้ ต้นไม้ และต้นไม้ จนกระทั่งตาลายไปหมด

ความหิวและกระหายน้ำ ทำให้กำลังของทุกคนลดถอยอ่อนระโหยโรยแรงลงเป็นลำดับ

รพินทร์ ไพรวัลย์ นำทั้งคณะเคลื่อนที่ไปด้วยธาตุของลูกไพรโดยสายกำเนิด ฝีเท้าคงที่เสมอต้นเสมอปลาย ประหนึ่งว่าร่างกายและพลังงานของเขา จะประกอบขึ้นด้วยจักรกลอันปราศจากเลือดเนื้อ ไม่มีใครสังเกตได้ว่า จอมพรานอาศัยหลักหรือร่องรอยใดๆ ติดตามแงซาย แต่ก็รู้อย่างเดียวว่า เขาจะไม่มีวันผิดทาง ส่วนจะไปถึงไหนนั้นก็สุดที่จะทำนายถูก

นอกจากพวกลูกหาบที่รอนแรมกันมาเบื้องหลังแล้ว ทุกคนไม่มีใครสะพายปืนไว้บนไหล่ หากแต่ถือพร้อมอยู่ในมือ สภาพของป่าอันแวดล้อม...มันเตือนสำนึกแต่ละคนได้ดีกว่าใครจะต้องเตือนใคร

ผ่านแอ่งน้ำเล็กๆ อีกสองแอ่ง ซึ่งสภาพของมันแลไม่ผิดอะไรกับที่เคยพบกันมาแล้ว และทันทีนั้น ฝ่ายที่เดินตามอยู่เบื้องหลัง ระยะห่างออกไปประมาณ 20 ก้าว ก็เห็นรพินทร์หยุดชะงักอยู่กับที่อย่างกะทันหัน ประทับไรเฟิลขึ้นไหล่โดยเร็ว ทำให้คณะนายจ้างทั้งสี่ซึ่งกำลังเดินลากขา

รวมกลุ่มกันมาอย่างโผเผ ต้องตื่นกลัวกระจายแยกจากกันเข้าหาที่กำบัง กุมปืนเตรียมพร้อม แต่ก็เห็นรพินทร์จ้องปืนเล็งไปทางหนึ่งค้างนิ่งอยู่เช่นนั้น โดยไม่ได้ลั่นไก อึดใจต่อมาจึงค่อยๆ ลดปืนลง

ทุกคนย่องกริบเข้าไปที่เขา ซึ่งยังยืนจ้องสายตาไปยังพงรกเบื้องหน้าตอนหนึ่งทางซ้ายมือ

"อะไร?"

"ไอ้ดำปลอดตัวนั้นครับ"

พรานใหญ่ตอบแผ่วเบา โดยยังไม่เปลี่ยนสายตา ใช้หลังมือปาดเหงื่อบนหน้าผาก และยิ้มกร้านๆ ออกมานิดหนึ่ง

"มันดอดมาดักหน้าอยู่ โผล่หน้าออกมาจากพุ่มไม้โน้น พอยกปืนมันหลบแวบ ยิงไม่ทัน"

"ยังหลบอยู่ตรงนั้นหรือเปล่า?"

"มันทึบเหลือเกิน เดาไม่ถูกหรอกครับ แต่ผมคิดว่ามันคงย่องเลี่ยงห่างไปแล้ว"

"นี่แปลว่ามันย่องตามเรามาทุกระยะ?"

ไชยยันต์กระชับ .600 ไนโตรฯ แนบอยู่กับซอกไหล่ ศูนย์ส่องไปยังบริเวณพงทึบตำแหน่งนั้น

"ลองยิงสุ่มเข้าไปดูสักนัดไหม?"

"ไม่เห็นตัวอย่ายิงดีกว่าครับ"

เขาตอบ แล้วแกล้งตบฝ่ามือลงกับขากางเกง เสียงดังสนั่นในความเงียบ ดงรอบตัวคงสงบเป็นดุษณีอยู่เช่นเดิม ไม่มีวี่แววกระโตกกระตากใดๆ ทั้งสิ้น

"ไปตามเส้นทางของเรา"

เชษฐาสั่ง

"เพียงแต่คอยระวังตัวไว้ก็แล้วกัน โผล่ให้เห็นเมื่อไหร่ก็ยิงเมื่อนั้น"

แล้วหัวหน้าคณะก็หันไปมองดูอีก 6 คนที่แบกหามของอยู่เบื้องหลังด้วยความเป็นห่วง พยักหน้าชวนไชยยันต์

"แกกับฉันสองคน ลงไปเดินหลัง คุ้มกันคนของเราไว้ ให้น้อยกับเมย์อยู่หน้าขบวนตามหลังรพินทร์"

สหายของเขารับคำอย่างเต็มใจ ขณะที่รพินทร์เริ่มเคลื่อนที่ ทั้งสองก็รอให้สามคู่ของพวกลูกหาบเดินผ่านหน้าไปก่อนทิ้งท้ายลงมาปิดหลัง เพราะคนเหล่านั้นไม่สามารถที่จะคุ้มครองตนเองได้ถนัด ในขณะที่ก้มหน้าก้มตาแบกภาระหนักอยู่เช่นนั้น

เวลาอันแสนจะยาวนานนั้น ผ่านไปอย่างกรากกรำทรมาน เชษฐาและไชยยันต์คอยสำรวจดูเบื้องหลังอยู่ตลอดเวลา ดารินกับมาเรียอีกคู่หนึ่ง เดินอยู่เบื้องหน้าของลูกหาบ โดยมีพรานใหญ่เป็นเรือนำร่องทิ้งระยะห่าง 20 ก้าว

หนทางลุ่มและดอนสลับกัน มันผ่านเข้ามาในความรู้สึกเหมือนฉากหมุนรูปวงกลมอันปราศจากที่สิ้นสุด ไม่ว่าจะเป็นพวกจตุบททวิบาทไม่ได้แผ้วพานเข้ามาให้เห็น หรือได้ยินเสียงเลย นอกจากพวกเลื้อยคลานลักษณะแปลกๆ ที่นานๆ จะพบสักครั้ง

ครั้นแล้ว ประมาณบ่ายสี่โมงเศษ ป่าเริ่มจะโปร่งขึ้น ในที่สุดก็โผล่ออกมายังบริเวณชายทุ่ง แฝกอันกรอบเกรียมเป็นสีน้ำตาลด้วยความแล้ง ไอระอุโชยมากระทบหน้าของทุกคน แม้จะบ่ายลงไปมากแล้ว ลมที่โชยมาจากท้องทุ่งสัมผัสผิวรู้สึกแสบราวกับพัดผ่านมาจากทะเลทราย ริมฝีปากของทุกคนแห้งผากแตกเป็นสะเก็ด

รพินทร์หยุดมองไปรอบๆ เหมือนจะค้นหาทางแล้วโบกมือเป็นสัญญาณ นำบุกเลาะไปตามชายทุ่ง อันมีต้นแต็งใบร่วงแดงโกร๋นยืนอยู่ห่างๆ กันเหมือนเสาเรือนที่ถูกไฟไหม้ คณะนายจ้างทั้งสี่ดื่มน้ำกลั้วคอกันอย่างประหยัดคนละสองสามอึก เบาใจขึ้นเล็กน้อยจากการที่ไม่ต้องคอยระมัดระวังตัวแจเมื่อพ้นดงทึบออกมา เพราะพอจะมองเห็นอะไรรอบตัวได้ถนัดชัดเจนขึ้น

“ป่า ที่เต็มไปด้วยเสียงของสิงสาราสัตว์ มันทำให้วังเวงและน่ากลัว แต่ป่าที่ไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย แม้แต่แมลงสักตัวกลับทำให้น่ากลัวขึ้นอีกหลายเท่า”

ไชยยันต์พึมพำแหบๆ เหมือนจะรำพึงกับตนเอง ขณะที่เป่าลมระบายความร้อนอ้าวออกมาจากทรวงอก

ทันใดนั้น พรานใหญ่ผู้นำอยู่เบื้องหน้าก็หยุดชะงักลงอีกครั้ง อาการของเขาดูเหมือนจะพบกับสิ่งที่น่าสนใจอะไรบางอย่าง จากนั้นก็เร่งฝีเท้าเลี้ยวลัดไปตามโขดหินเตี้ยๆ ริมชายเนิน แล้วหยุดลงตรงโคนต้นแต็งต้นหนึ่ง หันกลับมาโบกมือเรียกอย่างเร่งร้อน

ทั้งหมดตามเข้าไปโดยเร็ว พอเห็นสิ่งที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้า ก็คร่างออกมาเป็นเสียงเดียวด้วยความประหลาดใจ

ละมั่งหนุ่มเขางามตัวหนึ่ง นอนตายอยู่ที่นั่นอย่างสงบ ปราศจากร่องรอยของการต่อสู้หรือดิ้นรนอะไรทั้งสิ้น นอกจากรอยวิ่งมาหมดกำลังล้มและขาดใจตายอยู่ตรงนั้น

รพินทร์กวาดตายตาไปรอบๆ อย่างรวดเร็ว แล้วทรุดตัวลงสำรวจซาก

“ยังสดอยู่ครับ คงเมื่อคืน ตอนใกล้รุ่งนี่เอง”

“มันตายเพราะอะไร ดื่มน้ำที่เป็นพิษ หรือว่าถูกสัตว์มีพิษกัดกระมัง”

จอมพรานจับก้านคอด้านหลังของละมั่งตัวนั้น พลิกขึ้นให้ทุกคนดู ทั้งหมดงงไปอีกครั้ง เมื่อมองเห็น**รอยเจาะลึกลงไปสี่รอย ลักษณะเขี้ยวสัตว์ใหญ่ขนาดเอาหัวแม่มือยัดเข้าไปได้ ตรงปากแผลชีดแห้ง...ปราศจากคราบเลือดแม้แต่หยดเดียว!**

“เสือกระมัง แต่ทำไมถึงไม่กินเนื้อเลย แม้แต่กระแบะมือเดียว”

ไชยยันต์ร้อง

“นี่ไม่ใช่รอยกัดของเสือ ถ้าเสือก็ฉีกเนื้อเละออกไปแล้ว ไม่สังเกตหรือ ไม่มีรอยเลือดให้เห็นเลย”

“ก็แล้วมันเป็นอะไร?”

รพินทร์เม้มปาก เหลือบมองหน้าทุกคนที่มุงล้อมอยู่แวบหนึ่ง ก็ชักมีดโบวี่ออกมาเฉือนที่บริเวณข้อเท้าของซาก เปิดหนังออกไปจนถึงเนื้อและกระดูก แซะแหวะออกดู

“ไม่มีเลือดเหลืออยู่เลยแม้แต่หยดเดียว!”

เขาพึมพำลอยๆ

อึดใจนั้น อีกสี่คนก็ทรุดตัวลงนั่งล้อมซากโดยเร็ว พยายามตรวจดูจนทั่วก็ไม่พบบาดแผล หรือร่องรอยอะไรมากไปกว่ารอยเขี้ยวสี่เขี้ยวที่ฝังลึกลงบนก้านคอด้านหลัง

“มีรอยเขี้ยวถูกกัด แต่ไม่ปรากฏรอยเลือดที่ควรจะมีทิ้งไว้ให้เห็นแม้แต่สักหยด...”

หัวหน้าคณะพึมพำ หรี่ตา

“เนื้อก็ไม่ถูกฉีกออกมากินเป็นอาหาร เหมือนเช่นสัตว์ประเภทกินเนื้อทั้งหลายจะเล่นงานเหยื่อของมัน”

ไชยยันต์กล่าวขึ้นลอยๆ เสริมขึ้นในลักษณะคิดหนัก

“ผู้กอง อะไรเป็นความเห็นของคุณ?”

รพินทร์บุ้ยปากขึ้นไปยังชายเนิน ซึ่งปกคลุมไปด้วยต้นหญ้าคาแห้งๆ เหนือซากละมั่งขึ้นไป

“ดูที่นั่นซิครับ!”

เขาบอก ทั้งหมดหันขวับไปดูโดยเร็ว

รอยหญ้าแห้งตำแหน่งนั้น เป็นรอยแหวกลู่เป็นทางลงมาจากด้านบน อันแสดงให้เห็นชัดว่าละมั่งเคราะห์ร้ายตัวนี้กลิ้งลงมาจากทางด้านนั้น เชษฐาผุดลุกขึ้นโดยเร็ว กระโดดไต่แง่หินตามรอยขึ้นไปเบื้องบน ซึ่งเป็นบริเวณหน้าผาสูงขึ้นไปเพียง 15 ฟุต ไชยยันต์ก็เผ่นตามขึ้นไปด้วย

“พบอะไรบ้างไหม ไชยยันต์?” มาเรียร้องถามขึ้นไป

ทั้งสองช่วยกันก้มมองพื้นอยู่ครู่ ก็ตะโกนลงมา

“มีรอยดิ้นเป็นแปลงอยู่บนนี้ แต่ก็ไม่มีเลือด แล้วก็ดิ้นหลุดตามทางลาดนี่ลงไปถึงที่มันนอนตายอยู่นั่นแหละ มันถูกจู่โจมครั้งแรกที่นี่แล้วไปตายข้างล่างนั่น!”

รพินทร์ไต่ตามขึ้นไปอย่างสงบ ภายหลังจากพิจารณาดูครู่เดียว เขาก็เห็นว่าการสันนิษฐานของนายจ้างทั้งสองน่าจะถูกต้อง

ต่างกลับลงมายังซากละมั่งอีกครั้ง มองหน้ากันเองอยู่ไปมา แล้วก็ดูเหมือนจะอ่านความคิดของกันและกันได้ถูกหมดโดยไม่จำเป็นต้องปริปาก ไชยยันต์เบ้ปากอย่างสยิวใจ เชษฐาก็อึ้งมาเรียพึมพำอะไรอยู่ในลำคอ ส่วนดารินก้มลงตรวจบริเวณแผลซีดแห้งนั้นอย่างละเอียดที่สุด

“มันถูกฝังเขี้ยว แล้วก็...ดูดเลือดใช่ไหมครับ คุณหญิง?”

เสียงรพินทร์ถามต่ำๆ ทำลายความเงียบขึ้น

แทนที่จะตอบตรงคำถาม แพทย์สาวนักมานุษยวิทยาย้อนถามมาแหบๆ ว่า

“แล้วคุณคิดว่า มันควรจะเป็นอะไรล่ะ?”

“ผมไม่เคยเห็นสัตว์ร้ายชนิดใด กินเหยื่อของมันในลักษณะนี้มาก่อน”

“แล้วคุณก็ไม่เคยเห็นสัตว์ร้ายชนิดใด ที่มันบินเข้าจู่โจมคุณ ตอนไปเก็บพริกเมื่อคืนนี้กับส่างปาและบุญคำไม่ใช่หรือ ถ้าคุณกับอีกสองคนนั่นหลีกหลบต่อต้านมันไม่ทัน อาจตกอยู่ในลักษณะเดียวกันกับละมั่งตัวนี้ก็ได้ หรือว่าในพวกเราใครมีเหตุผลสงสัยไปอย่างอื่นๆ”

พร้อมกับพูด หล่อนกวาดมองไปยังเชษฐา ไชยยันต์ และมาเรียที่พากันนิ่งงันอยู่เหมือนจะหยั่งความเห็น

ไม่มีใครคัดค้านข้อสันนิษฐานของดาริน

“ใช่! มันจะต้องเป็นค้างคาวผีตัวนั้นแหละ น้อย พวกเราคิดอย่างเดียวกับเธอทั้งนั้น” มาเรียกระซิบ

“มันโจมตีพวกผมที่แค้มป์ก่อน...”

หัวหน้าคณะพูดกับพรานใหญ่

“ต่อจากนั้น ก็ผละไปเล่นงานคุณ แล้วในที่สุดก็บินมาพบละมั่งเคราะห์ร้ายตัวนี้เข้า จะไล่กันมาจากไหนก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ถลาลงโจมตีบนขอบเนินนั่น กัดตัดก้านคอแล้วพลิกกลิ้งลงมาตามชายเนินด้วยกัน ดูดเลือดกินจนหมด รอยหญ้าคาที่ยับยู่ลงมานั่นก็เป็นรอยใหญ่มาก ลำพังละมั่งกลิ้งลงมาเพียงตัวเดียว มันคงไม่มีทางกว้างใหญ่ถึงขนาดนั้นหรอก”

“ผมก็เข้าใจอย่างนั้นครับ คุณชาย”

จอมพรานตอบออมๆ เสียง

“คุณเดินมาพบเข้าได้ยังไงนี่ บังเอิญหรือว่าเห็นร่องรอยอะไรก่อน” ไชยยันต์ถาม

“รอยของแงซายนำมาทางนี้ ผมไม่เห็นวี่แววละมั่งตัวนี้มาก่อน...”

แล้วเขาชี้ไปตามพื้นอันรกไปด้วยกอหญ้าแห้ง ซึ่งคณะนายจ้างดูไม่ออก

“แงซายเดินผ่านซากละมั่งนี่ไปก่อนแล้ว ตามรอยมาก็เลยพบไอ้นี่นอนตายอยู่ นี่เป็นเนื้อตัวแรกที่พบเห็นภายในสองวันอันว่างเปล่านี้ อย่างไรก็ตาม จัดว่าเป็นโชคของเราที่พบมันเข้าในยามแร้นแค้นที่สุด ค้างคาวผีนั่นฆ่ามันดูดเลือดไป ส่วนเนื้อทิ้งไว้ให้เป็นผลพลอยได้ของเรา”

“ถึงว่าซิ แงซายถึงแม้เดี๋ยวนี้จะกลายเป็นอะไรไปแล้วก็ตาม มันก็ยังมีส่วนดีอยู่เหมือนกันที่นำให้เรามาพบกับอาหารเข้า”

ไชยยันต์พูดอย่างยินดี ทุกคนกำลังหิวโหยต้องการอาหารอย่างยิ่ง และผ่านมื้อกลางวันมาโดยไม่มีอะไรลงกระเพาะเลย จนกระทั่งบ่ายสี่โมงเศษ รพินทร์สั่งพวกลูกหาบหยุดพักชั่วขณะจัดการก่อไฟ ลอกหนังละมั่งออกแล่เนื้อย่างกินกันตรงนั้น กำลังก็พอจะกลับคืนมาบ้าง เป็นอันว่าทั้ง

คณะได้อาหารโดยไม่คาดฝันท่ามกลางความหวังอันมืดมน อย่างน้อยที่สุดมันก็พอประทังชีวิตออกไปได้อีกสองมื้อ

ต่อไปก็เป็นเรื่องของน้ำ ซึ่งความหวังเลื่อนลอยเหลือประมาณ ตะวันเริ่มอ่อนแสงลงเป็นลำดับ แต่ภูมิประเทศเป็นทุ่งราบ ฟ้าจึงยังสว่างจ้า รพินทร์สังเกตดูภูมิประเทศโดยรอยอย่างหนักใจ เขาตรวจสอบน้ำอีกครั้ง แล้วก็คำนวณได้ว่าสำหรับคณะนายจ้างอย่างมากเดินกันได้อีกเพียงไม่เกิน 6 ชั่วโมงก็จะหมดสิ้นกำลัง ถ้าไม่ได้มาเพิ่มเติม

และชั่วโมงของทางอันไม่รู้อนาคตนี้ก็ยังไม่รู้ได้ว่า รอยของแงซายจะนำไปทางใด

อีกประมาณ 2 ชั่วโมงก่อนตะวันจะลับฟ้า ทั้งคณะเคลื่อนหน้าต่อไปอย่างแข่งกับเวลาโดยมติตั้งมั่นไว้ว่าจะไม่หยุดจนกว่าจะมองไม่เห็นทาง การพักเพื่อกินอาหารเกือบชั่วโมง ถือว่าเป็นการพักที่มีค่าพอแล้วสำหรับพลังที่จะรุดหน้าต่อ

โพล้เพล้ลงไปทุกที ท่ามกลางทุ่งแฝกสลับไปกับหญ้าคาที่แห้งเกรียมนั้น ใบอันสากคายและขนของมัน ทำให้คันยิบไปหมดทั้งตัว แต่ไม่มีใครคิดหรือสนใจกับมัน แล้วก็ถึงพื้นราบโล่งมีแต่ป่าหิน และซุ้มไม้เล็กเต็มไปด้วยหินผาใหญ่น้อย เป็นที่ขึ้นของต้นไม้แห้งแล้งประเภทสลัดไดและตะบองเพชร

ระยะนี้เอง พรานใหญ่ทิ้งขบวนห่างออกไปอีก เหมือนจะพบจุดสนใจที่ทำให้ต้องกระชั้นชิดเข้าไป แล้วไม่นานนักนั้นเอง ร่างของจอมพรานก็หายไปเบื้องหน้าตามเคย คงปล่อยให้คณะทั้งหมดตามรอยเขาไป ไม่มีใครเป็นห่วงหรือกังวลอะไรนัก เพราะรู้เชิงกันเสียแล้ว เพียงแต่พยายามเร่งฝีเท้าขึ้นมาเท่านั้น

บัดดลระหว่างที่เดินเรียงสองกันไป ตามทางเรียบเล็กๆ สองฟากเป็นป่าหินสลับตะบองเพชร ทั้งหมดก็สะดุ้งขึ้นสุดตัว

เสียงไรเฟิลนัดหนึ่งระเบิดกัมปนาทขึ้นสนั่นหวั่นไหว สะเทือนลึกเข้าไปถึงขั้วหัวใจมันดังอยู่เบื้องหน้าทิศทางเดินไปของคณะ ไม่ห่างออกไปเท่าไรนัก ยังไม่ทันจะหมดเสียงสะท้อนซ่าก้องอยู่ไปมานั้น ก็แผดขึ้นอีกตูมติดต่อกัน

โดยไม่จำเป็นต้องพูดอะไรกันแม้แต่คำเดียว พวกลูกหาบทุกคนทิ้งของลงจากไหล่ในขณะที่สี่คนของนายจ้างวิ่งปราดออกจากที่อย่างลืมความเหน็ดเหนื่อย อันแต่เดิมแทบจะก้าวขาไม่ออกกันแล้ว

แล้วก็อีกตูม เป็นนัดที่สาม!...**ซึ่งนั่นประกาศให้ทราบชัดถึงความผิดปกติวิสัย ที่มือขนาดรพินทร์ ไพรวัลย์จะยิงอะไรมากเกินกว่า 2 นัด**

กำลังมีอยู่เท่าใด ก็ประดังกันพรั่งพรูออกมาทั้งหมด มันดูเหมือนจะมากมายเกินกว่าสภาพปกติเสียอีก สำหรับอีก 10 คนที่ใจโลดเร่าเป็นไฟเผา

“ไพรวัลย์! พระเจ้าคุ้มครองเขาด้วยเถิด!”

เสียงมาเรียร้องตะโกนออกมาอย่างลืมตัว

เชษฐา วราฤทธิ์ เป็นบุคคลแรกที่แล่นมาถึงหินใหญ่ก้อนหนึ่ง บริเวณผาเตี้ยๆ ริมทาง แล้วราชสกุลหนุ่มหัวหน้าคณะก็ยืนเบิกตาโพลงตะลึงไปชั่วขณะ เพราะสะดุดเข้ากับสิ่งหนึ่ง

มันคือไรเฟิล .460 เวเธอร์บีแม็กนั่ม ที่ทุกคนเห็นจอมพรานถือประจำมือ มันตกอยู่ที่นั่น

รพินทร์ ไพรวัลย์ อันตรธานไปอย่างลึกลับ!

75

คณะพรรคทั้งหมดก็พุ่งเข้ามาถึงที่นั่นในเวลาอึดใจต่อมา ท่ามกลางจิตใจอันเต้นไม่เป็นส่ำ กอปรไปด้วยสังหรณ์ร้าย ต่างกวาดสายตาไปรอบๆ ด้านอย่างรวดเร็วในลักษณะลุกลนชุลมุน กลุ่มพรานพื้นเมืองและมาเรียซึ่งชำนาญต่อการแสวงหาร่องรอย กระจายกันออกค้นหาหลักฐานในละแวกใกล้เคียงโดยรีบด่วน ลักษณะของแต่ละคนไม่ผิดอะไรกับหมาล่าเนื้อ ที่พยายามดมหากลิ่น

และขณะนั้นเองไชยยันต์ก็ก้มลงฉวยไรเฟิลกระบอกที่ตก ขึ้นมาสำรวจดูโดยเร็ว

“เอ๊ะ! ลำกล้องเย็นเฉียบ ปืนกระบอกนี้ไม่ได้ยิงเมื่อหยกๆ เลยนี่”

เขาร้องออกมาเร็วปรื๋อ เชษฐาก็กระชากไปจากมืออย่างพิศวง ดึงลูกเลื่อนเปิดออก กระสุนขนาด .460 นัดหนึ่งที่ประจำพร้อมอยู่ในรังเพลิงกระเด็นหวือออกมา ราชสกุลหนุ่มกดสปริงล็อกของกระสุนใต้ปืน ปล่อยให้ลูกที่เหลืออยู่ในซองหลุดร่วงลงมากับพื้น ปรากฏว่ามันอยู่ครบตามอัตราที่มันบรรจุอยู่ในปืน ไม่ได้ขาดหายไปเลย

“ถูกแล้ว รพินทร์ไม่ได้ใช้ปืนกระบอกนี้ยิง”

เชษฐาพูดอย่างร้อนรนพอๆ กัน และทุกคนก็เพิ่งจะนึกขึ้นได้เดี๋ยวนี้เองว่า รพินทร์มีไรเฟิลติดตัวอยู่สองกระบอก กระบอกหนึ่งคือ .460 เวเธอร์บีของแงซาย ซึ่งเขาถือติดมือมาด้วยในระหว่างการเดิน อีกกระบอกหนึ่งคือ .458 วินเชสเตอร์แม็กนั่ม อันเป็นปืนประจำตัวซึ่งสะพายไหล่ไว้ บัดนี้ จากหลักฐานที่เห็นปืนกระบอกที่ถืออยู่นั้นหล่นทิ้งอยู่กับพื้น ส่วนอีกกระบอกหนึ่งหายไปพร้อมกับเจ้าของด้วย และพิสูจน์ได้ว่าทั้ง 3 นัดที่ระเบิดกึกก้องเมื่ออึดใจใหญ่ๆ นี้เอง จอมพรานยิงจาก .458 แม็กนั่ม

“มันหมายความว่ายังไงนี่?”

ดารินร้องขึ้น เสียงสั่น เชษฐากัดริมฝีปาก

“รพินทร์จะต้องทิ้งปืนกระบอกนี้โดยเจตนา ขณะที่เกิดเหตุฉุกเฉินขึ้น แล้วก็ใช้ปืนกระบอกที่สะพายอยู่ ด้วยเหตุผลสองอย่างคือ เพื่อไม่ให้เกะกะและอีกอย่างหนึ่ง .458 บรรจุกระสุนได้มากกว่า .460 กระบอกนี้ เสียงปืนที่เราได้ยินจะต้องไม่ได้ดังขึ้นตรงนี้แน่นอน รพินทร์จะต้องเคลื่อนที่ไปยิงที่อื่น ในระยะที่ห่างออกไปรัศมีไม่เกิน 100 เมตรนี่แหละ ตำแหน่งที่เราพบปืนตกอยู่นี่ เป็นตำแหน่งเริ่มต้นที่เขามองเห็นอันตรายและเตรียมพร้อมขึ้น...”

กล่าวจบประโยคอันเร็วราวกับรถไฟด่วนนั้น เขาก็ตะโกนถามไปยังกลุ่มของมาเรียและพรานพื้นเมืองที่แยกกันตรวจดูตามพื้นรอบด้าน ขณะเดียวกัน ไชยยันต์ก็กู่ตะโกนเรียกขึ้น แต่ก็ไม่ได้ยินเสียงตอบ หรือวี่แววอะไรทั้งสิ้น

ทันใดนั้นส่างปาผู้ตรวจรุดไปเบื้องหน้าในระหว่างป่าหินอันทอดสูงขึ้นไป ก็ตะโกนเรียกมาอย่างร้อนรนพร้อมทั้งโบกมือ ทุกคนที่กระจายกันอยู่ยังที่ต่างๆ จึงวิ่งตรงเข้าไปอย่างรวดเร็ว

สิ่งที่เจ้าพรานต่องสู่ของมาเรียชี้ให้ดูก็คือ ปลอกของลูกปืน .458 แม็กนั่มปลอกหนึ่งกลิ้งอยู่กับพื้นในระหว่างหมู่หินเตี้ยๆ พร้อมกับรอยปลายเท้าของจอมพรานที่จิกไว้กับดินปนกรวดร่วน อันแสดงให้เห็นชัดว่าเขาออกวิ่งอย่างเร่งร้อน ทั้งหมดตามรอยนั้นไปอย่างทันที ห่างไม่เกิน 10 ก้าวก็พบปลอกกระสุนชนิดเดียวกันหล่อนอยู่อีกสองนัด ครบตามจำนวนที่ต่างได้ยินเสียง

“ไปทางนี้แน่ นาย!”

เสียงบุญคำละล่ำละลัก ชี้มือไปยังเนินที่สูงขึ้นไปเป็นลำดับ มีหินผางอกตระหง่านเกะกะอยู่ ราวกับจะเป็นรั้วกำแพงของเชิงเทิน แล้วแกก็ออกห้อแน่บนำหน้าไต่เนินชันขึ้นไปก่อน โดยมีคนอื่นๆ ตามติดมาเป็นพรวน

แล้วทุกคนก็ใจหายอีกครั้ง เมื่อเห็นไรเฟิล .458 แม็กนั่มกระบอกนั้น หล่นตกอยู่ในระหว่างหินทรงชะลูดสองลูกที่ยื่นอยู่ริมทาง แลไม่ผิดอะไรกับเสาประตู ขณะที่บุญคำก้มลงเก็บขึ้นมา เชษฐาก็เผ่นล้ำหน้าบุกขึ้นไปเป็นคนแรกพร้อมกับไรเฟิลที่กระชับอยู่ในมือ โดยมีไชยยันต์กระชั้นชิดมาติดๆ

ทางมันชันขึ้นไปประมาณ 45 องศา สูงราว 30 ฟุต เหมือนหนึ่งจะเป็นทางนำขึ้นเชิงเทินปราการธรรมชาติ ที่แวดล้อมไปด้วยกำแพงก้อนหิน พอขึ้นมาถึงระดับพื้นราบเรียบในวงล้อมของหมู่ก้อนหินใหญ่น้อยนั้น เชษฐาก็อุทานลั่นออกมาอย่างตกใจ

“รพินทร์!”

ริมก้อนหินใหญ่ ที่เขาโผล่พ้นลับมุมเข้ามานั่นเอง ร่างของจอมพรานนอนหงายแน่นิ่งอยู่ที่นั่น!

เชษฐาทิ้งปืนลง โจนเข้าไปประคองช้อนศีรษะขึ้น พริบตาต่อมาไชยยันต์ ดาริน และมาเรีย ก็พรวดพราดเข้ามาถึง และเห็นภาพนั้นพร้อมกันด้วยความตระหนกเหลือที่จะกล่าว พรูกันเข้าไปโดยเร็ว ช่วยกันตรวจไปทั้งร่างอันแน่นิ่งนั้น

“ไม่มีบาดแผลอะไรเลย!”

ไชยยันต์ร้อง

ท่ามกลางความชุลมุนนั้น ดารินเหนี่ยวไหล่ไชยยันต์ออกมา แล้วตรวจร่างกายของจอมพรานอย่างใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เต็มไปด้วยความรีบด่วน

“เขาหมดสติไป!”

หล่อนละล่ำละลักออกมา ขณะที่จับปลายคางอันรกไปด้วยเคราน้ันสั่นเบาๆ อยู่ไปมา เชษฐาประคองร่างของพรานใหญ่ขึ้นมาอยู่ในท่านั่ง ระหว่างที่ชุลมุนปฐมพยาบาลกันอยู่นั่นเอง รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็เคลื่อนไหวกายขึ้น สิ่งแรกที่ทุกคนเห็นก็คือ สีหน้าอันแยกเขี้ยวหลับตาแน่นเหมือนจะต่อสู้กับความเจ็บปวดมึนงง นั่งเหยียดเท้างอตัว ก้มศีรษะลง ค่อยๆ ยกมือทั้งสองขึ้นกุมที่ท้ายทอย ทุกคนที่แวดล้อมอยู่ เรียกนามเขาแซด

“หัวคงจะไปฟาดแง่หิน แล้วน็อกสลบไป!”

ดารินพูดเร็วปรื๋อ มาเรียอยู่ทางด้านหลังก็บีบนวดที่บริเวณต้นคอ และสะบักทั้งสองให้อย่างแคล่วคล่อง ลักษณะของหล่อนสันทัดชำนาญต่อการปฐมพยาบาลคนที่หมดสติด้วยวิธีนวดปลุกประสาท เชษฐาและไชยยันต์ ก็ขยำนวดเฟ้นไปตามแขนขา และตรวจดูว่ากระดูกเคลื่อนที่ไปบ้างหรือไม่ พบว่าทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในสภาพเรียบร้อย ดารินควักแอมโมเนีย ที่มีติดประจำอยู่ในกระเป๋าเสื้อ เปิดจุกออกจ่อที่จมูก

ทุกคนช่วยกันกุลีกุจอและฉับไวที่สุด

ครู่ใหญ่ จอมพรานก็ลืมตาขึ้น ลักษณะของเขายังมึนงงและอิดโรย พอแลเห็นทุกคนที่แวดล้อมอยู่ด้วยสีหน้าเป็นห่วงก็ได้แต่จ้องค้าง ยังไม่สามารถตอบคำถามใดๆ ได้ทั้งสิ้น

“บรั่นดี ไชยยันต์!”

เชษฐาร้องบอก

ไชยยันต์รีบเปิดกระติกบรั่นดี ยื่นส่งไปให้มาเรียโดยเร็ว แหม่มสาวประคองต้นคอพรานใหญ่ไว้ จ่อกระติกลงที่ริมฝีปากกรอกให้ เขาดื่มเข้าไปสองสามอึกก็สำลักสะบัดหน้าอยู่ไปมา ประสาทแห่งการรับรู้เริ่มจะกลับคืนมา มือยังคงกุมป้อยอยู่ที่ท้ายทอยเช่นนั้น แต่มาเรียจับออกก้มลงไปบอกว่า

“นิ่งๆ เถอะ ฉันนวดให้คุณเอง เป็นยังไง รู้สึกดีขึ้นไหม?”

รพินทร์ถอนใจเฮือก หน้านิ่ว อุทานด้วยความปวดระบมออกมาได้เป็นคำแรก เมื่อถูกนวดเฟ้น พยายามจะทรงตัวลุกขึ้น แต่เชษฐากดไหล่ไว้

“นั่งพักก่อนเถอะ อย่าเพิ่งลุก”

“นี่ผมหมดสติไปนานสักเท่าไหร่?”

“ประมาณ 5 – 6 นาที เราได้ยินเสียงปืน กวดตามมาก็พบคุณนอนหมดสติอยู่บนนี้ เกิดอะไรขึ้น”

จอมพรานแยกเขี้ยวครางเบาๆ ออกมาอีกครั้ง ขยับตัว แต่แล้วก็ถูกมาเรียผู้ช่วยนวดอยู่ทางเบื้องหลัง เหนี่ยวไหล่กระชากเบาๆ ศีรษะของเขาจึงถูกรั้งหงายพิงลงไปบนทรวงอกอันนุ่มนิ่มเป็นสปริงราวกับหมอนยางอย่างดีนั้น **ในภาวะอันตื่นเต้นตระหนกตกใจเช่นนี้ ไม่มีใครสนใจกับอาการช่วยเหลืออย่างสนิทสนม ปราศจากความเดียดฉันท์ของแหม่มสาว เพราะอย่างน้อยที่สุดมันก็พิสูจน์ถึงความร่วมน้ำใจอันดีของหล่อน ซึ่งคณะทุกคนต้องการ**

“ผมเรียบร้อยดีแล้ว เมย์ ขอบคุณมาก”

เขาพูดแหบๆ มือยันที่เข่าของหล่อน ดึงตัวออกมาช้าๆ แล้วเอี้ยวคัดคอไปมา พลางสลัดแขนขาสำรวมตนเองว่ามีอะไรชำรุดไปบ้างหรือไม่

“แงซาย...”

แล้วจอมพรานก็หลุดปากออกมาอย่างยากเย็น

“แงซาย ทำไม?”

ทุกคนที่แวดล้อมอยู่ ร้องถามลั่นมาเป็นเสียงเดียวแทบไม่หายใจ

“ผมตามมันขึ้นมาทันบนนี้...จะจับตัวมันให้ได้ เกิดสู้กันขึ้น มันจับผมทุ่ม หัวไปกระทบแง่หินหมดความรู้สึกไป”

ต่างตะลึงพรึงเพริดกันไปอีกวาระหนึ่ง ในสิ่งที่ได้รับทราบ เชษฐาถามต่อมาโดยเร็วว่า

“เรื่องมันเกิดขึ้นยังไง”

“ผมเห็นหลังมันอีกครั้ง เดินเลี้ยวลัดนำอยู่ข้างหน้าห่างประมาณ 50 เมตร”

พรานใหญ่เล่า ขอบรั่นดีไปดื่มอีกอึกใหญ่

“ผมกวดไล่หลังมันไปติดๆ มันก็เร่งฝีตีนหนี เลยยิงสกัดออกไปสามนัด เฉียดตัวมันไป ...เพื่อจะให้มันหยุด พอลูกปืนแล่นไปดักเช่นนั้น มันก็เลยเปลี่ยนทิศหนีขึ้นมาหลบอยู่บนนี้ ผมก็ตามขึ้นมา พอโผล่ก็ประจันหน้ากันบนนี้พอดี...”

เขาหยุดเว้นระยะ กลืนน้ำลาย ทุกคนจ้องเขม็งมาอย่างตื่นเต้น

“มันแสยะแยกเขี้ยวทะมึนทึง ดักรอผมอยู่ทีเดียว ห่างเพียงสองวาเท่านั้น แล้วก็พุ่งเข้าใส่ผมราวกับสัตว์ร้าย ผมหวดด้วยพานท้ายไรเฟิลถูกมันอย่างจังเซผงะออกไป ผมก็ตามเข้าไปตีซ้ำหมายจะคว่ำมันลงชั่วขณะ คราวนี้ มันถลันเข้าถึงตัวแย่งปืนเกิดสู้กันขึ้นในระยะประชิด ผมไม่คิดมาก่อนว่าเรี่ยวแรงของแงซายจะมากมายผิดปกติ ราวกับช้างสารถึงเพียงนั้น มันกระชากไรเฟิลไปจากมือผมได้เหวี่ยงไปทางไหนก็ไม่รู้ แล้วก็จับผมทุ่มลงกับพื้น นั่นเป็นเหตุการณ์ครั้งสุดท้ายที่ผมจำได้”

“ยกคุณขึ้นทุ่มทั้งตัว!”

ไชยยันต์ร้องเสียงหลง

“ครับ เหมือนผู้ใหญ่จับเด็กเล็กๆ งั้นแหละ แงซายสูงใหญ่แข็งแรงกว่าผมก็จริง แต่ผมก็ไม่เชื่อว่า มันจะมีกำลังจนถึงขนาดจะยกผมลอยขึ้นเหนือหัวได้ ตอนที่ถูกทุ่มลอยลงมา ผมก็คิดว่าผมคงคอหักตายแล้ว ครั้งแรกที่ผมตีมันด้วยพานท้ายปืน กระทบสีข้างอย่างจัง และก็ผมหวดสุดแรงเกิด กะให้มันจุก หรือไม่ก็สลบไปเลย แต่ดูมันแทบไม่สะเทือนเอาเลย กลับเล่นเอาผมเสียย่ำแย่ หน้าตาสารรูปของมันตอนนั้น ก็ไม่เหมือนกับแงซายที่ผมเคยเห็น”

“แงซายกำลังเสียสติ เป็นบ้าไปแล้ว คนบ้าย่อมกำลังส่วนพิเศษเหนือกว่าเวลาปกติเสมอ พวกเราดีใจเหลือเกินที่มาพบคุณไม่เป็นอันตรายอะไรมากนัก”

ดารินพูด น้ำเสียงของหล่อนเต็มไปด้วยความตื่นเต้น หวั่นใจอย่างบอกไม่ถูก

“เราพบปืน .460 แม็กนั่ม ตกอยู่กลางทาง”

เชษฐาว่า

“ผมทิ้งไว้เองแหละครับ เพราะกำลังกวดติดตามแงซาย ไม่ต้องการให้เกะกะ คงใช้ .458 กระบอกเดียว ไม่รู้แงซายฟาดหักป่นปี้หรือเปล่า เพราะมันแย่งไปจากมือผมได้”

“เรียบร้อยดี เราพบตกกลิ้งอยู่ข้างล่างใกล้ๆ นี่เอง แงซายคงโยนปืนคุณทิ้งเฉยๆ และภายหลังจากที่ทุ่มคุณลงไปนอนสลบแล้ว ก็คงหนีไปโดยไม่ได้ซ้ำเติมอะไรคุณอีก”

“เหตุการณ์ในครั้งนี้ สวรรค์ช่วยไว้แท้ๆ...”

มาเรียเอ่ยขึ้นบ้าง “เราใจหายกันหมด นึกว่าคุณปะทะกับเสือใหญ่ดำปลอดนั่น และก็ยิ่งตกใจ เมื่อได้ยินคุณยิงถึงสามนัดซึ่งผิดปกติไป เรานึกว่าคุณเสียทีมันแล้ว เพราะขณะที่วิ่งตามมา กู่เรียกก็ไม่ได้ยินตอบ”

รพินทร์กัดกรามแน่น โคลงหัวช้าๆ

“เจอเสือตัวนั้น ยังดีกว่าเจอแงซาย เพราะเสือผมฆ่ามันได้ แต่แงซายฆ่าไม่ได้ และการที่หมายจะจับมันด้วยมือเปล่าตามลำพัง ผลก็คือมันแทบจะหักคอผมเสียอย่างที่เห็นกันอยู่นี่ ถ้าตอนนั้นพวกเราตามมาทัน เราคงได้ตัวมัน ผมเองก็ใจร้อนไปหน่อย ยิงไล่มันตาติดอยู่บนนี้แล้ว ถ้าคอยเอาลูกปืนสกัดไว้ตอนที่มันจะโผล่ออกมา และรอจนพวกเรามาถึงคงช่วยกันล้อมได้ตัว ก็นึกว่าลำพังกำลังคนธรรมดาด้วยกัน ผมน่าจะเอามันอยู่ ไม่นึกว่าเรี่ยวแรงมันจะผิดปกติไปเช่นนี้”

เขาพูด พร้อมกับลุกขึ้นยืนอย่างยากเย็น เดินลำแนวล้อมของกลุ่มโขดหิน อันมีลักษณะเหมือนกำแพงนั้นออกไป กวาดตาสำรวจดูรอบๆ สบถอะไรอุบอิบอยู่ในลำคอ

ขณะนั้นป่าขมุกขมัวมืดมนลงทุกที **ทุกคนสังเกตเห็นจอมพรานเต็มไปด้วยความผิดหวังและหงุดหงิด**

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมันน่าพิศวง

รพินทร์ ไพรวัลย์ กวดตามถึงตัวแงซายแล้ว แต่ในที่สุดเขาก็ไม่สามารถจะเอาตัวแงซายได้ กลับถูกจับทุ่มจนสลบ และเจ้านั่นก็หายตัวลึกลับต่อไป

เชษฐาเดินตามเข้ามา วางมือไว้บนหลังจอมพรานยิ้มให้อย่างปลอบใจ

“อย่าคิดอะไรมากเลย รพินทร์ อย่างน้อยที่สุดพวกเราก็ดีใจแล้วที่คุณไม่ได้รับอันตรายอะไรมากนัก”

“ฉันคิดว่า ถึงเขาจะบ้า เสียสติไปเช่นไร เขาก็ยังมีอนุสติพอที่จะไม่ทำอะไรรุนแรงเกินไปนัก เพียงแต่ป้องกันตัวเองเพื่อจะหนีไปเท่านั้น แงซายอาจฆ่าคุณเสียตอนนั้นก็ได้ ถ้าเขามีเจตนา”

ดารินกล่าวมาแผ่วเบาอีกคนหนึ่ง หล่อนเป็นบุคคลเดียวที่มองเจ้าองครักษ์พิเศษประจำตัวในแง่ดีมาจนตลอด พรานใหญ่ชำเลืองมองดูหน้าน้องสาวคนสวยของคณะนายจ้างนิดหนึ่ง มือยังลูบคลำอยู่ที่ต้นคอ แต่ไม่กล่าวอะไรอีก นอกจากสีหน้าและแววตาที่ดารินเห็นแล้วอึดอัดไม่สบายใจ

“คุณกำลังมีความคิดที่จะจับตายแงซายกระมัง ต่อไปนี้?”

หล่อนถามเสียงเหมือนกระซิบต่อมา พรานใหญ่ยิ้มแค่นๆ

“ผมไม่มีความสามารถที่จะจับตัว หรือหยุดคนใช้พิเศษของคุณหญิงได้ด้วยมือเปล่าเสียแล้ว ก่อนนี้ก็หวังไว้ แต่เดี๋ยวนี้มันหมดหวัง และในระหว่างชีวิตผมกับแงซาย ขอเรียนตามตรงว่า ถ้าจำเป็น...ก็ขอเลือกเอาชีวิตของผมเองไว้ก่อน”

“ใช่! ถ้าจำเป็น แต่ถ้ายังไม่จำเป็นละก็ ขอไว้นะ อย่างน้อยก็นึกเสียว่าเขาเป็นคนของฉันโดยเฉพาะ ฉันขอวิงวอนต่อคุณ”

รพินทร์ยกมือกุมต้นคอที่ยังรู้สึกปวดแปลบๆ อยู่อีกครั้ง...ไม่ตอบคำใดทั้งสิ้น เดินไปนั่งบีบขมับอยู่คนเดียว ขณะนี้กลุ่มพรานพื้นเมืองของเขาก็เข้าไปห้อมล้อมเจ้านายอย่างเป็นห่วง ซักถามอะไรพึมพำอยู่ในระหว่างกลุ่มกันเอง ลักษณะของคนเหล่านั้นเต็มไปด้วยความวิตกใจและเดือดแค้น แต่จอมพรานตัดบทโดยการไล่ให้ไปช่วยกันขนของที่กองทิ้งไว้ขึ้นมายังบริเวณนั้น

“ท่าทางพรานใหญ่ของเราสะบักสะบอมมาก”

ไชยยันต์พูดเบาๆ กับคณะของเขา เมื่อมองจับไปยังร่างของจอมพรานซึ่งยังนั่งอยู่ที่เดิมแล้วทั้งสี่ ต่างก็พากันเดินตามเข้ามาใกล้

“มืดลงเต็มทีแล้ว เราเห็นจะต้องพักกันที่นี่ก่อน ยึดที่มั่นตรงนี้แหละ ชัยภูมิเหมาะมาก”

เชษฐาพูดขึ้น พลางทรุดกายลงนั่งตรงหน้า คนอื่นๆ จึงนั่งตามลงด้วย วางไรเฟิลพิงก้อนหินไว้ รพินทร์คงนิ่งเงียบอยู่เช่นนั้น เพียงแต่ก้มศีรษะลงรับคำเชษฐาอย่างมึนๆ ทอดกายเหยียดขาราบไปกับพื้น แล้วล้วงกระเป๋าเสื้อหยิบยาหม่องออกมา ควักออกเอื้อมไปขยี้ทาที่ท้ายทอยและต้นคอของตนเอง ดารินมองดูอย่างสมเพชยิ้มให้ ดึงตลับยาหม่องไปจากมือเขา

“มา! จะช่วยทาให้”

หล่อนว่า แล้วเอื้อมไปทางเบื้องหลังของเขา ผลักหลังให้ก้มไปข้างหน้า พลางขยี้ทาน้ำมันหม่องให้เบาๆ ท้ายทอยของรพินทร์บัดนี้ปรากฏรอยบวมช้ำขึ้นเห็นได้ชัด ดารินตรวจอย่างถี่ถ้วนอีกครั้ง ใช้มือกดไปยังบริเวณรอบๆ แล้วคอยสอบถามความรู้สึก เขาสะดุ้ง...และเบนศีรษะหนีอยู่สองสามครั้งเมื่อนิ้วของหล่อนกดลงไปยังบริเวณทัดดอกไม้

“ดูให้แน่นะ น้อย เป็นอะไรหรือเปล่า?”

เชษฐาถามมาอย่างกังวล และไม่สู้จะไว้ใจอาการของรพินทร์นัก

“เห็นจะไม่มีอะไรมากนักหรอกค่ะ คงกำลังระบมเท่านั้น ไม่แตกเสียด้วยซ้ำ สงสัยว่าจะมีพระดี”

ประโยคหลัง หล่อนก้มลงมาพูดข้างๆ หูเขาเหมือนจะเย้า แต่เจ้าตัวคนศีรษะน็อกพื้นยิ้มออกมาได้เพียงแค่นๆ ทุกคนสังเกตเห็นอาการของเขาอ่อนเปลี้ย หมดความปราดเปรียวว่องไวลงไปมาก ผิดกว่าในเวลาปกติทุกครั้ง ซึมซาเงียบขรึมไป คงเนื่องจากความกระทบกระเทือนที่ศีรษะ มาเรียจุดบุหรี่ส่งมาให้ แต่ก็ได้รับการสั่นศีรษะปฏิเสธ

ครู่ต่อมา พวกลูกหาบก็ขนของทยอยกันขึ้นมาถึงอีกครั้ง เชษฐาสั่งห้ามไม่ให้จอมพรานขยับเขยื้อนทำอะไรทั้งสิ้น ตนเองและไชยยันต์ทำหน้าที่ควบคุมบงการในการวางแค้มป์ แล้วต่อจากนั้นไม่นานนักที่พักนอนชั่วคราวก็เสร็จเรียบร้อย ท่ามกลางแนวกองไฟ

“กินเสีย แล้วหลังอาการก็นอนพักทันที ไม่มีหน้าที่จะต้องทำอะไรอีกแล้วทั้งสิ้นตลอดทั้งคืนนี้ นอกจากนอนอย่างเดียว เรื่องอื่นๆ เป็นหน้าที่ของพวกเรา” หล่อนสั่ง

รพินทร์นั่งซึมกระทือพิงกองสัมภาระ จันกับบุญคำ ช่วยกันปลดเข็มขัดของเขาขยายให้หลวมออก โดยคำสั่งของเชษฐา แล้วจัดการถอดรองเท้ากับถุงเท้า แบ่งไฟมาสุมผิงให้ที่เฝ่าเท้าอันซีดเหี่ยวของเขา คะหยิ่นก็ไปหาก้อนหินลักษณะเหมือนก้อนเส้ามาได้ก้อนหนึ่ง ย่างไฟพอให้อุ่นระอุ แล้วห่อพันด้วยใบว่าน ซึ่งหาได้ใกล้เคียงช่วยประคบให้ที่ต้นคอ

ตลอดเวลาพรานใหญ่ดูเหมือนจะพูดน้อยคำที่สุด แล้วหลังจากที่กินซุปกระป๋อง ที่ไชยยันต์เปิดอุ่นและส่งมาให้พร้อมทั้งบังคับ...เข้าไปได้เพียงเล็กน้อย เขาก็หนังตาหนักลง และในที่สุดก็ผล็อยหลับไปในท่าที่ยังนั่งตะแคงอยู่นั้น ไชยยันต์กับเชษฐาช่วยกันประคองให้นอนลงราบกับพื้นตามสบาย โดยจัดที่นอนให้เป็นพิเศษอยู่ตรงกลาง

พวกพรานพื้นเมืองพากันมองดูเจ้านายอย่างเป็นห่วง

“ไม่ต้องตกใจไปหรอก ฉันให้ยานอนหลับกับเขา...”

ดารินหันไปปลอบใจพวกนั้น ให้คลายกังวล

“ฉันไม่ต้องการให้เขาลุกขึ้นมาทำอะไรอีกทั้งสิ้นตลอดคืนนี้ ถ้าได้นอนพักผ่อนให้เต็มที่ พรุ่งนี้อาการของเขาจะดีขึ้น”

“พรานใหญ่คงไม่ชอบให้นายหญิงวางยานอนหลับ...”

เส่ยพูดอ่อยๆ

“ฉันทำเพื่อช่วยเขา และหวังดีต่อเขา”

หล่อนอธิบายด้วยเสียงอ่อนโยน

“เราอยู่กันกลางดงร้าย...”

เกิดเอ่ยขึ้นมาบ้าง เค้าหน้าส่อแววอึดอัด วิตกกริ่งเกรง

“นายหญิงทำให้จ้าวไพรอย่างพรานใหญ่หลับ พวกเราทุกคนก็เหมือนอยู่กันตามลำพังเท่านั้น”

“ถึง ‘เจ้าไพร’ จะหลับ พวกเราก็สามารถจะดูแลป้องกันตนเองได้ หรือเกิดคิดว่าในบรรดาพวกเราถึง 10 คนเหล่านี้ หมดสิ้นฝีมือกันเสียแล้ว”

ไชยยันต์กล่าวมาอย่างหนักแน่นปลุกปลอบใจ

พวกนั้นนิ่งงันกันไป แล้วบุญคำก็เอ่ยขึ้นว่า

“นายทหารพูดถูก! ควรให้พรานใหญ่พักเสียคืนนี้ ถ้าไม่วางยานอนหลับ พรานใหญ่จะไม่ยอมนอนหลับเหมือนอย่างที่เขาเคยเป็นมา และถึงแม้พรานใหญ่จะหลับ บุญคำก็ยังอยู่ คะหยิ่นและส่างปาก็ยังอยู่ ไอ้เกิด ไอ้จัน และไอ้เส่ย เอ็งไม่ต้องห่วง”

“และฉัน นายทหาร นายหญิงกับนายแหม่มก็ยังอยู่ เราทั้งหมดจะช่วยกันปกป้องตัวเองและปกป้องเขาอยู่ในระหว่างที่เขานอนหลับด้วย!”

หัวหน้าคณะประกาศย้ำขึ้นอีกคน

“เส่ยไม่กลัวหรอก นายใหญ่ ไอ้เกิด ไอ้จันก็ไม่กลัว”

เจ้าเส่ยพรานหนุ่ม เอ่ยออกมาเสียงแห้ง พลางฝืนยิ้ม คณะนายจ้างทุกคนไม่ถือสาต่อพรานทั้งสาม เส่ยก็ดี เกิดก็ดี ยังอ่อนพรรษาเกินไปนัก **ถึงแม้จะมีความทรหดบึกบึนและฝีมือพอตัว แต่ก็เป็นธรรมดาอยู่เองที่ย่อมจะอดหวั่นไหวกังวลเสียมิได้ เมื่อรู้สึกว่า รพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้เปรียบเสมือนสรณะยึดมั่นของพวกเขา ต้องตกอยู่ในภาวะสลบไสล ทิ้งความรับผิดชอบและหน้าที่อันเป็นหลักประกันของทุกคนไปชั่วขณะ**

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมเช่นนี้!

ไชยยันต์เป็นคนรื้อย่ามส่วนตัวของรพินทร์ งัดเสื้อแจ็กเก็ตของพรานใหญ่เองออกมาคลุมให้ และเอาแบล็งเก็ตห่มอีกชั้นหนึ่ง อากาศในดงมหาภัยเป็นไปตามสภาพของมันคือ ร้อนระอุอบอ้าว ราวกับอยู่ในเตานรกสำหรับตอนกลางวัน และทันทีที่หมดแสงตะวัน ก็จะกลับเย็นเยือกลงอย่างกะทันหันเหมือนอยู่ขั้วโลกเหนือ แต่ทุกคนก็เคยชินเสียแล้ว พร้อมทั้งภูมิต้านทานของร่างกายที่เกิดขึ้นเองโดยอัตโนมัติ ประกอบกับยาดีของหมอดาริน ซึ่งจะแจกให้กินเป็นกิจวัตรก่อนนอน

เชษฐาเป็นคนกำหนดเวรยาม ให้อยู่ครั้งละสองคนและยามละ 2 ชั่วโมง โดยไม่เว้นแม้แต่พวกเขาเองสี่คน

“ไม่ว่าจะเกิดอะไร มาในรูปไหน จำไว้อย่างเดียวว่า เราจะตั้งรับรวมกลุ่มอยู่ในแค้มป์นี่เท่านั้น และให้ฝ่ายที่อยู่ยามปลุกพวกเราทุกคนขึ้นในทันทีที่เกิดสิ่งผิดปกติ ยกเว้นพรานใหญ่คนเดียว ไม่ต้องรบกวนเขา”

หัวหน้าคณะประชุมออกคำสั่ง

เพื่อกันสัตว์จำพวกเลื้อยคลานมีพิษ ไชยยันต์ไม่ลืมปฏิบัติตามที่เคยศึกษาเรียนรู้จากจอมพราน โดยการเอาน้ำยาฆ่าแมลงอย่างแรงหยดโรยเป็นรัศมีไว้รอบด้าน อย่างไรก็ตาม ทุกคนรู้สึกอุ่นใจขึ้นบ้าง เพราะตำแหน่งแรมคืนแห่งนี้เป็นบริเวณเนินสูงขึ้นมาเหนือกว่าระดับกลางดง ซึ่งแวดล้อมอยู่เล็กน้อย มิหนำซ้ำยังมีเนินหินขึ้นบังเป็นกำแพงอยู่รอบๆ สัตว์ร้ายใดๆ ก็ตามที่จะมุ่งมามันจะต้องไต่ขึ้นมาตามทางลาดชัน และโล่งพอที่จะเป็นเป้าสายตาได้โดยง่าย เพราะปราศจากพุ่มไม้ทึบนอกจากก้อนหินเท่านั้น

ภัยในยามวิกาลอื่นใดและจะมาในรูปไหน ก็สุดที่จะคาดคะเนได้ **แต่ที่เป็นความห่วงกังวลและรู้แน่ๆ ล่วงหน้าก็มีอยู่สองอย่าง คือเจ้าค้างคาวผีสูบเลือด กับเสือโคร่งดำปลอดตัวนั้น** ซึ่งมันเตือนให้คณะทั้งหมดเร่งระมัดระวังตนอยู่ทุกขณะจิต **วี่แววของเจ้าสัตว์อันตรายทั้งสองชนิดเท่าที่ปรากฏให้เห็นแล้ว ทำให้ประมาทไม่ได้เลย ตราบใดก็ตามที่ยังไม่สามารถจะกำจัดมันลงได้**

มาเรียใช้ไฟฉายส่องตรวจทิศทางขึ้นไปทางด้านบน ซึ่งมีเงาทะมึนของพญาไม้ อันยืนต้นอยู่เบื้องล่างแผ่ปกคลุมอยู่บางๆ พอจะมองลอดขึ้นไปเห็นดาว แล้วก็กราดไปยังแนวโขดหินที่แวดล้อมปางพักรอบๆ เหมือนจะหาคำนวณสถานการณ์ทางหนีทีไล่ อีกสามคนก็พอจะอ่านทีท่าของแหม่มสาวเลือดผสม เชื้อสายพรานใหญ่ได้

“เราอยู่ในที่อันเหมาะที่สุดและ เพราะเป็นที่อับของการโจมตีจากค้างคาวใหญ่ตัวนั้น”

เชษฐาบอกอย่างใคร่ครวญ ส่องไฟตรวจตามดูด้วย

“หินที่ล้อมรอบเหล่านั้น จะเปรียบเสมือนรั้วกั้นเราไว้ ถ้ามันจะโฉบลงมาโจมตี ก็ต้องโฉบดิ่งเป็นเส้นตรงจากด้านบนลงมาเกือบเก้าสิบองศาทีเดียว แล้วก็จะไม่มีทางเงยบินขึ้นไปได้อย่างรวดเร็วผิดกับตอนที่มันเล่นงานเราเมื่อคืนก่อน เพราะที่นั่นพื้นที่โล่งแลในระดับราบ”

“ฉันก็คิดอย่างนั้นค่ะ พี่ใหญ่...”

สามผมทองตอบเบาๆ ตาแวววาวอย่างอาจองกล้าหาญ อันเป็นบุคลิกประจำตัว

“ภาวนาขอให้มันมาราวีเราอีก คืนนี้เป็นได้เห็นดีกันละ ชัยภูมิของเราคราวนี้ดีมาก จะช่วยให้เราสู้มันได้ถนัดที่สุด”

ว่าแล้ว หล่อนก็พยักหน้าเรียกคะหยิ่นเข้ามาใกล้พูดด้วยภาษาพม่า แลกไรเฟิล .375 ประจำมือไปให้เจ้าอดีตนายบ้านหล่มช้างถือไว้ชั่วคราว โดยเปลี่ยนกับลูกซองแบบปั๊มแอ็คชั่นเรมิงตันมาแทน พร้อมกับกระสุนสำรองอีกสองกล่อง เตรียมรับศึกเจ้าค้างคาวเต็มที่อย่างหมายมั่น

“พรุ่งนี้ ฉันจะคืนปืนของเจ้ากระบอกนี้ แต่สำหรับคืนนี้ไว้ที่ฉันก่อน เจ้าเอากระบอกของฉันไป”

หล่อนบอกพร้อมกับตบไหล่คะหยิ่น เจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้างยิงฟันยิ้ม พยักหน้ารับคำโดยดี สาวผมทองกระแทกกระโจมมือ ถอดกระสุนที่คะหยิ่นบรรจุไว้ทั้งห้านัดออกมาตรวจดูอย่างรอบคอบ เมื่อพบว่ามันเป็นลูกปราบแบบบั๊คช็อทบรรจุ 9 เม็ด ตรงกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการ ก็บรรจุใส่เข้าไปใหม่แล้วขึ้นลำห้ามไกไว้ ยกขึ้นประทับวาดแกว่งไปมา ทดลองความแคล่วคล่องพึมพำออกมาอย่างมั่นใจ

“เอาละ ขอให้พระเจ้าหรือผีห่าก็ได้ ส่งเป้าบินตัวมหึมานั่นมา ขอให้ยิงให้หมดทั้งห้านัดที่บรรจุอยู่นี่ แล้วมันจะเฉี่ยวเอาฉันไปก็ไม่ว่า”

ดารินทอดสายตาจับอยู่ที่คู่แข่งสาวต่างผิวเงียบๆ หล่อนตระหนักดีว่า ชั้นเชิงในการเลือกใช้ปืนของมาเรีย ฮอฟมัน ไม่ได้ด้อยไปกว่าหล่อนหรือผู้ร่วมคณะเลย และตรงกันข้ามในด้าน

การต่อสู้เผชิญหน้ากับอันตรายคับขันแล้ว มาเรียดูเหมือจะคล่องตัวฉับไวกว่าหล่อน ผู้มักจะควบคุมสติไว้ไม่ใครได้เสียอีก

แหม่มสาวแลกปืนลูกซองกระบอกนี้จากคะหยิ่นมา สำหรับเตรียมรับกับไอ้ค้างคาวผีคืนนี้ จัดว่าเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้องที่สุด เพราะตัวหล่อนเองก็เพิ่งจะมาเห็นประโยชน์จากกระสุนลูกปราย อันสามารถยิงกราดเป็นม่านแผ่กว้างออก โดยไม่จำเป็นต้องอาศัยการเล็งอย่างประณีตนั้น เอาเมื่อคืนที่ไปติดล้อมและบุกเข้าโจมตีจากพวกสางเขียว บนถ้ำหน้าผานั้นเอง...ไม่ได้ปืนลูกซองยิงเร็วสองกระบอกเข้าช่วย ทั้งหล่อนและรพินทร์ก็คงหมดโอกาสที่จะเอาชีวิตรอดมาได้แน่นอน

เรมิงตันกระบอกนี้ หากปล่อยให้อยู่ในมือของคะหยิ่นก็ย่อมจะหาประโยชน์อันใดไม่ได้ เพราะไอ้คนดงนั่น ถึงแม้จะได้รับการฝึกหัดจนสามารถใช้เป็น แต่ก็ยังไม่เข้าขั้นนักโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับเป้าหมายอันเคลื่อนที่บนอากาศอย่างรวดเร็วเช่นค้างคาวผีตัวนั้น

จันผู้มีเอฟเอนกึ่งอัตโนมัติประจำตัวก็ไหวทัน รีบส่งปืนกระบอกนั้นมาให้เชษฐาโดยดี หัวหน้าคณะรับมาแล้วชูขึ้น ถามในระหว่างไชยยันต์กับดาริน

“ใครจะเอาลูกซองกระบอกนี้ไว้”

ดารินนิ่ง ไชยยันต์ก็ตัดสินให้ว่า

“น้อยเป็นเหมาะที่สุด ได้คู่กันพอดีกับเมย์ เอาไว้ซิ **.300** เวเธอร์บี กระบอกนั้นมันไม่มีประโยชน์อะไรสำหรับเธอหรอก สำหรับจันคืนนี้ให้ใช้ไรเฟิลของรพินทร์แทนไปพลางๆ ก่อน”

“ทำไมเธอไม่ใช้เสียเอง?”

“ฉันกับเชษฐา ตกลงกันไว้ว่า เราจะใช้ไรเฟิลหนักสองกระบอก ลูกซองอีกสองกระบอกควรเป็นของเธอกับเมย์แบ่งกันคนละคู่ สำหรับรับมือกับไอ้แวมไพร์ยักษ์นั่น มันไม่มีอะไรจะเหมาะไปกว่านี้ หรือถ้าเธอคิดว่าเวลามันมาเธอจะนอนดูเฉยๆ ฉันก็จะให้บุญคำแทน”

ดารินยิ้มซีดๆ รับปืนกระบอกนั้นมาจากไชยยันต์อย่างสงบ และตรวจดูความเรียบร้อยทันทีนั้นหล่อนเงยหน้าขึ้นจ้องจัน จุ๊ปากออกมาเบาๆ

“แย่จริง ตาจันนี่”

จันทำหน้าตื่นไม่รู้เรื่อง เชษฐาก็ถามมาโดยเร็ว

“ทำไม?”

“บรรจุกระสุนเต็มอัตรา ขึ้นลำพร้อม สะพายมันมาตลอดเวลาพร้อมทั้งหาบของ แต่ไม่ได้ใส่ห้ามไก”

จันอ้าปาก กะพริบตาปริบๆ ชะโงกหน้าเข้ามาดูแล้วเกาหัวยิกๆ บ่นอะไรพึมพำอยู่กับตนเอง บุญคำก็สับมะเหงกโปกลงไปกลางกบาล

“ชิ้บหายนี่ ไอ้จัน! ดีที่ปืนไม่ลั่นขึ้น”

“ผมเดินอยู่ข้างหลังน้าจันด้วย ลำปืนแหย่หน้าผมมาตลอด!”

เกิดร้องขึ้น สบถลั่น มองดูเพื่อนอาวุโสด้วยตาขุ่นๆ จันยิ้มแห้งๆ

“คราวหลังอย่าเผลออีก เถาวัลย์ หรือกิ่งไม้เข้าไปเกี่ยวมันจะลั่นขึ้น”

หัวหน้าคณะเตือนเรียบๆ ดารินก็พยักหน้าเรียกเข้าไปดูปืนใกล้ๆ อบรมย้ำให้รู้แน่อีกครั้งว่า กลไกของการห้ามไกลูกซองกึ่งอัตโนมัติกระบอกนั้นเป็นเช่นไร

“จำไว้ให้เข้าหัวเลยนะ ผลักจากซ้ายมาขวาคือห้ามไก ผลักคืนกลับไปอยู่ทางซ้าย ก็เปิดไกยิงได้ อย่าจำสับสนอีกละ มันไม่ลำบากอะไรสักนิด เวลาขึ้นลำแล้วห้ามไกไว้ทุกขณะ จะปลดออกเฉพาะเมื่อต้องการยิงเท่านั้น และเมื่อยิงไปแล้วก็รีบห้ามไกทันที...จะได้เคยเป็นนิสัย โชคดีเหลือเกิน ที่ขึ้นเขาลงห้วยล้มลุกคลุกคลานมาตลอดเวลา ปืนไม่ได้ลั่นขึ้น อย่าให้พวกเราต้องตายเสียก่อนเพราะอุปัทวเหตุปืนลั่นถูกกันเองเลย”

พรานพื้นเมืองหัวเราะแหะๆ

“จันลืมไป นายหญิง ไม่รู้ห้ามไกผลักไปทางไหนแน่ มันไม่เหมือนเป็นปืนยาวลูกโดดที่จันเคยใช้ คราวนี้ผมไม่ลืมแล้ว”

“ถ้าลืมอีก เป็นถูกกระทืบ”

ตาพรานเฒ่าคาดโทษสำทับมา

นักมานุษยวิทยาสาวถอดกระสุนออกมาดู แล้วถอนใจเฮือกอีกครั้ง ทั้งห้านัดที่จันบรรจุไว้ เป็นลูกไรเฟิล สลั๊กของเบรนเนคเก้ทั้งนั้น นั่นเป็นการเลือกใช้กระสุนตามใจชอบโดยนิสัยของพวกพรานพื้นเมือง คือมักจะนิยมเลือกลูกโดดเอาไว้เสมอในการบรรจุปืนลูกซอง ผิดวัตถุประสงค์ของปืนที่จัดไว้สำหรับทีมเป็นอย่างยิ่ง เพราะการที่ให้จันหรือคะหยิ่นก็ดีใช้ลูกซองประจำมือ ก็เพื่อให้ใช้ลูกปรายสำหรับอาหารซึ่งหวังไว้ว่าหากพบสัตว์เล็ก หรือพวกสัตว์มีปีก

เมื่อสู่รู้ดันบรรจุลูกโดดเข้าไป มันไม่เกิดประโยชน์อะไรขึ้นเลย ในเมื่อคนอื่นๆ ก็ถือไรเฟิลล้วนแรงฤทธิ์ประจำมืออยู่ก่อนแล้ว หล่อนเพิ่งจะนึกออกเดี๋ยวนี้เองว่า ทำไมเมื่อ 3 – 4 วันก่อนนี้จันใช้ปืนลูกซองนี้ยิงค่างบนยอดไม้ผิด

“คราวหลังใส่ลูกแบบ 9 เม็ดประจำไว้นะ หรือไม่ก็เบอร์ 1 อย่าใส่ลูกโดดเป็นอันขาด ยกเว้นแต่จันจะเดินแยกจากพวกเราไปตามลำพังคนเดียว”

หล่อนสั่ง และไม่กี่อึดใจหลังจากนั้น เอฟเอนกระบอกนั้นก็พร้อมสรรพสำหรับหล่อนเช่นเดียวกับเรมิงตันของมาเรีย ซึ่งเจ้าของวางประจำไว้ข้างๆ มือพร้อมไฟฉาย

ทั้งหมดนั่งรวมกลุ่มรอบกองไฟสนทนากันเบาๆ ก่อนที่จะเอนตัวลงนอน บรรยากาศมันเงียบเหงาและบังเกิดความว้าเหว่ ผิดแผกไปกว่าทุกคืน เมื่อต่างตระหนักดีว่า รพินทร์ ไพรวัลย์ จะนอนหลับสนิทไม่ผิดอะไรกับตายไปชั่วขณะ ด้วยฤทธิ์ยานอนหลับ มันเหมือนกับว่าจอมพรานไม่ได้อยู่ร่วมคณะด้วยในคืนนี้ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น

ดารินชำเลืองไปยังร่างที่นอนเหยียดยาวสนิทนิ่งหายใจรวยๆ อยู่นั้น ด้วยแววกังวลพรั่นใจที่เกิดขึ้นในส่วนลึก

ลักษณะของพรานใหญ่ยามนี้ ไม่ผิดอะไรกับคืนที่หล่อนขึ้นไปติดล้อมอยู่ในดงมนุษย์กินคนคืนนั้น รพินทร์หมดสติไม่รู้สึกตัวไปในลักษณะเช่นเดียวกันกับที่เห็นอยู่ในยามนี้ ปล่อยให้หล่อนเผชิญกับทุกสิ่งทุกอย่างไปตามลำพังเพียงคนเดียว มันไม่มีอะไรจะน่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงมากไปกว่านี้อีกแล้ว แต่สำหรับคืนนี้ยังพออบอุ่นได้บ้าง เพราะมีคณะพรรคทุกคนอยู่ร่วมกันพร้อมหน้า

สถานการณ์ร้ายเล่า ณ บัดนี้มันก็ทวีขึ้นจนถึงจุดคับขันขีดสุด นอกจากสรรพปัญหาที่จะประดังรุมล้อมจนไม่รู้ที่จะเอาใจไปคิดห่วงอะไรก่อนหรือหลังอยู่แล้วนั้น ปัจจัยในการดำรงชีพอันสำคัญที่สุดของทุกคนก็หมดสิ้นลงไปแล้ว นั่นคือน้ำดื่ม! มันเกลี้ยงฉาดไปเมื่อหลังอาหารมื้อค่านี่เอง ภายหลังจากดื่มกลั้วคอกันคนละเล็กละน้อย สำหรับราตรีอันหนาวเยือกคืนนี้ ปัญหาเรื่องน้ำก็พอจะยืดประวิงออกไปได้บ้าง และถ้าตะวันขึ้นและออกเดินทางเมื่อไร เมื่อนั้นทุกคนรู้ว่านรกสันดาปรอคอยอยู่เบื้องหน้า นรกอันทรมานขีดสุด ความตายอันมองเห็นอยู่ในอนาคตอันใกล้ หากหนทางเบื้องหน้าหาแหล่งน้ำไม่พบ

“สองวันมาแล้ว เราไม่พบน้ำที่จะอาศัยกินได้แม้แต่สักหยดเดียว”

มาเรียพึมพำออกมาเบาๆ ตาเหม่อมองอย่างปราศจากจุดหมายออกไปยังความมืดนอกกองไฟ ลักษณะของหล่อนบางขณะก็กระปรี้กระเปร่าฉับไว บางขณะเซื่องซึมเคร่งขรึมไป ซึ่งก็เป็นอาการเช่นเดียวกับทุกคน เพราะอำนาจความกันดารสมบุกสมบันของป่ามรณะที่แวดล้อมอยู่

“เราหวังไว้ว่าพรุ่งนี้ควรจะหาได้หรือยังไงบุญคำ?”

เชษฐาผู้แข็งแกร่งพูดมาด้วยน้ำเสียงปลุกปลอบ ประโยคหลังเขาหันไปตบไหล่ถามยิ้มๆ กับพรานเฒ่า บุญคำหัวเราะจืดๆ

“ก็ต้องพยายามครับนายใหญ่ บุญคำเองก็ตรวจหาเถาวัลย์น้ำมาตลอด แต่ไม่ยักพบวี่แววเลย...”

แล้วแกก็มองไปทางร่างอันนอนนิ่งของเจ้านาย

“บางที ผมคิดว่าพรุ่งนี้พรานใหญ่อาจต้องเปลี่ยนทิศ”

“เปลี่ยนยังไง?”

ไชยยันต์สงสัย

“ก็คงต้องหาน้ำ ก่อนที่จะตามแงซาย เราไม่มีกำลังจะตามมันได้อีกต่อไปถ้าไม่มีน้ำ ผมสังหรณ์ว่ามันจะหลอกเราให้มาอดน้ำตายกันกลางดงนี่แหละ ถ้ายังคิดตามมันไปเรื่อยๆ ตอนนี้มันก็อยู่ที่การตัดสินใจของพรานใหญ่แล้ว ถ้าพลาดนิดเดียวพวกเราตายหมด ตายอย่างทรมานด้วย!”

คำพูดของบุญคำ ทำให้คณะนายจ้างนิ่งกันไปครู่หนึ่ง มาเรียหันไปซุบซิบ หารือกับพรานต่องสู่ประจำตัวของหล่อน ไอ้นั่นได้แต่แบมือกรอกหน้าอยู่ไปมา แสดงว่ามันก็จนปัญญาอยู่เช่นกัน

“ฉันคิดว่ามันไม่น่าจะมีอะไรกังวลมากนัก เกี่ยวกับเรื่องนี้...”

ในที่สุด อดีตท่านทูตทหารบก หัวหน้าคณะก็เอ่ยขึ้น

“ถึงแม้ว่าดงมรณะแบบนี้ เราจะเห็นแล้วว่าเต็มไปด้วยน้ำพิษ แต่อย่างน้อยที่สุดก็จะต้องมีแหล่งน้ำกินได้อยู่บ้าง ในละแวกไม่เกิน 10 กิโลเมตรรัศมีรอบตัวเรานี่แหละ ไอ้เสือโคร่งดำกับละมั่งตัวนั้น ควรจะเป็นสัญญาณบอกให้เรารู้ได้ ถึงอย่างไรมันก็เป็นสัตว์ที่จะต้องอาศัยน้ำกินอย่างเราเหมือนกัน การที่เราพบเห็นมัน ก็แสดงว่าจะต้องมีแหล่งน้ำอยู่บ้าง ไม่ใช่หาไม่ได้เสียเลยทีเดียว ไม่งั้นมันจะอยู่ไม่ได้”

“นายใหญ่พูดก็ถูกเหมือนกัน...”

บุญคำยิ้มฝืดๆ งัดใบกระท่อมขึ้นมาใส่ปากอม

“น้ำกินได้มันต้องมีแน่ อยู่ที่ไหนสักแห่งหนึ่งไม่ใกล้ไม่ไกลนัก แต่เราจะหามันพบก่อนที่จะหมดกำลังหรือไม่เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ชีวิตของบุญคำ เกิดและโตมาในป่าแต่ก็ไม่เคยพบป่าไหน มันดุร้ายเท่าป่าที่เราเดินผ่านกันมาสองวันนี่ ไอ้คะหยิ่นหรือส่างปา เกิดและอยู่ในดงที่ลึกกว่าบุญคำเคยอยู่ ลองถามมันดูว่ามันรู้จักอะไรในป่านรกดำนี่บ้างไหม พวกเราทุกคนเป็นคนแปลกหน้าของป่านี้ แม้กระทั่งพรานใหญ่รพินทร์เอง บุญคำยอมรับว่า บุญคำข่มป่านี้ไม่ลง”

ไชยยันต์จุ๊ปากลั่น แล้วกระชากเสียงโพล่งออกมาอย่างฉิวๆ ว่า

“ท้อถอยหมดกำลังใจเสียแล้วหรือ บุญคำ เสียแรงเป็นพรานใหญ่แก่พรรษาคนหนึ่ง วิชาอาคมก็มีอยู่สารพัด ฉันเห็นพอพรานรพินทร์ล้มไปเสียคนเดียวเท่านั้น พวกของบุญคำก็ขวัญเสียไปหมด คิดกลัวขึ้นมาเสียแล้วซิ?”

ตาพรานเฒ่าแห่งเขาอึมครึม มองนิ่งมายังอดีตนายทหารปืนใหญ่ด้วยสายตาตรง แต่แววตาคู่นั้นแห้งผากเปิดเผยใจ ท่าทีอันตลกคะนองตามวิสัยของแก บัดนี้ไม่มีเหลืออยู่เลย แล้วก็หัวเราะเอื่อยๆ อยู่ในลำคอ

“บุญคำกับไอ้สามคนนี่ไม่กลัวหรอก นายทหาร คนเราเกิดได้ก็ตายได้ เกิดในป่าก็ต้องตายในป่า และที่มาด้วยในครั้งนี้ก็เพราะพรานใหญ่คนเดียว ที่พวกของบุญคำรักนับถือยิ่งกว่าพ่อ เขาตายที่ไหน พวกเราก็จะไปตายที่นั่น หรือถ้าเขาจะตายที่ไหน พวกเราเอาชีวิตเข้าแลกแทนได้เราก็จะแลกให้ ที่บุญคำพูดออกไปก็พูดโดยจริงใจให้รู้ถึงสิ่งที่เราจะพบ...ไม่โกหกปิดบังพวกเจ้านายไม่รู้จักพรานใหญ่ดีไปกว่าบุญคำหรอก เขาจะไม่แสดงหรือพูดอะไรให้เจ้านายวิตกกังวล แล้วบุญคำเองก็ไม่ตั้งใจจะทำเช่นนั้น”

เชษฐายิ้มให้ เอื้อมมือมาลูบหลังแกอย่างปราณีรักใคร่

“เอาเถอะ อย่าคิดอะไรมากไปเลย เราไม่ได้ว่าอะไรบุญคำหรอก แต่บุญคำก็บอกอยู่แล้วว่ารู้จักพรานใหญ่ดีกว่าพวกเราเสียอีก แล้วทำไมถึงไม่รู้ว่าพรานใหญ่ย่อมจะหาทางแก้ไขปัญหาทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นในป่า ให้แก่ผู้ที่อยู่ภายใต้คุ้มครองรับผิดชอบของเขาได้เสมอ ฉันรู้จักเขาทีหลังฉันยังมั่นใจในข้อนี้ ถ้าบุญคำไม่มั่นใจก็แปลว่าบุญคำยังไม่รู้จักเขาดีอย่างที่พูดนั่นน่ะซิ เรื่องน้ำไว้ค่อยพูดกันพรุ่งนี้ เพราะตอนนี้เรายังอยู่กันได้ เรื่องที่เราต้องระวังกันเดี๋ยวนี้ก็คือค้างคาวกับไอ้โคร่ง

ดำตัวนั้นมันจะลงมาเล่นงานพวกเราเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ พรานใหญ่ถูกพักหน้าที่ไปเสียแล้วเช่นนี้ พวกเราก็มองเห็นบุญคำอยู่เพียงคนเดียวเท่านั้นที่จะทำหน้าที่แทน”

สีหน้าของพรานเฒ่าดีขึ้น รับคำอย่างมั่นคงว่า

“เรื่องนั้นไม่ต้องกลัว ขอให้มันโผล่มาเถอะ ไม่ว่าจะเป็นไอ้เสือแมลงภู่หรือค้างคาวตัวนั้น เจ้านายทุกคนนอนหลับเสียก็ได้ ไว้เป็นธุระของบุญคำกับไอ้พวกนี้เอง”

“เราต้องช่วยกันทุกคน และรับภาระเท่าๆ กัน ไม่ใช่จะไม่ไว้ใจบุญคำหรอก แต่เพื่อการร่วมเป็นร่วมตายอย่างเสมอหน้าของพวกเราทั้งหมด ลืมเสียแล้วหรือ ตั้งแต่ออกจากหล่มช้างเป็นต้นมา เราผูกชีวิตเข้าไว้ด้วยกัน ไม่มีการแบ่งแยก ทุกคนล้วนเป็นเพื่อนตาย ไม่มีนายไม่มีบ่าว”

บุญคำยกมือขึ้นไหว้ด้วยความเคารพนับถือใจ

“เจ้านายของบุญคำทุกคนเป็นคนกล้าหาญ บุญคำนับถือ บุญคำกับไอ้พวกนี้จะรับใช้เจ้านายจนถึงที่สุด โดยไม่ถอยหลังแม้แต่ก้าวเดียว”

เชษฐาสั่งให้ทุกคนตรวจสอบไฟฉายประจำตัว ไฟของใครอ่อนแสงลงก็ให้เปลี่ยนแบตเตอรี่ใหม่ จนใช้การได้เต็มที่ตามประสิทธิภาพของมันแล้วต่างก็เข้านอน ยกเว้นเกิดกับส่างปา ซึ่งเป็นยามคู่แรก

ในกลุ่มของคณะนายจ้างแปลนการนอนเปลี่ยนแปลงจากทุกครั้ง เพราะรพินทร์ผู้ตกอยู่ในฐานะไม่ผิดอะไรกับคนป่วย ถูกกันไว้ตรงกลางในระหว่างขนาบของดารินและเมย์คนละด้าน หัวและท้ายคือเชษฐากับไชยยันต์

ก่อนจะล้มตัวลงนอน แหม่มสาวชะโงกเข้าไปดูและใช้มือเขย่าตัวเบาๆ แต่พรานใหญ่ไม่ได้รู้สึกตัวเลย ลมหายใจอ่อนรวยได้ระดับสม่ำเสมอ หล่อนมองข้ามไปทางเพื่อนสาว ก็พบดวงตาคู่นั้นมองจับมาก่อนแล้วในเงามืดสลัว

“เขาไม่รู้สึกตัวเอาเลย”

“ก็ควรจะเป็นเช่นนั้น ยาที่ฉันให้ ค่อนข้างแรงมาก ต่อให้พยายามปลุกตื่นขึ้นมาได้ในตอนนี้ เขาก็จะอยู่ในภาวะมึนงงพูดอะไรกันไม่รู้เรื่องหรอก”

“ตามความเห็นทางแพทย์ของเธอ พรุ่งนี้ ไพรวัลย์จะดีขึ้นไหม?”

“การพักผ่อนอย่างเพียงพอ ควรจะทำให้ดีขึ้น ถ้าไม่มีอาการอย่างอื่นเข้าแทรกแซง เป็นห่วงอยู่แต่โรคเก่าเรื้อรังของเขาเท่านั้น”

“อะไร?”

“มาลาเรีย!”

ดารินตอบสั้นๆ หลับตาลง พลิกตะแคงหันหน้าไปทางพี่ชายผู้นอนเอามือก่ายหน้าผากอยู่อีกด้านหนึ่ง เสียงมาเรียล้มตัวนอน และขยับเคลื่อนไหวกายเหมือนจะหาตำแหน่งที่ถนัด แล้วเสียงเบาๆ ก็ดังมาให้หล่อนได้ยินว่า

"ถ้างั้นฉันก็พอจะนึกออกแล้ว สมัยที่เขาเป็นลูกจ้างของฉัน คืนหนึ่งที่เขาโล้น เราขึ้นนั่งห้างด้วยกัน เขาทำหน้าที่ส่องไฟให้ฉัน ประมาณ 3 ทุ่มเศษ เสือเข้ามาพร้อมกันสองตัว จะกินซากกวางที่มันกัดล้มไว้เมื่อตอนเย็น เขาฉายไฟ แต่ฉันแปลกใจที่ลำไฟของเขาสั่นวูบวาบไปหมด ไล่ไอ้เสือคู่นั้นเผ่นอ้าวไปก่อนที่ฉันจะทันเห็นเป้าหมายถนัด พอหันมาดูมิสเตอร์ฮันเตอร์ของเราคนนี้สั่นพั่บๆ ทีแรกฉันนึกว่าเกิดอะไรขึ้นมาที่ทำให้เขากลัวเสือ แล้วก็มารู้ว่าเขาตัวสั่น...เพราะฤทธิ์มาลาเรียที่มันเกิดขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วน"

ว่าจะเอาหูทวนลม ทำเป็นหลับโดยไม่เอ่ยอะไรอีกแล้ว แต่ก็อดอยู่ไม่ได้ ถามมาเบาๆ ทั้งๆ ที่นอนตะแคงหันหลังให้เช่นนั้น

"แล้วเธอทำยังไง?"

เสียงหัวเราะดังมาจากความมืดมนใกล้ๆ

"ฉันจะทำยังไงได้ นอกจากนั่งดูเขาเขย่าลูกห้างอยู่ครืนๆ เหมือนจะให้มันถล่มทลายลงไป คอยระวังตัวเองไม่ให้พลัดหลุดลงไปเท่านั้น อีกชั่วโมงเศษต่อมา อาการสั่นของเขาก็ค่อยๆ ทุเลาลงไปเอง แล้วก็นั่งฟาล์วไปตลอดทั้งคืนจนรุ่งเช้า พลาดโอกาสอันดีที่สุดไปเสีย เพราะหลังจากนั้นแล้วเพียรไปเฝ้าติดๆ กันอยู่อีกสองวัน มันก็ไม่ยอมเข้ากินอีก"

"สามีเธออยู่ที่ไหน ในคืนนั้น?"

"ในแค้มป์ห่างออกไปประมาณ 2 กิโลเมตร นั่งเขียนวิทยานิพนธ์ ไพรวัลย์ชวนเขาไปนั่งเฝ้าซากกวางตัวนั้น แต่เขาอยากจะเขียนหนังสือมากกว่า เลยให้ฉันไปแทน"

"ถ้างั้นก็ต้องนับว่าเธอโชคดีมาก ที่มีโอกาสเห็นไพรวัลย์ในลักษณะเช่นนั้น"

"โชคดียังไง?"

"ก็เห็นคนที่แข็งแกร่งทรหดที่สุดในยามที่เขาอ่อนแอน่าทุเรศที่สุดน่ะซิ"

"เปล่า! นั่นไม่ใช่โชคดีสำหรับฉันหรอก เป็นความเดือดดาลหงุดหงิดเสียมากกว่า ที่ทำให้ต้องพลาดเสือคู่นั้นไป ทั้งๆ ที่ควรจะได้อยู่แล้ว ฉันด่าเขาเสียไม่มีดี ร่ำๆ จะผลักให้ตกห้างตายไปเสียรู้แล้วรู้รอด"

"ใจดำถึงเพียงนั้นเทียวหรือ?"

"ใช่ซิ! พ่อเจ้าประคุณสั่นอยู่คนเดียวเมื่อไร ดันมากอดฉันไว้เสียแน่นไม่ยอมปล่อย จะดิ้นรนขัดขืนอย่างไรก็ไม่ได้ ประเดี๋ยวห้างพังหล่นลงไปด้วยกันเท่านั้น เขาดันมาเอาฉันทำผ้าห่มหรือไม่ก็เครื่องทำไออุ่น! พอสร่างไข้แทนที่จะสำนึกบุญคำสักนิดก็ไม่มี เต๊ะท่าวางเฉยทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ จะขอบใจสักคำก็ไม่พูด"

ดารินลืมตาสว่างโพลงในความมืด ร้อนผ่าวที่สองแก้ม บังคับเสียงให้เป็นปกติ กล่าวมาเรียบๆ ว่า

"ก็น่าจะยินดี ที่เธอสามารถช่วยเขาได้ในข้อนั้น และควรจะช่วยอย่างนั้นอีก ถ้าบังเอิญเขาเกิดอาการชนิดนั้นขึ้นมา"

แล้วราชสกุลสาวก็ปลาบเข้าไปถึงหัวใจ ราวกับถูกถ่านไฟจี้ เมื่ออีกฝ่ายหนึ่งกระซิบตอบมาเงียบๆ ด้วยความหมายอันกินนัยทันๆ กันว่า

"ถ้าไม่ขัดกับหลักเยียวยาในทางแพทย์ของเธอละก็ ฉันพร้อมเสมอ!"

แล้วต่างก็ไม่พูดอะไรกันอีก

ในความมืด มีแต่เพียงไชยยันต์ผู้นอนอยู่ใกล้ๆ อีกด้านหนึ่งเท่านั้น ที่ลอบสังเกตเห็นมาเรียย่นจมูกยิ้มอยู่คนเดียว แล้วก็พลิกตะแคงมาทางด้านเขา จนสัมผัสกับไออุ่นของลมหายใจที่เป่ารดซอกคอจางๆ ความหนาวเยือกของอากาศยามดึก ทำให้ไชยยันต์สั่นสยิวกายอยู่เป็นระยะ เพราะเมื่อรพินทร์เข้ามานอนแทรกกลางเพิ่มขึ้นอีกคนหนึ่งเช่นนี้ ทำให้บริเวณคลุมของผ้าแบล็งเก็ตผืนใหญ่ซึ่งปกติใช้ห่มกันสามคน ต้องถอยร่นไปมีชายคลุมอยู่ที่ร่างของเขาเพียงครึ่งเดียวเท่านั้น

มาเรียดูเหมือนจะสำเหนียกต่ออาการสั่นน้อยๆ ของเขา จ่อริมฝีปากกระซิบถามที่ช่องหู

"ไชยยันต์ คุณเป็นอะไรไป?"

"มาลาเรีย...เรื้อรัง..."

ไชยยันต์กระซิบตอบไปเบาที่สุด ซ่อนยิ้มแล้วก็รู้สึกว่าร่างอวบอัดข้างกายนั้นจะไหวน้อยๆ ด้วยอาการกลั้นหัวเราะอย่างทันกัน

"ไม่เป็นไร ทีคนอื่นยังช่วยได้สำหรับไชยยันต์ทำไมจะช่วยไม่ได้"

ขาดเสียงกระซิบกระซาบนั้น วงแขนภายใต้ผ้าคลุมก็โอบกอดร่างของเขาไว้ แล้วรั้งเข้าไปแนบ พร้อมๆ กับตนเองที่เบียดแน่นกระแซะเข้ามา

ไชยยันต์ใจหายวาบ นอนลืมตาโพลงตัวแข็งทื่อ ไม่กล้ากระดิก ไม่เพียงแต่ตวัดแขนมากอดเท่านั้น ใบหน้าของหล่อนยังหนุนซบมาที่ซอกไหล่กว้างของเขา เหมือนจะเอาแทนหมอนอย่างดิบดี ร้ายยิ่งไปกว่านั้นท่อนขาอันเครียดครัด เต็มไปด้วยน้ำหนักภายใต้กางเกงผ้ารัดยังป่ายเกยขึ้นมาอยู่ที่กลางลำตัวของเขาในลักษณะก่ายกอด

แม้จะนอนชิดเรียงกันอยู่บนผ้าใบปูพื้นผืนเดียวกันถึง 5 คน อีกสามคนก็หารู้ถึงอะไรที่เกิดขึ้นทางด้านนี้ไม่ คนกลางที่คั่นอยู่ไม่ต้องพูดถึง เพราะหลับเป็นตายด้วยพิษยานอนหลับ ส่วนสองคนพี่น้องทางด้านโน้นก็หลับไปเสียแล้ว หรือมิฉะนั้นก็ไม่ได้สนใจ บรรยากาศมันก็เต็มไปด้วยความมืดสลัว มิหนำซ้ำทุกสิ่งทุกอย่างยังถูกปิดบังซ่อนเร้นอยู่ภายใต้โปงคลุมของผ้าห่มผืนใหญ่

เพราะหล่อนหันตะแคงพลิกเข้ากอดก่าย และเพราะเขานอนหงายวางแบนราบไปข้างตัว ลำแขนด้านซ้ายของเขาจึงเบียดแน่นกับร่างกายด้านหน้าของสาวเลือดเยอรมันผสมฝรั่งเศสจากทรวงอก ตลอดลงไปตามแนวความยาว และบัดนี้ฝ่ามือถูกเกี่ยวติดอยู่กับซิปของเป้ากางเกงเดินป่าด้านหน้า **เลือดของไชยยันต์ร้อนฉ่าไปทั้งกาย จนไม่รู้สึกต่อความหนาวเย็นของอากาศอันทารุณยามนี้**

มันร้อนเจียนระเบิด!

“เมย์?”

สมมติว่าถ้าอีกสามคนยังนอนไม่หลับ ก็อาจแว่วเสียงพูดแบบใช้ลมลอดผ่านริมฝีปากออกมาแผ่วเบานั้นในลักษณะซุบซิบ แต่ต่อให้เงี่ยหูฟังก็ฟังไม่รู้เรื่องอย่างเด็ดขาด นอกจากคนเพียงสองคนอันเป็นคู่กรณีที่มีริมฝีปากห่างกันองคุลีเดียว

“หือม์?”

“ผมไม่ได้เป็นมาลาเรียหรอก เย้าคุณเล่นเท่านั้น”

“ฉันก็ไม่ได้บอกคุณว่าฉันเชื่อนี่นะ”

หล่อนใช้ริมฝีปากเน้นที่ติ่งหูเบาๆ ไชยยันต์ขนลุกซู่ ใจเต้นแรงเหมือนจะหลุดออกมานอกอก นี่ดารินหรือเชษฐาจะเหลือบมาเห็นหรือเปล่าก็ไม่รู้ อดีตนายทหารปืนใหญ่คิดอย่างปั่นป่วนอลหม่านใจ

“คุณกำลังทรมานผมอย่างเหลือร้าย!”

“ฉันคิดว่าฉันช่วยคุณเสียอีก”

“ช่วยให้ ‘คั่ง’ แล้วก็ ‘ค้าง’ น่ะซิ!”

ฝ่ามือกึ่งกระด้างกึ่งหยุ่นเต็มไปด้วยพลังดึงดูดอันรัญจวนนั้นลูบไล้เบาๆ ไปที่ใบหน้าของเขา แล้วค่อยๆ ระเป็นปูไต่ลงไปที่ทรวงอกต่ำลงไปตามลำดับ ไชยยันต์แยกเขี้ยวตะครุบมือข้างนั้นของแหม่มสาวไว้ กดให้นิ่งอยู่กับที่ ตาต่อตาจ้องกันในความมืด เลือดแล่นมาคั่งที่ขมับของเขา

“ถ้าคุณให้ฉัน...ช่วย...”

“อิมพอสซิเบิล!”

ไชยยันต์หน้าแดงก่ำ กายสั่นเทา ไม่เคยมีครั้งใดในชีวิตลูกผู้ชายทั้งแท่งเช่นเขา ที่จะต้องต่อสู้กับความรู้สึกอันกดดันรุนแรงถึงเพียงนี้ เขาว่างเว้นชีวิตเยี่ยงปุถุชนในเมืองมานาน เลือดหนุ่มฉกรรจ์อันเร่าร้อนมันถูกใช้ไปในการต่อสู้ผจญภัยคับขันอยู่ตลอดเวลา จนทำให้ธรรมชาติของอารมณ์สามัญสัตว์โลกชนิดหนึ่งสงบฤทธิ์ของมันลง แต่บัดนี้มันกำลังถูกปลุกขึ้น และทวีร้ายกาจรุนแรงเสียยิ่งกว่ายามเมื่ออยู่ในเมืองเสียอีก เพราะห่างเหินอดกลั้นมาเป็นเวลานาน

มาเรีย ฮอฟมัน มีอิสรเสรีเกินไป และอาจเล็งเห็นว่า ‘ธรรมชาติ’ เป็นสิ่งสามัญธรรมดาที่สุด สำหรับเขา ต่อให้ถึงจุดเดือดสักเพียงไหนก็ตาม เขาก็ยังเป็นคนไทยไม่ใช่ฝรั่งอย่างหล่อนอะไรมันก็ไม่สำคัญเท่ากับว่าเพื่อนอีกสามคนนอนเรียงกันอยู่ห่างเพียงแค่คืบ

มาเรียจ้องเขาอย่างฉงน แล้วค่อยๆ พลิกตัวกลับไปอยู่ในท่านอนหงายตามปกติ ปลดฝ่ามือเขาที่ยังกุมข้อมือหล่อนไว้ออก

“ตามใจ ถ้าคุณไม่ต้องการ”

ไชยยันต์นิ่งอยู่นานเหมือนจะข่มจิตใจ แล้วก็คิดวูบวาบขึ้นมาว่า อยากจะให้เชษฐากับดารินหลับไปเสียที่สุดเหมือนๆ รพินทร์ รู้แล้วรู้รอด และเมื่อนั้นมาเรียจะไม่มีโอกาสมองดูเขาด้วย

อาการหยันๆ เช่นนี้เลย แต่นี่มันจนใจจริงๆ ต้องสู้ทนปวดขมับคับอกจนตาลาย อำนาจสองชนิดต่อสู้กันอย่างหนักหน่วงที่สุด

วินาทีต่อมานั้นเอง เขาก็หมดความยับยั้งสติเหนี่ยวรั้งดูเหมือนจะปลิวห่างกายไปชั่วขณะ กว่าจะรู้สึกก็พบว่าพลิกเข้าไปกอดก่ายมาเรียเสียแล้วแน่นกระชับที่สุด ฝ่ามืออันร้อนผ่าวซอกซอนไปตามสัญชาติญาณ

“อย่าแรง ถ้าไม่ต้องการปลุกสองคนพี่น้องนั่น...”

“เมย์...”

หล่อนเอียงหน้ามาจูบตอบเขาเบาๆ ลูบคลำตอบขานรับริมหู

“ช่วยผมด้วย...”

“อยู่นิ่งๆ อย่าพยายามไหวตัว แล้วไม่ต้องพูดอะไรอีก”

มือของมาเรียมิได้ชำนิชำนาญต่อการเหนี่ยวไกปืนอย่างเดียวเท่านั้น ไชยยันต์กัดริมฝีปากแน่น สกัดกลั้นเสียงละเมอที่จะหลอดลอดจากลำคอออกมาด้วยความรัญจวนป่วนใจ หล่อนปราณีและมีไมตรีต่อเขาเหลือเกิน ในภาวะเช่นนี้เหมือนตกอยู่ในห้วงฝัน

ไม่กี่อึดใจเท่านั้น ไชยยันต์ก็แทบจะฟุบหลับไปในทันทีนั้น ตัวเบาหวิวเคว้งคว้างพึมพำออกมาอย่างลืมตัว

“เมย์...คุณเก่งเหลือเกิน”

“เห็นหรือยัง ว่ามันเป็นไปได้ไหม?”

“ผมควรจะตอบแทนคุณบ้าง...”

หล่อนจับมือเขาออก

“โน!”

“ทำไม?”

“ฉันทำเสียงดังเสมอ เวลาลืมตัว...ไม่ต้องห่วงหรอก หลับเสียเถอะ กู๊ดบาย!”

พร้อมกับกระซิบ หล่อนเอามือขยี้ศีรษะเขา แล้วผลักออกไปเบาๆ ไชยยันต์ก็ผล็อยหลับไปโดยไม่รู้สึกตัว

เชษฐาหลับไปนานแล้วตั้งแต่หลังถึงพื้นเป็นครั้งแรก นั่นคือนิสัยที่ฝึกไว้อย่างเคยชินของเขา และจะตื่นพร้อมขึ้นได้ในทันทีหากภัยอันตรายใดๆ บีฑาเข้ามา แต่จะไม่ตื่นเพราะสนใจหรือรำคาญเสียงคุยของใคร

ส่วนดารินคนช่างคิดเจ้าอารมณ์หลับยากอยู่เช่นไรก็คงเป็นอย่างเช่นนั้น ทว่าหล่อนบริสุทธิ์ซื่อเกินกว่าที่จะเฉลียวคิด หรือเท่าทันว่าเกิดอะไรขึ้นยังที่นอนริมด้านโน้น หล่อนไม่รู้เอาจริงๆ อย่างมากก็คิดว่าสองคนนั่นมีเรื่องคุยอะไรกับซุบซิบ กุลสตรีในราชสกุลอย่างหล่อน ต่อให้ฉลาดเท่าทันในทุกสิ่งทุกอย่างเช่นไร แต่หล่อนก็เชื่อเฉลียวใจในปรากฏการณ์ชนิดนั้นเสียมิได้

แล้ว ม.ร.ว.สาว ก็หลับไปภายหลังจากเสียงซุบซิบสนทนาของคู่นั้นเงียบสงบลง

เที่ยงคืนพระจันทร์เสี้ยวส่องลอดกิ่งไม้มายังบริเวณที่พัก มองเห็นโขดหิน และพุ่มไม้เล็กๆ ที่ขึ้นอยู่บางๆ อยู่รอบด้านนั้นได้รางๆ ส่วนอันหนาวเย็นที่สุดของทุกคนก็คือปลายจมูกและใบหู มันเย็นจนรู้สึกปวดชาไปหมด แม้แต่เท้าที่สวมถุงและหุ้มพร้อมด้วยรองเท้าโดยไม่ยอมถอด ก็ยังหนาวเย็นราวกับแช่น้ำแข็ง

เชษฐาลุกขึ้นมาดื่มบรั่นดีอุ่นเลือด กวาดสายตามองดูพรรคพวกที่นอนขดกันอยู่ แล้วออกมาผิงไฟ ขณะนั้นเป็นยามของเส่ยกับคะหยิ่นนั่งคลุมหัวสัปหงกกันอยู่ข้างกองไฟ แต่ก็รู้สึกลืมตาโพลงขึ้นเมื่อเขาเดินเข้ามาใกล้

“นายใหญ่ ลุกขึ้นมาทำไม?”

เส่ยถาม

“มันหนาวจนปวดกระดูก...”

เขาบอกทรุดตัวลงนั่งใกล้ๆ พรานพื้นเมืองทั้งสอง ถอดถุงมือหนังออก เอามืออังไฟ รู้สึกสบายขึ้นเล็กน้อย

“ผลัดยามนอนนานแล้วหรือ?”

“สักพักใหญ่แล้วละครับ”

หัวหน้าคณะเลิกแขนเสื้อดูนาฬิกาพรายน้ำ แล้วเอามือที่อังไฟมาขยี้ที่ปลายจมูกและใบหู แลไปทางคะหยิ่นผู้กำลังจ้องมาที่เขา

“คะหยิ่น พรุ่งนี้เราจะหาน้ำได้ที่ไหน?”

เขาถามขึ้นในลักษณะชวนคุย โดยให้เส่ยเป็นล่าม

“คะหยิ่นยังไม่รู้ แต่คะหยิ่นเชื่อว่าจะต้องหาได้”

“เจ้าแน่ใจรึ?”

“คะหยิ่นแน่ใจ นายใหญ่”

“เจ้าคิดว่าเราจะมีทางหาได้โดยวิธีใดบ้าง ในเมื่อก็เห็นอยู่แล้วว่าน้ำทุกแหล่งที่เราพบเป็นน้ำพิษทั้งสิ้น”

กะเหรี่ยงหล่มช้างเงยหน้าขึ้นเอาจมูกส่ายร่อนอยู่ไปมา ในอากาศที่เต็มไปด้วยละอองน้ำค้างอันเย็นฉ่ำเหมือนจะค้นหากลิ่นอะไรสักอย่างหนึ่ง

“คะหยิ่นได้กลิ่นมันแล้ว ไม่ไกลจากที่นี่เท่าไรนัก อยู่ทางด้านนี้นาย!”

พร้อมกับพูดมันชี้มือไปทางเหนือ

“ทุด! ไอ้คะหยิ่น เอ็งได้กลิ่นน้ำเรอะ?” เส่ยร้องขัดขึ้น

คะหยิ่นยิ้มแสยะ ส่ายหน้าช้าๆ

“เอ็งมันโง่ ไอ้เส่ย โง่เหมือนตาเฒ่าบุญคำลามก ลูกพี่เอ็งนั่นแหละ...”

มันว่าเยาะๆ

“น้ำน่ะ มันไม่โชยกลิ่นได้ดอกวะ แต่ที่ว่าได้กลิ่นนั้น ข้าได้กลิ่นเกสรว่านเสน่ห์จันทร์”

“อุวะ! นายใหญ่ถามเอ็งถึงเรื่องน้ำกินไม่ได้ถามถึงว่านพ่อว่านแม่อะไรของเอ็ง”

เจ้านักเลงโตหล่มช้างแหงนหน้าหัวเราะ

“ไอ้หมาโง่เส่ย นั่นแหละ เอ็งจงรู้ประดับสติปัญญาไว้ แล้วเก็บเอาไปบอกไอ้เฒ่าอาจารย์ของเอ็งให้มันฉลาดขึ้นเสียด้วย กลิ่นของว่านเสน่ห์จันทร์อยู่ที่ไหน กลิ่นน้ำดื่มกินได้ก็อยู่ที่นั่นด้วย ว่านชนิดนี้จะขึ้นใกล้น้ำ และน้ำแอ่งใดก็ตามที่เสน่ห์จันทร์ขึ้นงอกงามได้ น้ำนั้นใสสะอาดไม่มีพิษ จงเอาคำของข้าให้นายใหญ่เข้าใจ”

เส่ยทำหน้างงงัน แล้วรีบแปลถ้อยคำของคะหยิ่นให้เชษฐาฟังโดยเร็ว หัวหน้าคณะตื่นเต้นขึ้นมาทันทีนั้น จ้องหน้าคะหยิ่นเขม็งโดยเร็ว

“เป็นความจริงหรือคะหยิ่น?”

“จริง นายใหญ่ ปู่สอนพ่อ และพ่อสอนคะหยิ่น ถ้าพบแอ่งน้ำที่ใดมีว่านเสน่ห์จันทร์ขึ้น ดื่มกินมีอันตรายใดๆ ก็ตาม คะหยิ่นยอมให้ตัดคอ”

เชษฐาตาเป็นประกายยิ้มออกมาได้ เต็มไปด้วยความกระตือรือร้น

“แล้วเจ้าว่าเจ้าได้กลิ่นว่านชนิดนั้น?”

“ใช่แล้ว! ลมโชยมาจากด้านนี้ มันต้องไม่ห่างออกไปนัก”

“เจ้าได้กลิ่นมันตั้งแต่เมื่อไหร่ และทำไมไม่บอกแต่แรกว่าเจ้าพอจะรู้ว่าแหล่งน้ำกินได้อยู่ใกล้ๆ เรา พวกเราทุกคน กำลังวิตกกันอยู่ในเรื่องนี้ บุญคำเองก็ยังจนปัญญา”

คะหยิ่นหัวเราะอีกครั้ง เบ้ปากทำท่าดูหมิ่นขณะที่ชำเลืองไปทางตาเฒ่าบุญคำคู่ปรับ ซึ่งนอนคู้กรนครอกอยู่

“ตาเฒ่าบุญคำมันเก่งแต่ไล่ผีสาวๆ มันไม่เก่งไปหมดทุกอย่างหรอกนายใหญ่ มันไม่รู้ว่าว่านเสน่ห์จันทร์หมายถึงน้ำกินได้อย่างไร คะหยิ่นไล่ผีไม่เป็น แต่คะหยิ่นดมกลิ่นว่านรู้ คะหยิ่นเพิ่งจะโชยกลิ่นมันเมื่อตื่นขึ้นมาอยู่ยามนี้เอง ลมดึกมันพัด ปางพักเราอยู่ใต้ลมของต้นว่าน”

“อย่าไปเชื่อมันนักครับนายใหญ่ ไอ้นี่มันขี้โม้”

เส่ยขัดมาอย่างไม่ศรัทธา แต่สำหรับเชษฐาเขาจ้องมองดูอดีตนายบ้านหล่มช้างอย่างทึ่งๆ

“ก็น่าคิดเหมือนกันนะเส่ย คะหยิ่นมันมีอะไรดีๆ อยู่ในตัวไม่น้อยเหมือนกัน สิ่งที่พวกเราไม่รู้มันอาจรู้ก็ได้ ถึงอย่างไรเราก็เห็นจะต้องลองเชื่อมันดูแล้ว เพราะไม่มีทางเลือกอย่างอื่น ว่าแต่พวกของเส่ยไม่เคยรู้มาก่อนหรือในเรื่องนี้”

เส่ยสั่นหัว

“ผมไม่เคยได้ยินมาก่อนเลยครับ พรานใหญ่เองก็คงไม่รู้เหมือนกัน นี่ผมว่าถ้าลุงคำตื่นนั่งฟังอยู่ด้วย จ้างไอ้นี่ก็ไม่กล้าโม้”

เชษฐาหัวเราะออกมา

“ฉันรู้ว่าคะหยิ่นมันเข็ดเขี้ยวกลัวบุญคำ เพราะเคยข่มขู่มันอยู่เรื่อยๆ และถ้าสิ่งที่มันบอกมานี้เป็นความจริง ก็ต้องนับว่าโชคดีมากที่ฉันบังเอิญมาคุยกับมันเข้า ถ้าไม่ถามขึ้นมันก็คงไม่กล้าบอกหรอก เพราะกลัวจะถูกบุญคำต้อนเอา เลยทำให้พวกเราทั้งหมดเสียผลประโยชน์กันไปหมด”

ว่าแล้วเขาก็มองไปทางคะหยิ่นด้วยนัยน์ตาอันแจ่มใส บอกว่า

“ฉันเชื่อเจ้าคะหยิ่น และก็เชื่อว่าพวกเราที่ร่วมชีวิตมาด้วยกันนี่ทุกคน ล้วนมีดีไปคนละอย่างทั้งสิ้น เพียงแต่ว่าจะมีดีกันในด้านใดเท่านั้น เราทั้งหมดกำลังอับจนต่อปัญหาเรื่องน้ำกิน ถ้าเจ้าใช้ความสามารถของเจ้า แสวงหามาได้ ก็นับว่าเจ้าเป็นผู้แก้ปัญหานี้ตก ยามเมื่อคนอื่นๆ กำลังเข้าตาจน แต่ทำไมเจ้าถึงไม่บอกให้พวกเราคลายกังวลเสียแต่แรก”

“นายใหญ่ไม่ได้ถามคะหยิ่นแต่ถามบุญคำ คะหยิ่นไม่กล้าบอก แล้วอีกอย่างคะหยิ่นก็ยังไม่ได้กลิ่นว่านเสน่ห์จันทร์จนกระทั่งเดี๋ยวนี้”

“ถ้าเช่นนั้น พรุ่งนี้เราจะมุ่งหน้าไปหาน้ำก่อน เจ้าเป็นคนนำ”

เชษฐาบอกโดยเร็ว เต็มไปด้วยความหวัง

“คะหยิ่นนำไปได้ แต่เกรงว่าพรานใหญ่จะไม่เห็นด้วย ถ้าเขาไม่รู้อย่างที่คะหยิ่นรู้มาก่อน”

“ฉันจะลองหารือกับเขาดู เมื่อเขาตื่นขึ้นพรุ่งนี้...”

แล้วอดีตท่านทูตทหารบกก็สูดลมหายใจเต็มแรงเพื่อจะค้นหากลิ่น แต่เขาก็ไม่ได้กลิ่นอะไรมากไปกว่าสาบดงและไอน้ำค้าง

“ฉันไม่ได้กลิ่นอะไรเลย เจ้ายังได้กลิ่นมันอยู่หรือไม่?”

คะหยิ่นยิงฟันยิ้ม ร่อนจมูกส่ายไปมาอีกครั้ง

“กลิ่นของมันยังโชยชื่นใจอยู่ในจมูกของคะหยิ่นนี่ แต่จมูกของนายใหญ่กับคะหยิ่นไม่เหมือนกัน หะฮ่า! เสน่ห์จันทร์...”

ประโยคหลังคะหยิ่นพึมพำออกมาแผ่วเบา ตาเป็นประกายแวววาวประหลาด พร้อมกับริมฝีปากก็ปรากฏรอยยิ้มชนิดหนึ่ง

“กลิ่นของมันมีมนต์อาถรรพ์นัก กล่าวกันว่าถ้าหนุ่มสาวอยู่ใกล้ชิดกันที่ใด หากเรณูของมันขจรขจายไปถึงจะมีการเสียตัวเกิดขึ้นที่นั่น!”

เชษฐามีสีหน้าประหลาดใจ เมื่อได้ยินคำแปลจากเสียงในถ้อยคำของคะหยิ่นชนิดนั้น หัวเราะออกมาเบาๆ

“แปลกมากนี่คะหยิ่น ก็ถ้ามันเป็นความจริงอย่างว่านั่น กลิ่นมันโชยมาถึงนี่แล้ว มีหนุ่มสาวคู่ใดเสียตัวรึ? ฉันไม่เห็นมีเลย”

ถ้ามาตรแม้นว่าไชยยันต์ อนันตรัยนั่งอยู่ด้วยและได้ยินคะหยิ่นพูดเช่นนี้ อดีตนายพันตรีหนุ่มคงถึงกับสะดุ้งวาบ นี่โชคดีเขาหลับไปเสียแล้ว หลับอย่างสนิทที่สุด และ...บางทีอาจหลับด้วยมนต์สะกดของเสน่ห์จันทร์อย่างที่เจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้างว่า

คะหยิ่นสั่นหัวช้าๆ ยังยิ้มพรายอยู่เช่นนั้น

“คะหยิ่นไม่รู้ คะหยิ่นพูดตามคำที่เขาว่า”

“จำทิศทางที่กลิ่นเสน่ห์จันทร์โชยมาให้ถูกต้องแม่นยำที่สุดนะคะหยิ่น พรุ่งนี้เราจะไปหามันให้พบ เพื่อจะได้น้ำอย่างที่ว่า”

เชษฐากำชับ แล้วก่อนที่เขาจะลุกขึ้นไปนอนต่อนั่นเอง ทั้งเขา คะหยิ่น และเส่ยที่เป็นสามชีวิตอันยังตื่นอยู่ก็แว่วเสียงชนิดหนึ่งลอยลมมา เป็นเสียงที่คุ้นหูดีที่สุด

มันคือเสียงของไอ้พวกผีกองกอย!!

ประสาทอันซึมซาง่วงเหงาตื่นโชนขึ้นในทันทีนั้น ต่างชันคอหูผึ่ง

“มาอีกแล้วนาย ไอ้ผีไพร!”

เส่ยร้องออกมาเบาๆ

“เฉยไว้ ฟังมันไป”

หัวหน้าคณะเอานิ้วแตะริมฝีปาก ตาลุกโพลง ความง่วงหายเป็นปลิดทิ้ง

เสียงก๋อยๆ เหล่านั้นดังวังเวงมาเหมือนอย่างที่เคยได้ยิน ครั้งแรกมันห่างๆ ก่อน แล้วก็ถี่กระชั้นใกล้เข้ามาเป็นลำดับจากหุบที่ลึกลงไปทางด้านตะวันตก มิช้ามินานมันก็ร้องกันแซดราวกับผีนรกร้องขอส่วนบุญอยู่รอบๆ ชายเนิน

เมื่อเชษฐาวิ่งเข้ามาคว้าปืนคู่มือกับไฟฉาย ก็เป็นเวลาเดียวกับที่ดารินและมาเรียพรวดพราดลุกขึ้น ไชยยันต์นั้นตื่นขึ้นโดยมาเรียเป็นผู้เขย่าปลุก แต่รพินทร์ ไพรวัลย์ คงหลับนิ่งเป็นตายอยู่เช่นนั้น และไม่มีใครปลุกเขา

“เตรียมพร้อม! รู้สึกว่ามันจะล้อมเราแล้ว!”

หัวหน้าคณะสั่งเร็วปรื๋อ แล้วทั้งหมดก็แยกย้ายกันปลุกพวกพรานพื้นเมืองขึ้นอย่างรวดเร็ว อึดใจเดียวทุกคนก็พร้อมสรรพด้วยปืนและไฟฉายในมือ กระจายกันออกยึดตามแนวโขดหินที่กำบัง ส่องไฟฉายจ้าลงไป

แววตาสะท้อนแสงนับร้อยๆ คู่ ก็สาดพราวตอบแสงไฟขึ้นมาเต็มพืดไปหมดทั้งป่า ส่งเสียงร้องอยู่ระงมดงเย็นแสยงไปทั่วทุกขุมขน ปืนทุกกระบอกจ้องพร้อมประทับขึ้นไหล่

“อย่ายิง นอกจากมันจะไต่เนินขึ้นมา!”

เชษฐาสั่ง

“เอ ท่ามันพิกลอยู่นะนายใหญ่ พวกมันยกโขยงมาล้อมเราไว้ทุกด้านแบบนี้ ขนาดส่องไฟยังไม่หลบ”

บุญคำซึ่งซุ่มกำบังอยู่ใกล้หัวหน้าคณะกระซิบขึ้น

“มาดีมาร้ายเราก็ทายไม่ถูก แต่เราอย่าเพิ่งไปทำอะไรมันก่อนทั้งสิ้น ดูมันไป อาจมีไอ้ตัวหัวหน้าของมันมาด้วยและบางทีมันอาจอยากจะติดต่ออะไรกับเราก็ได้”

ทุกคนสงบนิ่ง ใช้แต่ไฟฉายเท่านั้นทำหน้าที่กราดสำรวจไปรอบๆ อย่างระมัดระวัง ขบวนเจ้าภูตไพรที่ยกกันมาเป็นกองทัพ มีการเคลื่อนไหวพลุกพล่านในระหว่างพวกของมันเองอยู่เบื้องล่าง แต่ก็ไม่ได้แสดงท่าว่าจะบุกรุกล้ำแดนขึ้นมาบนเนิน อันมีฝ่ายมนุษย์จ้องปืนเตรียมระเบิดกระสุนสาดลงไป เสียงร้องของมันดังประสานกันแซ่ขึ้น แล้วก็ค่อยสร่างซาเงียบหายไปเป็นระยะต่อมาก็ดังขึ้นอีก และก็ซาไปอีกสลับกันอยู่เช่นนั้น...ชนิดทายอะไรไม่ถูก

ไชยยันต์แยกเขี้ยวแกล้งร้องล้อเลียนเสียงของมันลั่นลงไป แล้วก็ตะโกนเอ็ดว่า

“ว่ายังไงโว้ย ไอ้พวกห่าดง มาดีหรือมาร้าย มีอะไรมาเจรจาก็ส่งตัวแทนของพวกเอ็งขึ้นมา อย่าเสือกยกพหลพลพยุหเสนามาล้อมอยู่อย่างนี้!”

ขาดเสียงของเขา พวกมันก็ประดังส่งเสียงอื้ออึงขึ้นอีก ทับทิมนับร้อยๆ คู่เหล่านั้นเคลื่อนไหวเปลี่ยนที่สลับกันอยู่ไปมา และดูเหมือนจะทวีเพิ่มจำนวนนับไม่ถ้วน บัดนี้ประหนึ่งว่าป่าใหญ่ทั้งป่า จะเต็มไปด้วยพวกมันนับหมื่นนับพัน ออแน่นกันเข้ามา แต่ก็คงยังรักษาระดับอยู่เหมือนเดิมโดยไม่มีตัวใดรุกล้ำกล้ำแดน

“ถ้าหากมันบุกขึ้นมาพร้อมกันหมด เรายิงไม่ทันแน่นายใหญ่”

จันระเบิดความกระสับกระส่ายขึ้น แต่เชษฐายังนิ่ง เขาจับตามองไอ้ผีไพรอย่างพินิจใคร่ครวญ แต่ก็อ่านอะไรมันไม่ออก

“ลองยิงไล่ดูไหม สักตูม”

ไชยยันต์ร้องถามมาทางสหาย ก็ได้รับคำปรามอย่างเด็ดขาด

“อย่า! สงบใจดูท่าทีมันให้ถึงที่สุด มันอาจไม่คิดที่จะมาเล่นงานเราก็ได้ ถ้าไม่งั้นก็น่าจะบุกขึ้นมาแล้ว”

“ปลุกพรานใหญ่ขึ้นไหม นาย!”

เกิดว่า

“ไม่ต้อง!”

ดารินร้องห้ามมาโดยเรว กดไหล่ผู้กำลังจะขยับลุกขึ้นไว้

“ถึงปลุกขึ้นมาตอนนี้เขาก็ช่วยอะไรเราไม่ได้หรอก”

แต่วินาทีที่กระดิกผ่านไปยามนี้ มันเป็นความร้อนรุ่มกระสับกระส่ายของทุกชีวิตฝ่ายมนุษย์ ซึ่งเตรียมระวังอยู่ในที่มั่น เหตุการณ์มันไม่ผิดอะไรกับที่เคยถูกโขลงไอ้แหว่งช้างร้ายเข้าล้อมไว้ในครั้งนั้น ซึ่งทุกคนจำได้อย่างดี

มันจะเป็นดุษณีภาพเพื่อทอดเวลาสำหรับทรมานประสาทอยู่ชั่วขณะ ก่อนหน้าที่สงครามใหญ่จะระเบิดขึ้น ระหว่างมนุษย์กับดิรัจฉานเจ้าของป่า

สำหรับกองทัพของพวกผีกองกอยเท่าที่เห็นอยู่นี่ทายไม่ถูกเอาจริงๆ ว่ามันจะมาไม้ไหนกันแน่ อย่างไรก็ตามฝ่ายมนุษย์ก็ยังมีความคิดที่จะเข้าข้างโชคชะตาของตนเองว่า...มันไม่น่าจะมาร้าย เพราะอย่างน้อยที่สุด ต่างก็เคยได้รับสัญญาณมิตรจากเจ้ากองกอยตัวหนึ่งมาก่อนแล้ว และดูเหมือนจะเป็นตัวหัวหน้าใหญ่ของพวกมันเสียด้วย ถึงจะไม่แสดงออกไปด้านมิตรอันชัดแจ้งนัก มันก็ยังส่อไปในทางช่วยเหลือเกื้อกูล เมื่อชีวิตหนึ่งของคณะพรรคตกอยู่ในภาวะคับขันขีดสุด ผีกองกอยหัวหน้าตัวนั้น เคยเข้ามาดูดพิษตะขาบออกจากบาดแผลของไชยยันต์ และนำพรานใหญ่ไปให้พบกับ 'ตัวยา' สำหรับนำมาแก้ไข มิหนำซ้ำ...**ท่าทีของมันยังแสดงว่าสามารถเข้าใจในคำพูดและความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์ แม้ว่ามันจะพูดภาษามนุษย์ไม่ได้ก็ตาม**

ณ บัดนี้ มันแห่กันมาเต็มดง แวดล้อมคณะพรรคอยู่ทั่วไป จะมาด้วยจุดประสงค์หมายตะลุมบอนฉีกเนื้อสูบเลือดกินอย่างอาหารของมัน เหมือนเช่นที่มันเคยทำกับสัตว์อื่นๆ

หรือว่ามาในความหมายใด?

และไม่มีครั้งใดที่คณะผจญภัยจะแลเห็นมันรวมกลุ่มห้อมล้อมเข้ามามากมายถึงเพียงนี้ ซ้ำยังปรากฏสำแดงตนให้เห็นอย่างเปิดเผยไม่ครั่นคร้ามขามระย่อต่ออำนาจปืน

"พับผ่าเถอะ ไอ้ตัวหัวหน้าของมันอยู่ที่ไหนนะ มันน่าจะโผล่ออกมาให้เราเห็น!"

ไชยยันต์คร่างออกมา

ทันทีที่ขาดเสียงของอดีตนายพันตรีหนุ่ม เงาของเจ้าภูตไพรตัวหนึ่งก็ปรากฏขึ้นที่หมู่ก้อนหิน ในระหว่างซุ้มไม้เตี้ยเบื้องล่างค่อยๆ ไต่ทางอันสูงชันนั้น ขึ้นมาอย่างแช่มช้า ไฟฉายทุกดวงก็สาดจับไปรวมกลุ่มอยู่ที่มันเป็นดวงเดียว

"ใช่แล้ว ไอ้กองกอยตัวนั้นเอง ตัวที่ดูดพิษให้นายทหาร!"

บุญคำกับส่างปาจำได้ ร้องขึ้นพร้อมกันอย่างตื่นเต้น

"อย่ายิง ดูเหมือนมันกำลังจะไต่ขึ้นมาหาเรา ปล่อยให้มันขึ้นมา!"

หัวหน้าคณะสั่งเร็วปรื๋อ

จ่าฝูงของสัตว์ประหลาดค่อยๆ คืบไต่ขึ้นมาในลักษณะอันแช่มช้าเช่นเดิม มีมันตัวเดียวเท่านั้นที่แยกจากฝูงทั้งหมดล้ำหน้าโดดเด่นมุ่งตรงขึ้นมา ซึ่งอาการเช่นนั้น ย่อมเท่ากับเป็นสัญญาณเตือนให้มนุษย์ซึ่งระวังตนอยู่เข้าใจในด้านดีมากกว่าด้านร้าย ระหว่างที่ต่างจ้องตาไม่กะพริบในการเคลื่อนไหวใกล้ขึ้นมาของมัน พร้อมทั้งไม่อาจทำนายอะไรถูกนั่นเอง เหตุการณ์อันเปลี่ยนแปลงกะทันหันชนิดหนึ่งก็แทรกเข้ามา

มีกระแสลมแรงพัดกรรโชกวูบหนึ่งมาจากยอดเขาด้านเหนือ พร้อมกับเสียงเหมือนใครเอาพัดขนาดใหญ่มากระพือโบกลม มันดังวูบวาบ แว่วมาแต่ไกล

ไอ้กองกอยชะงักกึกอยู่กับที่ ในขณะเดียวกันกับเสียงร้องแซดรับกันต่อๆ ของพวกมันที่แวดล้อมอยู่ดงเบื้องล่าง เป็นสำเนียงแห่งการตื่นตระหนกอลหม่าน แล้วป่าก็ลั่นคึกด้วยการเคลื่อนไหวอย่างชุลมุน

ชั่วพริบตาเท่านั้น ดวงทับทิมนับพันที่สะท้อนแวววตอบแสงไฟมา ก็อันตรธานหายไปหมดสิ้น รวมทั้งเจ้าตัวหัวหน้า ซึ่งในขณะนั้นไต่ขึ้นมาได้ครึ่งทาง ทุกคนก็เห็นมันกระโดดแวบลงไปที่ป่าชายเนิน แล้วก็กลืนตัวเองหายในความมืดอันลี้ลับ ประหนึ่งว่าจะละลายเป็นอากาศธาตุฉะนั้น

สัญญาณภัยอันจู่โจมชนิดใหม่ ก็เตือนเข้าสู่ประสาทของกลุ่มมนุษย์ **โดยไม่ต้องนัดแนะกันเลย ปืนทุกกระบอกที่จ้องลำกล้องไปยังเบื้องล่าง บัดนี้เงยขึ้นสู่อากาศเบื้องบนพร้อมกับไฟฉาย**

"มันละ ไอ้ยมทูตตัวนั้น!" เสียงไชยยันต์ร้องขึ้น

"ดับไฟก่อน ล่อมันให้เข้ามาใกล้ที่สุด!"

เชษฐาสั่งการ

ทั้งหมดเคลื่อนที่อย่างสับสนแข่งกับเวลา เพื่อรับมือมฤตยูที่จะมาจากเบื้องบนศีรษะ ต่างลืมพวกผีกองกอยไปชั่วขณะ นอกจากเหตุฉุกเฉินเฉพาะหน้าซึ่งสัญชาตญาณ บอกให้ทราบชัดว่า...มันร้ายกาจเหนือกว่าภัยทุกชนิดเพียงใด

แล้วเจ้าสิ่งนี้แหละ ที่ทั้งคณะเตรียมระวังกันอยู่ทุกขณะจิต นับตั้งแต่ตะวันตกดินมาแล้ว เชษฐากับบุญคำปราดเข้ามายืนระวังเตรียมพร้อมอยู่ข้างๆ ร่างของพรานใหญ่ซึ่งนอนหลับสลบไสลอยู่ ไม่สามารถจะช่วยเหลือตนเองใดๆ ได้ทั้งสิ้น

มาเรีย ดาริน และไชยยันต์ยึดแนวกำแพงหินธรรมชาติคนละด้าน ในตำแหน่งที่สามารถจะยิงคุ้มกันให้กันและกันได้ สุดแต่ว่าไอ้ค้างคาวผีจะพุ่งเข้าโจมตีทางด้านใด ส่วนพรานพื้นเมืองที่เหลือก็กระจายกันอยู่ตามจุดต่างๆ รอบด้าน ทุกคนฉลาดพอที่จะเลือกหาที่หลบกำบังอันปลอดภัยของตนเอง โดยไม่จำเป็นต้องเตือนกัน

เสียงปีกกระพือตัดอากาศ ดังมาจากยอดเขาสูงเหนือขึ้นไป ในความเงียบสงัดเช่นนี้สามารถได้ยินอย่างถนัดแล้วก็ใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็ว วนไปรอบๆ ยอดไม้สูงในรัศมีห่างเหมือนจะฉวัดเฉวียนบินวนล้อมรอบบริเวณ ที่ฝ่ายมนุษย์ตั้งแค้มป์พักอยู่ในขณะนี้ ต่างกระชับปืนและไฟฉายมั่น คอยจับสังเกตเสียงรอให้แน่ใจที่สุดว่า เมื่อสาดไฟขึ้นไป ต้องอยู่ในระยะที่จะเห็นสังเกตจากเสียงบินของมัน คล่องแคล่วว่องไวไปปานลมกรด นั่นคือลักษณะตามธรรมชาติของค้างคาว ซึ่งเป็นสัตว์ปีกที่บินโฉบได้เร็วเหนือกว่านกทุกชนิด และเมื่อเทียบอัตราส่วนอันใหญ่โตของมันในขณะนี้ เชษฐาก็พอจะคำนวณได้ด้วยความหนักใจยิ่งว่า...อัตราเคลื่อนที่ในอากาศของมัน จะต้องไม่น้อยไปกว่า 80 กิโลเมตรต่อชั่วโมง

"ระวังตัวให้มากที่สุด! มันบินเร็วราวกับลมสลาตันทีเดียว!"

เขาตะโกนเตือนพรรคพวกขึ้นอย่างร้อนใจ

"เก่งจริงมึงโฉบลงมา ขอให้เห็นตัวหน่อยเถอะวะ!"

เสียงไชยยันต์กัดฟันสบถอย่างหมายมั่น หนีบพานท้าย .600 ไนโตรฯ ไว้ใต้ซอกแขนแน่นกระชับ ดารินกับมาเรียก็ปลดเซฟปืนลูกซองประทับลำไฟฉายเข้ากับกระโจมมือเตรียมที่จะกดสวิตช์ส่องจ้าขึ้นไป

วูบหนึ่ง รู้สึกคล้ายๆ ว่ามันจะโฉบอยู่เหนือยอดไม้บนศีรษะ อีกวูบต่อมาเสียงปีกก็ตัดอากาศดังห่างออกไป ครั้นแล้วก็ถลาใกล้เข้ามาอีก สลับกันอยู่เช่นนั้นด้วยปีกอันทรงพลังมหาศาล อาการของมันชนิดนั้น ฝ่ายมนุษย์ไม่สามารถมองเห็นได้ถนัด เพราะบริเวณอันจำกัดที่มีก้อนหินงอกอยู่รอบด้าน แทนฝาผนังทั้งสี่ทิศรวมทั้งยอดไม้ใหญ่ที่ปกคลุมอยู่เบื้องบน ส่วนเจ้ามฤตยูผู้สูบเลือดเป็นภักษาหารก็ไม่สะดวกที่จะโฉบถลาลงมาหาเหยื่อ ซึ่งแน่ละคงโชยกลิ่นหอมหวนชวนใจมันอยู่เบื้องล่างทั้ง 11 ชีวิต

มันบินภายในรัศมีวงกลมระยะห่างออกไปก่อน ประหนึ่งจะแสวงหาลู่ทางลาดเลา แล้วก็วนใกล้เข้ามาเป็นลำดับจนได้กลิ่นสางจากลมปีกที่กระพืออยู่เหนือยอดไม้สูง ท่ามกลางแสงจันทร์อ่อนๆ ที่ส่องลอดกิ่งใบลงมา **ทั้งหมดสะกดกลั้นลมหายใจ เพื่อรอวินาทีที่สำคัญที่สุด...วินาทีที่เงาของมันจะโผล่ออกมาให้เห็นได้ถนัด**

บัดนั้นเอง ยอดรังใหญ่ทางขวามือของที่พัก ก็ถูกพุ่งเข้าโฉบเหมือนจะเป็นการชิมลางกำราบขวัญศัตรูเสียงครืนสนั่นหักกระจายราวกับขวานยักษ์จาม กิ่งไม้อันสูงชะเงื้อมแหงนคอตั้งสั่นไหวโยกคลอนไปหมด

พริบตาเดียวกัน โดยไม่ต้องอาศัยไฟฉายเลย เรมิงตันในมือของมาเรียก็ระเบิดขึ้นเป็นปฐมฤกษ์ ถี่ยิบเป็นปืนกลด้วยการยิงอันรวดเร็วของหล่อน ประสานกันขึ้นกับเอฟเอนของดารินและปืนนานาชนิดจากคนอื่นๆ ที่คอยโอกาสอยู่แล้ว

เงามหึมาที่แถพ้นแนวยอดไม้ออกมานั้น แฉลบวูบวาบอย่างสะท้านสะเทือนเบนวกกลับ แล้วเชิดตัวทะยานขึ้นสูง และเห็นส่วนท้องอย่างถนัดชั่วพริบตาหนึ่งในแสงจันทร์ มาเรียกระโจนออกจากที่กำบัง กวดออกมากลางลานที่พักซัดออกไปตูมสุดท้ายที่บรรจุอยู่ในตัวปืน จังหวะนี้เองไชยยันต์ก็เหนี่ยวไกไรเฟิลของเขาออกไปบ้าง เป็นนัดแรกสำหรับเขาเพราะเพิ่งจะมองเห็น

มันหายวับไปกับคลองจักษุ ได้ยินแต่เสียงบินที่พึ่บพั่บวนไปอีกด้านหนึ่ง แล้วไฟฉายหลายกระบอกก็สาดจ้าขึ้นไปพาดลำกันอยู่ไปมา ราวกับไฟฉายส่องค้นหาเครื่องบิน

แล้วมันก็ปรี่ดิ่งเข้ามาอีก คราวนี้จากแนวโปร่งของยอดไม้ทางด้านใต้ ที่เป็นแนวขนานกับหุบลึก ดาริน มาเรีย เชษฐา และไชยยันต์หันขวับไปทางทิศทางนั้น แต่ก็มองไม่เห็นเพราะกำแพงหินบังเสีย คงได้ยินแต่เสียงโวยวายอื้ออึงของพวกพรานพื้นเมือง 4 – 5 คนที่อยู่ทางด้านนั้น แล้วก็มีเสียงไรเฟิลระเบิดกึกก้องไม่เป็นส่ำ ดูเหมือนแต่ละคนทางด้านนั้นจะยิงสวนส่งเดชเข้าไปได้คนละนัดเท่านั้น โดยเป้าหมายที่เห็นเป็นเงามืด พุ่งเข้าใส่ในอัตราความเร็วจนดูไม่ทัน

ลมปีกอันฉุกกึกปลิววาบ ผ่านหัวทุกคนไปจนผงะ ผ้ากั้นหลังคากันน้ำค้างซึ่งมีรพินทร์นอนหลับไม่รู้นอนคู้ไม่เห็นอยู่ในขณะนี้ ปลิวกระจายว่อน เดชะบุญเหลือเกินระดับของโขดหินอันเป็นกำแพงกั้นอยู่จำกัดระยะไม่ให้มันบินเรียดต่ำลงมากกว่านั้นได้ และกลุ่มมนุษย์ก็อยู่ต่ำลงไปในกลุ่มวงล้อมของกำแพงธรรมชาตินั้น มันจึงเลยพ้นหัว

มาเรียล้มลงไปนอนตะแคง กัดฟันยัดกระสุนเข้าปืนของหล่อนอย่างรวดเร็ว ส่วนดารินเพิ่งจะเงยศีรษะขึ้นมาจากซอกหินที่ผวาเข้าหลบ ก้มลงเก็บปืนที่ตกอยู่ ขณะนั้นเองเชษฐาก็กระหน่ำ .458 แม็กนั่มของเขาขึ้นไปยังยอดรังต้นเดิม เพราะเงาของมันผงาดร่าตีวงอยู่ทางด้านนั้น

ผลก็คือ กิ่งรังอันขนาดหน้าแข้งหักพับ ขาดสะบั้นหล่นครืนลงไปยังหุบเหวเบื้องล่าง

ระหว่างนี้ใครต่อใครตะโกนกันเอ็ดอึงร้องบอกกันเช่นไร ฟังไม่ได้ศัพท์เสียแล้ว มันสับสนชุลมุนไปหมด ไชยยันต์หักลำกล้องไรเฟิลของเขา ตาลีตาเหลือกยัดชุดใหม่เข้าไปแทน แบบของปืน...ทำให้เขาเชื่องช้ากว่าทุกคน กว่าจะมองขึ้นไปพรรคพวกก็ซัลโวกันแซ่สนั่นจนแก้วหูแทบแตก **เสียงลูกซองดังได้ถี่กระชั้นกว่าปืนอื่นๆ ทุกชนิด แต่มันจะถูกเป้าหมายบ้างหรือไม่ ก็สุดที่ใครจะคาดคะเนได้ เพราะนาทีนั้นเป็นนาทีนรกในความรู้สึกของทุกคน**

มาเรียกับเชษฐาไม่ยอมเสียเวลาใช้ไฟฉายอีกแล้ว แต่ใช้วิธียิงสุ่มในทันทีที่เหลือบเห็นเงา และได้ยินเสียงปีกบิน การยิงของทุกคนยามนี้จึงเป็นการยิงแบบกราดส่งเดช เพื่อสกัดกั้นมากกว่าที่จะกำหนดเป้าชัดลงไป เพราะไม่มีโอกาสจะทำได้เลย

อีกสองช่วงอึดใจเต็มๆ ที่มันฉวัดเฉวียนเข้าโจมตีอย่างดุร้ายห้าวหาญ และได้รับการระดมยิงสกัดกั้นอย่างเหนียวแน่นหนักหน่วงที่สุด จากปืนชนิดต่างๆ ถึง 10 กระบอก ไม่ผิดอะไรกับปืนต่อสู้อากาศยานภาคพื้นดิน ซึ่งสาดประดังขึ้นไปยังเครื่องบินขับไล่ ยอดและกิ่งไม้รอบด้านถูกมันบินชนขาดกระจัดกระจายอย่างน่ากลัว มนุษย์เป็นฝ่ายเสียเปรียบ ในข้อที่ว่าความมืดของราตรีเสมือนม่านอำพรางตาไว้ ทำให้ไม่สามารถมองเห็นเป้าหมายซึ่งเคลื่อนที่บนอากาศอย่างรวดเร็วนั้นได้ การเกะกะของกิ่งไม้ที่ปกคลุมอยู่ทั่วไป ก็เป็นอุปสรรคสำคัญอีกอย่างหนึ่ง

ต่อมา ก็ได้ยินเสียงมันบินทะยานขึ้นสูง แล้วก็ผละจากไปทางยอดเขาด้านตะวันออกห่างออกไปเป็นลำดับอย่างรวดเร็วเหมือนจะยอมล่าทัพ ภายหลังจากโจมตีปราศจากผล ขณะที่ทุกคนวิ่งเข้ามารวมกลุ่มอยู่กลางลาน สดับฟังเสียงบินผละไปของมัน ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงร้องกรีดแหลมยาวแว่วมาในคลื่นอากาศ กระแสเสียงนั้นฟังประหลาดล้ำ มันคล้ายๆ จะเป็นเสียงของผู้หญิงที่แผดร้องออกมาอย่างดุร้ายเกรี้ยวกราด ระคนผิดหวัง หรือมิฉะนั้นก็เสียงของผีเปรตฉะนั้น

ต่างพากันขนลุกขึ้นทั้งกาย ด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก สำเนียงโหยหวนนั้น มันฟังเย็นยะเยือกไปทั่วทุกระบบประสาท

“เสียงของมัน! เสียงร้องไอ้ค้างคาวนรกนั่น!”

บุญคำร้องแหบๆ

“ช่วยกันฟังให้ดี มันน่าจะถูกลูกปืนของพวกเราเข้าไปบ้าง และอาจบินไปตกที่ใดที่หนึ่ง ไม่ห่างออกไปนัก ถ้าร่วงก็จะต้องได้ยินถนัดทีเดียว เพราะตัวมันใหญ่มาก”

เชษฐาบอกกับทุกคน

ต่างสกัดกั้นลมหายใจ และช่วยกันเงี่ยหูจับฟังสำเนียงใดๆ ที่จะเกิดขึ้นต่อไป เสียงปีกกระพืออากาศไกลออกไปทุกทีแล้ว ในที่สุดมันก็เงียบหายไปกับความมืด โดยไม่มีสรรพสำเนียงใดๆ เกิดขึ้นอีก

“โอ ก็อด! มันไปแล้ว ไปเหมือนกับเครื่องบินเจ็ท ไม่มีอะไรจะแสดงให้เห็นเลยว่ามันได้รับบาดเจ็บ”

มาเรีย ฮอฟมันคร่างออกมา สะบัดแขนอย่างขัดใจเดือดแค้น ทุกคนเต็มไปด้วยความผิดหวัง

“ไม่น่าจะเป็นไปได้เลยว่า ลูกปืนของพวกเราไม่ถูกมันสักนัด” ไชยยันต์สบถสาบานลั่น

“ก็ไม่แน่นัก อาจถูกไปบ้าง อย่างน้อยก็ลูกปรายจากลูกซอง แต่ไม่ฉกรรจ์จนถึงกับจะสอยมันลงมาได้ ถึงอย่างไรก็ต้องถือว่า มันแพ้เราในการต่อสู้ครั้งนี้ เพราะเป็นฝ่ายเปิดอ้าวไป”

เชษฐากล่าวเหมือนจะปลอบใจทุกคน แล้วหันไปสอบถามสำรวจดูว่า ใครได้รับอันตรายบาดเจ็บเช่นไรบ้าง แล้วก็พอใจเมื่อทุกคนปลอดภัย

“เมื่อไหร่มันจะมาเล่นงานเราอีกนี่”

ดารินเปรยขึ้น

“นั่นไม่เป็นปัญหา มาเมื่อไหร่ก็ยิงกันเมื่อนั้น อย่างน้อยที่สุด สำหรับคืนนี้เชื่อว่าคงไม่กล้าหวนมาเล่นงานเราซ้ำอีกแน่ๆ หรือยังไงบุญคำ?”

ประโยคหลัง หัวหน้าคณะหันไปหยั่งเสียงตาพรานเฒ่า

“บุญคำก็ว่าอย่างนั้นเหมือนกัน แต่เสียงร้องของมันตะกี้ฟังพิกลอยู่นะนายใหญ่...”

พูดแล้ว แกก็เอามือลูบแขน ที่กำลังขนลุกเกรียวอยู่นั้น

“ทำไม?”

“หูบุญคำจะอุปาทานไปเองหรือเปล่าก็ไม่รู้ มันร้องเหมือนคน เหมือนผู้หญิง บางที ฟังเหมือนเปรตนังวันทอง”

“อ้อ! บุญคำได้ยินเสียงเปรตนังวันทองร้องแล้วรึ?”

ดารินถาม

“เคย นายหญิง ยี่เกมันเคยมาเล่นที่หนองน้ำแห้ง ตอนนังวันทองห้ามทัพ เปรตนังวันทองร้องดังยังงี้แหละ เสียงกรี๊ด....”

คณะนายจ้างอดยิ้มออกมาไม่ได้ มีความรู้สึกว่า คำพูดของตาเฒ่าบุญคำมีความหมายให้คิดอยู่เหมือนกัน แม้แกจะเปรียบเทียบไปตามประสาของแก

“มันจะร้องเป็นเสียงยังไงก็ช่างมันเถอะ ปืนของเราร้องได้ดังกว่า คราวนี้มันโชคดี รอดไปได้อีก ช่างหัวมัน คราวหน้ายังมี เสียดายเหลือเกินที่ไม่ได้เป้าหมายถนัดๆ เลย ไม่มีอะไรจะต้องวิตก สำหรับไอ้ค้างคาวผีตัวนี้ ตราบใดที่พวกเรารู้ตัวรวมกลุ่มกันอยู่ มันจะไม่มีวันทำอะไรเลย และมันก็ไม่มีทางจะมาได้เงียบๆ เสียงบินของมันดังมาก เตือนให้เรารู้ล่วงหน้าได้เสมอ”

อย่างชาชินและเห็นเป็นเรื่องธรรมดาเสียแล้ว กับเหตุการณ์ตื่นเต้นฉุกเฉินที่เกิดขึ้น ไม่มีการวิตกวิจารณ์อะไรกันมากเมื่อแน่ใจว่าวันอันตรายเฉพาะหน้าผ่านพ้นไปแล้ว ต่างก็นอนต่อ ทิ้งภาระเฝ้าไว้ให้แก่ผู้ได้รับยาม

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยังคงหลับสนิท ไม่ขยับเขยื้อนกายอยู่ตามเดิม แม้ว่าเมื่อหยกๆ ที่ผ่านมานี้เอง บริเวณแค้มป์รอบตัวของเขาจะเต็มไปด้วยความสับสนอลหม่าน และเสียงปืนที่แผดระรัวกึกก้องราวกับเกิดสงคราม

ทุกคนอดไม่ได้ที่จะคิดเสียดายที่จอมพรานถูกดารินสะกดด้วยยา ให้ลืมโลกแวดล้อมรอบตัวไปเสียชั่วขณะ ถ้ารพินทร์อยู่ร่วมเหตุการณ์ด้วย เขาน่าที่จะตัดสินใจทำอะไรสักอย่างหนึ่งได้เกี่ยวกับเจ้ายมทูตตัวนั้นในหนทางที่มีสมรรถภาพกว่า การเผชิญกันเองตามลำพัง มันอาจจริงตามที่เกิดได้พูดได้ **นั่นคือเมื่อ ‘จ้าวไพร’ หลับไม่รู้สึกตัวไปเสียเพียงคนเดียว คณะทุกคนก็เหมือนอยู่กันอย่างโดดเดี่ยวตามลำพัง**

สิ่งที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่งก็คือ พวกผีกองกอยเหล่านั้น มีความเกรงกลัวต่อเจ้าค้างคาวผีไม่ผิดอะไรเช่นหนูกลัวแมว พวกมันพากันแสดงความหวาดหวั่นพรั่นพรึง และเร้นกายหนีหายไปโดยเร็ว เมื่อแว่วถึงการมาของค้างคาวใหญ่ตัวนั้น จะว่ามันเกรงการตกเป็นเหยื่อก็ใช่ที่ เพราะเท่าที่เห็น ไอ้ยมทูตเจ้าแห่งราตรีกาล มิได้แสดงท่าว่าจะเป็นอันตรายใดๆ กับพวกกอยกอยเลย ไม่มีวี่แววว่ามันจะจับไอ้พวกนั้นกินเป็นเหยื่อหรือสนใจอะไรด้วย ประการหนึ่ง สัตว์พิสดารประเภทนี้ก็เป็นสัตว์ไม่มีเลือด ตรงข้ามเป็นสัตว์ที่แสวงหาเลือดและเนื้อสดกินเป็นอาหารเช่นกัน

มันน่าจะมีอะไรผูกพันกันอยู่อย่างลี้ลับ!

ภายหลังจากนั้น ทุกสิ่งทุกอย่าง ก็ผ่านไปอย่างสงบจนกระทั่งแสงแรกของปัจจุบันปรากฏรัศมีเยี่ยมเยือนเข้ามา

รพินทร์ ไพรวัลย์ รู้สึกตัวขึ้นเป็นคนสุดท้าย โดยการเขย่าปลุกของเชษฐาและไชยยันต์ ทุกคนเห็นเขางัวเงียอยู่เพียงชั่วขณะเดียว ก็คล่องแคล่วประเปรียวดีเหมือนเดิม

เมื่อได้รับทราบข่าวเหตุการณ์เมื่อคืน จอมพรานก็มองไปทางแพทย์ประจำคณะ

“ผมเสียท่าคุณหญิงเสียแล้ว ไม่น่าจะมอมผมด้วยยานอนหลับเลย!”

“น้อยทำถูกแล้ว คุณควรจะนอนพักให้มากที่สุด ในเมื่อคืนที่แล้วมา เพื่อจะได้เป็นปกติในเช้าวันนี้ แต่พวกเราก็ยอมรับว่าเสียดาย ที่เมื่อคืนคุณต้องหลับไปเสีย ไม่ได้ร่วมเหตุการณ์กับเราด้วย”

เชษฐาว่า

“ความจริงผมไม่ได้เป็นอะไรมาก จนถึงกับต้องใช้ยานอนหลับสะกดผมเลย”

พรานใหญ่บ่น อาการของเขาเต็มไปด้วยความเสียดาย

“คุณไม่รู้อาการของตัวคุณเอง ดีไปกว่าหมอหรอก...”

ดารินพูดเรียบๆ

“และถึงแม้จะไม่ให้หลับสนิทไปเสีย คุณก็ไม่มีทางจะทำอะไรได้ อย่างดีก็งงเงอะงะเป็นไก่ตาแตก ยิ่งผสมกับความอวดดี ก็จะยิ่งเป็นภาระให้พวกเราเสียเปล่าๆ เพราะจะต้องคอยพะวงคุ้มกันให้ สู้ให้นอนนิ่งๆ เสียยังดีกว่า ป้องกันได้ง่ายหน่อย”

“ก็อาจจะจริง...”

เขายอมรับ ยกมือขึ้นกุมต้นคอตำแหน่งที่ถูกจับฟาดกับแง่หิน แล้วแหงนขึ้นดัด

“แต่คราวหลัง ถ้าต้องการให้ผมหลับเป็นตายไปละก็กรุณาบอกให้รู้ล่วงหน้าด้วย อย่างน้อย ก่อนจะหลับ ผมจะได้มีโอกาสสั่งเสียหรือเตือนอะไรไว้ให้ทราบบ้าง เกี่ยวกับความปลอดภัยของพวกเราทุกคน”

“รู้สึกเป็นยังไงบ้าง ตื่นขึ้นมาตอนนี้?”

จอมพราน กระโดดลุกขึ้นยืน

“ดีกว่าเมื่อวานนี้มากครับ คุณหญิง ขอบคุณมากที่ใช้เหตุผลในทางแพทย์ช่วยผม การได้นอนหลับสนิทมาตลอดคืน ช่วยให้ผมสร่างงงและพอมีกำลังขึ้นแล้ว”

“พวกเราทั้งหมดทำได้ก็แต่เพียงขับไล่มันไปเท่านั้น ไม่สามารถที่จะเอามันลงได้”

ไชยยันต์บอก ภายหลังจากให้พรานใหญ่รู้รายละเอียดในการปะทะกับค้างคาวผีเมื่อคืน รพินทร์หันไปสอบถามกับคนของเขาอยู่สองสามคำก็บอกว่า

“ก็ดีที่สุดแล้วครับ ที่เราไล่มันไปได้ ก่อนที่มันจะทำอันตรายอะไรพวกเรา ถึงจะยังไม่ได้ตัว ก็ช่างมันเถอะ มันเป็นสัตว์ปีก บินได้ว่องไว และเหตุการณ์ต่อสู้ ก็เป็นเวลากลางคืนทำให้เราเห็นไม่ถนัด มันได้เปรียบเรา แต่ในที่สุดมันก็ต้องเปิดอ้าวไป อย่างอื่นผมไม่เป็นห่วง ห่วงแต่ตัวมันจะเข็ด ไม่กล้ามาเล่นงานเราอีกเท่านั้น แล้วโอกาสที่เราจะได้ตัวมันก็จะหมดไป แต่ถ้ายังกล้ามารังควานอยู่อีกละก็ ไม่ช้าก็เร็ว มันต้องเสร็จแน่”

ระหว่างกินอาหารเช้ากันอย่างรีบเร่ง เพื่อการออกเดินทาง เชษฐานำเอาปัญหาเรื่องน้ำขึ้นมาหารือ รพินทร์เองก็ยังไม่มีความคิดเหมือนกันว่า เขาจะเริ่มต้นการแสวงหาน้ำโดยวิธีใด แล้วก็

มีสีหน้าตื่นประหลาดใจ เมื่อหัวหน้าคณะเล่าให้ฟังถึงข้อสนทนาระหว่างเขากับคะหยิ่น ในเมื่อคืนที่ผ่านมา

รพินทร์ก็พยักหน้าเรียกคะหยิ่นเข้ามา ส่งภาษาถามในทันทีนั้นครู่หนึ่ง เขาก็หันไปทางเชษฐา

“ผมเองก็ไม่ทราบมาก่อนเหมือนกัน ในเรื่องนี้ แต่คะหยิ่นยืนยันแน่นอนว่า ว่านเสน่ห์จันทร์ขึ้นที่ไหน ที่นั่นจะต้องมีน้ำบริสุทธิ์ให้ดื่มกินได้”

“แล้วคุณคิดยังไง?”

“ก็เห็นจะไม่มีทางเลือกอย่างอื่นหรอกครับ สำหรับในขณะนี้ นอกจากเสี่ยงทดลองดูตามคำบอกเล่าของมัน มันบอกว่าจากกลิ่นที่โชยมากระทบจมูกมันเมื่อคืนนี้ เสน่ห์จันทร์ควรจะขึ้นอยู่ทางด้านเหนือ และไม่ห่างไกลออกไปนัก”

“เอ็งฝันไปหรือเปล่าวะ คะหยิ่น?”

บุญคำถามโพล่งขึ้นมา จ้องตาเขม็ง

“ข้าไม่ได้ฝัน ข้าได้กลิ่นจริงๆ”

“ก็ถ้าตามเอ็งไป แล้วไม่พบน้ำล่ะ?”

ตาพรานเฒ่าชี้หน้าคาดคั้นขึงขัง

“ไม่พบวันนี้ ก็ต้องพบพรุ่งนี้ ไม่พรุ่งนี้ ก็มะรืน”

“พิโธ่ ไอ้ชิบหาย ใช่ซิ ถ้าไม่มะรืน ก็มะเรื่อง ไม่มะเรื่องก็วันต่อไปอีก แล้วพวกเราก็คงอดตายกันหมดเสียก่อน เสือกพูดออกมาได้ เดี๋ยวพัด...”

“อดน้ำ ตาเฒ่าไม่ได้ตายคนเดียว คะหยิ่นตายด้วย”

คะหยิ่นพูดหน้าตาเฉย มาเรียฉุดแขนบุญคำ ดึงให้นั่งลงตามเดิม พูดเป็นภาษาพม่ากับแกยิ้มๆ ว่า

“คนแก่อย่าเอาแต่ข่มขู่ พรานใหญ่และพวกเราส่วนมากทุกคนก็เห็นอยู่แล้วว่า ไม่มีทางเลือกอย่างอื่น นอกจากลองเชื่อตามที่คะหยิ่นขันอาสา เพราะเราไม่มีทางอะไรดีไปกว่านี้ หรือบุญคำมีความคิดอะไรที่ดีกว่า?”

“บุญคำจนปัญญาในเรื่องนี้ แต่อยากจะให้ตรองให้ดี น้ำเราไม่มีเหลืออยู่อีกเลยแม้แต่หยดเดียว ระยะทางที่จะเดินต่อไปนี้ อย่างมากอีกไม่เกิน 3 – 4 ชั่วโมง ถ้าไม่พบน้ำเราก็เสร็จ พวกเจ้านายนั่นแหละ จะเดินกันไม่รอดก่อนพวกบุญคำ”

“ถ้าเราไม่ยอมทำตามคะหยิ่น เราจะทำอย่างไร?”

ดารินตั้งกระทู้มาอีกคน บุญคำนิ่งอย่างจำนน

“เอาละ คะหยิ่น...”

ในที่สุด พรานใหญ่ก็ตัดสินใจ ก้มลงเหวี่ยงเป้หลังขึ้นสะพายไหล่ พยักหน้าให้

“เราจะเริ่มต้นวันนี้ ด้วยการหาน้ำก่อนเป็นอันดับแรก เจ้าเป็นผู้นำทาง และขอให้รู้ไว้ด้วยว่า ชีวิตของพวกเราทั้งหมด กำลังฝากไว้กับเจ้าคนเดียว!”

76

เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อย คะหยิ่นผู้หาบของคู่อยู่กับบุญคำ ก็ออกนำหน้าไปในบัดนั้น โดยมีรพินทร์คั้นขบวนนำหน้า ถัดไปเป็นคู่ของส่างปา เส่ย เกิด และจัน ซึ่งเดินรวมกลุ่มไปกับคณะนายจ้างทั้งสี่

หนทางนำของคะหยิ่นแยกจากทิศทางเดิมของพรานใหญ่ ซึ่งสาวรอยแงซายมาโดยตลอด บุกป่ารกชัฏขึ้นไปทางตะวันออกเฉียงเหนือ โดยเลียบเลาะกันไปตามไหล่เขา และหุบเหวซึ่งพบเห็นอยู่สองด้าน แทบจะหลีกไม่พ้น ทางเดินเต็มไปด้วยอันตรายอย่างยิ่ง และลำบากยิ่งกว่าการเดินเมื่อวันที่แล้ว บางขณะต้องค่อยๆ ไต่พยุงกันไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกลูกหาบที่แบกของหนักเมื่อปีนป่ายไปตามหินผา หลายต่อหลายครั้งที่ต้องวางหาบลง แล้วใช้วิธีชักรอกของล่วงหน้าขึ้นไปก่อน

ทั้งคณะเผชิญกับความวิบากลำเค็ญของทางเดินอย่างเต็มกลืน

พรานใหญ่ต้องทำงานอย่างหนัก ไหนจะคอยระวังบงการในการขนลำเลียงสิ่งของ โดยพวกลูกหาบทั้งสามคู่ และไหนจะต้องคอยหันมาเตือนคณะนายจ้าง ให้คอยหลีกหลบจากเถาวัลย์และใบไม้อันมีพิษ ซึ่งขึ้นอยู่ดาษดื่นรอบด้านไปหมด

สองสามครั้งที่จันกับเกิดซึ่งหาบของอยู่ตรงกลางเสียหลัก ขณะที่ไต่พยุงกันขึ้นไปตามแง่หิน และดินที่ร่วนไปด้วยใบไม้ ไถลลื่นหวุดหวิดจะกลิ้งหล่นไปในเหวเบื้องล่าง ปะทะคู่ของส่างปากับเส่ย ที่กระดืบตามมาเบื้องหลัง เซถลาล้มลุกคลุกคลาน เชษฐาและไชยยันต์ช่วยกันยันรับน้ำหนักตัวไว้ได้ ในที่คับขันหมิ่นเหม่ รพินทร์ต้องปลดเชือกประจำตัวโยนลงมาให้คนเหล่านั้นอาศัยไต่นำตัวขึ้นไปได้

“มึงนำดีนักนะ ไอ้คะหยิ่น”

บุญคำบ่นอย่างหัวเสีย เพราะแกเองก็เต็มอึด เหงื่อท่วมไม่น้อยไปกว่าคนอื่น

“ตาเฒ่าอย่าบ่น คะหยิ่นจะพาไปหาน้ำ”

เจ้านักเลงโตหล่มช้างยิงฟันตอบ ไต่อึดๆ ไปตามที่ชันนั้นอย่างทรหด ราวกับควายป่าอันเป็นคุณสมบัติประจำตัวของมัน ลากบุญคำคู่หาบ ซึ่งอยู่ข้างหลังจนหอบซี่โครงบาน

“เออ มึงพาไป ถ้าไม่เจอน้ำก่อนเที่ยงวันนี้ละก็ มึงโดนกระทืบ!”

การเดินในระยะนี้ ทุกคนต้องเอาปืนสะพายไหล่หมด เพราะต้องใช้มือและเท้าทั้งสี่ช่วยตัวเองอย่างเต็มที่ในการเหนี่ยวยึดและโยนตัว การเคลื่อนที่เป็นไปอย่างแช่มช้า เพราะหนักของและต้องรอกัน ทั้งป่ารกและทั้งชัน หลายต่อหลายครั้งที่ต้องผ่านไปในเถาวัลย์หนาม และต้องเสียเวลาตัดลิดถากถางไปเป็นระยะ

ทั้งหมดจำเป็นต้องเกาะหมู่กันไปในระยะกระชั้นชิด และคอยช่วยเหลือกันอยู่ตลอดเวลา

พวกต่อดง...ตัวขนาดหัวแม่มือเขื่องๆ บินหึ่งวนเวียนเข้ามาใกล้ๆ และชักจะเห็นถี่ขึ้น รพินทร์เงยขึ้นมองมันอย่างหนักใจ ตะโกนส่งภาษากับคะหยิ่น แล้วหันมาทางคณะนายจ้างที่คลานกันอยู่เบื้องหลัง

“ระวังหน่อยครับ อย่าพยายามทำอะไรกระโตกกระตาก ถ้ามันเกาะอยู่เฉยๆ เสีย ถ้าตัวเดียวเข้าเล่นงาน ตัวอื่นๆ จะพรูกันเข้ามาทันที”

เชษฐายกแขนเสื้อเช็ดเหงื่อบนใบหน้า แล้วเป่าลมออกจากปากเบาๆ มองดูต่อดงที่บินหึ่งฉวัดเฉวียนอยู่รอบๆ ด้วยความกังวล

“เอ ถ้าจะไม่เหมาะกระมัง ผู้กอง ตัวมันโตเหลือเกินนี่ โดนเข้าทีเดียว เห็นจะไม่ต้องไปแล้ว นอกจากนอนจับไข้อยู่ตรงนี้เอง คะหยิ่นมันพาเดินมายังไงนี่ ชักจะไม่ชอบกลเสียแล้ว”

“สงสัยว่าจะมีรังของมันอยู่แถวๆ นี้ ผมบอกแล้วให้เลี่ยงห่างออกไปเสีย”

ไม่ทันขาดเสียงของเขา เสียงดารินซึ่งเกาะพังพาบอยู่กับแง่หินผาก็ร้องอึกอักอยู่ในลำคอ ทุกคนหันขวับไป ก็เห็นต่อใหญ่ตัวหนึ่งกำลังบินวน ดมดอมอยู่ที่ใบหน้าของหล่อนห่างเพียงคืบเดียวเท่านั้น ทำท่าเหมือนจะเกาะ นักมานุษยวิทยาสาวเบนหน้าหนี หลับตาแน่นอย่างขยะแขยง

“เฉยไว้ครับ คุณหญิง อย่าปัด!”

รพินทร์ร้องเตือนมาเร็วปรื๋อ

“อี๋ยย์! ช่วยด้วยซี่ มันจะเกาะฉันแล้ว!...”

หญิงสาวร้องเหมือนคนกำลังจะขาดใจ ตัวสั่นขนลุกขนพอง ขณะนั้น พรานใหญ่หยุดพักอยู่บนชะง่อนตอนหนึ่ง เหนือหล่อนขึ้นไปประมาณ 2 ช่วงตัว ค่อยๆ ไต่ลงมา แต่แล้วมาเรียผู้เกาะรากไม้อยู่ในระดับใกล้เคียงกับดารินกว่าคนอื่นๆ ก็ควักไลท์เตอร์ออกมา ขีดเปลวไฟติดไส้ขึ้นแล้วยื่นเข้ามาลนตรงเถาวัลย์แห้งเบื้องหน้าราชสกุลสาว อันมีต่อเจ้ากรรมตัวนั้นบินวนอยู่ ไฟจากที่จุดบุหรี่ติดเถาวัลย์แห้งลุกวูบขึ้น พร้อมกับม่านควัน ขับไล่ต่อใหญ่ตัวนั้นให้บินผละหนีจากการรบกวนตามบริเวณใบหน้าดารินไปทันที

จอมพรานถอนใจออกมาโล่งอก พอสบตา แหม่มสาวก็ลอบขยิบตาให้เขานิดหนึ่งเหมือนจะเย้า แล้วเอื้อมมือไปลูบหลังนักมานุษยวิทยา

“ไม่เป็นไร น้อย มันไปแล้ว”

ดารินลืมตาขึ้นมาได้ พึมพำขอบใจ ไฟที่มาเรียลนติดเถาวัลย์แห้งลุกตามกิ่งขึ้นไปอย่างรวดเร็ว ส่งควันโขมง นั่นเป็นวิธีขับไล่เจ้าแมลงปีก ที่มีพิษร้ายให้พากันบินหนีผละไปหมดได้อย่างฉลาดตามสายเลือดของพราน ซึ่งถ่ายทอดมาจากบรรพบุรุษ

“ระวัง ดับไฟเสีย ประเดี๋ยวมันลุกลามไปใหญ่ แล้วก็คลอกเอาพวกเราเข้าเอง ป่าแถบนี้แห้งเป็นเชื้อเพลิงทั้งนั้น!”

เชษฐาผู้ไต่คุมอยู่ท้ายขบวน ตะโกนสั่งขึ้นมา

รพินทร์ผู้ยืนอยู่ในระดับสูงกว่า ชักมีดออกมาตัดสายเถาวัลย์เส้นที่มาเรียลนไฟไว้ขาดตกลงไปกับพื้น ป้องกันไม่ให้มันลามต่อไปยังกิ่งไม้ใบแห้งอื่นๆ ไชยยันต์ไต่ตามขึ้นมาทัน ก็ช่วยกันกับแหม่มสาวเอารองเท้าเหยียบจนดับสนิท ไอไฟกับกลิ่นควันช่วยแก้ไขปัญหาเรื่องตัวต่อไปได้ชั่วขณะ เพราะบัดนี้มันบินกระจายห่างออกไป ไม่เข้ามาป้วนเปี้ยนอยู่ใกล้เคียงอีก

คะหยิ่นหยุดหันไปมองรอบๆ เหมือนจะหาช่องทาง แล้วก็เบนอ้อมไหล่ผาตอนนั้นไปทางด้านซ้าย เพื่อพยายามหลีกรังต่อ พรานใหญ่เห็นท่าไม่เป็นการนัก ก็ไต่ขึ้นไปจนทัน และออกเดินนำหน้าเช่นเคย แต่คอยฟังเสียงแนะของคะหยิ่น ว่าสมควรจะไปทางใด

ขบวนคืบหน้ากันไปอย่างแช่มช้า และเกาะกลุ่มกัน โดยไม่ยอมทิ้งห่าง เชษฐาผู้รอบคอบ เตือนพวกลูกหาบทุกคนเกี่ยวกับเรื่องห้ามไกปืนอีกครั้ง เพราะหนทางเดินไต่ชันอยู่ตลอดเวลา เป็นการปีนมากกว่าเดิน บางขณะก็ต้องฉุดกันขึ้นไปทีละคน ซึ่งอาจเกิดอุปัทวเหตุจากปืนลั่นขึ้นได้ง่ายที่สุด หากไม่รอบคอบพอ

หอบหิ้วฉุดดึงกันอยู่พักใหญ่ คณะทั้งหมดก็ขึ้นมาถึงไหล่ตะพัก พอจะทรงตัวได้ถนัดขึ้น เหน็ดเหนื่อยกันแทบหมดแรง และบัดนี้เอง เชษฐา ไชยยันต์ และดาริน ก็พบว่าความกระหายน้ำเริ่มทรมานหนัก คอแห้งผากเป็นผง

อีกชั่วโมงเต็มๆ ที่รอนแรมโซซัดโซเซกันไป ป่ารอบด้านเริ่มจะเป็นสีเหลืองในสายตาของทุกคน อากาศก็ยิ่งทวีความอบอ้าวขึ้นถึงขีดสุด สิ่งที่ทุกคนคาดคิดและเตรียมตัวรับไว้ ได้เข้ามาถึงเข้าจริงแล้วนั่นก็คือ นรกสันดาป ยิ่งเดินไปก็ยิ่งพบกับความแห้งผาก ต้นไม้ยืนต้นโกร๋น มีแต่กิ่งอันกรอบเกรียมปราศจากใบ และเห็นโขดเขา ก้อนหินและเปลวแดดเต้นระยับเหมือนจะแลผ่านเตาไฟ ฟ้าเหนือศีรษะสว่างจ้าเหมือนตะวันจะลอยห่างอยู่เพียงไม่กี่กิโลเมตร พื้นเล่าก็เต็มไปด้วยหนามเสมาและพุงดอ ความแห้งแล้งทำให้สภาพของดงทึบ กลายเป็นดงโปร่งไปเสียแล้ว บางแห่งดำเป็นถ่าน อันแสดงร่องรอยของไฟป่า มันจะเป็นละเมาะสลับไปกับทุ่งเต็งรังบนระดับราบของยอดเขาลูกหนึ่ง

“อนุชา...”

ไชยยันต์พึมพำขึ้นจากลำคออันแหบแห้ง ขณะที่เดินลากขาเคียงข้างสหายรักของเขา ป้ายแขนเสื้อขึ้นเช็ดเหงื่อที่กำลังย้อยเข้าตา

“เขาไม่น่าจะมีชีวิตรอดพ้นป่านี้ไปได้เลย”

“ถ้าคะหยิ่นนำทางผิด เราจะถูกย่างสุกอยู่ในทุ่งนรกนี่ก่อนตะวันตกดินค่ำนี้”

เชษฐาพูดเกือบจะไม่มีเสียงผ่านลำคอออกมาเช่นกัน

บุคคลที่น่าสงสารที่สุดก็คือดาริน วราฤทธิ์ หล่อนไม่ได้ปริปากใดๆ แม้แต่คำเดียว กัดฟันเดินอยู่กลางกลุ่มกระทบไหล่มาเรียเพื่อนสาว หล่อนเสียเปรียบในด้านกำลังกายซึ่งคุ้นเคยต่อการ

กรากกรำน้อยกว่า แต่ก็ไม่ได้ด้อยไปกว่าเลยในด้านกำลังใจ สองหรือสามครั้งที่ราชสกุลเข่าอ่อนทรุดลงไปนั่งอยู่กับพื้น มีอาการเหมือนจะสลบแดดและไอความร้อน บวกกับความอ่อนเพลียกระหายน้ำ หน้าขาวซีดเป็นกระดาษ แต่พอมาเรียก้มลงฉุด ก็มุมานะแข็งใจลุกขึ้นเดินโซเซต่อ

พี่ชายกับเพื่อนก็เดินขนาบเข้ามาทันประคองแขนไว้ ไชยยันต์ช่วยปลดไรเฟิลที่สะพายไหล่ไป เพื่อจะช่วยถือเป็นการลดน้ำหนักให้ แต่ดารินกระชากคืนไปตามเดิม

“น้อย เป็นยังไงบ้าง?”

หล่อนฝืนยิ้ม ไม่ตอบคำใดทั้งสิ้น เพราะปราศจากเสียงก้มหน้าเดินต่อไป แล้วทั้งสี่ก็ต้องหยุดชะงัก เพราะได้ยินเสียงสัมภาระหล่นลงกระทบพื้นตุบตับ เมื่อหันกลับไปก็เห็นคู่เล่ยกับส่างปาล้มลุกคลุกคลาน ของที่หาบหลุดจากบ่าไปกลิ้งอยู่กับพื้น ไม่รู้ว่าใครล้มก่อน เลยพาให้อีกคนหนึ่งเสียหลักลงด้วย ลูกป่าทั้งสองอันจัดว่าอยู่ในชั้นทรหดเยี่ยมยอดที่สุด บัดนี้ก็ยังหมดสิ้นเรี่ยวแรงนั่งลืมตาโพลง อ้าปากหายใจ เพราะน้ำหนักของที่แบกมาตัดทอนกำลังลงไปครึ่งค่อน จันกับเกิดก็ตุปัดตุเป๋เดินไปกันสี่ห้าก้าว ก็หย่อนหาบลงจากบ่าเสียทีหนึ่ง คงมีแต่คะหยิ่นเท่านั้นที่นำหน้าบุญคำลากลิ่วไปด้วยแรงควายป่าของมัน

รพินทร์เห็นสถานการณ์อันเลวร้ายลงเป็นลำดับนั้นอย่างถนัด เพราะสังเกตอยู่ตลอดเวลาด้วยความเป็นห่วง เขาก็เต็มไปด้วยความกระสับกระส่ายร้อนใจยิ่ง ร้องสั่งคะหยิ่นให้หยุดซักถามอะไรอยู่ครู่ ก็ตรงเข้ามาสมทบกับคณะนายจ้างสังเกตดูสีหน้าอาการของทุกคน ไม่ต้องเอ่ยถามอะไรก็พอจะทราบได้ว่า ตกอยู่ในห้วงทรมานเพียงใด

“เข็งใจอีกสักพัก มีหุบอยู่ข้างหน้าเรานี่ ที่มองเห็นเป็นทิวเขียวอยู่โน้น ในหุบจะต้องมีน้ำแน่นอน คะหยิ่นรับรอง”

“อย่าเอ่ยถึงน้ำ เพราะมันจะทำให้เราขาดใจตายเร็วขึ้นอีก!”

มาเรียว่า ตาสีเขียวอันเคยวาวงาม บัดนี้แห้งผาก กระเดือกน้ำลายอันเหนียวหนืดลงคอจอมพรานยิ้มปลอบใจให้ทุกคน แล้วเปลี่ยนไปจับนิ่งที่ดาริน ซึ่งบัดนี้ไม่พูดและไม่มองใครทั้งสิ้น เอาไรเฟิลคอนไว้บนไหล่ทั้งสอง แหงนหน้าดูตะวันอย่างปราศจากความหมาย

“ไม่ต้องเป็นห่วงพวกเรา รพินทร์ ห่วงลูกหาบเถอะ ล้มลุกคลุกคลานกันไปเป็นระนาวแล้ว พวกนั้นแบกของหนักด้วย และให้ตายเถอะ แดดที่นี่มันพอๆ กับทะเลทรายซาฮารา”

“อยากให้หิมะตก!”

ไชยยันต์โพล่งขึ้นลอยๆ ปนหอบ แล้วก็ออกเดินต่อไปเพียงคนเดียว จนทันคะหยิ่นกับบุญคำที่หยุดรอคณะอยู่ รพินทร์คงยิ้มอยู่เช่นนั้น เค้าหน้าของเขายามนี้ดูอ่อนโยนลงอย่างประหลาด หันไปตะโกนบงการกับคนของเขา พวกนั้นลุกขึ้นเอาของใส่บ่าตามเดิมอย่างชาติทรหด แล้วก็ออกเดินจ้ำอ้าวได้อีก จอมพรานหันมาพยักหน้ากับคณะนายจ้างแทนคำชวน แล้วเดินชะลอฝีเท้ารวมกลุ่มมาด้วยเพื่อเป็นกำลังใจ

“เวลาปกติละก็ ทำหน้าเหมือนยักษ์มาร...”

ดารินพึมพำออกมาเป็นประโยคแรก ขณะที่เขาเดินเข้ามาใกล้

“ทีกำลังจะตายกันอยู่ร่อมร่อยังงี้ ทำยิ้มระรื่น หมั่นไส้!”

“อ้าว! ลืมเสียแล้วหรือครับ...” เสียงกระซิบตอบมา กังวานนั้นแจ่มใส “ที่เขาว่า...เป็นการง่ายยิ้มได้ไม่ต้องฝืน เมื่อชีพชื่นเหมือนบรรเลงเพลงสวรรค์!...”

“แต่คนที่จอมยวนกวนตะบัน มักจะปั้นยิ้มได้เมื่อตายเอย...”

“ไม่ใช่ครับ เขาว่า ‘แต่คนที่ควรชมนิยมกัน ต้องใจมั่นยิ้มได้เมื่อภัยมา’ ตะหาก”

“ถามจริงๆ เถอะ ไม่หิวน้ำเลยหรือ คุณอูฐ?”

“ผมชื่อรพินทร์ครับ ไม่ใช่ชื่ออูฐ”

“นั่นแหละ ชื่ออะไรก็ช่าง แต่เดี๋ยวนี้ควรจะชื่อนายอูฐ เพราะอดน้ำได้ทรหดนัก”

“ถึงผมจะหิวน้ำพอๆ กับคุณหญิง ผมก็ไม่งอแงหรอกครับ”

“อ้อ! แล้วฉันงอแงงั้นรึ?”

“ที่ไหนได้ ทรหดอดทนเสียยิ่งกว่าใครจะเชื่อได้เสียอีก”

หล่อนชำเลืองมองดูเขาอย่างรู้ทัน แล้วก็เห็นรอยยิ้มซึ่งไม่ได้เห็นเสียนานจากใบหน้านั้น จับพรายอยู่บนริมฝีปากอันครึ้มไปด้วยหนวดเครา อย่างไรก็ตาม มันช่วยได้เป็นอย่างมากในด้านกำลังใจ

“ไม่ต้องมาใช้จิตวิทยาตื้นๆ หรอก ฉันบอกแล้วว่า ฉันจะเดินจนกว่าจะล้มลงขาดใจตาย บางที มันอาจเกิดขึ้นก่อนที่จะถึงหุบข้างหน้านั่นก็ได้”

“มาพนันกันไหม?”

“พนันอะไร?”

“ผมว่าคุณหญิงไม่ขาดใจตาย เอ้า! แล้วก็ไม่ล้มด้วย!”

ขาดเสียงของเขา มีใครคนหนึ่งที่เดินอยู่เบื้องหน้าล้มด้วยอาการเข่าทรุดลง

มาเรีย ฮอฟมัน! นั้นเป็นสัญลักษณ์แห่งความหมดแรงเป็นครั้งแรกของหล่อน ดารินก้าวด้วยฝีเท้าอันเที่ยงตรงที่สุด ตามเข้ามาถึงตัว และเป็นฝ่ายฉุดประคองเอาแหม่มสาวขึ้นมาบ้างต่างยิ้มให้แก่กัน แต่ยิ้มของมาเรียเป็นยิ้มที่อิดโรยเขียวซีด

“ดังเคอร์!...” หล่อนคราง แหบๆ “นี่ฉันร่วงลงไปเมื่อไหร่ ไม่รู้สึกตัวเลย”

“เธอทนได้ดีกว่าฉัน เมย์! แต่สถานการณ์ที่เราเผชิญอยู่นี้ มันร้ายกาจทารุณจริงๆ!”

สาวผมทองเงยหน้าอันชุ่มโชกไปด้วยเหงื่อ หรี่ตาแลท้องฟ้าพึมพำอยู่ในลำคอ

“พระเจ้า! ฉันอยากจะคิดว่าฉันกำลังอยู่ในห้วงฝันร้าย ฝันอย่างที่เคยฝันมาแล้ว มันตรงกันทุกอย่าง ป่าแล้งดุทะเลทรายเช่นนี้และแดดที่แรงจ้า ดุจลูกไฟดวงโตแผดอยู่เหนือศีรษะเช่นนี้ ...โอ! สเตลเกล ขอให้เราได้พบที่ร่มและน้ำภายในครึ่งชั่วโมงนี้เถิด”

พรานใหญ่สืบเท้ามาเคียงขนาบอีกข้างหนึ่ง

“เป็นยังไงบ้าง เมย?”

หล่อนหันไปสบตา แล้วยักไหล่

“อ๋อ ร่มรื่นชื่นอารมณ์ นั่นเป็นความรู้สึกของพวกเราทุกคนงั้นมิใช่รึ?”

แล้วก็เร่งฝีเท้าล้ำหน้าออกไป

เชษฐาผู้เดินล้าอยู่เบื้องหลัง เพราะความเป็นห่วงลูกหาบสองคู่ บัดนี้กระชั้นขึ้นมาทันจอมพราน

“พวกเราเห็นจะแย่กันเต็มทีแล้ว...”

หัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นอย่างกังวล

“ผมว่าพักสักครู่ดีไหม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พวกลูกหาบ”

พรานใหญ่สั่นศีรษะ สายตาที่แลมายังนายจ้างบอกถึงการตัดสินใจอันเฉียบขาดแน่วแน่เต็มไปด้วยพลังใจอันกล้าแข็ง มันฉายแสงแข่งรัศมีอันแรงกล้าของดวงตะวันเหนือศีรษะขณะนี้

“ไม่ได้หรอกครับ ขืนหยุดเมื่อไหร่ เป็นเสร็จเมื่อนั้น ทุกตารางนิ้วของทุ่งนี้ ร้อนราวกับอยู่ในกระทะคั่วทราย ไม่มีที่กำบังร่มเลย ต้องกัดฟันเดินผ่านไปให้ได้เร็วที่สุด ยิ่งช้าไปเท่าไรก็ยิ่งบั่นทอนกำลังลงไปเท่านั้น”

“พวกลูกหาบจะไปกันไม่ไหว ผมกลัวว่าจะมีใครสลบหรือหัวใจวายลงเสียก่อน”

เชษฐาบอก เพราะสังเกตเห็นทั้งสองคู่ที่เดินอยู่เบื้องหลัง หยุดเอาของลงจากบ่าบ่อยครั้ง เดินไปได้สัก 10 – 20 ก้าวก็จะหยุดลงอ้าปากหายใจสักทีหนึ่ง และช่วงระยะหยุดก็ถี่กระชั้นขึ้นทุกขณะ แม้คู่ของคะหยิ่นกับบุญคำอันจัดว่าจอมทรหดที่สุด ก็เริ่มปัดเป๋ล้มลุกคลุกคลานลงบ้างแล้ว สาเหตุเพราะถูกบุญคำซึ่งเดินอยู่เบื้องหลังหมดแรง พลอยดึงคะหยิ่นให้ล้มลงด้วย ตุปัดตุเป๋ซนซานไปทั่วทุกคน

“อย่าห่วงเลยครับ พวกนี้ชินกันมาดีแล้ว มีความอดทนได้เป็นพิเศษ ถึงอย่างไรก็ลากของตามเราไปได้จนถึงที่สุด แม้จะหยุดบ่อยก็ตาม นั่นมันเป็นหลักผ่อนแงของพวกเขา ผมรับรองว่าจะไม่มีลูกหาบของเราคนใดสลบหรือหัวใจวายไปก่อนพวกเราเลย”

ท่ามกลางไอแดดอันเต้นระยับ ต่างพาสังขารอันกะปลกกะเปลี้ยเคลื่อนที่ต่อไป ฝากความหวังไว้ในอนาคตเบื้องหน้าซึ่งจะตัดสินโชคชะตา ในเวลาอันไม่นานนี้นัก

ไชยยันต์ อนันตรัย บัดนี้รู้สึกเหมือนว่า ไรเฟิลแฝด .600 ไนโตรฯ ของเขาที่สะพายอยู่กับบ่า มันหนักราวกับท่อนซุง และมาเรียผู้ตามกระชั้นชิดเข้ามา ก็มีความรู้สึกว่า หล่อนอยากจะสลัดทุกสิ่งทุกอย่างในร่างกายออกทิ้ง แม้กระทั่งเสื้อผ้าที่สวมอยู่ การเดินแม้จะอยู่ในพื้นที่ราบกว้างก็ปราศจากแนวแถวอันเป็นระเบียบใดๆ ทั้งสิ้น

“เคยเล่นสกีไหม?”

แหม่มสาวเอ่ยถามขึ้นหอบๆ อย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย เมื่อไชยยันต์หย่อนฝีเท้าลงมาคู่ขนาบ

“เคยแต่ดู ไม่เคยเล่น”

“ที่ไหน?”

“สวิตเซอร์แลนด์ เทือกเขาแอลป์ คุณล่ะ?”

“ฉันไม่ได้เล่น แต่จำเป็นต้องใช้มัน ขณะตามรอยหมีขาวในโค้ทเซบู อลาสก้า กลางฤดูหนาว”

หล่อนเล่า ขาดเป็นห้วงเพราะความเหนื่อย

“คงสนุกมาก”

“ก็ตื่นเต้นดี นานูค ดูจะเป็นสัตว์ร้ายกาจชนิดเดียวที่ไม่กลัวคน และกล้าในการเผชิญหน้า ผู้ล่าจะต้องมีประสาทอันมั่นคง และเลือกตำแหน่งวางกระสุนอย่างถูกต้องที่สุด มิฉะนั้นตัวเองจะเป็นฝ่ายถูกล่าอย่างสยดสยองที่สุด”

“นานูค?”

“เป็นภาษาพื้นเมืองที่เรียก ‘หมีขาว’ รู้มั้ย ตัวแรกและตัวเดียวในชีวิตที่ฉันมีโอกาสล่าได้ ถลกหนังออกมาวัดได้ยาวถึง 11 ฟุต 4 นิ้ว น้ำหนักตัว 1,200 ปอนด์”

“น่าอิจฉาคุณ ที่มีโอกาสไปได้ทั่วถึง ในทุกหนทุกแห่งของโลกนี้ โลกมันแคบไปเสียแล้วสำหรับคุณ”

“แต่มันก็กว้างอย่างไม่มีขอบเขต ขณะทีเดินอยู่กลางทุ่งมรณะแห่งนี้ มันกว้างเสียจนชีวิตไม่มีที่หวัง”

ขาดเสียง หล่อนซวนเซจะล้มลงอีกครั้ง แต่ไชยยันต์โอบกอด หิ้วปีกประคองไว้ได้ แหม่มสาวยิ้มให้อย่างเลื่อนลอยปราศจากความหมาย

“เราเห็นหุบอยู่ข้างหน้านี่แล้ว เมย์ ไม่ห่างออกไปนัก”

เขากระซิบ

“คุณรู้มั้ย ในโค้ทเซบู อุณหภูมิเท่าไหร่?”

“ผมไม่เคยผ่านไปที่นั่น”

“ลบ 30 องศาเซลเซียส! เราต้องใช้เครื่องทำไออุ่นติดตัวไปด้วย”

“คิดถึงความหนาวเย็นที่นั่น ในครั้งนั้น เมย์”

“ฉันกำลังพยายามอยู่...”

พอหันมาเห็นพรานใหญ่ ซึ่งขนาบมาข้างๆ เอื้อมมือมาแตะไหล่ ร้องทักว่า

“สเตลเกล เดียร์! ผสมมาร์ตินีให้ฉันหน่อยนะคะ ดรายมาร์ตินี...เวรี่ดราย! พลีส...”

ขาดคำโดยไม่มีใครคาดฝัน มาเรีย ฮอฟมันก็ร่วงฟุบลงไปหมดสติแน่นิ่งอยู่กับพื้น ทั้งๆ ที่ไชยยันต์หิ้วแขนไว้ข้างหนึ่ง ส่วนรพินทร์คว้าตัวไว้ไม่ทัน

ทั้งขบวนหยุดชะงักลงอย่างกะทันหัน ในนาทีนั้นพร้อมกับเกิดความชุลมุน กำลังอันอ่อนเปลี้ยของทุกคน ถูกอำนาจความตื่นเต้นตกใจต่อเหตุการณ์ ปลุกให้คืนมาโดยฉับพลัน ดารินถลันปราดเข้าถึงตัวเพื่อนสาวต่างผิว ซึ่งรพินทร์และไชยยันต์ช่วยกันประคองอยู่ในขณะนี้ ตรวจดู

โดยเร็ว เชษฐาก็เผ่นเข้ามาในเวลาติดๆ กัน ดวงตาทั้งคู่ของแหม่มสาวปิดสนิท หน้าซีดราวกับศพ กายอ่อนปวกเปียกปราศจากความรู้สึกทั้งมวลโดยสิ้นเชิง

“เป็นลม หมดสติ!”

หมอดารินร้องลั่นออกมา เงยหน้ามองคณะพรรคทุกคนที่แวดล้อมอยู่อย่างต้องการความช่วยเหลือ บัดนี้หล่อนกลับกลายเป็นคนที่คล่องแคล่วว่องไว และแข็งแรงที่สุด เพราะความตกใจในอาการของเพื่อนสาว ผนวกกับสัญชาตญาณของหมออันมีหน้าที่ช่วยเหลือ และมันก็ผิดคาดสำหรับทุกคนไปหมด ดูท่าทีแต่แรก ต่างก็พะวงเป็นห่วงกันว่าราชสกุลสาวจะมีอันเป็นไปก่อนคนอื่นๆ ตรงกันข้ามกับมาเรียซึ่งไม่ส่อปฏิกิริยาอย่างใดทั้งสิ้น นอกจากความทรหดอดทนสุดยอด แต่แล้วในที่สุดก็กลับเป็นฝ่ายพับฐานไปก่อน เพราะสุดที่จะทนทานต่ออำนาจความร้อนกล้าของตะวันและความเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียต่อไปได้

“ช่วยกันก่อนเร็ว พยายามหาที่ร่มก่อน!”

รพินทร์ ไพรวัลย์ เอง ในขณะนั้นก็ตะลึงงัน ตัดสินใจอย่างไรไม่ถูก เขากระโดดลุกขึ้นยืน หันไปรอบๆ แล้วก็สิ้นศรัทธาอาลัยที่ร่มซึ่งหมอดารินต้องการ จะไปหาได้ที่ไหน ท่ามกลางทุ่งนรกอันร้อนระอุปานจะนึ่งทุกชีวิตให้สุกเกรียมไปในขณะนี้ มองไปทางใดก็เห็นแต่ไอแดดอันระยิบระยับราวกับมองผ่านไปเหนือกองไฟ และต้นไม้ใบหญ้าก็กรอบเกรียมไปทั่วทุกแห่ง ระหว่างที่เขายืนหมุนกระสับกระส่ายอยู่ เชษฐาก็ตัดสินใจในทันทีนั้น

“ขึงผ้าใบ กั้นเป็นหลังคาขึ้นเร็ว หยุดกันที่นี่ก่อน!”

นั่นเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้องที่สุดแล้ว สำหรับเหตุการณ์เฉพาะหน้า

จอมพรานโบกมือกับพวกลูกหาบ ร้องเร่งให้ปฏิบัติตามคำบัญชาของหัวหน้าคณะโดยเร็ว พวกนั้นปลงหาบที่กำลังแบกหามอยู่ และช่วยกันอย่างชุลมุนแข่งกับเวลา เพียงชั่วอึดใจเดียวผ้าใบผืนใหญ่ก็ถูกขึงเป็นหลังคาขึ้นคร่อมบริเวณที่มาเรียล้มลงสิ้นสติ ช่วยปลดเปลวแดดอันแรงกล้าที่แผดจ้าดุเดือดลงมาให้บรรเทาลงบ้าง โดยอาศัยที่ยึดติดกับกิ่งไม้แห้งที่ตัดมาปักเป็นหลักสี่หลัก ทำให้ตำแหน่งนั้นเกิดเป็นเงาร่มขึ้นตามมีตามเกิด มันกว้างขวางพอทั้งคณะ 11 คน จะเข้ามารวมกลุ่มอาศัยหลบอยู่ภายใต้ อีกผืนหนึ่งปูลวกๆ ลงไปกับพื้นใบไม้และหญ้าแห้งที่ร้อนระอุ

ร่างของแหม่มสาวถูกอุ้มขึ้นวางบนผ้าที่ปูพื้นนั้น การปฐมพยาบาลเป็นไปอย่างรีบด่วนชุลมุน

“โธ่ เมย์...”

ดารินคร่างออกมาอย่างสงสาร ประคองศีรษะเพื่อนสาววางไว้บนตัก เขาปลุกเรียกถี่! แล้วสั่งเร็วปรื๋อ ให้ไชยยันต์ช่วยคลายเข็มขัดตลอดจนเสื้อผ้าที่รัดอยู่ขยายออก ทุกคนแทบจะลืมความเหน็ดเหนื่อยกระหายน้ำของตนเองลงหมดสิ้น

“ไม่ทันรู้ตัวเลย...”

ไชยยันต์พูด สีหน้าของอดีตนายทหารเต็มไปด้วยความตระหนก

“เห็นเดินคุยอยู่เป็นต่อยหอย พอหันมาอีกที พับฐานเสียแล้ว ยังสงสัยเลย ได้ยินเสียงพูด ร้องขอมาร์ตินี แล้วก็เอ่ยเรียกชื่อสามี ทีแรกยังนึกว่าเมย์เกิดมีอารมณ์ขันอะไรขึ้นมา คุณได้ยินหรือเปล่า?”

ประโยคหลังเขาหันไปถามพรานใหญ่ ผู้ยืนหน้าคล้ำอยู่ รพินทร์ตอบแหบพร่าในลำคอ

“ได้ยินครับ หล่อนหันมาทางผม แต่เรียกชื่อสเตลเกล อันเป็นชื่อสามีของหล่อน ประโยคที่พูด ก็เป็นประโยคคล้ายๆ ที่เคยใช้พูดในขณะที่เคยใช้ชีวิตมีความสุขด้วยกันอยู่บ้าน มันคงออกมาด้วยอาการเพ้อมากกว่า ตอนนั้นเมย์กำลังจะหมดสติอยู่แล้ว”

ทั้งหมดจ้องมาที่แหม่มสาวด้วยความสมเพชและเป็นห่วงเหลือที่จะกล่าว

“เป็นยังไงบ้าง น้อย?”

หัวหน้าคณะถามน้องสาวโดยเร็ว เอื้อมมือมาค่อยๆ เผยอเปลือกตาอันปิดสนิทของมาเรียขึ้นดูด้วยความร้อนใจ เค้าหน้าของหมอดารินบอกแววิตกชัด

“เฟนท์! เหนื่อยมาก หัวใจสูบฉีดโลหิตไม่ทัน แล้วก็อากาศที่ร้อนจัด เมย์ทนต่อความร้อนไม่ได้ ภูมิต้านทานในด้านนี้มีน้อยกว่าพวกเรา ฝรั่งมีจุดอ่อนอยู่ในข้อนี้ทุกคน แต่ถ้าหนาวเขาจะทนทานได้ดีกว่าพวกเรา”

“ระวังนะ น้อย ระวังหัวใจจะหยุดทำงานไปเฉยๆ!”

ไชยยันต์ละล่ำละลักเตือนมา กุลีกุจอเข้าผายปอด แต่ดารินจับแขนไว้ห้ามโดยเร็ว

“อย่า! ไม่มีประโยชน์หรอก การกระตุ้นให้ร่างกายทำงานจะยิ่งทำให้หนักลงไปอีก ในภาวะเช่นนี้ สิ่งที่จะช่วยได้มีอยู่อย่างเดียวเท่านั้น น้ำ!”

“น้ำ!...”

เชษฐาคร่างออกมาอย่างขมขื่น ขบกรามแน่น หรี่ตามองฝ่าเปลวแดดออกไปอย่างปราศจากจุดหมาย

“ใช่ซิ พวกเราบ่ายหน้ามานี่ ก็เพราะต้องการน้ำ แล้วพวกเราคนหนึ่งก็ขาดน้ำจนล้มพับไปกับตา เราหวังที่จะได้น้ำแต่สวรรค์เท่านั้นที่จะบอกได้ว่า เราจะได้มันมาเมื่อไหร่ บางที...มันอาจสายไปก็ได้”

ความเงียบปกคลุมไปชั่วขณะ ดารินกับไชยยันต์กระดิกปลายลิ้นออกมาเกลี่ยริมฝีปากที่แห้งผากเป็นคราบขาว บัดนี้ต่อให้สมบัติพัสถานสักกี่โกฏิล้านก็ตาม มาวางกองให้เห็นอยู่ตรงหน้าทุกคนก็ยอมที่จะสละได้ เพื่อแลกกับน้ำแม้แต่เพียงอึกเดียว

ราคาของชีวิต ราคาของความต้องการ มันทัดเทียมเสมอกันในสภาวะเช่นนี้แหละ ไม่ว่าพระราชา หรือกระยาจก จักรพรรดิ ไม่วิเศษไปกว่าขอทาน ถ้าหากทั้งคู่มาตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกันนี้ และคนต่างชั้น ต่างวรรณะ ที่รวมคณะกันอยู่ในขณะนี้ ก็ประจักษ์ใจแล้ว เยี่ยงสัตว์โลกที่

สภาพของชีพชนม์เสมอกัน ป่าดงพงไพร และความวิบากลำเค็ญเป็นแหล่งเดียวเท่านั้น ที่จะสร้างสรรค์สมภาพ และความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกันในหมู่มนุษย์

อา!...น้ำ! ทุกคนต้องการมันอย่างที่สุด แต่ไม่มีใครปริปากบ่นร้องอุทธรณ์ออกมาแม้แต่คำเดียว **นั่นเป็นด้วยจิตใจอันแข็งกร้าว ทรหดอดทน ที่ฝึกปรือกันมาแล้วเป็นอย่างดี ทุกคนเผชิญกับความทรมานอันแสนทารุณนี้อย่างชาตินักสู้และเพื่อนร่วมตายคนหนึ่ง ก็ได้สู้แล้วอย่างน่าสรรเสริญน้ำใจ มาเรีย ฮอฟมัน! ไม่มีใครเห็นความอ่อนแอของหล่อนเลยจนวินาทีสุดท้าย เมื่อหล่อนล้มสิ้นสติลงเพราะร่างกายทนทานต่อไปไม่ไหว**

"คะหยิ่น ตะวันตรงหัวแล้ว นายแหม่มก็สลบลงแล้ว แต่น้ำของเอ็งอยู่ไหน?"

ท่ามกลางความเงียบงันนั้น

เสียงห้าวๆ ของบุญคำดังขึ้น

อดีตนายบ้านหล่มช้างสบตาทุกคน แล้วยิ้มยิงฟันในอาการเดิมของมัน ตอบเสียงลึกในลำคอ

"น้ำอยู่ข้างหน้า ไม่ไกลนี่เอง ถ้าไม่พบน้ำ ทุกคนเอาเลือดคะหยิ่นแทน!"

"แต่เราจะเดินต่อไปได้อย่างไร ในเมื่อเพื่อนของเราคนหนึ่งกำลังจะตาย"

ไชยยันต์ถามขึ้น

"เอางี้เถอะครับ..."

ในที่สุด พรานใหญ่ก็กล่าวขึ้นเป็นประโยคแรก

"ทุกคนพักรออยู่ที่นี่ชั่วคราวก่อน ผมกับคะหยิ่นจะไปหาน้ำมาให้ พอให้ปะทะปะทังแก้สถานการณ์อับจนอันเป็นปัญหาเฉพาะหน้าพลางๆ ผมจะพยายามหาให้ได้และนำกลับมาให้โดยเร็วที่สุด ลำพังผมกับคะหยิ่น เดินกันตัวเปล่าย่อมจะช่วยให้รวดเร็วขึ้น"

ไชยยันต์กับดารินมองไปทางเชษฐา ไม่มีความเห็นอะไรทั้งสิ้น ปล่อยหน้าที่การตัดสินใจให้แก่หัวหน้าคณะ ภายหลังชั่งใจอยู่คนเดียว เชษฐาก็พยักหน้า

"ไม่มีทางเลือกอย่างอื่น ตกลง รพินทร์ ขอให้โชคดีนะ!"

จอมพรานฉวยไรเฟิล .485 ประจำตัว เหวี่ยงขึ้นไหล่โดยทิ้งอีกกระบอกหนึ่งที่ต้องเป็นภาระถือติดมือมาตลอดไว้กับคณะ แล้วโบกมือเป็นสัญญาณกับคะหยิ่น ทันทีนั้น ส่างปาก็ลุกพรวดพราดฉวยปืนประจำตัวแล่นเข้ามาสมทบ

"ให้ส่างปาไปด้วยคน นาย! ส่างปาจะไปเอาน้ำให้นายแหม่ม ถึงไม่ได้น้ำ ส่างปาก็มีทางแก้จนได้นั่นแหละ"

พรานใหญ่หันไปจ้องหน้า

"เจ้าเองก็หมดแรงเต็มทีแล้ว ส่างปา รออยู่ที่พักนี่ดีกว่า"

เจ้าต่องสู่สั่นหน้า พูดซื่อๆ ตามประสามัน

“ส่างปาตายไม่ว่า ขอให้ส่างปาได้ช่วยนายแหม่มของส่างปาเท่านั้น”

รพินทร์ยิ้มออกนิดหนึ่ง

ตบไหล่คนคู่ใจของมาเรียหนักหน่วง

“เจ้ารักและซื่อสัตย์ต่อนายของเจ้า เจ้าเป็นคนคบได้ส่างปา ไป! เราไปด้วยกัน”

ทั้งสามรุดออกจากที่ ตัดทุ่งหญ้าคาสลับไปกับเต็งรังอันร้อนแรงไปอย่างรวดเร็ว การไปกันตามลำพังปราศจากสัมภาระถ่วงช่วยให้เดินได้ตัวปลิว ไม่กี่อึดใจก็หายลับไปจากสายตาของฝ่ายที่หยุดพักอยู่

ภายใต้กระโจม ทั้งหมดที่เหลือลงนั่งกอดเข่ารอคอยกันอยู่ด้วยความหวังอันเลือนราง ล้อมร่างอันนอนเหยียดยาวหมดสติของมาเรีย ฮอฟมัน คอแห้งเป็นผงราวกับมีทรายเข้าไปฉาบอยู่ ไอร้อนจากเปลวแดดลอยวูบหนึ่งเข้ามารอบด้าน เหมือนเอากองไฟมาก่อไว้ทุกทิศ ต่างนิ่งซึมกันไปหมด เพราะไม่มีเสียงที่จะพูด

สามคนที่มุ่งตรงไปยังหุบที่เห็นเป็นทิวอยู่ลิบๆ พอตัดโคกเตี้ยๆ ก็เห็นป่าไผ่ตายซากเหลืองอร่ามไปทั้งดง อยู่ทางด้านขวามือ รพินทร์ก็สะกิดหลังคะหยิ่นซึ่ง ‘เดินเป็นตามควายหาย’ อยู่เบื้องหน้า บุ้ยปากเป็นสัญญาณให้เลียบเลาะเข้าชิดแนวป่าไผ่ เพราะได้ยินเสียงนกกระทาทุ่งร้องแว่วๆ อยู่แถวนั้น และนั่นเป็นสัญลักษณ์ของชีวิตที่เพิ่งจะแผ้วพานเข้ามาให้เห็น นับตั้งแต่กรำหนักมาตลอดครึ่งวัน

“ไผ่เหลืองไปหมดทั้งป่า ฝนไม่ตกเป็นแรมเดือน หาน้ำที่นั่นไม่ได้หรอก นาย”

คะหยิ่นท้วง

“ลองเข้าไปดูก่อน มีนกร้องอยู่ที่นั่น อาจมีหนองน้ำอยู่แถวนั้น” เขาบอก

ครู่เดียว ทั้งสามเลาะลัดกันไปตามกอไผ่ที่สลัดใบเหลืองอร่ามไปหมดทั้งป่า ลมพัดโอนเอนเสียดสีกันดังอยู่ออดแอดไม่ขาดระยะ พื้นดินแห้งผาก แตกระแหงเป็นฝุ่น นานๆ จะมีเสียงปล้องไผ่ระเบิด ดังเหมือนใครมาจุดประทัด ต่างช่วยกันสำรวจไปตามพื้นอย่างหมดหวัง เพราะปราศจากร่องรอยใดๆ ที่จะส่อให้เห็นว่า บริเวณนั้นจะมีน้ำแม้แต่สักหยด เสียงนกกระทาที่ร้องแว่วๆ อยู่เมื่อครู่ ก็เงียบหายไปเสียแล้ว ไม่มีวี่แววอะไรทั้งสิ้น

“ผีป่ามันหลอกนาย”

ส่างปากระซิบ

รพินทร์เม้มริมฝีปากแน่น ไม่ยอมละความพยายาม คงออกเดินตรวจลักษณะของกอไผ่เหล่านั้นต่อไป แต่แล้วทันทีนั้นเอง ระหว่างไต่ขึ้นโคกสูงตอนหนึ่งเขาก็ต้องสะดุ้งขึ้นสุดตัว เพราะส่างปากับคะหยิ่นที่ไต่นำอยู่เบื้องหน้าร้องอะไรออกมาคำหนึ่งอย่างตกใจ ถอยผงะลงมาปะทะเขา

พอเงยขึ้น ภาพที่เห็นทำให้เขาตะลึงไปชั่วขณะจิต

เบื้องบน ห่างขึ้นไปประมาณ 50 เมตร ระหว่างซอกไผ่ที่แยกห่างจากกันเป็นง่าม ร่างหนึ่งปรากฏยืนตระหง่านทะมึนอยู่กลางช่องง่าม โผล่ให้เห็นครึ่งตัว

ดวงตาวาวทั้งคู่ จ้องมายังคนทั้งสาม ใบหน้านั้นแสยะยิ้ม!

“แงซาย!”

เขาตะโกนออกไปสุดเสียงอย่างลืมตัว

ปืนสองกระบอกจากคะหยิ่นและส่างปา วูบขึ้นไหล่ แต่ก็ถูกตบโดยเร็วจากมือของรพินทร์ที่ฟาดออกไป ทั้งสองกระบอกทิ่มลงดินก่อนที่จะระเบิดตูมขึ้นเป็นเสียงเดียวกัน ฝุ่นและดินบนเนินกระจายว่อน และพร้อมกัน ใบหน้านั้นก็หลบวูบหายวับไปกับตา

“อย่ายิง กวดตามมันให้ได้!”

จอมพรานร้องสั่งคนทั้งสอง แล้วรวบรวมกำลังวิ่งขึ้นเนินไปอย่างเร็วที่สุด คะหยิ่นและเจ้าต่องสู่ก็ห้อไล่หลังมา เขากระโจนแหวกขึ้นไปยังกอไผ่ที่แยกเป็นง่าม ซึ่งเห็นใบหน้านั้นโผล่อยู่หยกๆ

รอยเท้าแล่นลงไปยังเนินต่ำเบื้องล่าง อันสลับซับซ้อนไปด้วยกอไผ่เป็นฉากกำบังตาอยู่ เงาของตัวลึกลับหายไปเสียแล้ว เสี้ยววินาทีที่เขาก้มลงหารอย เพื่อจะกวดตามต่อไปนั้นเอง ส่างปาก็คว้าแขนเขย่าโดยแรง

“ดูนั่น นาย!”

หันขวับตามคำชี้บอก จอมพรานก็ตะลึงงันไปอีกครั้ง ด้วยความมหัศจรรย์ใจเหลือที่จะกล่าว

ที่โคนเงาไผ่ตรงหน้า ห่างจากที่เขายืนอยู่เพียงสามสี่ก้าว กระบอกไม้ไผ่สดเขียวอันหนึ่ง อวบใหญ่ขนาดขาอ่อนยาวประมาณศอกเศษตั้งพิงไว้ที่นั่น บรรจุน้ำเต็มเปี่ยม มีใบไผ่ลอยสะไว้ ลักษณะกันกระฉอก

“กระบอกน้ำ!”

พรวดเดียว ทั้งสามก็ถลาเข้ามาทรุดคุกเข่า เอาหัวมุงชนกันล้อมอยู่ที่กระบอกไม้ไผ่นั้น จ้องน้ำที่ยังมีรอยไหวกระเพื่อมอยู่น้อยๆ ในกระบอกปากกว้าง แล้วมองตากันเองเหมือนจะไม่เชื่อสายตา กระเซ็นน้ำที่กระฉอกออกจากกระบอกไม้ไผ่ ยังเป็นดวงเปียกชุ่มอยู่กับพื้นอันแห้งผากรอบๆ

“น้ำจริงๆ นาย เราไม่ได้ตาฝาดไป!”

ส่างปาคร่ำออกมาด้วยเสียงสั่นเครือ

จอมพรานค่อยๆ เอื้อมมือไปประคองกระบอกอันหนักอึ้งนั้นขึ้นมาด้วยมืออันสั่นเทา กวาดสายตาไปรอบๆ อีกครั้ง พึมพำออกมาเหมือนจะพูดกับตนเอง

“กระบอกน้ำ มันมายังไงกันนี่...”

“เมื่อกี้ ไอ้แงซายมันล่อหน้าอยู่ตรงนี้ รึว่าเป็นน้ำของมัน พาหนีไปไม่ทันเพราะเราไล่กวดมันเสียก่อน”

รพินทร์เต็มไปด้วยความมึนงง คิ้วขมวดเกือบจรดกันตาหรี่ลง **แน่นอนที่สุดจากหลักฐานเท่าที่เห็น น้ำกระบอกนี้จะมาจากใครไม่ได้เป็นอันขาด นอกจากแงซาย!**

แต่มันไปยังไงมายังไงกันแน่ ถึงอย่างไรก็ตาม เขาไม่เห็นด้วยกับปัญญาคิดอย่างชุ่ยๆ ของคะหยิ่น ในข้อที่ว่าแงซายผละหนีไปอย่างกะทันหัน แล้วลืมน้ำกระบอกนี้ไว้เพราะเอาไปด้วยไม่ทัน ลักษณะของกระบอกน้ำถูกวางทิ้งไว้ให้พบมากกว่า ประการหนึ่ง การโผล่ออกมาให้เห็น มันหมายถึง ถ้าไอ้ตัวลึกลับนั่นต้องการจะหลบ ทั้งเขา คะหยิ่น และส่างปาจะไม่มีโอกาสมองเห็นมันได้เลยเป็นอันขาด เพราะไม่รู้ตัวหรือระแคะระคายมาก่อน

จะเป็นไปได้หรือไม่ ในการที่แงซายโผล่ขึ้นมาให้เห็นเพื่อล่อ และผลแห่งการล่อนั้น ก็ให้มาพบเข้ากับสิ่งที่ทุกคนต้องการที่สุด?

ที่สำคัญที่สุด เหนือปัญหาอื่นใดก็คือ น้ำในกระบอกเป็นน้ำบริสุทธิ์ หรือว่ามีเล่ห์กลพิษร้ายใดๆ เจือปนอยู่?

“ระวังนะ นาย มันอาจเอาน้ำพิษมาวางล่อเราไว้ก็ได้”

ส่างปา ฉลาดในความคิดมากกว่าคะหยิ่น ท้วงขึ้น

จอมพรานยกขึ้นดมอย่างใคร่ครวญ แล้วเอานิ้วเขี่ยใบไผ่ งันไปอีกครั้ง น้ำนั้นมีสีขาวมัวๆ เหมือนสีนมจางๆ ทั้งสองพอเห็นเข้าก็ลืมตาโพลง ร้องออกมาพร้อมกัน

“น้ำพิษแน่นาย!”

รพินทร์กัดริมฝีปากแน่น มองหน้าคะหยิ่นและส่างปาแล้วค่อยยกขึ้นแตะชิมกับปลายนิ้ว ในที่สุดก็ดื่มเข้าไปเล็กน้อย บัดดล สีหน้าของเขาก็แช่มชื่นขึ้นในทันที ตาเป็นประกายไปด้วยความปีติ มันจืดสนิทและเย็นเฉียบ

“น้ำสะอาด กินได้ มันเป็นน้ำมวก!”

ว่าแล้ว เขาก็ส่งให้ส่างปาก่อน เจ้าต่องสู่ทำหน้าฉงนลังเล แต่เมื่อเขาพยักหน้ามา ก็ค่อยๆ ดื่มชิม แล้วในที่สุดก็แทบจะลุกขึ้นเต้นด้วยความดีใจเหลือที่จะกล่าว

“น้ำกินได้จริงๆ นาย! พวกเรารอดตายแล้ว!”

ทั้งสามยังไม่อาจกล่าวอะไรต่อกันได้ในขณะนั้น ผลัดกันแบ่งน้ำดื่มจนเต็มกระหาย แล้วมองหน้ากันเองอยู่ไปมา กะพริบตาปริบๆ

พรานใหญ่กวาดสายตาไปรอบๆ เงี่ยหูสะกดลมหายใจสดับฟังเสียงใดๆ ที่จะเกิดขึ้นนอกจากเสียงลมพัด กิ่งไผ่แห้งเสียดสีกันดังอยู่ออดแอดแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างเงียบสงบ ไม่มีสำเนียงใดกระโตกกระตากทั้งสิ้น

“ถ้านายกับคะหยิ่นจะตามแงซาย ส่างปาจะเอาน้ำกลับไปที่พวกเราก่อน”

พรานต่องสู่กระซิบขึ้น มันมาจากความภักดีและห่วงใยต่อนายสาวเป็นส่วนใหญ่

“เอาละ เอ็งเอาน้ำไป ส่างปา ข้ากับพรานใหญ่จะตามแงซายแล้วจะหาน้ำกลับไปสมทบเพิ่มอีก น้ำของข้าจะอยู่ในดงโน่น ข้ายังไปไม่ถึง ข้าจะต้องไปเอามาให้ได้”

คะหยิ่นบอก แล้วเคลื่อนที่ แต่รพินทร์เหนี่ยวไหล่ไว้

“ถอยก่อน คะหยิ่น เราจะกลับไปยังพวกของเรา พร้อมกันทั้งสามคน เรื่องแงซายและเรื่องน้ำของเจ้าเอาไว้ทีหลัง ขณะนี้เราได้น้ำพอจะยืดชีวิตไปได้ชั่วคราวแล้ว พวกเรากำลังรออยู่”

ส่างปาสะพายกระบอกน้ำขึ้นหลัง แล้วทั้งสามก็รุดกลับมายังกลางทุ่ง อันคณะพรรคทั้งหมดกางกระโจมชั่วคราวรอคอยความหวังอยู่ด้วยอาการกระวนกระวาย และใกล้จะสิ้นแรงกันเต็มที

ทางด้านเชษฐา ระหว่างที่นั่งกระสับกระส่ายรอคอยกันอยู่นั้น ก็ได้ยินเสียงปืนลั่นกึกก้องขึ้น มันไม่ห่างออกไปนัก ทั้งหมดพรวดขึ้นยืนด้วยความตกใจ และทายอะไรไม่ถูก บุญคำขยับจะแล่นตามเสียงปืนออกไป แต่เชษฐาจับแขนไว้

“อย่าดีกว่า รออยู่ที่นี่แหละ ถึงอย่างไรพวกนั้นก็ไปกันสามคน มีรพินทร์เป็นหัวหน้าอยู่อีกทั้งคน คงไม่มีอันตรายอะไรหรอก”

ทุกคนนิ่ง

“พวกนั้น ยิงอะไร...”

ไชยยันต์พึมอยู่ในลำคอขึ้นลอยๆ แล้วก็ไม่มีใครพูดอะไรอีก

ต่อมาอีกไม่กี่อึดใจ ฝ่ายที่รอคอยก็มองเห็นทั้งสามพากันจ้ำเรียงแถวหน้ากระดาน ตัดทุ่งอันแห้งผากร้อนระอุมาอย่างรีบร้อน ยังไม่ทันถึง หลายเสียงตะโกนทักถามแซดออกไป สามคนที่ครึ่งวิ่งครึ่งเดินกลับเข้ามาถึง ยังไม่ตอบคำถามใดๆ ขึ้นทั้งสิ้น ส่างปาประคองกระบอกน้ำปลดออกจากหลัง ทุกคนก็อุทานออกมาด้วยความปีติยินดีเหลือที่จะกล่าว ตาอันแห้งผากเป็นประกายแจ่มใสขึ้น

“น้ำ!”

“ครับ น้ำ”

พรานใหญ่รับคำ พร้อมยิ้มให้คณะนายจ้างของเขานิดหนึ่ง ประคองส่งกระบอกนั้นยื่นไปให้หัวหน้าคณะเป็นคนแรก

“ดื่มกันเสียก่อน แล้วเดี๋ยวผมจะบอกให้ทราบว่า เมื่อครู่นี้เกิดอะไรขึ้น”

เชษฐา ในฐานะหัวหน้าคณะ รับน้ำมาด้วยอาการสงบรินถ่ายใส่กระบอกสำรอง แบ่งไปให้พรานพื้นเมืองแจกจ่ายกันดื่ม ครึ่งหนึ่งที่เหลือในกระบอกเดิม ส่งไปให้น้องสาวเป็นคนแรก ดารินรับมาถือไว้ด้วยมืออันสั่นเทา หลับตาทั้งสองลงพึมพำขอบคุณสวรรค์ แล้วยกขึ้นดื่มอย่างกระหายอยากที่สุด ไม่เคยมีครั้งใดในชีวิต ที่หล่อนจะมีความรู้สึกต้องการน้ำเท่ากับครั้งนี้

“ระวังนะครับ ค่อย ๆดื่ม อย่าเพิ่งให้เต็มที่นัก กลั้วคอเสียก่อน พักอีกครู่แล้วจึงดื่มให้เต็มอิ่มทีหลัง มิฉะนั้น มันจะเกิดอันตรายขึ้น”

เสียงจอมพรานเตือนสติมาเบาๆ

หญิงสาวดื่มประมาณสี่อึก ตามคำแนะนำ แล้วสะกดกลั้นไว้ส่งต่อไปให้ไชยยันต์ และเชษฐาซึ่งดื่มเป็นคนสุดท้ายของคณะนายจ้าง ทั้งสามดื่มกันเพียงเล็กน้อยก่อนในขั้นแรกนี้

และจากนั้น หมอดารินกับไชยยันต์ก็ช่วยกันแก้ไขมาเรียทันที ใช้ผ้าขนหนูราดน้ำจนเปียกชุ่ม เช็ดไปตามใบหน้าและศีรษะ ประคองต้นคอขึ้น ค่อยๆ บรรจงหยดน้ำผ่านริมฝีปากอันแห้งผากแตกเป็นสะเก็ดนั้นเข้าไปทีละเล็กละน้อย

พอได้ความชุ่มฉ่ำของหยาดน้ำ นักนิรุกติศาสตร์เลือดผสม ก็เริ่มขยับเขยื้อนกายขึ้นได้ทีละน้อย ริมฝีปากเผยอสั่นไหวระริก และทันทีนั้นก็อ้าปากออกดื่มอย่างกระหายขีดสุด ไชยยันต์ซึ่งเป็นคนประคองกระบอกน้ำให้ รีบถอนกระบอกออกจากปากของแหม่มสาวทันที เมื่อเห็นหล่อนดื่มเข้าไปได้สามสี่อึก

“สเตลเกล น้ำ! ขอน้ำอีก...”

เสียงพึมพำแผ่วเบา ดังลอดออกมาจากริมฝีปากของใบหน้าที่ยังหลับตาอยู่นั้น พร้อมกับลมหายใจที่ถอนเฮือก

“เมย์!...”

ดารินก้มลงไปกระซิบเรียกข้างหูถี่ๆ กันหลายครั้ง

มาเรีย ฮอฟมัน ค่อยๆ ขยายม่านตาขึ้นทีละน้อย และแล้วก็ลืมสว่างโพลง ผงกหัวจะลุกขึ้น แต่ไชยยันต์กดไหล่ไว้ให้นอนพาดตักเขาตามเดิม

“นอนนิ่งๆ ก่อน เมย์ ยังไม่ต้องลุกขึ้นมา!”

เชษฐาเอ่ยขึ้นด้วยเสียงกรุณา พร้อมกับยิ้มให้

มาเรียเหลียวไปรอบๆ จ้องหน้าทุกคน มือยกขึ้นกุมหน้าผาก ที่มีผ้าขนหนูชุบหน้าวางปิดอยู่ ร้องออกมาแหบๆ

“นี่ฉัน...ฉันเป็นอะไรไป?”

“เธอเป็นลม หมดสติไปพักหนึ่ง”

ดารินบอก จ่อแอมโมเนียไปให้ที่ช่องจมูก มาเรียปัดมือออกไปขยับจะลุกขึ้นอีกครั้ง แต่ติดที่ไชยยันต์รั้งกายไว้ให้นอนอยู่ในท่าเดิม หล่อนร้องออกมาอย่างตกใจ ระคนประหลาดใจ

“เป็นลม! โอ ก็อด! ก็ฉันกำลังเดินอยู่กับพวกเราทุกคนไม่ใช่หรือ อะไรกันนี่ เราหยุดพักกันตั้งแต่เมื่อไหร่?”

“เราเดินอยู่ด้วยกัน...” ไชยยันต์ตอบ “คุณกำลังเล่าให้ผมฟังถึงการล่าหมีขาว ในโค้ทเชบู ที่มีอุณหภูมิลบ 30 องศาแล้วคุณก็ล้มลงไปหมดสติ พวกเราหยุดกันอยู่ที่นี่ประมาณครึ่งชั่วโมง

พรานใหญ่ ส่างปา และคะหยิ่นเดินล่วงหน้าไปหาน้ำ เราทุกคนรอดตายได้ชั่วขณะ เพราะเขากลับมาทันเวลาพร้อมกับน้ำกระบอกหนึ่ง”

มาเรียเบิกตากว้าง อาการของหล่อนตะลึง แลไปยังทุกคนอีกครั้ง แล้วมาหยุดอยู่ที่พรานใหญ่

“เป็นความจริงหรือ ไพรวัลย์?”

แทนคำตอบ จอมพรานยิ้มให้นิดหนึ่ง ก้มศีรษะลง มาเรียหลับตาลงอีกครั้ง กระเดือกน้ำลายลงคอ

“ฉันอ่อนแอลงถึงเพียงนี้ทีเดียวหรือ ไม่น่าเชื่อเลย ฉันเสียใจมากที่ทำให้ทุกคนต้องเป็นภาระ และขอบคุณที่ช่วยเหลือ”

“เธอพูดเหมือนกับว่า พวกเราเป็นคนใจดำ...”

ดารินต่อว่า

“เราไม่ได้ช่วยเหลือเธอมาโดยตลอด และเธอก็ไม่ได้ช่วยเหลือเราดอกหรือ ถึงได้เอ่ยในเรื่องนี้”

มาเรียยิ้มเศร้าๆ เจื่อนๆ ลืมตามองดูดาริน แล้วจับมือเพื่อนสาวไปกุม

“ฉันขอโทษ ถ้าพูดอะไรที่ทำให้เธอไม่พอใจ ฉันรู้ตัวดี ชีวิตของฉันเป็นหนี้บุญคุณของทุกคนเกินกว่าที่จะตอบแทนได้ เธอไม่โกรธฉันไม่ใช่หรือ ที่รัก?”

อีกฝ่ายหนึ่งยิ้มออกมาได้ บีบมือตอบหนักหน่วง

“เธอไม่ได้เป็นคนอ่อนแอหรอก เมย์ ฉันเองล้มลงหลายครั้งและเธอเป็นคนฉุดฉันขึ้นมา ถ้าเธอไม่ล้มสิ้นสติไปเสียก่อน คนที่จะล้มก็คือฉัน รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง?”

ประโยคหลังหล่อนถามอาการ มาเรียเป่าลมออกจากปากเบาๆ แล้วดึงกายจากอ้อมประคองของไชยยันต์ ในครั้งนี้กำลังอ่อนเปลี้ยของหล่อนดูเหมือนจะกลับคืนมาแล้ว

“ฉันสบายดีแล้ว เมื่อสักครู่นี้ ก่อนที่ฉันจะลืมตาขึ้นมาเห็นพวกเราทุกคน คลับคล้ายคลับคลาว่าฉันกำลังเดินอยู่กลางทะเลทราย แล้วอยู่ไม่อยู่ก็พบสเตลเกลยืนดักหน้า ในมือของเขาถือกระติกส่งให้ฉัน ฉันเปิดออกดื่มด้วยความกระหาย ปรากฏว่ามันมีน้ำมาสัมผัสลิ้นของฉันเพียงสามหยดเท่านั้น ไม่ว่าฉันจะเขย่าและดูดกินมันเช่นไร”

“เธอฝันไปขณะที่หมดสติ และระหว่างที่ฝันเช่นนั้นคงเป็นเวลาที่ไชยยันต์กรอกน้ำใส่ปากเธอนั่นเอง แต่เราไม่กล้าให้เธอดื่มรวดเดียวมากนัก เกรงจะเป็นอันตราย”

มาเรียนั่งชันเข่า เอาผ้าที่เปียกน้ำปิดนิ่งอยู่ที่ใบหน้าครู่หนึ่งก็สะบัดผมเงยหน้า อาการกระปรี้กระเปร่าขึ้น แลไปยังจอมพราน

“ไพรวัลย์ คุณไปได้น้ำกระบอกนี้มาอย่างไร พระเจ้าองค์ไหนประทานให้แก่คุณมา?”

ทุกคนมองไปยังรพินทร์ ไพรวัลย์เป็นตาเดียว ความสงสัยในเสียงปืนที่ต่างได้ยินตลอดจนการกลับมาพร้อมกับน้ำเพื่อยืดชีวิต เกิดขึ้นอีกครั้ง ภายหลังเมื่อปัญหาเฉพาะหน้าเกี่ยวกับอาการของมาเรีย ฮอฟมันหมดสิ้นไป แล้วต่างก็เห็นใบหน้าอันกร้านเกรียมเป็นมันนั้น เต็มไปด้วยริ้วรอยแห่งปริศนา

“ก็อาจเรียกว่าพระเจ้าก็ได้ สำหรับภาวะเช่นนี้ แต่พระเจ้าองค์นั้น มีลักษณาการประดุจภูตปิศาจ ขณะที่วางน้ำกระบอกนี้ไว้ให้เรา มันคือ แงซาย!”

“แงซาย!”

ทั้งหมดอุทานออกมาพร้อมกันอย่างตะลึงพรึงเพริดและงงงันขีดสุด

และโดยที่ต่างยังตื่นตะลึง จับต้นชนปลายไม่ติดนั้น พรานใหญ่ก็บอกให้ทราบว่า เขาคะหยิ่น ส่างปา ได้เผชิญพบเห็นกับสิ่งประหลาดมหัศจรรย์เช่นไรบ้าง

ดารินฟัง ถึงกับน้ำตาคลอด้วยความตื้นตันใจ คร่างออกมาเสียงสั่นเครือ

“โถ!...ดูเอาเถอะ ในภาวะอับจนวินาทีสุดท้ายของเรา แงซายก็ยังอุตส่าห์เข้ามาช่วยเหลือไว้ แม้จะไม่ใช่โดยตรงนักก็ตาม สองครั้งมาแล้วที่ปรากฏการณ์แสดงออกของแงซายเป็นไปในด้านช่วยเหลือเรา ครั้งแรก นำไปให้พบกับอาหาร และครั้งนี้ ก็ทิ้งน้ำไว้ให้”

ต่างนิ่งเงียบกันไปชั่วขณะหนึ่ง ด้วยความวุ่นวาย เดาสิ่งใดไม่ถูก

“สังเกตดูลักษณะท่าทีแงซายเป็นอย่างไรบ้าง เห็นกันระยะห่างสักแค่ไหน?”

ในที่สุด เชษฐาก็ถามขึ้นอย่างเคร่งขรึม เต็มไปด้วยความคิดหนักหน่วง

“ประมาณ 30 เมตรครับ บนเนินสูงชันขึ้นไป ยืนโผล่ครึ่งตัวอยู่ในระหว่างต้นไผ่ที่แยกจากกันเป็นง่าม หน้าตาของมันก็เหมือนกับคนผีสิงอย่างเดิมนั่นแหละ มันจ้องแสยะแยกเขี้ยว จับมองลงมาที่ผม ส่างปา และคะหยิ่นอยู่ก่อนแล้ว พอเงยหน้าก็พบกันพอดี”

“คุณตามไปหรือเปล่า ขณะที่คะหยิ่นกับส่างปาปีนขึ้น แล้วแงซายหลบหายไปอย่างที่ว่า”

“ผมกวดตามขึ้นไป จนถึงตำแหน่งที่เห็นมันยืนอยู่ แต่ยังไม่ทันจะตามต่อไป ก็เหลือบไปเห็นน้ำกระบอกนี้เข้าเสียก่อน เมื่อเห็นว่าเป็นน้ำบริสุทธิ์ กินได้ ก็เลยรีบเอากลับมาช่วยพวกเราก่อน ไม่ได้ออกตามต่อ แต่มันหายไปได้รวดเร็วมาก และไม่แน่ใจเหมือนกันว่า ถ้าตามในขณะนั้นจะพบหรือไม่”

“แล้วเราจะวินิจฉัยอย่างไร แงซายเอาน้ำกระบอกนี้มาเตรียมตั้งไว้ให้เราโดยเจตนาหรือว่าเป็นน้ำที่มันเก็บสำรองไว้สำหรับตัวเอง แต่พาหนีไปด้วยไม่ทัน เพราะคุณไล่กวดกระชั้นชิด”

พรานใหญ่มีสีหน้ายุ่งยากลำบากใจที่สุด โคลงหัวแล้วถอนใจยาว

“ผมสารภาพว่าเดาอะไรไม่ถูกเลย ถ้าแงซายมีเจตนาที่ดีต่อเราก็แปลว่ามันควรจะมีสติกลับคืนมาเป็นตัวของตัวเองแล้ว และเมื่อเป็นเช่นนั้น มันก็ไม่ควรจะหนีเราต่อไป อีกอย่างหนึ่งสังเกตดูหน้าท่าทางในขณะนั้น แงซายไม่ได้เป็นแงซายเลย สภาพของมันก็คือไอ้ผีป่าที่หลอกหลอน

แล้วก็ล่อเราอยู่ตามเดิม คะหยิ่นกับส่างปายิงเพราะความตกใจที่เผยไปพบอย่างกะทันหัน ไม่คาดฝันโชคดีที่ผมปัดเสียทัน ขณะนั้นก็ไม่ได้คิดอะไรมากไปกว่า จะกวดจับมันให้ได้ และเข้าใจว่ามันมาล่อให้ไล่"

"ไม่ใช่ให้ไล่หรอก แต่ล่อคนที่กำลังจะอดน้ำตายให้ได้พบกับน้ำ ที่ตักใส่กระบอกมาตั้งเตรียมไว้ให้เรียบร้อยแล้ว..."

ดารินพูดอย่างแช่มช้าชัดเจน และมั่นคงในน้ำเสียง

"จากลักษณะที่คุณเล่า รูปการมันพิสูจน์ให้เห็นชัดเจนได้เช่นนั้น โดยไม่มีทางจะให้เข้าใจอย่างอื่นเลย จงคิดดูว่า ทำไมแงซายจึงโผล่หน้ามายืนล่อให้คุณและอีกสองคนนั่นเห็น นั่นเป็นเจตนาชัดแจ้งที่สุด ในการที่จะให้คุณตามเขาขึ้นไป และผลจากการตามนั้น คุณก็ได้พบกับน้ำที่วางตั้งไว้ให้ ไม่เห็นมีอะไรจะต้องคิดคลางแคลงเป็นอย่างอื่นเลยสักนิดเดียว เป็นการดีที่สุดแล้ว ที่คุณปัดปืนของเจ้าโง่สองคนนั่นเสียทัน มิฉะนั้น เราจะพบกับความเสียใจอย่างที่สุด"

พรานใหญ่นิ่ง อีกหลายคนก็ตกอยู่ในห้วงขบคิด แล้วไชยยันต์ก็ท้วงมาเบาๆ ว่า

"แต่เธอต้องไม่ลืมที่ว่ารพินทร์บอกอย่างหนึ่งเสียด้วย คือ เมื่อใดก็ตามที่แงซายคิดช่วยเรา เมื่อนั้นเขาจะต้องมีสติสัมปชัญญะ สำนึกผิดชอบกลับคืนมาอย่างเดิม มันอาจเป็นการบังเอิญก็ได้นะ และการบังเอิญชนิดนี้ กลายมาเป็นโชคของเรา"

ดารินสั่นศีรษะ ไม่เห็นด้วยอย่างเด็ดเดี่ยว ยืนยันว่า

"ไม่จำเป็น! ปรารถนาของแงซาย ที่มีต่อคณะเราทั้งหมด ไม่จำเป็นจะต้องเกิดขึ้นภายหลังเมื่อเขารู้สึกสติดีเหมือนเดิมแล้ว แต่มันอาจเกิดขึ้นจากอนุสติของเขาก็ได้ จำไว้ว่า ตั้งแต่เขาแยกจากพวกเราไป เขาไม่ได้กระทำการใดเป็นศัตรูหมายที่จะล้างผลาญเราเลย เพียงแต่อยู่ในความหมายประการเดียวเท่านั้น คือ ชักจูงให้ตาม ครั้งที่เรากำลังจะอดอาหาร เขาก็นำไปให้พบกับอาหาร ส่วนครั้งนี้เรากำลังจะตายเพราะขาดน้ำ ก็ช่วยยืดชีวิตเราต่อไปอีก คนคนนี้ไม่ว่าจะมีสติในขณะเป็นตัวของตัวเองหรือว่าสูญเสียสติไป ฉันกล้ารับรองได้ว่า เขาจะไม่เป็นพิษเป็นภัยใดๆ ต่อเราเลย"

"ก็ทุ่มเอารพินทร์ของเรา เกือบคอหักตายไปแล้วแหละ!"

"นั่นเป็นการป้องกันตัว เป็นการสกัดกั้นยับยั้งไม่ให้พรานใหญ่จับตัวเขาได้ ก็ทำไมเขาถึงไม่ฆ่าพรานใหญ่เสียล่ะ ทั้งๆ ที่มีโอกาสแล้ว"

"ฉันเห็นด้วย กับข้อวินิจฉัยของน้อย..."

มาเรียเอ่ยขึ้นบ้างอย่างใคร่ครวญ

"แงซายเจตนาวางน้ำกระบอกนี้ไว้ให้พวกเรา เพื่อให้รอดพ้นวิกฤติการณ์ชั่วขณะหนึ่ง เขาต้องรู้ดีว่าพวกเรากำลังจะตายอยู่รอมร่อ และที่โผล่ให้เห็นก็เพื่อล่อพรานใหญ่กับสองคนนั่น ให้พบกับกระบอกน้ำที่เตรียมไว้ให้ แต่ถึงอย่างไรก็ยังเป็นเรื่องลึกลับอยู่ตามเดิม"

เชษฐาเป็นเพียงคนเดียวในคณะ ที่ยังไม่ได้แสดงความคิดเห็นใดๆ ทั้งสิ้น เขานั่งหรี่ตามองดูกระบอกน้ำซึ่งเปรียบเสมือนทิพย์วารีเกื้อกูลชีวิตของทุกคนไว้อย่างเพ่งพินิจ เหมือนจะพยายามตีปริศนาออกไปให้ได้ และชั่วขณะหนึ่ง ก็พบสายตาของพรานใหญ่ ที่มองมาก่อนแล้ว

“เป็นความจริง ในข้อที่ว่า ตลอดเวลา แงซายไม่ได้อยู่ห่างจากเราเลย แต่วนเวียนอยู่ในรัศมีใกล้เคียงมาทุกระยะ...”

อดีตท่านทูตทหารบกกล่าวเสียงต่ำลึก

“และล่วงรู้ถึงการเคลื่อนไหว ตลอดจนสถานการณ์ของพวกเราดีที่สุด บางขณะก็เดินล่อให้เราตาม และบางขณะก็เดินตามหลังเรา ผมเข้าใจเช่นนี้ ตรงกับคุณหรือเปล่าผู้กอง?”

“ผมก็เชื่อว่าเป็นเช่นนั้นครับ”

“ก่อนที่จะพบแงซายและน้ำกระบอกนี้ตั้งอยู่ อันเชื่อว่าควรจะเป็นน้ำที่แงซายทิ้งไว้ให้คุณพบร่องรอยของแหล่งน้ำบ้างไหม?”

“ยังไม่พบ คะหยิ่นยืนยันว่าน้ำควรอยู่ในดงทึบข้างหน้าออกไปประมาณกิโลเมตรเศษๆ แต่บังเอิญผมได้ยินเสียงนกกระทาทุ่งร้องอยู่ในป่าไผ่ตายซาก เลยแวะเข้าไปดูก่อนเพราะใกล้กว่า แต่ก็พบกับความแห้งแล้ง แล้วก็พบกับกระบอกไม้ไผ่สดที่บรรจุน้ำกระบอกนี้เข้า”

เชษฐาหยิบกระบอกบรรจุน้ำ ไปพิจารณาดูสีสันอันขาวมัวของมันอีกครั้ง

“ลักษณะของมัน ควรจะเป็นน้ำมวก”

“ใช่ครับ”

“ถ้าเช่นนั้นก็ควรจะมีแหล่งน้ำมวก อยู่ในละแวกไม่ห่างออกไปนักนี่เอง น้ำกระบอกนี้ถูกส่งเข้ามาให้เป็นการประทังชีวิตก่อนที่เราจะไปพบแหล่งของมัน”

ระหว่างที่พรานใหญ่นิ่ง ไชยยันต์ก็ขัดมาว่า

“นั่นไม่ใช่ปัญหาที่เรางงหนักกันอยู่ ปัญหานั้น มันอยู่ที่ว่าการหมายช่วยชีวิตเราในครั้งนี้ มันเกิดขึ้นจากอะไร”

หัวหน้าคณะมองไปทางยอดสหายของเขา ยิ้มขรึมๆ

“ก็ไม่น่างงอะไรนัก แงซายก็ดี หรือไอ้ผีกองกอยก็ดี มีความต้องการส่อให้เห็นชัดอยู่ตลอดเวลาแล้วว่า จะให้เราติดตามมันไป ส่วนจะไปไหน ไปเพื่ออะไร นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่เรากำลังค้นหากันอยู่ ถ้าพวกเราตายกันเสียหมดก่อน วัตถุประสงค์ที่มันต้องการก็จะสะดุดชะงักไปด้วย เพราะฉะนั้นขอให้แน่ใจเสียเถิดว่า การเกื้อกูลปะทะปะทังหรือ ‘พยุง’ ให้พวกเรามีชีวิตรอดอยู่ต่อไป จึงควรเป็นหน้าที่ของมัน ไปมัวงงกับปัญหาที่ว่า แงซายมีเจตนา หรือสติสัมปชัญญะแล้วหรือไม่อยู่ทำไม แงซาย ขณะนี้เราให้สมมติฐานว่า ถูกชักนำหรือครอบงำโดยผีกองกอย การกระทำใดๆ ก็ตามของแงซาย นับตั้งแต่จากเรามา ควรจะเป็นการกระทำของไอ้ผีกองกอยทั้งนั้น แงซายไม่ได้วางน้ำไว้ให้แก่เรา แต่ผีกองกอยที่อาศัยอยู่ในร่างแงซายตะหาก ที่ทำเช่นนั้น”

ทุกคนเริ่มตาสว่างขึ้น ด้วยอาการฉุกคิด ตามคำพูดของเชษฐาผู้รอบคอบถี่ถ้วน และมีสุขุมคัมภีรภาพเหนือกว่าคณะพรรคพวกทุกคน ไม่มีใครโต้เถียงขัดแย้งแนวความคิดเห็นนั้นได้ แม้แต่รพินทร์ ไพรวัลย์เอง เชษฐาหันไปทางจอมพราน กล่าวต่อไปว่า

“และคุณก็ตัดสินใจได้ถูกต้องแล้ว ที่รีบนำน้ำกระบอกนี้มาให้พวกเราก่อน โดยไม่พยายามจะคิดติดตามแงซายไปในขณะนั้น พวกเราส่วนใหญ่จะมีกำลังเดินบุกบั่นกันต่อไปได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับน้ำที่จะมาช่วยประทังกระบอกนี้เท่านั้น”

“นี่แปลว่า ที่เจ้าคะหยิ่นคุยโวว่ามันจะพาไปให้พบแหล่งน้ำ เป็นเรื่องเหลวไหลทั้งนั้นสิหลอกให้เราเดินมาถูกย่างสดอยู่กลางทุ่งนรกนี่”

ไชยยันต์ว่า จ้องตาขุ่นๆ ไปทางอดีตนายบ้านหล่มช้าง ผู้ยืนหน้าเซ่อไม่รู้เรื่องอยู่ จอมพรานยิ้มเล็กน้อย ชำเลืองมองคะหยิ่น

“ผมคิดว่าคะหยิ่นคงไม่เหลวไหล ยกเมฆเกินไปนักหรอกครับ คงจะมีน้ำอยู่ในดงโน่นจริงของมัน แต่เรายังไปกันไม่ถึง และได้น้ำจากแงซายกระบอกนี้มาช่วยแก้ไขเสียก่อน ซึ่งก็นับว่าวิเศษสุด เพราะมันจะเป็นต้นทุนให้เราบุกบั่นต่อไปได้ ต่อไปนี้เราพอมีกำลังจะเดินหาน้ำต่อทุนได้อีกแล้ว ไหนๆ เราก็บุกบั่นกันมาแล้ว มาลองดูกันสักครั้งว่าคะหยิ่นพูดจริง หรือเท็จ”

เชษฐาหัวเราะหึๆ มองดูเจ้านักเลงโตหล่มช้างด้วยอารมณ์ขันมากกว่าที่จะโกรธเคืองหรือเดือดเนื้อร้อนใจเกินไปนัก ผิดกับพวกลูกหาบทั้งหลาย ที่สบถด่าคะหยิ่นกันพำ และทวีเพิ่มขึ้นทุกขณะ ยามเมื่อระยะเวลาผ่านไปด้วยความอ่อนเปลี้ยเพลียแรง โดยยังไม่พบแหล่งน้ำสักที

“มันก็ต้องเป็นอย่างที่คุณว่านั่นแหละ ผู้กอง เพราะไม่มีทางเลือกอย่างอื่น แต่พับผ่าเถอะ ผมก็สงสัยอยู่เหมือนกัน เมื่อคืนมันบอกกับผมว่า มันได้กลิ่นเกสรว่านเสน่ห์จันทร์ต้นแหล่งกระทบจมูก และเช้าวันนี้เป็นต้นมา เราก็เดินค้นหาต้นแหล่งของกลิ่นนั้นโดยการนำของมัน ผมนึกไม่ออกเลยว่า ว่านเสน่ห์จันทร์หรือกลิ่นดอกไม้ใดๆ ในโลกนี้มันจะสามารถโชยกลิ่นได้ไกล จนถึงขนาดเดินค้นหากันติดต่อ 3 – 4 ชั่วโมงมาแล้วก็ยังไม่พบ คำนวณระยะทางเดินไม่ต่ำกว่า 20 กิโลเมตรแบบนี้”

จอมพรานก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้ หันไปส่งภาษาถามความคะหยิ่น แล้วบอกกับคณะนายจ้างว่า

“มันบอกว่า จมูกคนย่อมไม่เหมือนกันครับ ความจริงเสน่ห์จันทร์โชยจากต้นแหล่งตามลม มาถึงที่พักของเราเมื่อคืนรัศมีห่างเพียงไม่เกิน 5 – 6 กิโลเมตรนี่เอง แต่ที่ต้องเดินไกลกินเวลานาน ก็เพราะสภาพของป่าและเขา ซึ่งทำให้ต้องเดินอ้อม มันยังยืนยันอีกด้วยว่า น้ำที่แงซายใส่กระบอกนำมาทิ้งไว้ให้ จะต้องเป็นน้ำจากแหล่งที่เสน่ห์จันทร์ขึ้น และมันกำลังจะนำเราเข้าไปนั่นเอง”

“ก็เข้าเค้า น่าจะสมจริงอยู่เหมือนกัน เราอาจเข้ามาใกล้แหล่งน้ำเต็มทีแล้ว ไม่งั้นแงซายจะเอาน้ำมาให้เราได้จากไหน”

ดารินออกจะคล้อยตาม

ทุกคนดื่มน้ำกันจนเต็มอิ่ม ได้รับความแช่มชื่นและมีกำลังขึ้น น้ำในกระบอกนั้นภายหลังดื่มกินกันเต็มกระหายแล้ว ยังพอมีเหลือบรรจุกระติกขนาด 1 ลิตรได้อีกสองกระติก และนั่นคือทุนสำรองที่ทั้งคณะจะเดินหนักกันต่อไปได้อีกจนกว่าตะวันจะตกดิน มันพอเพียงสำหรับการที่จะแสวงหามาเพิ่มเติม ถ้าคำพูดของคะหยิ่นไม่เลื่อนลอยเกินไปนัก

ความขาดแคลนจากเสบียงกรังที่มีติดตัวมาอย่างจำกัด ทำให้ทุกคนเลิกสนใจกับอาหารกลางวัน และเลยผ่านมันไปเสียเพื่อไปรวบยอดเอาในมื้อเย็น การได้น้ำมากลั้วคอประทังตายก็นับว่าวิเศษสุดแล้ว พอกำลังกลับคืนมาก็เก็บของ มานะกัดฟันเดินต่อ ท่ามกลางแสงแดดอันแผดเปรี้ยงในยามบ่าย ปานจะหลอมทุกสิ่งทุกอย่างให้มอดไหม้กลายเป็นจุณไป ความร้อนทำให้บั่นทอนกำลังอ่อนเปลี้ยลงอย่างรวดเร็ว และเหน็ดเหนื่อยกว่าการเดินในทุกครั้งที่ผ่านมา แต่กระนั้นก็กรำกันไปอย่างทรหดสุดยอด

ครั้นแล้วก็บรรลุขอบดงดำ ต้นไม้เริ่มเขียวสดขึ้นเป็นลำดับ เต็มไปด้วยกิ่งใบที่แผ่ปกสอดประสานกันจนแลดูเหมือนหลังคามหึมาที่สิ้นสุดมิได้ ปกคลุมอยู่เบื้องบน มีเถาวัลย์ใหญ่น้อยทอดเลื้อยเกี่ยวกันและเชื่อมโยงติดต่อกันเต็มไปหมด จนไม่สามารถกำหนดต้นหรือปลายของมันได้ บางแห่งก็กอดเกี่ยวประสานกันเป็นรูปลักษณะต่างๆ ราวกับจะมีใครมาประดิษฐ์ไว้ นอกจากไม้ดึกดำบรรพ์ยืนต้นแหงนคอตั้งขนาดต่ำก็ 3 – 4 คนโอบขึ้นไปแล้ว ก็ล้วนเป็นป่าเถาวัลย์ทั้งสิ้น แลไปก็เหมือนป่าโลกล้านปีในภาพวาด

รพินทร์หยุดพิจารณาดูป่ารอบตัวอย่างถี่ถ้วน เหมือนจะชั่งใจอะไรบางอย่าง คะหยิ่นก็เงยจมูกสูดร่อนไปในอากาศ ทุกสิ่งทุกอย่างเงียบกริบ ได้ยินแต่เสียงลมหายใจหนักๆ ของแต่ละคน ดารินเปิดกระติกออก จิบน้ำอีกครั้งด้วยความกระหายจนสุดทน แต่แล้ว **ขณะที่หญิงสาวแหงนหน้ากรอกกระติกเข้าปากนั่นเอง ก็ต้องชะงักจ้องตะลึงอยู่ในท่านั้น**

หล่อนจะอยู่ในอาการเช่นนั้นนานสักเท่าใดไม่มีใครสังเกต ต่อเมื่อคะหยิ่นโบกมือทำสัญญาณให้ออกเดินตามทิศทางชี้บอกของมันต่อไป และทุกคนเริ่มเคลื่อน เชษฐาถึงหันมาพบอาการของน้องสาว เพราะดารินไม่ได้ขยับเขยื้อนกายเหมือนคนอื่น

“น้อย!”

พี่ชายจ้องหน้า กระซิบเรียกอย่างแปลกใจ ดารินยังคงจ้องนิ่งไปยังทิศทางเดิมไม่เปลี่ยน ด้วยดวงตาเบิกกว้าง แต่กระซิบตอบมาว่า

“ที่ซุ้มเถาวัลย์บนโคกนั่น...”

“อะไร ทำไม?”

เชษฐาถามเร็วปรื๋อ หันไปมองตามสายตาของดาริน

ห่างจากตำแหน่งที่ทุกคนรวมกลุ่มเข้าขบวนกันอยู่ ขึ้นไปทางขวามือประมาณ 30 เมตร เป็นเนินปลวกใหญ่ถูกล้อมพันหนาแน่นด้วยลำต้นเถาวัลย์ ซึ่งปราศจากใบขนาดเท่าลำแขน ลักษณะเหมือนใครมาถักกระเช้ายักษ์ครอบเนินบริเวณนั้นไว้ ดูอีกทีก็เหมือนวงเส้นขมวดพันที่วาดไว้ด้วยศิลป์แบบแอบสแตรกต์ของจิตรกร และนั่นคือเป้าหมายการจ้องมองของดารินในขณะนี้

นอกจากความหนาทึบ แน่นขนัดของวงรัดพันของเถาวัลย์ที่กอดเกี่ยวประสานกันยุ่งเหยิง เชษฐาค้นไม่พบความผิดปกติใดๆ

“เมื่อหยกๆ นี่เอง...”

เสียงดารินเกือบไม่ผ่านลำคอออกมา ริมฝีปากทีพูดเผยอขมุบขมิบจนเชษฐาแทบจะไม่ได้ยิน ต้องเอียงหน้าเข้ามาใกล้

“น้อยเห็นคนยืนอยู่ในซุ้มเถาวัลย์นั้น โผล่หน้าออกมาเห็นถนัดที่สุด มันจ้องและยิ้มมาที่น้อย อึดใจใหญ่ๆ ทีเดียวที่น้อยจ้องมันอยู่ พอพวกเราเริ่มเคลื่อนไหว มันก็หลบแวบไป”

“แงซาย!”

ดารินสั่นหน้า กัดริมฝีปากแน่น ตายังไม่ยอมเปลี่ยนที่อยู่เช่นนั้น

“ไม่ใช่ค่ะ! ใครก็ไม่รู้ ไม่เคยเห็น หรือคิดว่าจะเห็นมาก่อน หน้าตอบ ผิวติดกระดูก ตาลึกใหญ่ หัวโล้นเกลี้ยง รู้สึกว่าจะห่มผ้าย้อมเปลือกไม้สีคล้ำๆ เหมือนพระธุดงค์ มีอะไรดำๆ เป็นพวงแขวนคอด้วยคล้ายลูกประคำ...มัน...มันจ้อง และยกมือขึ้นกวักมาทางน้อย!”

เชษฐาหันขวับไปทางนั้นอีกครั้งโดยเร็ว จังหวะนี้เองคณะทั้งหมดก็เริ่มรู้สึกถึงอาการอันผิดสังเกตของพี่น้องทั้งสองเหลียวกลับมามอง รพินทร์ทำสัญญาณให้หยุดเดิน ตนเอง ไชยยันต์ และมาเรียก็ย่องเข้ามาสมทบกับเชษฐา ดารินผู้ยืนอยู่ที่เดิม

“มีอะไรผิดปกติหรือครับ?”

พรานใหญ่ถาม ดารินนิ่ง ทรุดตัวลงนั่งต่ำกับพื้น พยายามสอดส่ายตามองค้นหาในมุมต่างๆ โดยไม่สนใจกับการมองอย่างสงสัยของพรรคพวกคนใดทั้งสิ้น เชษฐาก็บอกให้คณะพรรคทราบในสิ่งที่น้องสาวบอก อีกสามคนจึงหันขวับไปยังด้านนั้นโดยเร็ว ประสาทตื่นชัน

จอมพรานจ้องนายจ้างสาวอย่างคลางแคลง

“ไม่ใช่ภาพหลอนหรือครับ?”

“กลางวันแสกๆ นะ นายพราน แล้วอีกอย่างหนึ่ง ตรงนั้นมันก็ไม่ใช่มุมมืดอะไรนัก จนควรจะทำให้คิดว่าตาฝาด”

ดารินตอบอย่างมั่นใจ กัดริมฝีปากแน่น ลุกขึ้นอีกครั้งขยับตัวจะจรดฝีเท้าย่องเข้าไปดู แต่ไชยยันต์คว้าแขนไว้เสียก่อน

“อย่าเพิ่ง น้อย!”

“ทำไมเธอถึงเห็น?”

มาเรียกระซิบถามขึ้นบ้าง ปลดไรเฟิลจากไหล่ลงมาถือไว้

“บังเอิญ ฉันเงยหน้าขึ้นดื่มน้ำ แลไปเจอเข้าพอดี สาบานได้ว่ามันจะต้องยังหลบอยู่หลังพุ่มเถาวัลย์นั่นแหละ”

“สัตว์อะไรสักอย่างหนึ่งกระมัง?”

เพื่อนชายซาวเสียง นักมานุษยวิทยาสาวสั่นศีรษะ ยืนยันในเสียงแน่วแน่เช่นเดิม

“คน! ไม่ใช่สัตว์อะไรทั้งสิ้น”

“ถ้านอกจากแงซายแล้ว หากจะมีคนอยู่ในนรกดำแห่งนี้ ก็เห็นจะเป็นพวกเราแค่ 11 คนนี้เท่านั้น”

รพินทร์กวาดตา เงี่ยหูแล้วย่องกริบไปยังเป้าหมายที่ราชสกุลสาวชี้บอกในทันทีนั้น คณะนายจ้างทั้งหมดก็สืบตามหลังมาด้วยอย่างแผ่วเบา ทุกคนกระชับปืนพร้อมอยู่ในมือ

อ้อมเลาะไปทางเบื้องหลัง เนินปลวกเตี้ยๆ ลูกนั้น จอมพรานก็มาหยุดยืนตาลุกโพลงอยู่ที่กิ่งเถาวัลย์อันหนึ่ง ขนาดเท่าแขนทอดสูงกว่าระดับพื้นประมาณ 3 ฟุต ขณะนี้มันกำลังไกวแกว่งพะเยิบพะยาบเป็นจังหวะอยู่ เหมือนกับว่ามีอะไรมากระทบและผละจากไปอย่างรวดเร็ว ก่อนหน้าที่เขาจะเข้ามาถึงเพียงเล็กน้อย แรงสปริงของการแกว่งนั้นยังเหลืออยู่เล็กน้อย และค่อยๆ ช้าลงเป็นลำดับ

เขาก็เงยพรวดขึ้นโดยรวดเร็ว ค้นหาร่องรอยไปรอบๆ แต่นอกจากรอยเถาวัลย์ที่ถูกกระทบไว้แล้ว ก็ไม่ปรากฏอะไรให้เห็นเป็นที่สังเกตได้อีก คนอื่นๆ ก็ตึงเครียดขึ้นในบัดนี้ ช่วยกันมองค้นไปทั่วๆ

“น้อยตาไม่ฝาด มีอะไรป้วนเปี้ยนอยู่แถวนี้จริงๆ มันผละจากไปก่อนที่เราจะเข้ามาถึงเพียงครู่เดียวเท่านั้น!”

มาเรียพูดตื่นเต้น

จอมพรานก้าวพรวดๆ เลาะลัดไปตามซุ้มเถาวัลย์อื่น สอดตามองไปทุกด้านเท่าที่จะสามารถ แล้วก็เผ่นกลับเข้ามารวมกลุ่ม

“คิดดูให้ดีซิครับ คุณหญิง ที่เห็นนั่นน่ะ แงซายหรือเปล่า”

“ฉันขอยืนยันอีกครั้งว่า ภาพคนที่เห็นเมื่ออึดใจที่แล้วไม่ใช่แงซาย ลักษณะไม่มีอะไรใกล้เคียงกันสักอย่างเดียว แม้แต่เสื้อผ้าที่นุ่งห่ม หน้าตา ตลอดจนรูปร่าง”

“แล้วมันเป็นใคร?”

ไชยยันต์โพล่งออกมา

ต่างนิ่งงัน จ้องตากันเองอยู่ไปมา

“เห็นอยู่เป็นเวลานานสักเท่าไหร่ น้อย?”

มาเรียกล่าวถามต่อมาอย่างรวดเร็ว ภายหลังจากนิ่งอึ้งไป

“ประมาณ 5 หรือ 6 วินาที เห็นครั้งแรกมันโผล่ออกมาครึ่งตัวยืนจ้องฉันอยู่ก่อนเฉยๆ ต่อมาก็แสยะยิ้ม และต่อมาก็ยกมือขึ้นโบกกวักคล้ายๆ จะเรียก เป็นปฏิกิริยาติดต่อกันสามช่วง จังหวะการเคลื่อนไหว จะเรียกว่าตาฝาดได้ยังไง หลักฐานที่เห็น เถาวัลย์นี้ไหวพะเยิบพะยาบอยู่นี่ก็พิสูจน์ชัดแล้ว”

“ทำไมน้อยไม่เรียก หรือบอกพวกเราให้รู้ในทันทีที่เห็นครั้งแรก”

เชษฐาเข้ามาจับแขนน้องสาวไว้ ทุกคนเริ่มรู้สึกไม่สบายใจขึ้นอย่างไรชอบกล นอกเหนือไปกว่าความกังวลในร้อยแปดพันประการที่มีอยู่เดิม

“น้อยก็บอกไม่ถูกเหมือนกันค่ะ มันตะลึงไปหมด รู้สึกคล้ายคอตีบ จะร้องบอกอะไรก็ไม่มีเสียง ประสาทมันแข็งค้างชาไปหมดเหมือนถูกผีอำ”

หัวหน้าคณะหันไปทางพรานใหญ่

“ได้ร่องรอยอะไรบ้างไหม?”

“ไม่มีเลยครับ นอกจากรอยเถาวัลย์แกว่งที่เห็นอยู่นี่ พื้นแข็งมาก และถ้ามันเป็นคนจริง มันก็ไปได้เร็วเท่าๆ กับอาการของสัตว์ป่า”

“ชักไม่เข้าทีแฮะ!”

ไชยยันต์พึมพำ แยกเขี้ยวออกมา

“ให้มันเป็นสัตว์มหัศจรรย์ รูปร่างแปลกประหลาดพิสดารอะไรเสียยังดีกว่าที่จะให้มันเป็นคน เพราะคนบ้าบอที่ไหนจะมาเดินอยู่ในดงนี้ แล้วทำอาการพิลึกอย่างที่น้อยบอก ความจริงน้อยเป็นคนมือไวที่สุด ทำไมไม่ลองซัดเข้าให้สักเปรี้ยงตอนที่เห็น”

“ก็บอกแล้วว่าฉันตะลึงไปชั่วขณะ ทำอะไรไม่ถูก นอกจากมองดูมันเฉยๆ มารู้สึกตัวเคลื่อนไหวได้ก็ตอนที่พี่ใหญ่สะกิดให้ออกเดินนั่นแหละ”

พรานใหญ่สอบซักถึงรูปลักษณะอีกครั้งอย่างถี่ถ้วน ดารินก็อธิบายให้เขาทราบเท่าที่สายตาของหล่อนจะมองไปเห็น

“ไม่ใช่คนป่าประเภทตองเหลือง หรือสางเขียว ไม่ใช่ลิงใหญ่หรือผีกองกอย และลักษณะเหมือนพวกชีปะขาว หรือนักพรตนักบวชอะไรทำนองนี้แหละ รูปร่างผอมสูง เหมือนผีตายซาก กะอายุไม่ถูก...”

แล้วหล่อนก็หันไปชี้ที่กลุ่มเถาวัลย์ตอนหนึ่ง พูดหนักแน่นจริงจังว่า

“นี่! มันล่อหน้ามาให้เห็นครึ่งตัวตรงเถาวัลย์ซุ้มนี้แหละ พอพี่ใหญ่เข้ามาเรียกฉัน มันก็หลบแวบ บังมุมต้นไม้รก ยังจำหน้าได้ติดตา”

รพินทร์ ไพรวัลย์ หน้าเกรียมไปด้วยริ้วรอย ทุกคนไม่ได้ยินเขาเอ่ยอะไรขึ้นอีกในขณะนั้น ริมฝีปากแห้งผากทั้งคู่เปิดเผยอออก แลเห็นฟันหน้าทั้งสองที่เน้นเข้าหากัน

ขณะนั้นพวกลูกหาบที่ยืนเข้าขบวนรอกันอยู่ไม่ห่างออกไปนัก เห็นคณะนายจ้างเข้ามารวมกลุ่มค้นหา และซุบซิบอะไรกันอยู่นานผิดสังเกต ก็ปลงหาบลงจากบ่า ถือปืนเข้ามาสมทบ

“ควรจะให้พวกนั้นรู้ด้วยไหมว่า น้อยพบสิ่งประหลาดพิสดารอะไรเมื่อหยกๆ นี่?” เชษฐากระซิบถาม

“เดี๋ยวนี้ พวกเรามีกันอยู่ 11 ชีวิต ร่วมเป็นร่วมตายกันในทุกสถานการณ์...”

ไชยยันต์ให้ความเห็นแทนมาเคร่งเครียด

“อะไรก็ตาม ที่มันมาอยู่ในรูปไม่ชอบมาพากล การที่จะปกปิดอำพรางพวกนั้นไว้ มันมีแต่อันตราย ควรจะให้รับรู้ไว้ด้วยในทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อพวกนั้นจะได้เตรียมตัวระวัง ไม่ประสาทส่วนที่เกรงว่าพวกนี้จะเกิดการรวนเรเสียขวัญ มันก็ไม่มีเหตุผล ทั้ง 6 คนนั่น เป็นมือชั้นหัวกะทิทั้งสิ้น ร่วมผ่านเหตุการณ์รุนแรงร้ายกาจสารพัดชนิดเคียงคู่กับเรามาแล้ว จึงไม่มีอะไรที่พวกเขาไม่ควรจะรู้”

จอมพรานก้มศีรษะลงนิดหนึ่ง

“คุณไชยยันต์พูดถูกครับ เราควรให้พวกนั้นรู้ไว้ด้วย”

ดังนั้น เมื่อบุญคำกับพวกกรูเข้ามาถึง จึงได้รับทราบโดยไม่ปกปิดว่าเกิดอะไรขึ้นเมื่อกี้ ทุกคนมีอาการตื่นเต้นตระหนกระคนประหลาดใจไม่น้อยไปกว่ากลุ่มนายจ้าง

“ผี!”

คะหยิ่นกับส่างปาร้องออกมาเป็นเสียงเดียวกัน

“ถ้ามันเป็นผี พวกเราก็จะโล่งอกไปได้มาก เพราะผีไม่มีตัวตนมีแต่ภาพหลอน สำคัญมันจะเป็นอะไรที่มากไปกว่าผีนะซิ”

หัวหน้าคณะตอบเสียงหนักในลำคอ แล้วแลไปทางจอมพราน

“เอายังไง?”

“สิ่งที่เราจะทำในขณะนี้ก็คือ ตั้งเป็นข้อสังเกตรับรู้และระวังตนไว้อีกเรื่องหนึ่ง แต่ไม่มีความจำเป็นที่จะเก็บเอามาสนใจ เดินตามแผนเดิมของเรา มุ่งหาแหล่งน้ำ และติดตามแงซายเพื่อเอาแผนที่คืนต่อไป เราไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น เว้นแต่มันจะมาเกี่ยวข้องกับเราเอง ซึ่งจะแก้ไขปัญหาไปทีละเปลาะสุดแต่สถานการณ์

แล้วเขาก็ชวนให้เดินต่อ ตามเส้นทางคะหยิ่น

เวลาผ่านไป ก็ยิ่งลึกเข้าไปในท่ามกลางป่าเถาวัลย์อันมีลักษณะแปลกๆ สัญญาณหรือร่องรอยของสัตว์ ยังเงียบเชียบอยู่เช่นนั้น ดูราวกับว่ามันจะเป็นป่าที่ปลอดจากชีวิตทั้งมวล เว้นไว้แต่พืชดึกดำบรรพ์ ซึ่งมาเรียกระซิบบอกดารินว่า แม้แต่นักพฤกษศาสตร์เอง ถ้าเข้ามาเห็นก็คงจะจำแนกไม่ถูก และบ่นเสียดายที่สามีของหล่อนซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางพฤกษศาสตร์โดยเฉพาะ หมดโอกาสที่จะมาเห็นด้วย

“จะอุปาทานหรือเปล่าก็ไม่รู้ แต่ฉันสังเกตเห็นเถาวัลย์บางชนิดมีอาการคล้ายจะกระดิกเคลื่อนไหวได้เหมือนงู”

แหม่มสาวกระซิบกระซาบ แต่ดารินไม่สนใจเพราะความเหน็ดเหนื่อย และสภาพของป่าที่แลรอบด้านเป็นลายเส้นพันยุ่งเหยิงไปหมด ชวนให้ตาลายวิงเวียนเหมือนเดินอยู่ในเขาวงกต ก้มหน้าก้มตาเดินแต่อย่างเดียว ไม่มีเวลาพอที่จะสำรวจจดจำ หรือตรวจตราภูมิประเทศที่ผ่าน

สำหรับเชษฐาและไชยยันต์ สังเกตเห็นพรานใหญ่ส่อท่าอึดอัดกังวลผิดไปกว่าทุกครั้ง ขณะที่ผ่านเข้าไปในดงลักษณะแปลกประหลาดนี้ ทุกฝีก้าวย่างของเขาเต็มไปด้วยความระมัดระวังยิ่งยวด และใช้สายตาตลอดจนความสังเกตอันรอบคอบมากที่สุด

ในที่สุด ก็โผล่ออกมาพบกับเวิ้งตอนหนึ่ง อาณาเขตราบโล่งประมาณ 100 ตารางวา ราวกับจะเป็นห้องโถงล้อมรอบไปด้วยผนังและหลังคาเถาวัลย์ทุกทิศ มีก้อนหินขนาดใหญ่ โผล่งอกอยู่ในกลางสองก้อน แลเห็นจับเขียวไปด้วยตะไคร่น้ำและเฟิร์น ตลอดจนพวกไม้ล้มลุกที่อาศัยขึ้นอยู่ในบริเวณใกล้แอ่งน้ำชอุ่มเป็นหย่อม คะหยิ่นก็ชี้มือ และร้องลั่นออกมาอย่างดีใจ

“พบแล้วนาย! แหล่งน้ำซับอยู่โน่น!”

ทั้งคณะที่กำลังอีบัดอีโรยกะปลกกะเปลี้ย ก็ตื่นเต้นยินดีขึ้นในบัดนั้น คะหยิ่นลากบุญคำซึ่งแบกหามคู่กันพาวิ่งลิ่วตรงเข้าไป คนอื่นๆ ก็พลอยวิ่งตามเข้ามาด้วยราวกับจะแลเห็นขุมทรัพย์มหาศาล เสียงเจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้างหัวร่อร่า ชี้โบ๊ชี้เบ๊ให้ทุกคนดูว่านเสน่ห์จันทร์ที่ขึ้นอยู่ริมๆ ขอบแอ่งน้ำใส มีขนาดกว้างประมาณสามสี่ตารางวา ในระหว่างแนวขนาบหินสองลูกราวกับจะเป็นหลักปักไว้ให้เห็น สลับไปกับดอกกระทืออันมีสีแดงคล้ำตัดความเขียวสดของใบ

คะหยิ่นผู้แล่นเข้ามาถึงก่อนเป็นคู่แรกพร้อมบุญคำ ไม่ฟังเสียงวางหาบลงทิ้งกายลงนอนพังพาบ จุ่มหน้าลงไปในแอ่งน้ำตื้นๆ นั้นทันที บุญคำกับพวกลูกหาบอื่นๆ ก็ปราดเข้าไปทำอาการอย่างเดียวกันด้วยความกระหายน้ำ

แต่แล้วทันทีนั้นเอง ขณะที่รพินทร์และกลุ่มนายจ้างเร่งรุดเข้ามาถึง คะหยิ่นผู้จุ่มหน้าลงไปในน้ำก่อนคนอื่นๆ ก็เงยพรวดกระโดดโหยงร้องว้ากลั่นออกมาอย่างตระหนกตกใจขีดสุด ชี้มือโวยวายไม่เป็นภาษาลงไปในแอ่งน้ำแคบๆ มีระยะน้ำลึกเพียงศอกเศษนั้น

ทุกคนจ้องมองลงไปตามอาการชี้บอกอย่างลนลานของอดีตนักเลงโตหล่มช้าง แล้วแทบผงะหลัง ความกระหายต้องการน้ำจากแอ่งที่แลเห็นอยู่นั้น สะดุดชะงักลงชั่วขณะ

เพราะความใสประดุจตั๊กแตนของน้ำในแอ่ง และเพราะระดับอันตื้นเพียงนิดเดียว ทำให้มองทะลุลงไปเห็นพื้นหินปนกรวดเบื้องล่างได้อย่างถนัด **อะไรชนิดหนึ่งนอนเงียบสงบนิ่งอยู่ภายใต้แอ่งนี้นั้น สัณฐานลักษณะของมัน...เป็นร่างกายของสิ่งที่เคยเป็นมนุษย์!**

มองผาดๆ ร่างนั้นเป็นสีน้ำตาลคล้ำ กลืนกับสีพื้นของหินใต้แอ่งน้ำ หรือมิฉะนั้นก็ควรจะเป็นส่วนหนึ่งของก้นแอ่ง หันศีรษะไปตามแนวยาวของรูปแอ่งทางด้านตะวันตก ปลายตีนชี้ไปทางตะวันออก มือเหี่ยวหนังหุ้มกระดูกทั้งสองประสานไขว้กันวางไว้บนอกอย่างสงบ

“ศพคน!”

ใครคนหนึ่งหลุดปากออกมาเบาที่สุด จากลำคออันตีบตัน

“พระเจ้า ไปยังไงมายังไงกันนี่...ศพใคร มาแช่จมอยู่ในแอ่งนี้ได้อย่างไร ตั้งแต่เมื่อไหร่?”

มาเรียอุทานอย่างลืมตัว จ้องตาไม่กะพริบ เชษฐากับรพินทร์ก็ทรุดตัวลงก้มจ้องผ่านผิวน้ำลงไปอย่างพินิจพิจารณา

“ช่วยกันดูให้ดี ซากศพ หรือว่าก้อนหินที่มีลักษณะใกล้เคียงกันแน่”

หัวหน้าคณะกล่าวโดยเร็ว คนอื่นๆ ที่แตกผงะไปแต่แรก ก็เข้ามามุงล้อมอยู่รอบขอบแอ่งทุกด้าน

“ศพแน่ๆ ไม่มีทางจะเป็นอย่างอื่น ศพตายซาก!”

ไชยยันต์ร้องลั่น ขณะที่ก้มลงไปดูเกือบจดผิวน้ำ

พรานใหญ่ไม่เอ่ยคำใดทั้งสิ้น ค่อยๆ จุ่มมือทั้งสองลงไปในน้ำทางด้านปลายตีนของร่างนั้น แล้วจับข้อเท้าทั้งสองไว้ เหลือบตาเม้มปากดูหน้าคณะนายจ้าง อึ้งไปกึ่งอึดใจ ทุกคนอ่านสีหน้าเขามาเป็นตาเดียวเหมือนจะถามและแทนคำตอบ...จอมพรานค่อยๆ ออกแรงลากซาก โดยการฉุดจากข้อเท้าทั้งสองขึ้นมานอนแข็งทื่อให้ทุกคนเห็นถนัดอยู่บนพื้นริมแอ่ง

มันเป็นซากศพของมนุษย์จริงๆ! แม้จะถูกลากขึ้นมาแล้ว ก็คงนอนแข็งเป็นท่อนไม้อยู่ในลักษณะอาการเดิมกับที่จมแช่อยู่ในแอ่ง

ร่างนั้น เป็นชายในวัย 50 เศษ สูงประมาณ 6 ฟุต หนังสีน้ำตาลคล้ำ หุ้มกระดูกเหมือนศพที่ทำมัมมี่ไว้ หน้าผากสูง แก้มตอบ ทุกส่วนสัดของร่างกายยังอยู่ครบถ้วนไม่มีส่วนใดบุบสลายไปทั้งสิ้น นุ่งห่มด้วยผ้าเปลือกไม้สีคล้ำ มีลูกประคำและสร้อยตาเสือคล้องอยู่ที่คอ ศีรษะโล้นเกลี้ยง

ทุกส่วนประกอบหรือผิวกาย อยู่ในสภาพเกราะแกร่งราวกับจะกลายเป็นหิน หรือมิฉะนั้นก็ไม่เนื้อแข็งที่หมกดินมานานนับศตวรรษแบบเดียวกับซากฟอสซิล

ดารินดูเหมือนจะเป็นคนสุดท้ายที่เดินอ้อมจากด้านศีรษะไปทางปลายเท้า เพื่อพิจารณาให้เห็นถนัดขึ้น พอสายตาแลไปพบใบหน้านั้น แพทย์สาวนักมานุษยวิทยาก็เข่าอ่อน ตาเหลือกกว้าง ซวนเซถอยผงะออกมามีอาการเหมือนจะเป็นลม รพินทร์บังเอิญหันไปเห็นสีหน้าอันบอกอาการช็อกเช่นนั้น ก็คว้าแขนประคองไว้ทันก่อนที่หญิงสาวจะล้มลง

“คุณหญิง! เป็นอะไรไป?”

หล่อนหลับตา มือหนึ่งจับไหล่ของเขาไว้แน่น พยุงตัวไว้ไม่ให้ล้ม อีกมือหนึ่งชี้บุ้ยใบ้ไปทางซากศพนั้น กระซิบออกมาเหมือนคนกำลังจะสิ้นใจ

“ไอ้คนคนนั้น...ไอ้ศพ หรือไอ้ผีนั่น...”

“ทำไมครับ?”

“มันเป็นคนเดียวกับที่โผล่หน้าออกมาให้ฉันเห็นเมื่อกี้นี้!”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ตัวแข็งทื่อแทบจะร้องอะไรออกมาดังๆ หันไปทางศพตายซากลึกลับที่คณะพรรคพวกทุกคนกำลังมุงดูอยู่ แล้วหันกลับมาจ้องหน้าหล่อนอีกครั้ง ระหว่างนี้ คนอื่นๆ ยังไม่ทันหันมาสังเกตอาการของทั้งสอง

“เข้าไปพิจารณาดูให้แน่ชิครับ มันจะเป็นไปได้อย่างไร”

“ไม่จำเป็น ถึงจะดูยังไง มันก็เป็นคนเดียว หรือศพเดียวกันนี่แหละ ผิดกันแต่เมื่อกี้นี้มันเดินได้ มันกวักมือเรียกฉันได้ ฉันบอกแล้วว่าจำมันได้ติดตาทีเดียว จำได้แม้กระทั่งลูกประคำที่แขวนอยู่บนคอ รูปร่าง ลักษณะ ใบหน้าอันเดียวกันทุกอย่าง!”

หล่อนบอกด้วยเสียงสะท้านสั่น ยกมือปิดหน้าไม่ยอมหันไปดูอยู่เช่นนั้น จอมพรานมีความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวได้ถูกในขณะนี้ หันไปร้องเรียกเชษฐาเบาๆ หัวหน้าคณะผละความสนใจจากศพ หันมาพร้อมๆ กับไชยยันต์และมาเรีย ก็เห็นพรานใหญ่พยักหน้าเป็นสัญญาณเรียกมา จึงพากันเดินตรงเข้ามาด้วยความแปลกใจ ทิ้งให้กลุ่มพรานพื้นเมืองห้อมล้อมศพตายซากอยู่ตามลำพัง

“น้อยเป็นอะไรไป?”

พี่ชายถามอย่างแปลกใจ เมื่อเห็นน้องสาวนั่งเอามือปิดหน้า กายสั่นเทาอยู่ โดยมีจอมพรานยืนอยู่ใกล้ๆ ดารินยังไม่อาจพูดคำใดได้ในขณะนั้น รพินทร์จึงกระซิบแผ่วเบาบอกให้คณะพรรคพวกทราบถึงสิ่งที่นักมานุษยวิทยาสาวบอกกับเขา ไชยยันต์ถึงกับตาเหลือกร้อง “เฮ้ย” ออกมาอย่างลืมตัว ส่วนเชษฐาและมาเรียยืนตะลึง หัวใจแทบจะหยุดเต้นลงในบัดนั้น มาเรียกรากเข้าเขย่าตัวเพื่อน สาวซักถามเร็วปรื๋อ

“เป็นความจริงหรือ น้อย?”

ดารินเอามือออกจากการปิดหน้า นั่งนิ่งเหมือนจะสำรวมสติสัมปชัญญะ หน้าของหล่อนซีดเผือด ขณะนั้นเชษฐากับไชยยันต์ก็ประคองปีก พยุงให้ลุกขึ้นยืน ไชยยันต์เอามืออังที่หน้าผากและซอกคอของเพื่อนสาว ถามมาอย่างเป็นห่วง

“น้อยไม่สบายไปหรือเปล่า รู้สึกเป็นยังไงบ้าง”

“ฉันไม่ได้เป็นอะไรไปเลย เพียงแต่ตกใจมากเท่านั้น และเดี๋ยวนี้ก็รู้สึกเป็นปกติดีแล้ว”

หล่อนตอบเสียงแหบพร่า ขอกระติกบรั่นดีจากไชยยันต์ไปดื่มหลายอึก เหมือนจะปลุกเลือดอันกำลังจับเป็นก้อนแข็ง และกระตุ้นประสาทให้มั่นคงขึ้น แล้วก้าวเดินอาดๆ อย่างบังคับใจให้กล้าหาญมาหยุดยืนจ้องพิจารณาศพตายซากนั้นอีกครั้ง แต่แล้วก็ต้องถอยห่างออกมาอีกอย่างขวัญเสียพรั่นใจเกินกว่าที่จะระงับได้ ทุกคนจ้องดูอาการของหล่อนเป็นตาเดียว

“น้อยตาฝาดไปใช่ไหม?”

เชษฐาเอ่ยขึ้นอย่างระมัดระวัง

“ภาพของคนลึกลับที่โผล่ออกมาให้เห็น มันหลอนติดตาอยู่ พอมาเห็นศพตายซากนี่เข้าก็เลยเห็นไปว่ามันเหมือนกัน”

แล้วทุกคนก็ตัวเย็นเฉียบไปอีกครั้ง เมื่อนักผจญภัยสาวเลือดราชสกุลยืนยันด้วยเสียงอันชัดเจนมั่นคงที่สุดว่า

“ทีแรกก็คิดว่าตาฝาดอย่างพี่ใหญ่ว่าเหมือนกันนั่นแหละค่ะ แต่เดี๋ยวนี้ยิ่งแน่ใจที่สุด ดวงหน้าชนิดนี้แหละ ที่โผล่ให้น้อยเห็นเมื่อครู่ใหญ่นี้ตรงซุ้มเถาวัลย์ ยกเว้นแต่คนลึกลับคนนั้นจะมีหน้าตา และเครื่องแต่งกายเหมือนกับศพซากนี้แบบเดียวกับลูกฝาแฝด”

ทั้งคณะเงียบกริบ บังเกิดอาการสะบัดร้อนสะบัดหนาวขึ้นมาเหมือนจะจับไข้ แล้วเชษฐาก็หัวเราะขึ้นเบาๆ ทำลายความเงียบ สั่นศีรษะช้าๆ อย่างไม่เห็นด้วย

“มันจะเป็นไปได้อย่างไรน้อย นี่มันเป็นศพตายซากที่ตายมานานแล้ว คนที่ไม่มีความรู้ในทางแพทย์หรือมานุษยวิทยาอย่างพี่ หรือใครๆ พวกเรา ก็จะบอกได้ว่ามันตายมานาน จนกระทั่งเนื้อหนังตลอดจนส่วนประกอบอื่นๆ แทบจะกลายเป็นหินไปหมด ลักษณะของมันแบบเดียวกับมัมมี่ อาจเป็นร้อยหรือพันปีขึ้นไป ส่วนคนลึกลับที่โผล่ออกมาให้น้อยเห็น มันจะต้องเป็นคนมีชีวิต”

“น้อยก็บอกไม่ถูกเหมือนกันค่ะ พี่ใหญ่ แต่ยืนยันได้อย่างเดียวว่า ลักษณะหน้าตาและส่วนประกอบอื่นๆ มันเป็นอันเดียวกันทุกอย่าง แม้แต่ลูกประคำที่แขวนอยู่นั่น”

“เธอคงไม่เข้าใจว่า ศพตายซากที่ลุกขึ้นมาจากที่ใดที่หนึ่ง เดินไปปรากฏร่างให้เธอเห็น แล้วหลังจากนั้นก็หลบหนีมานานแช่อยู่ในแอ่งน้ำนี่ งั้นไม่ใช่หรือ”

มาเรียถามมาเสียงปร่าๆ สีหน้าปั้นยาก ริ้วรอยของความขนลุกขนพองปรากฏให้เห็นอยู่ในแววตาสีหน้าอันเบิกโพลง

“ก่อนอื่น ข้อแรกที่สุด เราควรจะมาวินิจฉัยกันว่า ศพนี้มาแช่อยู่ในแอ่งน้ำนี้ได้อย่างไร ตั้งแต่เมื่อไหร่ และมันเป็นศพที่ตายนักสักแค่ไหน”

เสียงห้าวๆ ของไชยยันต์

รพินทร์ตรงเข้าไปสำรวจดูบริเวณโดยรอบของแอ่งน้ำแห่งนั้นอย่างละเอียดถี่ถ้วนที่สุด พร้อมกับคนของเขาที่ช่วยกันตรวจค้นร่องรอย แต่ก็ไม่ได้หลักฐานใดๆ ทั้งสิ้น บริเวณโดยรอบเป็นพื้นแห้งแข็ง

ทางด้านคณะนายจ้าง ดารินก็ใช้ความรู้ในทางแพทย์และผู้เชี่ยวชาญทางด้านฟิสิกส์ กับมานุษยวิทยาของหล่อน ตรวจศพอย่างระมัดระวัง เมื่อรพินทร์กับพวกพรานย้อนกลับเข้ามารวมกลุ่ม เขาก็เห็นแพทย์สาวนักมานุษยวิทยา กำลังใช้มีดโบวี่ของเชษฐา ทดลองขูดที่บริเวณปลายตีนศพ ซึ่งมันมีลักษณะไม่ผิดอะไรกับขูดไม้ท่อน อันมีเนื้อไม้เหนียวแข็งแกร่ง เค้าหน้าและแววตาของดารินส่อให้เห็นชัด ถึงความประหลาดใจระคนพรั่นใจอย่างไรบอกไม่ถูก

“พบอะไรบ้างไหม?”

เชษฐาหันไปถามพรานใหญ่ รพินทร์ปาดแขนเสื้อป้ายเหงื่อสั่นศีรษะ

“ไม่ได้ร่องรอยอะไรเลยครับ”

“แล้วคุณมีความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับศพที่เราพบแช่อยู่ในแอ่งน้ำแห่งนี้”

“ผมอยากจะทราบสภาพของศพนี่ก่อน”

เขาพูดขรึมๆ จ้องไปทางดารินเหมือนจะขอความเห็นนักมานุษยวิทยาเคาะสันมีดแรงๆ สองสามครั้งไปที่หน้าแข้งของศพ เสียงมันดังโปกๆ เหมือนเคาะท่อนไม้ แล้วหล่อนก็ยืนขึ้นเม้มปาก

“พี่ใหญ่เข้าใจถูกแล้ว ศพตายมานาน อาจเป็นพันปี ความแกร่งและคงรูปของศพอาจมาจากกลวิธีอาบยาแบบมัมมี่ มีตัวยาชนิดหนึ่งซึมซาบอยู่ในศพ ทำให้สัตว์ใดๆ ไม่กล้าเข้าแตะต้อง แม้แต่พวกแมลงหรือปลวก ลักษณะของศพกลายเป็นหินไปเสียแล้ว มันจะมีคุณค่าในทางฟิสิกส์และวิทยาศาสตร์อีกหลายต่อหลายแขนง ถ้าเราสามารถส่งซากนี้เข้าห้องแล็บได้ ฉันก็ได้แต่สันนิษฐานเท่านั้น เพราะปราศจากเครื่องมือตรวจสอบ บอกได้อย่างเดียวว่ามันเป็นลักษณะของศพตายซาก ที่ผิดแปลกไปจากศพมัมมี่ของอียิปต์อย่างที่เคยเห็นมา”

“พันปี!”

มาเรียอุทาน ห่อไหล่ลง กวาดมองไปรอบๆ แอ่ง

“ฉันไม่มีความรู้ในทางฟิสิกส์ ไม่รู้เรื่องมานุษยวิทยา แต่ฉันก็พอจะมีความรู้ในภูมิประเทศของป่า รับรองได้ว่าแอ่งน้ำนี้มีอายุเพียงไม่ถึงร้อยปีเท่านั้น มันเป็นสิ่งที่ธรรมชาติทำให้เกิดขึ้น และเปลี่ยนแปลงได้ในช่วงระยะสั้นๆ เพราะฉะนั้น มันจะต้องไม่เป็นแหล่งดั้งเดิมที่ศพนี้นอนอยู่แน่ๆ ศพเก่าแก่โบราณจริง แต่มันจะต้องมีอะไรชนิดหนึ่งเพิ่งจะเคลื่อนย้ายศพให้มาวางอยู่ในนี้เมื่อไม่นานนักนี่เอง มิฉะนั้นมันจะไม่นอนแช่น้ำตื้นๆ ให้เราเห็นอย่างนี้ เพียงแค่ 5 – 6 สิบปีก็จะต้องจมดินหายไปแล้ว อยากจะยืนยันเสียด้วยซ้ำว่า มันเพิ่งจะอยู่ในแอ่งน้ำนี่เพียง 2 – 3 วันเป็นอย่างช้า มิฉะนั้นตะไคร่น้ำก็ควรจับศพบ้าง หรือคุณคิดอย่างไร ไพรวัลย์?”

ประโยคหลัง หล่อนหันไปถามพรานใหญ่โดยเร็ว สีหน้างงงันไปหมด รพินทร์เองก็ตกอยู่ในอาการเดียวกัน พูดเสียงแหบต่ำ

“ผมมีความเห็นเช่นเดียวกับคุณ เมย์?”

“แล้วศพนี้มาอยู่ในแอ่งน้ำนี้ได้อย่างไร?”

ไชยยันต์ถามโพล่งขึ้นกับทุกคน ความเงียบชนิดแทบได้ยินเสียงหัวใจเต้นอีกครั้ง ในที่สุดรพินทร์ก็ไหวตัว ควักบุหรี่ออกมาจุดสูบเป็นตัวแรก

“ผมอยากจะทายตามความเห็นของผมว่า เดิมทีศพอาจอยู่ที่ใดที่หนึ่งในละแวกใกล้เคียงนี้ บางทีอาจเป็นสุสานของคนสมัยโบราณที่เคยอาศัยอยู่ในถิ่นนี้ แล้วสัตว์มันไปพบเข้าก็คาบมาที่นี่ อาจคาบมาหมายที่จะแทะกิน แต่เมื่อกินไม่ได้จึงทิ้งซาก ก็เลยกลิ้งตกลงไปในแอ่งน้ำ”

“หรือไม่งั้นก็เดินลงไปนอนแช่เอง เมื่อสักไม่กี่นาทีก่อนหน้าที่เราจะเดินมาถึง!”

เสียงดารินพึมพำออกมาอย่างแผ่วเบาที่สุด เหมือนจะพูดกับตนเอง ห่อไหล่ลงอย่างสยดสยองพองขนที่เกิดขึ้นอย่างลึกลับ

“เหลวไหล น้อย!”

พี่ชายหันมาดุ

“ค่ะ พี่ใหญ่ น้อยเองก็รู้ตัวว่า เดี๋ยวนี้ น้อยพูดเหลวไหลหรือคิดเหลวไหลไปสารพัดอย่าง เกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่างในดงดำที่เราเผชิญกันอยู่ และนับวันนักวิทยาศาสตร์อย่างน้อย ก็อาจกลายเป็นบุญคำหรือคะหยิ่นไปอีกคน สิ่งแปลกประหลาดมหัศจรรย์ต่างๆ ที่มันเกิดขึ้นให้เห็นนอกเหนือพิสดารไปกว่ากฎของดาร์วิน มันกำลังทำให้น้อยต้องถอยหลังเข้าคลอง เดี๋ยวนี้ไม่มีความมั่นใจอะไรสักอย่าง ออกซิเจนหนึ่งส่วนกับไฮโดรเจนสองส่วน อาจจะไม่ใช่น้ำ อย่างที่เราเรียนมาก็ได้”

แพทย์สาวราชสกุลตอบมาอ่อยๆ อย่างน่าสงสาร ทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ และทุกคนก็ไม่มีใครสามารถเห็นคำพูดของหล่อนเป็นเรื่องขบขัน

โดยไม่จำเป็นจะต้องเตือนกันเลย ทุกคนย่อมตระหนักดีว่า น้ำในแอ่งน้ำนั้นไม่ปลอดภัยสำหรับที่จะดื่มกินเสียแล้ว เพราะศพตายซากที่ลงไปนอนแช่อิ่มอยู่

“ว่าแต่จะทำยังไงกันดี น้ำนี่เห็นจะใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้เสียแล้ว”

เชยฐาถามขึ้น

รพินทร์ส่งภาษากับคะหยิ่นสองสามคำก็บอกว่ามีแหล่งน้ำอยู่ใกล้ๆ นี่อีก

“เอา! บุกต่อไป”

หัวหน้าคณะพูดเสียงหนักๆ พวกพรานพื้นเมืองสาปแช่งสบถสาบานกันพึม ด้วยความผิดหวัง

“แล้วไอ้ผีตายซากนี่ล่ะ จะทำยังไง?”

ไชยยันต์ถาม มองดูซากนั้นอย่างไม่สู้จะสบายใจนัก

“ทิ้งมันไว้นี่แหละ เราไม่มีเวลาพอที่จะจัดการยังไงกับมันได้ทั้งสิ้น”

ทั้งคณะผละจากแอ่งน้ำนั้น รุดหน้าต่อไปอย่างเสียดาย คะหยิ่นคงทำหน้าที่นำทางค้นหาต่อไป แต่แล้วออกเดินกันมาได้เพียงครู่เดียว พรานใหญ่ผู้เดินตามหลังอดีตนายบ้านหล่มช้างก็ร้องทักบอกมาอย่างสงสัยว่า

“คะหยิ่น! ปืนของเจ้าไปไหนเสียแล้ว?”

คะหยิ่นหยุดชะงักกึก เอามือป่ายไปที่ไหล่อีกข้างหนึ่ง ทำหน้าเลิกลั่ก แล้วร้องออกมาอย่างตกใจว่า

“ตายละนาย! คะหยิ่นวางปืนลืมไว้ที่ก้อนหินริมแอ่งน้ำนั่นเอง!”

“ไอ้คะหยิ่น ไอ้ชิบหาย เอ็งลืมปืนก็เหมือนเอ็งลืมหัวของตัวเอง!”

บุญคำด่าเอ็ด เหวี่ยงหาบลงจากไหล่ ถีบพลั่กเข้าให้ที่กระเบนเหน็บ เชษฐากับไชยยันต์ผู้เดินอยู่เบื้องหลังเห็นอะไรเอะอะโวยวายกันลั่น ก็ร้องถามมาด้วยความสงสัย แล้วก็รู้เรื่องด้วยความหัวเสีย ครึ่งเดือดครึ่งขัน

“ไป! วิ่งกลับไปเอามา โชคดีเหลือเกินที่เดิมมายังไม่ห่างนัก บุญคำไปเป็นเพื่อนมันด้วย พวกเราจะหยุดรออยู่ที่นี่แหละ”

หัวหน้าคณะออกคำสั่ง

คะหยิ่นหน้าม่อยเกาหัวยิกๆ ด่าตัวเองแล้วออกเดินย้อนรอยกลับไปยังทางเดิม โดยมีบุญคำด่าโขมงโฉงเฉงเดินเป็นเพื่อนไปด้วย ทั้งขบวนหยุดพักรอกันอยู่ที่เดิม

ครู่ใหญ่ต่อมา ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าวิ่งห้อแข่งกันมาชนิดป่าแตก พร้อมกับเสียงตะโกนโวยวายลั่น ทุกคนสะดุ้งหันขวับไป เห็นคะหยิ่นกับบุญคำกวดแน่บตรงเข้ามาอย่างไม่คิดชีวิต หน้าตาแทบไม่เป็นผู้เป็นคน รพินทร์กับเชษฐาเผ่นพรวดออกไปสกัดหน้า คว้าตัวไว้ได้คนละคน

“อะไรกัน เกิดอะไรขึ้น?”

“นาย ไอ้ผีตายซากนั่น...”

ทั้งสองกระหืดกระหอบ ฟังแทบไม่เป็นภาษา มีอาการเหมือนจะช็อก

“ทำไม?”

รพินทร์ตะโกนสุดเสียง เขย่าตัวโดยแรง

“มัน มันลุกขึ้นเดินหายเข้าป่าไปแล้ว รอยตีนเปียกน้ำของมัน เห็นย่ำเป็นทางเข้าดงไป มันเดินไปแน่ๆ นาย!!”

77

ชั่วขณะหนึ่งที่คณะทั้งหมดยืนนิ่งเหมือนถูกสาปให้เป็นหิน แทบไม่เชื่อหูตนเอง จากเสียงโวยวายบอกเล่าฟังไม่เป็นภาษานั้น ทุกคนมาไหวตัวก็ต่อเมื่อมาเรียผู้ไม่รู้เรื่องถามเร็วปรื๋อขึ้น ดารินอธิบายให้แหม่มสาวฟังในคำบอกเล่าของบุญคำ กับคะหยิ่น แหม่มสาวร้องลั่น

“อิมพอสซิเบิล!!”

และหลังจากนั้น ตัวมาเรียเองก็ยืนตะลึงไปเช่นเดียวกับคนอื่นๆ

เชษฐาเข้ามาจับไหล่บุญคำ ผู้กำลังหอบตัวโยนกดแน่นด้วยมืออันแข็งแรง เหมือนจะสะกดให้ตาพรานเฒ่าหายตื่นเต้นตกใจลง แล้วถามด้วยเสียงอันหนักแน่นมั่นคงเป็นปกติที่สุด

“บุญคำเราเป็นผู้ใหญ่แล้วนะ แล้วก็เป็นพรานใหญ่ที่สุดรองลงมาจากรพินทร์ เอาละระงับความตกอกตกใจลงเสียและตั้งสติให้ดีที่สุด...”

“ครับ นายใหญ่ ครับ...บุญคำรู้สึกดีแล้ว...”

แกพยักหน้าสำลักออกมา เห็นแต่ตาขาวที่ลอกแลกอยู่ไปมา

“ศพตายซากนั่น หายไปแล้ว งั้นหรือ?”

“คะ – ครับ มัน ปะ – ไปแล้ว”

เสียงของแกติดอ่างกุกกัก ไม่เคยมีครั้งใดที่บุญคำจะตกอยู่ในอาการเช่นนี้

“เข้าไปพิจารณาดูให้ถี่ถ้วนหรือเปล่า ว่ามันหายไปได้อย่างไร หรือพอมองไปไม่เห็นมันนอนอยู่ที่เดิม ก็วิ่งตาแหกมานี่”

“บุญคำเข้าไปดูจนใกล้เลยครับ นายใหญ่ ดูตรงที่มันนอนอยู่แต่แรกแล้วก็มองหารอยไปทั่วๆ ให้บุญคำตายอย่าให้เห็นพระเถอะ! รอยมันลุกขึ้น แล้วเดินหายเข้าป่าไปจริงๆ”

หัวหน้าคณะสั่นหน้าอย่างเด็ดเดี่ยว

“เป็นไปไม่ได้ บุญคำ ไอ้ผีตายจะมาเป็นพันปีนั่นจะลุกขึ้นมาได้อย่างไร ถ้าแม้ว่าหายไปจากที่นั่นจริง ก็ต้องแปลว่ามีอะไรชนิดหนึ่งมาเคลื่อนย้ายมันไป อาจเป็นสัตว์อะไรย่องมาคาบไปตอนที่พวกเราคล้อยหลังมานี่ ทำไมไม่ดูให้ทั่ว ทำไมถึงวิ่งตาแหกมาอย่างนี้”

“ถามคะหยิ่น!...”

ตาพรานเฒ่าเสียงสั่นไปหมด ชี้มือไปทางเจ้านายบ้านหล่มช้าง ซึ่งบัดนี้หน้าตาแทบไม่เป็นผู้เป็นคน

“บุญคำก็พูดอะไรไม่ถูกแล้ว บุญคำตรวจดูจนทั่ว ตรวจดีที่สุด แรกก็นึกว่าเสือมันย่องมาคาบ แต่ไม่มีร่องรอยเลยมีแต่รอยดินเปียกน้ำของมันย่ำเป็นทางไป นายใหญ่รู้ดีคนอย่างบุญคำไม่เคยพูดโกหก ไม่เคยกลัวอะไรมาก่อน แต่คราวนี้บุญคำหัวใจกำลังจะหยุดเต้น”

ว่าแล้วแกก็หลับตาลง ทำหน้าเหมือนจะตายเอาจริงๆ เชษฐาเม้มปากแน่น ขมวดคิ้วย่น หันไปจ้องหน้าพรานใหญ่ ผู้บัดนี้ยังยืนนิ่งเหมือนปราศจากชีวิต เอ่ยเรียกนามเขาด้วยเสียงหนักลึก พรานใหญ่ไหวตัว แล้วบอกสั้นๆ ว่า

"ไปดูกันเถอะครับ"

ขาดคำ เขาก็สาวเท้าโดยเร็ว นำหน้าลิ่วไปก่อนอย่างรีบร้อน ทุกคนก็วิ่งตามหลังมาหมดทั้งคณะ พวกลูกหาบทิ้งกองสัมภาระไว้ตรงนั้นเอง มีแต่ปืนที่ติดมือกันมาเท่านั้น

แล้วต่างก็หยุดชะงักกึกอยู่กับที่ไปอีกครั้งเมื่อมาถึงบริเวณแอ่งน้ำที่เดิม ทุกสายตาที่พุ่งปราดไป แลไม่เห็นศพตายซากอันจำได้ว่า รพินทร์ลากขึ้นมานอนอยู่บนพื้นริมหินใหญ่ด้านซ้ายมือ

แล้วก็วิ่งพรูกันเข้ามาทั้งคณะ ช่วยกันพิจารณาหาร่องรอยตามพื้นบริเวณนั้นอย่างละเอียดถี่ถ้วนที่สุด ด้วยใจเต้นระทึก ทุกสิ่งทุกอย่างตรงตามคำบอกเล่าของบุญคำกับคะหยิ่น ไม่มีวี่แววของอะไรจะแทรกแซงเข้ามาทั้งสิ้น รอยเปียกน้ำของซากศพที่พรานใหญ่ลากขึ้นมาแต่แรกมีรอยเคลื่อนจากที่ พอเหลือให้เห็นจางๆ แต่ก็ไม่อาจวินิจฉัยได้ว่า มันเคลื่อนที่ด้วยตัวของมันเอง หรือว่ามีอะไรมาแตะต้อง พื้นรอบด้านแข็งแห้งเสียจนไม่ทิ้งอะไรไว้ให้สังเกต

รพินทร์ก้มลงพิจารณาที่รอยนั้นอย่างพยายามใช้ความใคร่ครวญ และความสามารถของเขาทั้งหมด หน้าผากย่นเต็มไปด้วยริ้วรอยกังขาสุดที่จะกล่าว และทุกคนมองมาที่เขาเป็นตาเดียวเพื่อรอการวินิจฉัย ต่อมาเขาก็โบกมือเป็นสัญญาณให้คนอื่นๆ แอบรวมกลุ่มกันอยู่เฉพาะที่หนึ่ง เพื่อสะดวกในการค้นหารอย ตนเองกวาดมองช้าๆ ไปตามพื้นรอบด้านแล้วถอยห่างออกมา อึดใจต่อมาก็พยักหน้าเรียกบุญคำกับคะหยิ่นเข้าไปถามว่า

"ตรงไหนที่เห็นว่ารอยตีนเปียกน้ำของมัน เดินไป"

สองคนหันไปพูดปรึกษาหารือกัน แล้วบุญคำก็ชี้ตรงพื้นบริเวณเบื้องหน้าเขา

"นี่แหละครับ ตรงนี้แหละ ตอนที่บุญคำกับคะหยิ่นมาดู มันยังเห็นได้รางๆ แต่ตอนนี้มันคงแห้งไปเสียแล้ว เพราะพื้นแห้งผากมาก..."

แล้วแกก็ชี้เลยต่อเข้าไปในดงเถาวัลย์

"โน่น มันบ่ายหน้าไปทางโน้น"

จอมพรานทรุดตัวลงอีกครั้ง เอานิ้วแตะดิน คลำดูแล้วสั่นศีรษะช้าๆ อย่างมึนงงไปหมด

"ไม่เห็นมีเค้าเลย บุญคำ"

"แล้วมันก็หายไปล่ะนาย"

บุญคำย้อนถามมา

พรานใหญ่ค่อยๆ ลุกขึ้นยืน เอาหลังมือเช็ดริมฝีปาก ขณะนั้นคณะนายจ้างและลูกหาบอื่นๆ ที่ยืนหลีกทางรวมกลุ่มกันอยู่ทางหนึ่งก็เคลื่อนตรงเข้ามา

"มีรอยเคลื่อนไหว ตรงตำแหน่งที่มันนอนอยู่ครั้งแรกนั่นเท่านั้น..."

เขาพึมพำกับทุกคนขึ้นเบาๆ ตายังกวาดไปรอบๆ

“แต่รอยตีน อันจะยืนยันว่ามันเดินไปเองตามที่บุญคำว่ายังหาไม่พบ ไม่มีหลักฐานอื่นใดที่จะให้สันนิษฐานได้ทั้งสิ้น มันลึกลับเหลือเกิน”

“แล้วจะให้เข้าใจได้อย่างไร?”

ไชยยันต์พูดเหมือนกระซิบ

“ก็ยังไม่มีเหตุผลอะไรมากไปกว่าที่ควรลงความเห็นว่า สัตว์มาเคลื่อนย้ายมันไป อาจเป็นเสือเข้ามาคาบ...”

เขาพูดเหมือนจะไม่มีอาการตื่นเต้นพิศวง หรือสนใจอะไรมากนัก แต่นั่นมันเป็นอาการเสแสร้งเพื่อตัดกังวล ข้อคิดอย่างไม่สบายใจของทุกคนเสีย แล้วก็แทบจำนนเมื่อมาเรียแย้งเสียงสั่นเครือว่า

“ไพรวัลย์ ฉันเชื่อว่าคุณคงเห็นลักษณะการคาบเหยื่อของเสือมานับไม่ถ้วนแล้ว ศพตายซากศพนั้นไม่ใช่ก้อนเนื้อเล็กๆ ที่หนักเพียง 2 – 3 กิโล ชนิดที่มันจะคาบติดปากนำปลิวไปได้โดยไม่ทิ้งร่องรอยอะไรไว้ กะประมาณคร่าวๆ ว่าน้ำหนักของซากไม่ต่ำกว่า 60 กิโลกรัม ส่วนสูงร่วม 6 ฟุต เสือมันเอาไปได้ แต่มันก็ต้องลากไป เราควรเห็นรอยของซากที่ถูกลากไปกับพื้นด้วย

จอมพรานฝืนยิ้มแค่นๆ

“เมย์ บางทีคุณอาจยังไม่รู้ว่าเสือใหญ่มีวิธีเอาเหยื่อของมันไป โดยไม่ทิ้งร่องรอยไว้ให้พบได้โดยวิธีอันแยบยลที่สุด การพาเหยื่อของเสือผิดกับสิงโตมาก เพราะสิงโตจะใช้วิธีคาบลากไปกับพื้นธรรมดา แต่เสือที่ฉลาด...ถ้าไม่ต้องการจะทิ้งร่องรอย มันจะใช้วิธีนำเหยื่อไปในลักษณะครึ่งคาบครึ่งแบก อย่าว่าแต่ศพตายซากที่คุณคำนวณน้ำหนักไว้เพียงแค่นั้นเลย วัวหนุ่มฉกรรจ์ทั้งตัวน้ำหนัก 400 – 500 กิโล มีคอกกั้นสูงตั้ง 6 ฟุต มันยังสามารถนำซากวัวกระโจนข้ามรั้วหายออกไปได้ โดยรั้วไม่พังเลยแม้แต่นิดเดียว นี่ย่อมแสดงให้เห็นว่าเสือมีวิธีเอาเหยื่อของมันไปได้ในแบบที่เราแทบจะเชื่อเสียไม่ได้”

“อะไรกัน ไม่จริงมั้ง ที่คุณว่านั่นน่ะ”

แหม่มสาวร้องเสียงสูง

“ถ้าคุณไม่เชื่อผม แล้วคุณจะเชื่อใครในเรื่องเช่นนี้ ลองถามบุญคำหรือส่างปาคนของคุณดูว่า เสือมีความสามารถในการนำพาเหยื่อได้น่าอัศจรรย์เพียงไหน”

มาเรียหันไปซักเพื่อจะหาข้อเท็จจริงให้ได้ในคำบอกเล่า อันหล่อนไม่เคยพบเห็นหรือได้ยินมาก่อนนี้ ทั้งบุญคำและส่างปายืนยันเป็นเสียงเดียวกัน

“จริง นายแหม่ม เชื่อพรานใหญ่เถอะ ส่างปาเคยเห็นเสือตัวหนึ่งคาบควายตวัดข้นหลังพาเดินไป”

คนของหล่อนยืนยันสนับสนุนมา

“ถามจริงๆ เถอะ นายพราน คุณแน่ใจที่สุดหรือว่า เสือคาบซากเจ้าผีตายซากนั่นไป”

ดารินกระซิบถาม น้ำเสียงจริงจังทุกข์ร้อน จ้องหน้าเขาโดยไม่ยอมเปลี่ยนสายตา เหมือนจะพยายามอ่านความรู้สึก

“ก็มันไม่เป็นเหตุที่ควรสันนิษฐาน ดีกว่าที่จะคิดว่าเจ้าผีตายซากนั่นลุกขึ้นมาแล้วเดินไปด้วยตัวของมันเอง งั้นไม่ใช่หรือ? หรือคุณหมอดารินกล้าที่จะมีความเห็น ว่ามันเดินหนีไปเองภายหลังจากที่พวกเราคล้อยหลัง”

หญิงสาวนิ่งงัน กล่าวอะไรไม่ถูก เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเรียกได้ว่าหลัดๆ นี่เอง ห่างไม่เกิน 10 นาที นับตั้งแต่ทุกคนผละจากซากของมันเพื่อจะเดินทางต่อไป พอย้อนกลับมาพบกับเหตุการณ์อันไม่คาดฝัน เหตุมหัศจรรย์แปลกประหลาดมันเกิดขึ้นสดๆ ร้อนๆ และมาพบเห็นหรือรู้ตัวต่อสิ่งอันผิดปกติธรรมชาติชนิดนี้ ก็เพราะความบังเอิญที่คะหยิ่นถูกใช้ให้ย้อนกลับมาเอาปืนซึ่งมันลืมตั้งทิ้งไว้ หาไม่เช่นนั้นทุกคนก็จะไม่รู้ตัวว่า ศพตายซากมีอันเป็นไปให้ถูกเคลื่อนย้ายหายไปจากที่เดิมอย่างลึกลับที่สุด

เชษฐาผจญกับปัญหาเพื่อสรุปข้อวินิจฉัยจนเส้นขึ้นโปนที่ขมับ ส่วนไชยยันต์ยอมรับสารภาพกับตนเอง บังเกิดอาการหนาวๆ ร้อนๆ ผิดไปกว่าทุกครั้ง พยายามจะทำใจให้คล้อยตามคำพูดของพรานใหญ่ แต่ก็โกหกตัวเองไปไม่ได้ สำหรับพรานพื้นเมืองทุกคนไม่ต้องสงสัย ต่างพากันขวัญเสียไปหมด สังเกตเห็นได้จากแววตามองหน้ากันเองลอกแลก

“มันปรากฏร่างนอนแช่น้ำให้เราเห็นอยู่ในแอ่งน้ำที่เราหวังจะพึ่ง...”

ใครคนหนึ่งในกลุ่มนายจ้าง ครางออกมาเบาๆ ที่สุด เหมือนจะพูดกับตนเอง

“แล้วถ้าสมมติว่าในแอ่งน้ำข้างหน้า ดันพบมันไปดักนอนแช่น้ำอยู่อีก อะไรจะเกิดขึ้นบ้าง

“ขอให้เรามาพบมันอีกเถอะครับ ปัญหาที่เราสงสัยทั้งมวลมันจะได้หมดสิ้นไป เพราะถ้าพบมันอีกเมื่อไร เราก็ควรได้หลักฐานแน่ชัดลงไปได้ว่า ที่มันหายไปจากที่นี่นั้นโดยวิธีใด ผมกลัวแต่เพียงมันจะสูญหายไปเสียเฉยๆ ทิ้งให้เรางงเป็นการบ้านอยู่นี่เอง” พรานใหญ่ว่า

ดารินครุ่นคิดกังวลหนักกว่าทุกคน หล่อนขยับปากเหมือนจะเอ่ยอะไรออกมาอีก แต่แล้วก็ระงับเสีย เพราะเห็นว่าไม่มีประโยชน์ คงไม่มีใครหันมาสนใจกับถ้อยคำหรือความรู้สึกอันร้อนรุ่มกระสับกระส่ายของหล่อนในขณะนี้นัก เพราะทุกสิ่งทุกอย่างอันเป็นความน่าสะดุ้งใจคิดนั้นหล่อนเป็นผู้รู้เห็นอยู่คนเดียว ขณะที่หล่อนเหลือบไปเห็นชายลึกลับคนหนึ่งโผล่หน้าออกมาจากซุ้มเถาวัลย์ **หล่อนเห็นอยู่คนเดียว โดยไม่มีใครร่วมเห็นด้วย จะยืนยันสักเพียงใดว่า...มันเป็นใบหน้าเดียวกันกับศพที่ทั้งคณะมาเห็นนอนแช่อยู่คราวหลัง ก็ย่อมไม่มีใครเชื่อ นอกจากเหมาว่าหล่อนตาฝาดจำคลาดเคลื่อนไปเอง ทั้งๆ ที่หล่อนกล้ายืนยันสาบานได้**

มีเหตุผลที่หมอดารินจะเชื่อกับตนเองอย่างมั่นคงว่า ศพนั้นเคลื่อนไหวด้วยตัวของมันเองได้ ก็คือการมาพบมันสูญหายไปจากที่เดิมนั่นเอง เหตุผลข้อนี้ยันตรงกันได้กับการที่หล่อน

มองเห็นมันโผล่หน้าเป็นครั้งแรก ก่อนที่จะมาพบนอนอยู่ในแอ่งน้ำ ถ้าแม้ว่ามันเป็นซากดุจท่อนหิน ตามสภาพอันควรเป็นไปของมัน ไฉนเลยเล่า มันจะโผล่ให้หล่อนเห็นในครั้งแรก แล้วก็เคลื่อนตัวหายไปในครั้งหลังสุดนี้ได้อย่างไร

ขณะเดียวกัน หล่อนก็ย้อนถามตนเองว่า ก็ถ้าเป็นอย่างที่หล่อนระแวงหวั่นจริงไซร้ ไอ้ผีตายซากพันปีตัวนั้น มันจะเคลื่อนไหวตัวได้ด้วยระบบอะไร?

ลักษณะที่มันมาปรากฏตัว นอนแข็งที่ออยู่ในแอ่งน้ำนั่นก็เหมือนกัน ทำไมถึงจะต้องเป็นเช่นนั้น ที่อื่นมีอยู่ถมไปทำไมไม่ไปนอน ดันมานอนในแอ่งน้ำที่ทุกคนมุ่งหาเพื่อดื่มกิน จะเป็นไปได้ไหม ที่นั่นเป็นเจตนาประสงค์ร้าย แกล้งให้ทุกคนไม่กล้าใช้แอ่งน้ำ ทั้งๆ ที่กำลังอับจนต้องการน้ำเป็นที่สุด

“มาตกลงกันไว้ก่อนดีกว่า...”

ในที่สุดหล่อนก็เอ่ยขึ้น พยายามบังคับเสียงไม่ให้สั่น

“ถ้าเราพบมันอีก ในหนทางข้างหน้า จะทำกันอย่างไร?”

“ก็ไม่เห็นจะยากเย็นอะไรเลยนี่...”

พี่ชายเป็นคนตอบ ยิ้มให้อย่างปลอบใจ เขาเข้าใจความรู้สึกของน้องสาวได้ดี

“ถ้าเห็นมันกำลังเคลื่อนไหวได้อย่างที่น้อยระแวง ก็กรอกลูกปืนเข้าไป ถ้ามันนอนแข็งที่ออย่างที่เราพบในแอ่งน้ำ น้อยเป็นหมออยู่แล้วลองตรวจมันดูให้แน่ๆ อีกครั้งว่าอะไรบ้างที่ทำให้มันเคลื่อนไหวได้ แล้วหลังจากนั้นเราก็ฌาปนกิจเผามันเสียให้เป็นขี้เถ้า จะได้หมดกังวลว่ามันจะย่องไปนอนดักหน้าให้เราเห็นอยู่อีก”

“ค่ะ ก็ง่ายดี แต่บอกกล่าวก่อน ถ้าพบเห็นมันอีก น้อยอาจช็อกเป็นคนแรก”

หล่อนกระซิบ ไม่ได้พูดเล่น มาเรียโอบแขนมาประคองหลังกอดเบาๆ

“ไม่หรอก ที่รัก เธอไม่ใช่คนขวัญอ่อนถึงเพียงนั้น ฉันและพวกเราทุกคนรู้ดี”

อย่างคุ้นเคยและตายด้านต่อเหตุการณ์อันเลวร้ายที่จะมาในรูปต่างๆ สารพัดชนิด ไม่มีใครปริปากถกเถียงหรือวิตกวิจารณ์ใดๆ ต่อไปอีกให้เสียเวลา สิ่งเดียวที่จะคำนึงถึงก็คือความปลอดภัยเฉพาะหน้าเท่านั้น ทั้งหมดผละจากที่นั่น ย้อนกลับมายังตำแหน่งสัมภาระที่ทิ้งกองอยู่แล้วออกเดินทางต่อไป แต่แน่ละ หลายต่อหลายคนอาจฟุ้งซ่านอยู่ในความคิดภายในตามลำพัง

แม้แต่ รพินทร์ ไพรวัลย์ เอง ยกเว้นแต่ว่าจอมพรานใจเพชรอย่างเขา ร่างกายและจิตใจถูกหล่อหลอมมาเป็นอันดีแล้วเท่านั้น

เชษฐา วราฤทธิ์ เดินคุมอยู่ท้ายขบวนตามเคย เวลามันจะผ่านไปนานสักเท่าใดเขาก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน ในสภาพของร่างกายที่เคลื่อนไหวเหมือนจักรกลนั้น ครั้งแล้วจะเป็นด้วยประสาทส่วนที่หกหรือสังหรณ์ก็ตาม หัวหน้าคณะเงยหน้าจากอาการที่เดินก้มอยู่นั้นขึ้นทันที เขารู้สึกเหมือนหัวใจหยุดเต้นลงในบัดดล

ไชยยันต์เป็นคนรองรั้งท้าย และบัดนี้ห่างจากเขาไปเบื้องหน้าประมาณ 10 กว่าก้าว กำลังจะพ้นหินก้อนใหญ่ที่งอกอยู่ริมทาง ส่วนตัวเขาเองขณะนี้เดินมาเพิ่งจะมาถึงขอบของโคกหิน อันปกคลุมด้วยพุ่มไม้เตี้ยๆ ลูกนั้น ก็จังหน้าประสานตากันเข้า พอดีกับศีรษะของอะไรชนิดหนึ่ง ใหญ่ขนาดกระบุงเขื่องๆ ดำสนิท แยกตะหากออกไปจากพุ่มพงสีเหลืองฟางที่ปกคลุมอยู่ ดวงตาเขียวเข้มขนาดผลส้มคู่นั้นจ้องเขาอยู่ก่อนแล้ว ห่างขึ้นไปเพียงไม่เกิน 20 ฟุต ป่าก็ดูเหมือนกับว่าจะมืดวูบลงในบัดนั้น ดั่งว่าตะวันดับ

ร่างกายทำงานไปก่อนที่สมองจะทันสั่ง มันมาจากสัญชาตญาณหลีกหลบภัยมากกว่าสติบังคับ หรือโดยเจตนาตั้งใจใดๆ ทั้งสิ้น

อดีตท่านทูตทหารบก พุ่งหลาวสุดแรงเกิดขนานกับพื้นไปเบื้องหน้าพ้นจากตำแหน่งที่ยืนอยู่ ทันทีที่รู้สึกว่าอกกระแทกดิน ก็ปรากฏเสียงโฮกสนั่นหวั่นไหว อานุภาพแห่งคำรนเสียงนั้นแทบทำให้ประสาททั้งหมดขาดวายโยงออกจากกัน พร้อมกับร่างขนาดม้าลูกผสมซึ่งเป็นสีดำปลอดก็กระโจนพรวดถากแผ่นหลังของเขา ได้ยินเสียงลมอันเกิดจากน้ำหนักตัวพัดผ่านศีรษะอย่างถนัด อุ้งเล็บตีนมหึมาคู่หน้า และกรงเขี้ยว ตะปบขย้ำไปบนแผ่นดินที่ร่างกายของเขายืนอยู่เมื่อพริบตาที่แล้ว ฝุ่นฟุ้งตลบแผ่นดินสะเทือนเฮือก

เขาพลิกสะบัดเหวี่ยงตัวเอง ด้วยกำลังที่มีอยู่ทั้งหมดเพื่อย้ายตำแหน่งตัวเองให้เร็วที่สุดอีกครั้ง โลกทั้งโลกหมุนคว้างไปหมด

ทันทีที่มันรู้แน่ว่าตะปบเหยื่อผิด ไอ้โคร่งดำไม่ได้แว้งกลับแต่เผ่นกระโจนไปเบื้องหน้าและท่ามกลางความอลหม่านของคณะทั้งหมดที่หันมาเห็นเหตุการณ์ ไชยยันต์เป็นบุคคลแรกที่มองเห็นภาพนั้นอย่างถนัดตา เพราะอยู่ใกล้ชิดกว่าทุกคน

เขาฟาดไรเฟิลที่กำลังแบกอยู่ลง พร้อมกับเหนี่ยวพร้อมกันออกไปทั้งสองไก .600 ไนโตรฯ ระเบิดขึ้นเป็นเสียงเดียวกันราวกับปืนใหญ่รถถัง แล้วคนยิงก็ตีลังกาพลิกท้อง ปืนกระเด็นหลุดจากมือไปทางหนึ่งกระสุนขนาด 900 เกรน ทั้งสองนัดตัดพงเถาวัลย์และต้นไม้ขนาดท่อนแขนขาดวินาศหักพับลงระเนนระเนนะเป็นทิวไป มันลอดช่องท้องของเสือใหญ่ยักษ์ตัวนั้นไปห่างฝ่ามือเดียว อำนาจแรงอัดของกระสุนทำให้มันซวนตัวเสียจังหวะกลางอากาศ ถล่มลงมากลิ้งอยู่บนพุ่มเถาวัลย์ด้วยอาการช็อกชั่วไม่ถึงกลั้นใจ

ดารินเหวี่ยงปืนจากไหล่ แต่สายสะพายติดกระติกน้ำมาเรียวาด .375 ของหล่อน แล้วใครคนหนึ่งในจำนวนพรานพื้นเมือง ก็รวนเรกระเจิดกระเจิงผงะเข้าปะทะทำให้พลอยเสียจังหวะ รพินทร์ประทับ .460 แล้วเขาก็ร้องสบถลั่นออกมาไม่เป็นภาษา เพราะบังติดแผ่นหลังของคะหยิ่นช่วงระยะเวลาอันแสนสั้นนี้ ทั้งคณะเต็มไปด้วยความฉุกละหุกตั้งตัวไม่ทัน

ไอ้ดำมหากาฬ ผงาดพรวดขึ้นมาได้อีกครั้งพร้อมกับกัมปนาทเสียงที่ดังสะเทือนดงและประหนึ่งจะมีอะไรคอยบงการให้มันตระหนักได้ดีว่า การเผ่นหนีอย่างรวดเร็วประการเดียวเท่านั้น ที่จะทำให้มันรอดพ้นจากปืนของพรานใหญ่ รพินทร์ ไพรวัลย์

มันกระโจนสุดพลังฤทธิ์ กรวดดินและใบไม้แห้งอันเกิดจากตีนหลังที่ยันตะกุยกระจายสวนเข้าใส่คณะทั้งหมด ราวกับใครเขวี้ยงดินทั้งกำเข้าใส่

เชษฐากระชากปืนสั้นออกจากซองข้างเอว แต่มันเป็นรีวอลเวอร์ .44 แม็กนั่มแบบซิงเกิ้ลแอ็คชั่น เขาจึงช้าไปอีกหนึ่งในสิบของวินาที สำหรับโอกาสอันสำคัญยิ่ง ดังนั้นกระสุนที่ระเบิดกึกก้องออกไป จึงหาเป้าหมายที่แน่นอนไม่ได้เสียแล้ว มันห่างพวงหางอันยาวเหยียดที่กำลังพุ่งหนีราวจรวดไปอย่างน้อยก็ไม่ต่ำกว่า 3 วา

จอมพรานถีบคะหยิ่นคะมำไปเบื้องหน้า แล้วโจนสุดฝีเท้ากวดไล่ตามหลังในขณะที่บุญคำ มาเรีย และจัน ก็ทะยานออกจากที่ด้วยความหมายเดียวกัน ท่ามกลางเสียงโวยวายฟังไม่ได้ศัพท์

รพินทร์เป็นคนเดียวที่ประทับปืนค้าง เพราะหาเป้าหมายไม่ได้เสียแล้ว ส่วนใครต่อใครอีกหลายคนที่กวดตามติดๆ มาเบื้องหลัง สาดประสานกันเป็นประทัดแตกไล่หลังไป กิ่งไม้ใบเฉาวัลย์และเนินดินกระจายว่อน หูดับไปด้วยเสียงปืน

ใครคนหนึ่งออกแล่นล้ำหน้าเขา จะกวดตามต่อไปอย่างดุเดือดเอาเป็นเอาตาย แต่รพินทร์คว้าคอไว้กระชากกลับ

“อย่า! ไม่มีประโยชน์ มันไปแล้ว!!”

เขาตะโกน บุคคลผู้นั้นคือบุญคำ บัดนี้กายแกสั่นเทิ้มราวกับเจ้าเข้า ลืมตาโพลง มือยังกระชับปืนแน่น

อึดใจเต็มๆ ที่พรานใหญ่ยืนนิ่งอยู่กับที่ จ้องตามทิศทางที่เสือใหญ่ตัวนั้นกระโจนป่าราบไป แล้วหันกลับมา พรรคพวกคนอื่นๆ กำลังกรูเข้าไปช่วยฉุดประคองเชษฐาขึ้นมา

“เรียบร้อยหรือเปล่าครับ คุณชาย?”

หัวหน้าคณะหัวเราะกร้าวๆ ตายังจับนิ่งไปยังทิศทางที่เสือแมลงภู่ตัวนั้นพุ่งหายไป

“เรียบร้อย พวกเราทุกคนล่ะ?”

“ไม่มีใครเป็นอะไรเลยค่ะ นอกจากพี่ใหญ่คนเดียวเท่านั้น มันไปยังไงมายังไงกันคะนี่พวกเราไม่ทันเห็นกันเลย”

น้องสาวถาม หอบถี่เร็วด้วยความตื่นเต้น เชษฐายืนขบกรามนิ่งอยู่อึดใจ ก็ยิ้มให้กับทุกคนที่ห้อมล้อมซักถามอยู่

“มันหมอบซุ่มอยู่บนยอดก้อนหินลูกนั้น รู้สึกว่าเจตนารอให้ขบวนพวกเราผ่าน และดักเล่นงานคนสุดท้าย เคราะห์ดีที่เงยขึ้นไปพบเสียก่อน โดยหลบไปได้อย่างหวุดหวิด มันก็โจนสวนลงมา”

“มันกะทันหันและรวดเร็วเหลือเกิน ทำให้พวกเรายิงไม่ทัน คะหยิ่นเจ้ากรรมก็เข้ามาบังทางปืนผมเสียอีก ผมนึกไม่ถึงเลยว่ามันจะกล้าดักเล่นงานเราซึ่งๆ หน้าแบบนี้ แล้วฉลาดมีเล่ห์เหลี่ยมผิดวิสัยสัตว์ดิรัจฉานทั่วๆ ไป พอตะครุบคุณชายผิดก็เผ่นหนีทันที”

พรานใหญ่กล่าวอย่างเดือดแค้น เจ็บปวดใจเหลือที่จะกล่าว มาเรียก็โพล่งออกมาดังเอ็ดว่า

“ฉันก็เหมือนกัน ถ้าไม่ใช่เพราะเจ้าส่างปาขี้ลิงนี่ ถอยหลังมาชน ฉันได้ยิงมันแล้ว เจ็บใจเหลือเกิน มันน่าจะถูกลูกปืนของไชยยันต์เข้าบ้างนะ เพราะเห็นลงไปนอนกลิ้งอยู่กับพื้น”

ไชยยันต์สั่นศีรษะ สบถพรู

“ไม่ถูกหรอก ไม่ทันเล็งเลย ได้ยินเสียงโฮก พอหันกลับมาก็กดตูมออกไปทั้งสองลำกล้องด้วยความตกใจ รู้สึกว่าจะถากใต้ท้องมันไป แรงอัดของกระสุนทำให้มันช็อกไปชั่วขณะเท่านั้น...”

แล้วก็หันมายิ้มแค่นๆ กับสหายของเขา จับแขนบีบแน่น

“เก่งมาก เชษฐา ที่เอาตัวรอดได้เมื่อตะกี้ เส้นยาแดงผ่าแปดทีเดียว ถ้าเป็นฉันป่านนี้ขมองเละไปแล้ว”

“พวกเราเห็นมันถนัดตากันหมดทุกคนแล้วไม่ใช่หรือครับ”

เสียงพรานใหญ่ถามขึ้นแหบๆ

“เห็นแล้ว เห็นอย่างถนัดที่สุด! ขนาดไอ้กุด กลายเป็นแมวไปเลย ถ้าเทียบกับไอ้เสือแมลงภู่ตัวนี้ หรือยังไงน้อย?”

ไชยยันต์หันไปถามเพื่อนสาว ดารินพูดอะไรไม่ออก ได้แต่ยื่นหน้าขาวเป็นกระดาษ มาเรียตรงเข้าไปดูรอยที่มันตะปบขย้ำไว้กับพื้นดิน แล้วทำหน้าเบ้ หรี่ตาลงอย่างสยองใจ พวกพรานพื้นเมืองทั้งหลายก็ไม่มีใครเอ่ยปากคำใดออกมาได้ ยืนหน้าซีดกันไปหมดทุกคน

“มีข้อควรสังเกตอยู่อย่างหนึ่ง คุณรู้สึกบ้างไหม?”

หัวหน้าคณะกระซิบกับพรานใหญ่

“อะไรหรือครับ?”

“มันจะเล่นงานขบวนของเรา ตอนที่ห่างจากคุณที่สุด คุณเดินอยู่ข้างหน้า มันเลี่ยงเสียจ้องตะครุบผมหรือใครก็ตาม ที่ห่างไกลจากคุณออกไป เพราะฉะนั้นขอให้รู้เถิดว่าถ้าคุณลงมาคุมอยู่หลังขบวน มันคงต้องโจมตีหน้าขบวนแน่ๆ แปลว่ามันรู้อยู่ตลอดเวลา ด้านไหนเป็นจุดอ่อนของคณะเรา

“มันอาจไม่มีแผนฉลาดลึกถึงเพียงนั้นก็ได้ครับ เพราะจะว่ามันกลัวผมก็ไม่เชิงนักขนาดผมเอง มันก็ยังย่องสะกดตามหลังอย่างเมื่อวานนี้”

“แต่คุณก็รู้ถึงการย่องตามของมัน และเตรียมรับมือมันอยู่ เมื่อวานนี้อาจทำให้มันสำนึกก็ได้ว่า การที่จะหมายเล่นงานคุณ มันไม่ใช่ของง่ายนัก เลยหันมาเลือกคนอื่นแทน”

รพินทร์กระดกลิ้นออกมาเลียริมฝีปากอันแห้งผาก มองดูป่ารอบด้านอย่างหนักใจ

“ถ้างั้นจะเอายังไงกันดีครับ ป่าข้างหน้าที่เราจะผ่านไปมันยิ่งรกทึบขึ้นทุกที ชัยภูมิเป็นความได้เปรียบของมัน ถ้ามันเล่นจู่โจมอย่างตะกี้อีกจะลำบาก”

“นั่นซิ ไม่ต้องทำอย่างอื่นหรอก เพียงแต่คอยดักขย้ำพวกเราทีละคน แล้วเผ่นหนีไปก่อนที่เราจะยิงมันทันก็มีหวังแย่กันหมด ถูกเขี้ยวหรือเล็บมันทีเดียวเท่านั้นเป็นเสร็จ”

อดีตนายทหารปืนใหญ่พูดอย่างวิตก

“แยกกันคอยคุมพวกลูกหาบไว้ เพิ่มความระมัดระวังขึ้นอีก ฉันจะอยู่คุมท้ายขบวนตามเดิมเอง” เชษฐาสั่ง

พรานใหญ่ลังเลอยู่ครู่ แต่แล้วก็มองไม่เห็นทางเลือกอย่างอื่น สำหรับคณะนายจ้างทั้งหมดแล้ว เขาก็มองไม่เห็นใครควรแก่การไว้วางใจยิ่งไปกว่าเชษฐา ในขณะที่ตนเองมีภาระที่จะต้องเดินนำไปเบื้องหน้าพร้อมกับคะหยิ่น

การเดินในระยะต่อไป ยกเว้นจากพวกแบกหาม ทุกคนปลดไรเฟิลจากไหล่ลงมาถือกระชับไว้ในมือ จอมพรานคงสืบเท้าตามหลังคู่ของคะหยิ่นและบุญคำอยู่ในลักษณะเดิม ระวังเฉพาะในรัศมีเบื้องหน้า ไชยยันต์คุมคู่ของส่างปากับจัน ส่วนสองหญิงอารักขาเกิดกับเส่ย ปิดท้ายหัวหน้าคณะ ซึ่งทุกคนตระหนักดีว่าเสี่ยงอันตรายมากที่สุด เพราะเดินหน้า แต่ต้องระวังหลังไปพร้อมกัน ต่างช่วยกันใช้สายตาสอดส่ายระแวดระวังไปทุกฝีก้าว

เสือโคร่งดำตัวนั้นหรือเปล่าที่เป็นต้นเหตุให้ไอ้ผีตายซากพันปีอันตรธานหายไป ปัญหานี้สะกิดใจของทุกคนทั่วกัน แต่ก็ไม่มีใครปริปากเอ่ยกับใคร!

เมื่อเต็มไปด้วยการเตรียมพร้อมที่จะรับมือ ทุกสิ่งทุกอย่างก็เงียบเชียบสงบราบคาบ ไม่มีวี่แววกระโตกกระตากใดๆ ทั้งสิ้น **แน่ละ ภัยร้ายจะจู่โจมมาก็ในยามเผลอเท่านั้น การโจมตีครั้งแรกของมันล้มเหลวลง อาจเตรียมแผนใหม่ ซึ่งจะมาเมื่อไร อย่างใด ก็สุดที่จะคะเนได้**

ณ บัดนี้ เบื้องหน้าในเชิงผา เต็มไปด้วยก้อนหินใหญ่น้อย แลเห็นจากป่าเถาวัลย์ที่บังโปร่งอยู่ ต้นกระดาษเฟิร์นและพันธุ์ไม้ใกล้น้ำหลายชนิด แลเห็นเขียวเป็นทิวอยู่ที่นั่นห่างออกไปไม่ไกลนัก

หนทางที่ทอดคดเคี้ยวเข้าไปยังเชิงผาแห่งนั้นราบเรียบ มันน่าจะเป็นด่านสัตว์ที่อาศัยเดินอยู่เป็นประจำ ซึ่งผิดไปกับสภาพพื้นดินทั่วๆ ไปของดงแถบนี้ เพราะไม่เคยปรากฏพบเห็นทางด่านมาก่อนเลย ตลอดระยะที่บุกบั่นกันมาหลายชั่วโมง รพินทร์มีสีหน้าฉงน ทุกคนเห็นเขาก้มลงตรวจทางนั้นอย่างถี่ถ้วน พิจารณาแล้วอยู่ในอาการงง คะหยิ่นพอมองเห็นทางเช่นนั้นก็แสดงความยินดีตื่นเต้นอีกครั้ง หาบนำหน้าฉุดบุญคำให้ลิ่วรุดเข้าไปโดยเร็ว

“พบด่านแล้วไม่ใช่หรือ?”

ไชยยันต์ตามมาทัน กระซิบถาม

“ยังสงสัยครับ มันจะเป็นด่านสัตว์หรือเปล่าก็ไม่รู้ ทางเรียบโล่งก็จริง แต่ค้นไม่พบรอยของสัตว์ชนิดใดเลยทั้งสิ้น”

“อาจเป็นด่านเก่าที่สัตว์มันเลิกเดินแล้วก็ได้”

จอมพรานไม่ตอบ แววตาเต็มไปด้วยความคลางแคลงกังขาลึก เร่งฝีเท้าตามติดคะหยิ่นที่ล่วงหน้าไปก่อนประมาณ 15 เมตร

หนทางอันเลี้ยวลดนั้น นำผ่านเข้าไปยังสายเถาวัลย์ที่ห้อยย้อยจากเบื้องบนลงมาเป็นรยางค์ ราวกับไทรย้อย ซึ่งกั้นเป็นม่านบังทางอยู่ แลดูประหลาด รอบด้านมีสกัดกั้นอยู่ริมทางเบื้องหน้านั้น เป็นลำต้นของต้นไม้ขนาดสองคนโอบ ซึ่งมีหนามแหลมยาวใหญ่ราวกับต้นงิ้ว โผล่ออกมารอบลำต้นยื่นเรียงรายกันอยู่เป็นระยะ เส้นเถาวัลย์ หรือสายรยางค์ที่ห้อยเป็นม่านอยู่เหล่านี้ปกคลุมไปทั่ว บางเส้นยาวลงมาระพื้นดิน และบางเส้นก็ห้อยอยู่สูงๆ ต่ำๆ เป็นเถาวัลย์ที่อาศัยขึ้นอยู่กับต้นไม้มีหนามเหล่านั้น แล้วทอดลำลงมา หรือจะเป็นรากย้อยของต้นหนามอันมีลักษณะพิกลนั้น

รพินทร์ก็ยังไม่มีโอกาสที่จะสังเกตได้ถนัด และก็ไม่มีใครในคณะเฉลียวคิดใดๆ ทั้งสิ้น ต่างเคลื่อนใกล้เข้ามาเป็นลำดับ เมื่อเดินผ่านสายเถาวัลย์ที่ทอดห้อยเป็นม่านทะลุออกไปยังเชิงผาที่เห็นอยู่ ไชยยันต์เร่งฝีเท้ากระชั้นชิดติดตามจอมพรานมาเบื้องหลัง ขณะที่คนอื่นๆ ก็เข้ามาจับกลุ่มเพราะหนทางเดินสะดวกขึ้น

ประมาณ 15 ก้าว ห่างจากม่านเถาวัลย์ รพินทร์ก็หยุดชะงักกึกด้วยความเอะใจบางสิ่งบางอย่าง

ขณะนั้นลมชงัดที่สุด แต่ม่านเถาวัลย์เบื้องหน้าบริเวณที่คะหยิ่นกับบุญคำกำลังจะเคลื่อนผ่านเข้าไป ไหวกระดิกอยู่น้อยๆ เขาเบิกตาจ้องทีแรกนึกว่าตาพร่าแลเห็นไปเอง แต่แล้วก็ใจหายวาบ เย็นไปหมดจากเส้นผมถึงปลายเท้า เมื่อจับได้ชัดว่า...**การเคลื่อนไหวน้อยๆ เหล่านั้นเป็นไปในลักษณะผิดธรรมชาติของลมพัด แต่มันเป็นการเคลื่อนไหวดุจสิ่งมีชีวิตคล้ายๆ หนวดปลาหมึก**

“คะหยิ่น หยุดก่อน!”

จอมพรานร้องลั่นออกไป

เสียงของเขาช้าไปเสียแล้ว คะหยิ่นเดินอ้าวเข้าไปถึงบริเวณม่านเถาวัลย์ เอามือปาดแหวกออก

พริบตานั้นเอง ทุกคนก็มองเห็นภาพพร้อมกันหมดด้วยหัวใจแทบหยุดเต้น

สิ่งที่มองเห็นในลักษณะเถาวัลย์ ในละแวกใกล้เคียงกับตัวคะหยิ่นและบุญคำ ม้วนตวัดอย่างรวดเร็วราวกับอาการกระหวัดรัดของงู พริบตาเดียวมันมัดเอาแขนขาตลอดทั้งตัวของเจ้านักเลงโตหล่มช้างกับตาพรานเฒ่าไว้อย่างแน่นหนาเกินกว่าที่จะทันรู้สึกตัว หรือหลบหลีกป้องกันทัน แล้วฉุดกระชากพยายามจะม้วนดึงคนทั้งสอง รวมทั้งสัมภาระที่หาบอยู่ ขึ้นไปสู่เบื้องสูงท่ามกลางเสียงร้องแหลมก้องของคะหยิ่นและบุญคำ

รพินทร์ทิ้งไรเฟิลลงในเสี้ยววินาทีนั้น กระชากมีดเดินป่าพุ่งเข้าไปด้วยกำลังทั้งหมดที่มีอยู่ ขณะนั้นขาของคะหยิ่นซึ่งอยู่เบื้องหน้ากำลังจะลอยพ้นพื้น แต่ติดที่หิบสัมภาระและน้ำหนักตัวของบุญคำยังถ่วงอยู่ เพราะเส้นเถาวัลย์มฤตยูยังมัดพันไม่ถนัดนัก

เขาก็ปะทะเข้ากับสองสามเส้น ที่ม้วนแกว่งเข้าใส่อย่างน่าขยะแขยง กระหน่ำฟันซ้ายฟันขวา ขาดตกลงกับพื้น โจนเข้าตัดเส้นที่กำลังมัดพันอีรุงตุงนังอยู่กับรอบกายคนทั้งสอง ในขณะที่เส้นอื่นๆ ก็ตวัดเข้าเล่นงานเท่าที่รัศมีความยาวของมันจะทอดถึง

“ช่วยกันเร็ว!”

รพินทร์ตะโกนเสียงหลง

ทุกคนได้สติขึ้นมาอีกครั้งเพราะเสียงนั้น ไชยยันต์หลวมตัว เผ่นตามเข้ามาก็ถูกรวบเข้าอย่างถนัดถนี่ด้วยเส้นขนาดข้อมือสามสี่เส้น มัดตัดแต่อกลงไปถึงเอวยกลอยขึ้น เกิด จัน เส่ย และส่างปาทิ้งหาบกระชากมีดดาบเดินป่าวิ่งเข้ามาช่วยกันฟาดฟันเป็นจักรผัน เสียงเอะอะโวยวายดังแซ่ไปหมด พวกที่ถลำตัวเข้าไปชุดแรกดิ้นสะบัดไม่หลุด เพราะถูกรุมล้อมรอบด้าน

รพินทร์เองยามนี้ก็เสียหลัก เซตะแคงลงกับพื้น ขาข้างหนึ่งลอยอยู่บนอากาศ จังหวะอันดิ้นรนสุดฤทธิ์นั้นเอง ส่างปาก็ถาเข้าโจนฟันเถาวัลย์เส้นนั้นขาดสะบั้น ร่างของจอมพรานหล่นลงมากลิ้งอยู่กับพื้น พอเขากระโดดขึ้นยืน ก็เห็นเจ้าพรานต่องสู่หมุนคว้างเสียหลัก เพราะอีกสามเส้นรุมมัดติดกับลำตัว ดิ้นอยู่กระแด่วๆ มาเรียแล่นเข้ามาอย่างลืมตาย เพื่อช่วยเหลือคนของหล่อนที่ติดตาข่ายมรณะเข้าอีกคน ถูกรัดที่โคนขา ล้มกลิ้งและม้วนฉุดลอยขึ้นไปจากพื้นราวกับใครชักรอกแหม่มสาวร้องหวีดสุดเสียง พยายามดิ้นสะบัดเต็มที่ แต่จะหลุดจากวงมัดอันแข็งแรงของเส้นเถาวัลย์ขนาดท่อนแขนนั้นไม่ เส้นเล็กเส้นน้อยอีกหลายเส้นก็ยิ่งขมวดพันเพิ่มเติมเข้าอีก ดารินพะว้าพะวังขยับจะวิ่งเข้าไปช่วย แต่แล้วก็ถูกเชษฐากระชากไหล่ไว้

“อย่าเข้าไป! ยิงเร็ว! ยิงตัดเส้นมัน!”

สองคนพี่น้องเท่านั้น ที่ขณะนี้อยู่พ้นรัศมีอันตรายและมองเห็นภาวะวิกฤติ ในลักษณะต่างๆ ของเพื่อนผู้ร่วมคณะทุกคน

ตูมแรก เป็นไรเฟิล .458 ของเชษฐา เขาเล็งยิงไปยังเส้นใหญ่ที่กำลังกว้านร่างของมาเรียขึ้นไปทีละน้อย มันขาดผึงออกจากกันในพริบตา ส่วนปลายขาดที่ติดอยู่กับตอนบนม้วนตวัดหดหายขึ้นไป ส่วนล่างที่มัดพันกายมาเรีย ทิ้งช่วงลงมาด้วยน้ำหนักตัว เส้นเล็กขนาดย่อมๆ ที่รุมมัดอยู่ทานน้ำหนักไม่ได้ ก็พลอยถูกร่างของแหม่มสาวถ่วงคลายลงมาถึงพื้น จังหวะนี้เอง ดารินก็ระเบิดไรเฟิลของหล่อนออกไปถี่ยิบเท่าที่กระสุนจะอำนวย เป้าหมายสุดแต่ว่าหล่อนจะเห็นใครกำลังถูกมัดโยงตัวชักรอกขึ้นไป เชษฐาก็ระดมประสานออกไป อย่างแข่งกับความเป็นความตาย

ไชยยันต์เป็นบุคคลที่สอง ซึ่งหล่นพลั่กลงมากระทบพื้น เพราะอำนาจลูกปืนของเชษฐาช่วยตัด เขาก้มตัวลงคว้ามีดดาบของส่างปาขึ้นมา โจนเข้าฉะสายที่กลุ้มรุมรพินทร์อยู่ ฟันขาดด้วนย่อยยับลงมาหมด จอมพรานหลุดรอดเป็นอิสระออกมาได้แล้ว ทั้งคู่ก็เผ่นเข้าไปช่วยแก้ไขคะหยิ่น

กับบุญคำด้วยมีดเดินป่าอันคมกริบ ลักษณะการณ์ไม่ผิดอะไรกับตกอยู่ท่ามกลางหนวดปลาหมึกยักษ์

เชษฐาปราดเข้ามาฉุดมาเรีย ซึ่งนั่งพับเพียบอยู่กับพื้น พาวิ่งออกนอกรัศมี เขาส่งแหม่มสาวพ้นออกมาได้ แต่ตัวเองถูกมัดติดข้อเท้าซ้าย คะมำหน้าล้มใกล้เคียงกับบุญคำซึ่งคลานสี่ตีน ตาพรานเฒ่าโผนเข้าตะครุบตัวนายใหญ่ไว้ยื้อยุดฉุดรั้งตัวเหมือนชักคะเย่อ เกิดก็แล่นเข้ามาถึง ฟันเต็มเหนี่ยวขาดผึง ลากเอาทั้งสองถูลู่ถูกังออกได้อย่างหวุดหวิด ท่ามกลางเส้นมฤตยูที่แกว่งไกวขมวดไล่ไขว่คว้าควานหาเหยื่อ ดูพัลวันยุ่มย่ามไปหมด

พอเส้นเถาวัลย์มหาประลัยถูกฉะขาดวิ่น เบาบางลงในบริเวณนั้น รพินทร์กับไชยยันต์ก็เคลื่อนไหวตัวได้ถนัดขึ้น ทั้งสองช่วยกันระดมฟันไปรอบด้านอย่างบ้าเลือดเดือดแค้น คะหยิ่นทรงตัวขึ้นมาได้อีกคนก็ปราดเข้าช่วยเป็นพัลวัน ร้องตะโกนสบถคำสาปแช่งไปพลาง แล้วจันก็รอดพ้นจากมฤตยูได้อีกคนหนึ่งอย่างจวนเจียน เพราะถูกมัดคอเสียจนตาเหลือกหน้าเขียว

เส่ยเป็นคนสุดท้ายที่โชคร้ายกว่าคนอื่นๆ บัดนี้ร่างของพรานหนุ่ม ถูกชักรอกลอยสูงขึ้นจากพื้นประมาณ 10 ฟุต กำลังดิ้นรนส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือไม่เป็นภาษาตาเหลือกลาน มือข้างหนึ่งถือมีดกระหน่ำฟันเส้นเถาวัลย์นับสิบที่รุมมัดอยู่ แล้วในที่สุดมือข้างนั้นก็หมดกำลัง มีดหลุดตกลง

รพินทร์กับไชยยันต์กำดาบ ยืนแหงนมองพะว้าพะวังทำอะไรไม่ถูก จะกระโจนขึ้นช่วยตัดก็พ้นระยะ ร่างของเส่ยถูกหิ้วสูงขึ้นไปทุกที เสียงไชยยันต์ตะโกนร้องให้ช่วยกัน ตนเองก็เต้นอยู่กับพื้นอย่างทำอะไรไม่ถูก อีกหลายคนก็มัวยืนตะลึง เชษฐาหลุดพ้นออกมาได้ เงยขึ้นไปเห็น รีบตาลีตาเหลือกบรรจุกระสุนไรเฟิลของเขาโดยเร็ว รพินทร์ก็แล่นถลามาที่ .375 ของมาเรียที่ตกอยู่ ร้องลั่นกรอกช่องหูดารินผู้ยืนตะลึงมองเฉยอยู่

“ช่วยกันยิงตัด เร็ว!”

เมื่อนั้นเอง หล่อนจึงได้สติขึ้นมาอีกครั้ง ประทับไรเฟิลขึ้น แต่ก็ช้ากว่าพรานใหญ่และพี่ชาย ซึ่งระเบิดกระสุนขึ้นพร้อมกันดังสนั่นหวั่นไหว

สองเส้นใหญ่ในจำนวนนั้น ถูกลูกปืนอันแรงฤทธิ์เฉือนขาดปลิดออกจากกัน แต่อีกหลายเส้นก็ยังมัดโยงอยู่ ดารินก็เล็งตัดขาดออกไปอีกทีละเส้น ด้วยฝีมืออันแม่นยำแข่งกับอาการที่ถูกชักรอกให้สูงขึ้นไปเป็นลำดับ จังหวะนี้ มาเรียฉวยได้ไรเฟิลของใครคนหนึ่งที่หล่นอยู่ สอยเด็ดขั้วขึ้นไปอีกคนเป็นปืนสี่กระบอกที่ผลัดกันแผดเสียงถี่ยิบสะท้านดง

เสียงเชษฐายิงพลางร้องเตือนละล่ำละลักไปพลาง ให้ทุกคนระวังวิถีกระสุนอย่างที่สุด เพราะเกรงจะพลาดไปถูกเส่ยเข้า

ร่างของพรานหนุ่ม บัดนี้ถูกแขวนโยนห้อยร่องแร่งอยู่ด้วยแรงยึดของเถาวัลย์ผีเพียงเส้นเดียว ขนาดเชือกมนิลาเส้นเบื่องๆ ซึ่งพันอยู่ใต้รักแร้ หลายต่อหลายนัดที่ประดังสาดขึ้นไปพลาง

อย่างหวุดหวิด เพราะความลนลานรีบร้อนของคนยิง ดารินผู้ฉมังที่สุดในคณะ ก็ไม่สามารถจะเล็งได้ถนัดจากศูนย์กล้องเวเธอร์บีของหล่อน เพราะเป้าหมายอันแกว่งไกวอยู่ไปมา แต่แล้วชั่วพริบตาต่อมา มันก็ขาดแหว่งกระจายไปครึ่งเส้น ด้วยฝีมือของมาเรีย และยังไม่ทันจะซ้ำ น้ำหนักตัวของเส่ยที่ถ่วงอยู่ทำให้หมดพลังมัดคลายวงรัดออกอย่างรวดเร็ว ร่างของพรานหนุ่มหล่นวูบลงมาพื้นดิน ไชยยันต์ผู้คอยจังหวะอยู่แล้ว รับไว้ทันก่อนที่จะกระทบพื้นคอหักล้มกลิ้งลงด้วยกัน

ไอ้เถามรณะยังไม่ยอมหมดฤทธิ์ลงง่ายๆ ทั้งๆ ที่ลูกปืนของมาเรียเฉือนวิ่นเข้าไปครึ่งเส้น มันชันส่วนปลายร่อนร่าเหมือนหัวงู หรือมิฉะนั้นก็งวงช้าง พุ่งเข้าหาไชยยันต์กับเส่ยที่ยังกลิ้งขลุกขลักกันอยู่อย่างน่าขยะแขยง

ไชยยันต์ผงะหน้าหลบแล้วเอนหงายหลังไปกับพื้น เพื่อให้พ้นรัศมีไขว่คว้าด้วยความอกสั่นขวัญแขวน คะหยิ่นก็ปรี่เข้ามากระหน่ำฟันด้วยดาบสุดแรงเกิด เสียงฉับสนั่น เส้นของมันขาดด้วน ปลายด้านล่างหล่นตกลงกับพื้น และส่วนที่เหลือก็พลิกตวัดแกว่งเป็นเกลียดหดถอยกรูดขึ้นไป

แล้วทั้งคณะก็ล่าถอยอย่างตาลีตาเหลือกออกมาพ้นรัศมีสายใยมฤตยู โดยไชยยันต์และคะหยิ่นช่วยกันหามเส่ย ผู้หมดสติแน่นิ่งไป พาวิ่งเข้ามารวมกับพรรคพวก

ทุกคนมีความรู้สึกเหมือนตกอยู่ในความฝันสยอง ยืนลืมตาโพลงจ้องดูม่านเถาวัลย์เหล่านั้น เหมือนจะเชื่อในเหตุการณ์ที่เผชิญอยู่สดๆ ร้อนๆ เสียมิได้ ที่ถูกฟันขาดเกลื่อนกลาดอยู่กับพื้น ก็สนิทนิ่งเหมือนวัชพืชที่ถูกเด็ดขาดออกจากต้น ส่วนที่ยังเป็นสายห้อยอยู่ก็เคลื่อนไหวกระดุบกระดิบแช่มช้าอยู่ทั่วไป สังเกตให้ชัดซึ่งมันตรงข้ามกับอาการตวัดมัดอย่างรวดเร็ว ทันทีที่มนุษย์เข้าไปใกล้รัศมีหรือกระทบแตะต้องมันเข้า

เฉพาะบริเวณที่กลุ่มมนุษย์ถลำตัวเข้า และเกิดพันตูกันขึ้น เส้นเถาวัลย์หรือหนวดผีเหล่านั้น ถูกตัดขาดโปร่งโล่งออกไปส่วนหนึ่ง

เส่ยไม่ได้รับอันตรายอะไรมากไปกว่าความตกใจจนเป็นลมหมดสติ และรู้สึกตัวขึ้นมาอีกครั้งอย่างรวดเร็วเพียงแค่ช่วยกันเขย่าปลุก

“นาย! นี่เส่ยยังไม่ตายหรอกรึ?”

คำแรก พรานพื้นเมืองของรพินทร์สำลักออกมา

“ไม่ต้องกลัว พวกเราไม่ตายกันง่ายนักหรอก!”

เชษฐาพูดอย่างปลอบใจ

รพินทร์ ไพรวัลย์ ขณะนี้ลงนั่งกอดเข่ากับพื้นแหงนจ้องไปยังลักษณะของเส้นเถาวัลย์ประหลาดเหล่านั้น เขาเพิ่งสังเกตได้ชัดเดี๋ยวนี้เองว่า เส้นที่แลผาดๆ ว่าเป็นเถาวัลย์ ก็คือสาขาส่วนประกอบของต้นหนามที่ยืนต้นเรียงรายอยู่ ลักษณะเหมือนรากไทรย้อยนั่นเอง ดารินกับมาเรียยืนตัวแข็งพูดอะไรไม่ออกอยู่เช่นนั้น พรานพื้นเมืองทุกคนก็หน้าตาแทบไม่เหลือความเป็นคนอยู่ ต่างได้รับกับความตกใจหวั่นสยองขีดสุด

“มันเป็นอะไรกันแน่ ผู้กอง? พืชหรือว่าสัตว์?”

ท่ามกลางความเงียบนั้น หัวหน้าคณะถามขึ้นแหบพร่าในลำคอ ใช้ปลายมีดเขี่ยเข้ามาพิจารณาดูอย่างถี่ถ้วน ลักษณะของมันหยุ่นๆ เหมือนยาง มีปุ่มปมอยู่ทั่วไปตลอดทั้งเส้น ลักษณะเหมือนหนวดปลาหมึกไม่มีผิด เมื่อใช้มีดตัดแหวะเข้าดูภายใน สภาพของมันดุจเดียวกับว่านหางจระเข้ เยื่อหรือเซลล์เป็นสีแดงคล้ำ มีเมือกชุ่มคล้ายเยลลี่หรือวุ้น ส่งกลิ่นเหม็นขื่นเขียวจัดชวนอาเจียน ทุกคนเข้ามามุงดูอย่างอัศจรรย์ใจเหลือที่จะกล่า

“มันเป็นกิ่งก้านของไอ้ต้นไม้นรกที่เราเห็นอยู่นี่แหละครับ ทีแรกผมนึกว่าเถาวัลย์ธรรมดา ผิดสังเกตเอาวินาทีสุดท้าย ก่อนที่คะหยิ่นกับบุญคำจะเดินฝ่าเข้าไป เพราะเห็นมันเคลื่อนไหวกระดุบกระดิบได้พิกลอยู่ พอสองคนนั่นกระทบเข้าเท่านั้น มันก็มัดทันที”

“ต้นไม้กินคน”

มาเรียอุทานออกมาแทบไม่มีเสียง จ้องอย่างพรั่นพรึงไปยังเส้นหนวด ที่ยังเห็นทอดย้อยเป็นม่านปกคลุมลงมาอยู่ทั่วไป

ทั้งหมดงันไปอีกชั่วขณะหนึ่ง

“มันจะกินเราโดยวิธีไหนนี่?”

ไชยยันต์พึมพำออกมา ขนลุกขนชันด้วยความสยดสยอง

“สังเกตไหมครับ มันมัดพันเรา แล้วพยายามจะดึงรั้งขึ้นไปข้างบน...”

พรานใหญ่พูดอย่างระมัดระวัง กัดริมฝีปากแน่น

“การรัดของมันไม่ผิดอะไรกับงู เหยื่ออาจตายเพราะอำนาจการรัด หรือมิฉะนั้นก็อาจปล่อยพิษให้ซึมเข้าผิวหนังโดยวงเหล่านั้น แล้วคงใช้วิธีดูดเลือดอย่างปลิงโดยอาศัยหลอดดูดจากปุ่มปม อันมีลักษณะคล้ายหนวดปลาหมึกนี้ พอดูดเลือดหมดก็ปล่อยซากทิ้ง มันเป็นสองอย่างในขณะเดียวกัน คือทั้งพืชและสัตว์ ลำต้นที่ยืนติดอยู่กับพื้น คือลักษณะของต้นไม้อันเป็นพืช แต่วงหรือรากที่เคลื่อนไหวจับสิ่งมีชีวิตกินได้ เป็นลักษณะของสัตว์ร้าย ไม่สามารถจะเคลื่อนที่ไปไหนได้นอกจากรอคอยให้เหยื่อหลงผ่านเข้ามาในรัศมีเท่านั้น”

“มันเป็นต้นไม้ผี นาย! เกิดมาบุญคำไม่เคยพบเห็น ไม่เคยได้ยินใครเล่าให้ฟัง ป่านี้อาถรรพณ์นัก เราถอยหลบไปเสียทางอื่นเถอะ”

ตาพรานเฒ่าพูดปากสั่น ในกลุ่มพรานพื้นเมือง พากันขวัญเสียไปหมด เพราะความวิกลวิการผิดประหลาดนั้น

“ถ้าถอยก็อดน้ำตาย น้ำจะต้องมีอยู่ตรงหน้าผาที่เห็นนั่นไม่ใช่รึคะหยิ่น”

หัวหน้าคณะพูดหนักแน่น ประโยคหลังเขาหันไปถามกะเหรี่ยงหล่มช้าง ซึ่งยืนหน้าเขียวอยู่

“มีน้ำรออยู่ข้างหน้าแน่นอน นายใหญ่ แต่เราจะผ่านต้นไม้ผีนี่เข้าไปได้ยังไง มันดักหน้าเราไว้หมดทุกด้าน”

เชษฐาหันไปมองจอมพราน เหมือนจะหารือขอการตัดสินใจ รพินทร์ยันตัวลุกขึ้นยืนช้าๆ หยิบขอนไม้ผุอันขนาดโคนขา ยาวประมาณ 2 ฟุตขึ้นมาด้วยท่อนหนึ่ง ทดลองเหวี่ยงขว้างเข้าไปยังสายหรือรากของต้นไม้ประหลาดที่ห้อยอยู่ ทันทีที่ขอนไม้ปลิวเข้าไปกระทบ มันถูกตวัดไว้อย่างรวดเร็วราวกับงวงช้าง แล้วม้วนชนิดชักดึงเข้าไปยังกิ่งเบื้องสูงที่เต็มไปด้วยงวงชนิดเดียวกัน แต่อวบใหญ่และสั้นกว่า คอยดักตวัดรับอยู่เพียงชั่วพริบตาเดียว ขอนไม้อันนั้นก็ถูกบังมิดหายด้วยการรุมรัดพันของเถาวัลย์มฤตยู และเห็นเป็นก้อนกระจุกน่าขนลุก ทุกคนเฝ้าจับมองอยู่ เบ้หน้าอย่างสยองใจ

“โชคดีเหลือเกิน ที่พวกเราดิ้นหลุดออกมาจากงวงขนาดย่อมๆ ที่ทอดยาวลงมาระดินนั่นได้เสียก่อน ถ้าถูกดึงตัวป้อนเข้าไปสู่งวงใหญ่ๆ ข้างบนเห็นจะเสร็จแน่ ไม่มีทางดิ้นหลุด เส้นเล็กๆ ที่ทอดยาวลงมาคงทำหน้าที่ควานหาเหยื่อ ป้อนขึ้นไปสู่เส้นใหญ่ อันมีลักษณะเหมือนปากนั่นเอง”

ไชยยันต์ครางออกมา แล้วเขาก็ประทับ .600 ไนโตรฯ ขึ้นกระดิกไกลั่น นัดแรกทดลองยิงเข้าไปตรงบริเวณม้วนกระจุกของหนวดปลาหมึกที่รุมพันขอนไม้ไว้เป็นก้อนโต ทั้งกลุ่มอันแลเหมือนกระเช้านั้นไหวสะท้านเล็กน้อย ขณะที่กระสุนทะลวงผ่านเข้าไปด้วยความเร็ว สะเก็ดชิ้นส่วนบางอันฉีกขาดปลิวกระเด็นเป็นฝอย แต่มันไม่ได้ผลอันใดขึ้นมาทั้งสิ้น กระจุกอันหนาแน่นที่รัดพันขอนไม้ ยังคงรวมกลุ่มของมันอยู่ในลักษระเดิมไม่มีท่าทีว่าจะมีประสาทรับรู้ต่ออำนาจลูกปืน หรือคลี่คลายวงรัดออก

นัดที่สองจากลำกล้องซ้าย ไชยยันต์ยิงเข้าใส่ลำต้นระดับสูงจากพื้นราว 6 ฟุต เสียงหัวกระสุนน้ำหนัก 900 เกรน แล่นเข้ากระทบเนื้อไม้ดังได้ยินถนัด หนามตรงบริเวณที่กระสุนพุ่งเข้าเจาะ ปลิวหัวกระเด็นออกไปพร้อมกับเปลือกหยาบชิ้นโตกว่าฝ่ามือ และเห็นแก่นสีคล้ำ อึดใจต่อมาก็มียางสีแดงเหมือนเลือดสดไหลซึมออกมาเป็นทางจากรอยแผลนั้น แต่ก็ไม่มีปฏิกิริยาอะไรทั้งสิ้นเหมือนยิงเข้าไปในต้นไม้ใหญ่ธรรมดานั่นเอง

ไชยยันต์แยกเขี้ยว คำรามออกมาเบาๆ ว่า

“ถ้ามันร้อง ‘โอ๊ย’ ออกมาได้ หรือว่าเคลื่อนลำต้นวิ่งหนีได้ ฉันจะไม่แปลกใจเลย แต่ที่แปลกใจก็คือลักษณะของมันเหมือนต้นไม้ธรรมดาเรานี่เอง”

“ลำต้นของมัน มีลักษณะเป็นต้นไม้ธรรมดาครับ เฉพาะงวงหรือรากย้อยนั่นเท่านั้น ที่มีสภาพเหมือนสัตว์มีชีวิต คงจะแบบเดียวกับต้นไมยราบ หรือสาหร่ายทะเลบางชนิด”

พรานใหญ่ตอบด้วยเสียงกระซิบ

“เราจะรู้แน่ได้อย่างไรว่า มันเป็นต้นไม้ที่กินสัตว์หรือเปล่า หรือเพียงแต่มีเซลล์บังคับให้รัดตัวอย่างเดียวเท่านั้น ขณะที่มีอะไรไปกระทบเข้า แบบต้นไมยราบ”

ดารินถามขึ้นอย่างพิศวง

ก่อนที่ใครจะเอ่ยตอบข้อสงสัยของหล่อนอย่างไร ทันใดนั้นเอง ท่อนไม้ที่รพินทร์เหวี่ยงทดลองเข้าไปท่อนนั้น ก็ถูกกลุ่มงวงที่รัดพันเป็นกระจุกที่อยู่เบื้องบนค่อยๆ คลายวงรัดออก ปล่อยให้หลุดตุบลงมากับพื้น เป็นช่วงเวลาที่มันรัดเอาไว้เพียงไม่เกิน 2 – 3 นาทีเท่านั้น ทุกคนมองตากันเองอยู่ไปมาด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก มาเรียห่อไหล่สยิวกายน้อยๆ

“มันปล่อยไม้ท่อนนั้นของไพรวัลย์แล้ว มันคงเพิ่งสัมผัสได้ว่านั่นเป็นเพียงท่อนไม้ ไม่ใช่สิ่งมีเลือดเนื้อและชีวิต ที่จะเป็นอาหารของมันได้ ไม่มีปัญหา มันต้องกินสัตว์แน่ๆ ไม่ใช่เซลล์บังคับให้รัดไว้เฉยๆ หรอก

“เราจะพิสูจน์กันดูอีกครั้ง ทุกคนรวมกลุ่มอยู่ที่นี่ ไม่ต้องตามผมเข้ามา ช่วยยิงตัดสายของมันให้ด้วย ถ้าผมพลาด”

จอมพรานสั่ง วางไรเฟิลลง ฉวยดาบของส่างปาขึ้นมาถือกระชับมั่นไว้ในมือ แล้วจรดฝีเท้าอย่างระมัดระวัง เดินย่องเข้าไปยังสายรยางค์ที่ห้อยอยู่นั้นอีกครั้ง เชษฐาคว้าดาบยาวของคะหยิ่น อีกเล่มหนึ่ง สาวเท้าตามหลังเขาเข้ามาติดๆ รพินทร์เหลือบมาเห็นก็กระซิบเตือนให้ระวังตัว

พรรคพวกที่ยืนรออยู่เบื้องนอก ขยับไรเฟิลเตรียมพร้อมสำหรับนาทีวิกฤติ ซึ่งอาจเกิดขึ้นกับบุคคลทั้งสอง ซึ่งวิธีแก้ไขก็คือใช้ลูกปืนตัดงวงของมันให้ขาดสะบั้นลง อย่างที่เคยใช้ได้ผลกันมาแล้วเมื่อหยกๆ นี้

ส่วนพวกพรานพื้นเมืองก็ถือมีดอยู่ในมือ ตามเข้ามายืนคอยระวังให้ในระยะห่างพอสมควร พวกนั้นอยากจะตามเข้าไปด้วย แต่เชษฐาสั่งให้หยุดรออยู่เพียงแค่นั้น

ทั้งสองเดินย่องอย่างแผ่วเบาตามรอยโปร่งโล่ง ที่เกิดการโรมรันกันเมื่อครู่นี้ ล้ำลึกเข้ามายืนอยู่ตรงหน้าแนวรากไม้มรณะที่ห้อยเป็นม่านกั้นอยู่ห่างประมาณวาเศษ จ้องสำรวจเส้นของมันเหล่านั้นอย่างพินิจพิจารณา แล้วเงยตามสายขึ้นไปยังลำกิ่งไม้ใหญ่เบื้องบน

รากหรือหนวดเหล่านี้ ทอดย้อยลงมาจากกิ่งที่ทอดแผ่ออกไปรอบทิศนั้น มันเป็นต้นไม้ที่ปราศจากใบ มีแต่กิ่งและรากซึ่งงอกออกจากกิ่งทิ้งเป็นสายลงมาเท่านั้น บางเส้นยาวแทบจรดพื้นดิน บางเส้นก็อยู่ในระดับสูงๆ ต่ำๆ สลับกัน ไม่มีระเบียบ เส้นเล็กจะยาวกว่าเส้นใหญ่ และบริเวณที่ติดใกล้ชิดกับกิ่งเบื้องบน ล้วนเป็นรากเส้นอวบใหญ่ทั้งสิ้น ยาวเพียงแค่วาสองวาเป็นอย่างมาก

เมื่อมาเห็นในระยะใกล้เช่นนี้ เชษฐาก็แยกเขี้ยวออกด้วยความขนลุกขนพองอีกครั้ง ลักษณะของมันเป็นเส้นกลมมีขนเส้นเล็กๆ งอกปกคลุมอยู่ทั่วไป ดูไปอีกทีก็คล้ายบุ้งยักษ์ แล้วเขาก็ขยับตัวถอยผงะหลังออกมาเล็กน้อย พร้อมกับเหนี่ยวไหล่รพินทร์ให้ถอยตามออกมาด้วย เมื่อเห็นเส้นที่ห้อยอยู่ตรงหน้าใกล้ที่สุด เริ่มมีอาการเคลื่อนที่กระดุบกระดิบจากตอนปลายของมันเหมือนไส้เดือนหรืองูที่แขวนห้อยอยู่

รพินทร์ขยับดาบพร้อม ค่อยๆ เคลื่อนตัวเข้าไปใกล้อีกทีละน้อย จ้องสังเกตดูมันตาไม่กะพริบทุกระยะ ปลายงวงที่ชี้ลงดินเป็นเส้นตรง บัดนี้มีอาการยกเงยขึ้นเล็กน้อย ส่ายร่อนร่าไปมาแช่มช้าเหมือนงวงช้างสูดกลิ่น แล้วค่อยๆ เบนทิศทางมาที่เขากับเชษฐา

“มันสูดกลิ่นเรา! มันไม่ได้มีประสาทสำหรับในด้านสัมผัสอย่างเดียวเท่านั้น แต่สูดหากลิ่นได้อีกด้วย ไม่มีปัญหา! มันต้องกินสัตว์ได้แน่ๆ!”

อดีตท่านทูตทหารบกร้องออกมาอย่างร้อนรน

จอมพรานเงยขึ้นไปมองบนยอดตอนปลายของเถาวัลย์เส้นนั้นอีกครั้ง เพื่อหาระยะแน่นอนว่า มันมีระดับความยาวเท่าใด ขณะที่มันห้อยอยู่เดี๋ยวนี้ ปล่อยยาวทอดต่ำลงมาในระดับเข่าของเขา แล้วก็พบว่า...ระยะความยาวของมันเฉพาะเส้นนั้นก็มีอยู่เพียงแค่นั้นเอง เพราะเห็นส่วนที่ติดอยู่กับกิ่งใหญ่ชัด และระดับการห้อยของมันก็เป็นเส้นตรง ไม่มีส่วนเหลืออื่นๆ ซ่อนอยู่ตรงไหนทั้งสิ้น

เขาขยับใกล้เข้าไปอีก เพื่อจะล่อดูปฏิกิริยา

เจ้าเถามรณะก็มีอาการโน้มตัวเอง โยกลำเข้ามาใกล้อย่างแช่มช้าดุจอาการดูดของแม่เหล็ก

“ถอยห่างออกไปก่อนครับ คุณชาย!”

รพินทร์กระซิบ จ้องมันเขม็ง เชษฐาก็เคลื่อนถอยหลังออกไปสามสี่ก้าว ทิ้งให้เขายืนอยู่ที่นั่นโดดเด่นคนเดียว เพื่อการเคลื่อนไหวตัวได้อย่างคล่องแคล่ว พอหัวหน้าคณะเคลื่อนห่างออกไปพ้นระยะ พรานใหญ่ก็ค่อยๆ ยื่นปลายดาบไปเขี่ยล่อใกล้ๆ กับเส้นของมันหยั่งดูปฏิกิริยาต่อไป มันคงทอดสายสงบนิ่งเป็นดุษณีอยู่เช่นนั้น ไม่รับรู้สนใจกับปลายดาบอันเป็นโลหะที่ยื่นแหย่เข้าไปใกล้ และแล้วทันทีนั้นเขาก็แตะปลายดาบฉับกระทบมันเบาๆ

ด้วยอาการรวดเร็วฉับไวราวกับสายฟ้าแลบ เถามฤตยูตวัดเส้นของมัน ไม่ผิดอะไรกับอาการแว้งรัดของอสรพิษ พุ่งเข้ามาที่รพินทร์จนดูไม่ทัน แต่นั่นไม่เร็วไปกว่าจอมพราน ผู้เตรียมพร้อมรับอาการอยู่แล้ว เขากระโดดถอยหลบออกไปพ้นรัศมีอย่างรวดเร็วทันกัน พร้อมกับเสียงร้องอุทานอย่างตกใจของพรรคพวกที่ยืนจ้องเหตุการณ์อยู่

จอมพรานทรุดตัวลงนั่งคุกเข่า แหงนมองดูงวงเส้นนั้น ซึ่งดิ้นไขว่คว้าเป็นเกลียวอยู่เหนือศีรษะ พอมันตวัดรัดผิดเป้าหมาย อาการอันรวดเร็วฉับไวก็หมดสิ้น คงปล่อยให้สายไกวเนิบนาบอยู่ไปมา และค่อยๆ ช้าลงเป็นลำดับ เสียงใครต่อใครเบื้องหลัง ตะโกนเตือนให้เขาระวังตัว และถอยห่างออกมาแซดไปหมด จนฟังไม่ได้ศัพท์

“ระวัง มันจะยืดลงมาถึงตัว!”

เชษฐาร้องบอกมา ย่อกายลงต่ำคลานเข้ามาที่เขา

“ไม่หรอกครับ! เส้นมันยาวแค่ไหน ก็มีรัศมีทำการอยู่เพียงแค่นั้น ยืดออกมาไม่ได้อีก”

“ถอยเถอะ ไม่ได้การแล้ว มันไม่ใช่ต้นไม้ แต่สัตว์ร้ายชัดๆ”

“เดี๋ยวครับ ผมต้องการทดลองอะไรสักหน่อย บางทีเราอาจพบจุดอ่อนของมัน”

“คุณจะทำยังไง?”

รพินทร์ไม่ตอบ พินิจดูมันนิ่งไปอึดใจ ก็ชูปลายดาบขึ้นกำไว้แน่นกระชับที่สุด ยื่นไปแตะเถาของมันอีกครั้ง พริบตาเดียวที่กระทบ มันก็แว้งตวัดอย่างรวดเร็วอีกครั้งเช่นกัน ครั้งนี้พรานใหญ่ไม่หลีกหลบ แต่ส่งปลายดาบให้มันรัดอย่างฉนัดที่สุด พอมันเริ่มฉุดม้วนขึ้น เขาก็ดึงรั้งดาบลงมา ใช้ส่วนคมเฉือนกับเถาของมันอย่างแช่มช้าเยือกเย็น

มีรอยบาดแผลเหวอะหวะเว่อจากความคมของดาบ แล้วใบดาบก็หลุดลงมาจากการรัด มันไม่มีปฏิกิริยาสะดุ้งสะเทือนหรือเจ็บปวดอย่างสิ่งมีชีวิตใดๆ เมื่อดาบถูกดึงหลุดออกไป ก็คลายวงรัด ทอดปลายห้อยลงมาตามเดิม รพินทร์ทดลองทำเช่นนั้นอยู่สองสามครั้ง

“ไม่มีประโยชน์ มันคงไม่มีประสาทรับรู้ความเจ็บปวดเหมือนกับสัตว์ทั้งหลายหรอก มันไม่มีเลือด ไม่มีสมอง มีแต่สัญชาตญาณและเซลล์บังคับเท่านั้น”

เสียงดารินร้องบอกเข้ามา ขยับจะตรงเข้ามาสมทบ แต่เชษฐาโบกมือห้าม ไล่ให้กลับไปอยู่ที่เดิม

คราวนี้พรานใหญ่ค่อยๆ ลุกขึ้นยืน แล้วกัดฟัน กระหน่ำดาบฟันลงไปสุดแรงเกิด เสียงคมดาบกระทบเถาของมันดังฉัวะ แล้วมันก็ขาดสะบั้นไปในพริบตา กระเด็นตกลงกับพื้น

ทันทีที่ส่วนปลายอันยาวประมาณวาเศษขาดไป ส่วนที่เหลือก็ตวัดม้วนหดขึ้นไปพันอยู่บนกิ่งเบื้องบน ระหว่างที่แหงนดูอย่างสนเท่ห์ จอมพรานก็ต้องสะดุ้ง เพราะเสียงร้องของเชษฐา ยังไม่รู้สึกตัว ก็พบว่ามีอะไรรัดหมับเข้าให้ที่สะเอว มันแรงราวกับมีใครมาเอาเชือกรัดแล้วชักคะเย่อ เขาดิ้นสุดกำลังเสียหลัก ตัวหมุนอยู่ไปมา แลเห็นเถาอีกเส้นหนึ่งรั้งกายไว้ จึงเอาดาบเฉือนเพื่อช่วยตัวเอง แล้วก็เห็นเชษฐากระโจนเข้ามาพร้อมกับดาบในมือ ชั่วพริบตาเดียว ร่างของเขาก็หล่นกองอยู่กับพื้น เพราะเถารัดที่พันอยู่ถูกหัวหน้าคณะฟันขาดลง มันมีอาการอย่างเดียวกับเส้นแรก ส่วนปลายที่รัดพันรอบกายเขาหมดกำลังเหมือนเอาเชือกมาพันไว้เฉยๆ แต่ส่วนบนหดม้วนหนีขึ้นไปอีก เชษฐาก้มลงฉุดเขาขึ้นมาอย่างใจหายใจคว่ำ

“มันน่าจะมีประสาทรับรู้ต่อความเจ็บปวดบ้างเหมือนกัน ไม่งั้นพอถูกฟันขาด มันจะหดหนีไปทำไม?”

เขาพูดอย่างใคร่ครวญ พยายามจะค้นหาความจริงออกมาให้ได้ โดยไม่สนใจนำพาต่อการชวนให้ถอยกลับออกไปเชษฐา

“ไพรวัลย์! ไม่มีประโยชน์ที่จะเข้าไปเล่นกับความตาย ถอยกลับออกมาเถอะ ฉันไม่เข้าใจว่าคุณจะเข้าไปพิสูจน์อะไร”

มาเรียป้องปากตะโกนลั่นมา

“เราไม่มีทางเลือกอย่างอื่น นอกจากจะต้องผ่านมันไปให้ได้ และต้องหาทางรู้ให้ได้ว่าเราจะผ่านไอ้เถาวัลย์นี่ไปโดยวิธีใด”

รพินทร์ร้องตอบไป แล้วทิ้งกายลงนอนคว่ำหน้าราบกับพื้น ใช้ข้อศอกคืบลากตัวเองเข้าไปนอนอยู่ใต้งวงมฤตยูอีกเส้นหนึ่ง ซึ่งทอดปลายลอยอยู่ห่างศีรษะประมาณศอกเศษ ท่ามกลางสายตาของพวกพ้องที่จ้องมาอย่างหวาดเสียว และไม่เข้าใจความคิด พลางค่อยๆ พลิกตัวนอนหงายขึ้น ล้วงซิปโป้ออกมา

ขีดไฟให้มันลุกพรึบติดขึ้น แล้วก็ค่อยๆ ยกขึ้นลนเปลวเข้ากับปลายส่วนล่างสุดของมัน ซึ่งบัดนี้ห้อยอยู่เหนือใบหน้าของเขาห่างเพียงฟุตเศษ พรรคพวกทุกคนจ้องตาไม่กะพริบ แล้วครางออกมาด้วยความประหลาดใจพร้อมกันหมดในสิ่งที่เห็น

มันม้วนปลาย หดหนีเปลวไฟที่จ่อลนของพรานใหญ่ ไม่ผิดอะไรกับตัวทากหดเมื่อกะสาไอร้อน

“มันกลัวไฟ! มันมีประสาทรับรู้ต่อความร้อน!!”

มาเรียอุทานตื่นเต้นออกมา

เมื่อนั้นเอง เชษฐาก็ร้องเร่งให้พวกลูกหาบค้นหีบห่อสัมภาระหยิบไต้ขึ้นมา แล้วเขาก็โยนไต้ท่อนหนึ่งเข้าไปให้รพินทร์ผู้ยังนอนอยู่ที่เดิม พรานใหญ่รับไว้ตาเป็นประกายด้วยความหวัง จุดไลท์เตอร์ลนติดกับไต้ลุกโชนแล้วชูขึ้นไปลนอีก เมื่อนั้นเองเขาก็แยกเขี้ยวยิ้มออกมาได้อย่างมองเห็นลู่ทาง

เถามฤตยู เร่งกันหดหนีเปลวไฟของเขาสูงขึ้นไปอีกอย่างลนลาน แสดงว่ามันเกรงไอไฟเป็นอย่างยิ่ง จอมพรานกระโดดลุกขึ้นยืนทันที กวาดไต้อันติดไฟโพลง แกว่งเข้าไปยังบรรดาหนวดมรณะรอบด้านที่ห้อยเป็นม่านอยู่ ทุกเส้นม้วนตัวหดหนีขึ้นไปในทันทีที่ไอร้อนวูบเข้าไปใกล้ จนกระทั่งบริเวณนั้นโปร่งโล่งเพราะเถาของมันหดหนีขึ้นไปหมด

“มีทางแล้วครับ ไอ้เถาอุบาทว์นี่กลัวไฟแน่ มันก็เหมือนสัตว์ร้ายธรรมดานั่นเอง ถูกเปลวไฟเข้าก็ถอยหนีหมด!”

พรานใหญ่ร้องลั่นออกมาอย่างยินดี กวัดแกว่งไต้ไล่เถาวัลย์นรกเหล่านั้น ให้ถอยหดขึ้นไปอยู่กรูดๆ ไม่ว่าเขาจะบุกเข้าไปทางด้านใด ด้านนั้นก็หดโล่งลนลานขึ้นไปเป็นแถบๆ

“สำเร็จ! ยอดเยี่ยมเลย ผู้กอง!...” เชษฐาร้องอุทานด้วยความสมหวัง ดีใจเหลือที่จะกล่าว แล้วหันไปร้องสั่งพรรคพวกเร็วปรื๋อ “แจกไต้คนละอัน จุดไฟถือไว้!”

ทั้งหมดมองเห็นทางอันมืดมนนั้น ใสกระจ่างขึ้นในทันที ต่างถือกระชับไว้ในมือ จุดไฟลุกพรึบขึ้น แล้วไม่กี่อึดใจนั้นการเดินที่หยุดชะงักก็เริ่มต้นต่อไป พวกลูกหาบถูกกำหนดให้เดินรวมกลุ่มอยู่ตรงกลาง อีกห้าคนเดินรายล้อมถือไต้กวัดแกว่ง เสมือนใบเบิกทางตะลุยเข้าไป

ทุกคนเริ่มขวัญดีขึ้นเพราะค้นพบจุดอ่อนของเถามรณะพวกนั้นได้แล้วว่า ไฟเป็นสิ่งที่มันกลัวไม่บังอาจที่จะกล้าเข้ามาต่อกรด้วย

ม่านมฤตยูก็พลันแหวกลู่เป็นช่องทาง ปล่อยให้ทั้งคณะผ่านไปอย่างสะดวกที่สุด ทุกคนอดเสียมิได้ที่จะนึกชมเชยในเชาวน์ปฏิภาณของจอมพราน ซึ่งสามารถแก้ปัญหานี้ได้ตก ทั้งคณะเดินเกาะกลุ่มรวมหมู่กันเข้าไปท่ามกลางสิ่งอันน่าสยดสยอง ด้วยประสาทอันเขม็งเกลียวเครียดใจเต้นระทึกไม่เป็นส่ำ เต็มไปด้วยความหวาดเสียว เมื่อหันมองกลับไปเบื้องหลัง ก็เห็นงวงที่หดหนีขึ้นไปเหล่านั้น ค่อยๆ ทอดลงมาตามเดิมปิดบังทางที่ผ่านเข้ามาไว้หมดทุกด้าน เหมือนมีใครมาชักฉากลงดูอีกทีก็เหมือนทุกชีวิตที่ล่วงล้ำเข้ามา ถูกห้อมล้อมกักขังไว้ภายใน

“พับผ่าเถอะ! หวังว่ามันคงไม่ลูกไม้ ทำอุบายหลอกให้เราถลำเข้ามาถูกล้อมอยู่ในกลางของมันนะ”

เสียงใครคนหนึ่งพูดลอดไรฟันออกมา

“ถือไต้สำรองไว้อีกคนละอัน อย่าให้มันดับลงได้!”

เชษฐาบอก

หลายต่อหลายเส้น ทำท่าเหมือนจะดักรอเล่นงานเมื่อได้กลิ่นมนุษย์โชยใกล้เข้ามา แต่พอโดนไฟกวาดออกไปเป็นเกราะกำบัง ก็ตกอยู่ในอาการเดียวกันหมด คือหดหนี มากน้อยเพียงไรก็สุดแต่รัศมีไฟจากปลายไต้จะส่งความร้อนเข้าไปถึง รพินทร์แหวกทางนำไปเบื้องหน้า ด้วยประสาทอันแน่วแน่มั่นคง

“ไม่ต้องสนใจกับข้างหลัง ระวังอย่าให้ไฟดับเท่านั้น มันทำอะไรเราไม่ได้แน่ ตราบใดที่เรามีไฟเป็นเกราะกำบังอยู่อย่างนี้” เขาร้องเตือนทุกคนมา

ลึกเข้าไปเป็นลำดับ...ในใจกลางอาณาจักรมฤตยูนั่น! ผ่านไปในระหว่างลำต้นใหญ่น้อยที่ขึ้นรวมกลุ่มกันอยู่เป็นดง โดยไม่มีพันธุ์ไม้ชนิดอื่นปะปน! อาณาบริเวณทั้งหมดมันจะกว้างใหญ่สักเท่าใดไม่ทราบได้ แต่เฉพาะเท่าที่รพินทร์ตั้งเข็มเป็นเส้นตรง เพื่อแหวกทางให้ทะลุออกไปยังหน้าผาซึ่งเห็นอยู่ข้างหน้า ระยะทางประมาณไม่เกิน 200 เมตร บางแห่งก็เป็นบริเวณโล่ง โดยที่กิ่งเถาของต้นไม้มรณะซึ่งแผ่เป็นรัศมีไปรอบด้านนั้น ไม่สามารถจะปกคลุมเข้ามาชนถึงกัน แต่บางแห่งก็แน่นทึบถี่กระชั้นอันเนื่องมาจากต้นยืนใกล้เคียงกัน

ครั้นแล้วทันทีนั้น มาเรีย ผู้เดินอยู่เบื้องหลังไชยยันต์ทางด้านซ้าย ก็หยุดชะงักกึกลงอย่างกะทันหัน สะกิดหลังอดีตนายทหารปืนใหญ่โดยตรง เมื่อหันกลับมา เขาก็เห็นแหม่มสาวกำลังจ้องเขม็งไปยังโคนต้นแห่งหนึ่ง ห่างออกไปราว 30 ก้าว พอมองตามไชยยันต์ก็เกือบสะดุ้ง

ภายใต้ม่านย้อยของงวงแห่งความตายนั้น มีกระดูกกลุ่มหนึ่ง กองอยู่ขาวโพลน

“รพินทร์!”

ไชยยันต์เรียกพรานใหญ่หนักๆ ในลำคอ ยืนนิ่งอยู่กับที่ รพินทร์หันกลับมาและทุกคนที่กำลังเดินรวมกลุ่มกันอยู่ ก็พลอยชะงักในสิ่งที่ผิดปกตินี้ด้วย หันมาเห็นพร้อมกันหมด

"กองกระดูก!"

พวกพรานพื้นเมืองอุทานออกมาเป็นเสียงเดียว

แม้จะเห็นในระยะห่าง และภายใต้เงาสลัวอันคลุมเครือนั้น **ความรู้สึกชนิดหนึ่งก็แล่นเข้าไปจับประสาทของทุกคน เพราะโครงกระดูกเหล่านั้น มันไม่น่าจะเป็นของสัตว์ใดๆ นอกจากมนุษย์!**

ครั้งแรก รพินทร์เองก็เกือบจะเลยผ่านความสนใจไปเสีย ถ้าไม่ใช่เพราะเหลือบไปเห็นสัณฐานที่มองคล้ายกะโหลกคน

เขามองสบตาคณะนายจ้างแวบหนึ่ง ไม่เอ่ยอะไรทั้งสิ้น เปลี่ยนทิศเดินถือไต้ตัดทางตรงเข้าไปยังกองกระดูกเหล่านั้น ทุกคนเคลื่อนตามมาทั้งขบวน เจ้างวงนรกก็เปิดช่องทางให้ฝ่ายมนุษย์ผ่านไปโดยดุษณี ด้วยอำนาจเปลวไฟที่ถืออยู่ในมือของแต่ละคน

พอใกล้เข้ามา ทุกคนก็ใจเต้นแรงด้วยสังหรณ์ที่เกิดวูบขึ้นกลางใจ เพราะมองเห็นชัดว่ามันเป็นโครงกระดูกของมนุษย์สองคน กลิ้งอยู่ห่างจากกันประมาณสี่วา โดยมีกระดูกของสัตว์บางชนิดอีกเจ็ดแปดโคลงกลิ้งปะปนอยู่ด้วย **ไชยยันต์อุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง ในขณะที่ดารินตัวสั่นเทา เบิกตากว้าง ส่วนเชษฐาหน้าเผือด**

พอทั้งคณะเข้ามาถึงบริเวณนั้น ม่านเถาวัลย์ก็ชักรอกตัวเองหนีขึ้นไปหมด เปิดทุกสิ่งทุกอย่างภายใต้ให้เห็นชัดขึ้น รพินทร์ออกคำสั่งให้พวกลูกหาบวางของลง และช่วยกันถือไต้รายล้อมคอยป้องกันไว้รอบบริเวณนั้น เขาเองกับนายจ้างพรูกันเข้าไปยังโครงกระดูกอย่างตื่นเต้นร้อนใจ

"อนุชาเอ๋ย สวรรค์ทรงโปรดเถอะ ขออย่าให้เป็นแกเลยนะ!..."

เสียงไชยยันต์ครางออกมาเบาที่สุด

ดารินนั้น ความตกประหม่าทำให้หล่อนทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะหนึ่ง นอกจากยืนจ้องตะลึงงันไป เชษฐากับไชยยันต์ก็นิ่งขึง หน้าเครียดเคร่งหม่นหมอง คงมีแต่รพินทร์และมาเรียเท่านั้นที่ทรุดกายลงสำรวจโครงกระดูกของมนุษย์ทั้งสองนั้นอย่างถี่ถ้วน

"พี่ชายของเธอ...มากับพรานนำทางเพียงสองคนเท่านั้นไม่ใช่หรือ?"

เสียงมาเรียเอ่ยถามดารินมาเบาๆ ขณะที่ใช้ปลายมีดเดินป่า เขี่ยที่กะโหลกหนึ่งขึ้นมาจากฝังจมดินอยู่ครึ่ง แต่ราชสกุลสาวมีอาการเหมือนไม่ได้ยินคำถามนั้น จิตใจของหล่อนฝ่อเหี่ยวไปหมด จนกระทั่งพรานใหญ่ก้าวเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้า

"ไม่มีพวกเราคนใดที่จะบอกได้หรอกครับว่า โครงกระดูกทั้งสองนี่เป็นของคุณอนุชากับหนานอินหรือเปล่า นอกจากคุณหญิงคนเดียวเท่านั้น โปรดอย่ามัวแต่ยืนตะลึงอยู่"

เมื่อนั้นเอง หมอดารินจึงได้สติ และทุกคนก็เพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ตามคำพูดของจอมพราน แน่ละ คนที่พิสูจน์โครงกระดูกทั้งสองนี้ได้อย่างถูกต้องใกล้เคียงที่สุด ก็ควรจะเป็นผู้เชี่ยวชาญทางมานุษยวิทยา และชีววิทยา ซึ่งก็ไม่ใช่ใครอื่น คือแพทย์หญิงหม่อมราชวงศ์ดาริน วราฤทธิ์ นั่นเอง

ราชสกุลสาวแข็งใจบังคับสติ ซึ่งกำลังคลอนแคลนหวั่นไหวให้มั่นคงแน่วแน่ขึ้น ทรุดกายลงตรวจดูโครงกระดูกทั้งสองอย่างถี่ถ้วนที่สุด ครู่ใหญ่ต่อมา ทุกคนที่เงียบกริบจ้องจับดูอาการของหล่อน ก็เห็นดารินมีสีหน้าดีขึ้น หลับตาลงพร้อมกับผ่อนลมหายใจยาวยกมือขึ้นเสยเส้นผม

“ไม่ควรจะเป็นอนุชาใช่ไหม?”

เชษฐาถามมาเสียงแห้งๆ

“ซากทางด้านซ้ายมือนี่ เป็นคนเอเชีย อายุประมาณ 45 ถึง 50 ปี สูง 5 ฟุต 3 นิ้ว ส่วนทางขวาเป็นคนยุโรป อายุระหว่าง 35 – 40 ปี สูง 6 ฟุต 1 นิ้ว เป็นโครงกระดูกที่ตายมาแล้วกว่า 40 ปี”

ทุกคนถอนใจเฮือกออกมาพร้อมกันอย่างโล่งอก

“ชื่ออะไร?”

เสียงเบาๆ ของใครคนหนึ่งถามสวนมาโดยเร็ว

นักมานุษยวิทยาหันขวับไปทางเจ้าของเสียง จ้องหน้าอย่างพินิจ ค้นหาก็เห็นใบหน้าขรึมเป็นปกติ จนดูไม่ออกว่ามันหลุดออกมาโดยไม่ตั้งใจ หรือเจตนายั่วอารมณ์

และทุกคนที่แวดล้อมอยู่ ก็เปลี่ยนอารมณ์ไปอย่างกะทันหันที่สุด โดยไม่คาดคิดกันมาก่อน พากันหัวเราะขึ้น คนคนนั้นก็เลยมีหน้าตื่นเลิกลั่กเล็กน้อย แล้วอ้อมแอ้มปนหัวเราะเก้อๆ มาว่า

“ขออภัยที่ถามโง่ๆ ความจริงวิชามานุษยวิทยาหรือชีววิทยานี่ ถ้าสามารถจะทำให้ผู้ศึกษาได้อ่านลึกลงไปถึงกับรู้ได้ว่า เจ้าของโครงกระดูกชื่ออะไร คงจะดีไม่น้อย มันจะทำความสะดวกให้แก่งานค้นคว้าขึ้นอีกมาก”

“ความจริงจะโทษน้อยก็ไม่ถูกนะคะ พี่ใหญ่ ที่ไม่ได้ถูกชะตากับพรานนำทางคนนี้เลย”

น้องสาวหันไปบอกเรียบๆ กับพี่ชาย หางเสียงไม่ได้มีความหมายอะไรมากนัก เชษฐากับไชยยันต์หัวเราะลั่น มาเรียหน้าเหลอหราไม่รู้เรื่องหันมาถาม เมื่อดารินอธิบายให้ทราบหล่อนก็เบิกตาโต ร้องออกมาว่า

“สติวปิด!! ถามโง่ๆ จริงๆ แหละ แต่ฉันว่ามิสเตอร์ฮันเตอร์ล้อเธอเล่นมากกว่า”

“อย่างนี้ไม่เรียกว่าล้อหรอก เขาเรียกว่ายั่วโทโส ความจริงหายไปนานแล้ว โรคนี้ แต่ทำไมอยู่ไม่อยู่ถึงโผล่ขึ้นมาอีกก็ไม่รู้ ท่ามกลางหน้าสิ่วหน้าขวาน จะตายมิตายแหล่อย่างนี้ ฉันไม่มีอารมณ์ขันด้วยหรอก ประเดี๋ยวก็เอามีดนี่เฉาะหน้าให้เท่านั้น”

หล่อนชูมีดโบวี่ขึ้น คนถูกคาดโทษทำเป็นไม่เห็นเสีย วางหน้าเฉย ก้มลงตรวจดูโครงกระดูกสัตว์ที่กลาดเกลื่อนอยู่ในระหว่างกระดูกมนุษย์ทั้งสอง แล้วกวาดสายตาไปรอบๆ

เชษฐาไม่สนใจกับการเบาะแว้งกระทบกระทั่งเล็กๆ น้อยๆ นั้น จ้องดูโครงกระดูกอย่างพินิจใคร่ครวญ **เมื่อเป็นที่รู้แน่นอนด้วยความสบายใจขึ้นว่า ทั้งสองซากไม่ได้เป็นโครงกระดูกของ ม.ร.ว.อนุชา วราฤทธิ์ และหนานอิน พรานคู่ใจที่เดินทางมาด้วยกัน**

ปัญหาใหญ่ที่มันติดตามขึ้นมาในความรู้สึกของทุกคนทันทีในข้อที่ว่า ทั้งสองคนที่พากันมาจบชีวิตลง ณ ที่นี้เป็นใคร มีความเป็นมาเช่นไร

“ไอ้ต้นไม้ผีนี่กินคนและสัตว์แน่นอน จากหลักฐานที่เห็นอยู่นี่ ทั้งสองคนจะเป็นใครมาจากไหน เพื่ออะไรก็ตาม ได้กะเล่อกะล่าผ่านเข้ามาทางนี้ จึงถูกงวงนรกของต้นไม้นี่รัดสูบกินเลือดโดยไม่สามารถจะดิ้นรนช่วยตัวเองได้ พอตาย...มันก็ปล่อยซากทิ้งลงมา กลายเป็นโครงกระดูกตามกาลเวลาที่ผ่านมา หรือว่าคุณว่ายังไง ผู้กอง?”

ไชยยันต์สันนิษฐาน

จอมพรานก้มศีรษะลงนิดหนึ่ง

“ก็คงเป็นเช่นนั้นแหละครับ ส่วนโครงกระดูกที่เห็นเกลื่อนปะปนอยู่ เป็นกระดูกของเสือ หมี อีเห็น และเม่น เจ้าพวกนี้คงเห็นศพที่ถูกทิ้งลงมานอนอยู่กับพื้น จึงย่องเข้ามาจะกินก็เลยติดกับ พลอยถูกเถาวัลย์จับกินด้วย กระดูกเลยกองทับถมกันอยู่อย่างที่เห็น”

มาเรียแลไปรอบๆ ตัว ประกายตาครุ่นคิดกังขา

“บริเวณที่ทั้งสองคนมาพบจุดจบตรงนี้ มันเป็นใจกลางดงของเถาวัลย์กินคนทีเดียว เขาไม่น่าจะบุกเข้ามาพบวาระสุดท้ายจนถึงที่นี่เลย ถ้าเขาจะตายเพราะเถานรกนี่อย่างที่เราเข้าใจ เราก็ควรจะพบซากโครงกระดูกของเขาอยู่แถวริมๆ ดงด้านนอกไม่ใช่หรือ รวมทั้งซากสัตว์พวกนี้ด้วย จะผ่านเข้ามาจนถึงนี่ได้อย่างไร”

ทุกคนพลอยฉงนไปกับข้อคิดของหล่อน แต่พรานใหญ่ตอบมาว่า

“คุณลืมนึกถึงกาลเวลาไปเสียแล้ว เราได้คำยืนยันจากข้อพิสูจน์ของหมอดารินว่า โครงกระดูกทั้งสองนี่ ตายอย่างน้อยไม่ต่ำกว่า 40 ปี ในระยะเวลาที่ล่วงมานี่ สภาพของต้นไม้กับคนเหล่านี้ เปลี่ยนแปลงไปได้มากทีเดียว แต่เดิมตรงนี้อาจเป็นบริเวณชายดงของมันก็ได้ ต่อมาก็มีต้นไม้อื่นๆ งอกเจริญเติบโตออกไปรอบๆ ทำให้ขยายอาณาเขตดงของมันออกไป เจ้าต้นที่จับเขากินเป็นอาหารนี่ก็เลยกลายเป็นต้นที่เราดูในขณะนี้ว่าขึ้นอยู่ใจกลาง หรือมิฉะนั้น คนเคราะห์ร้ายทั้งสองก็อาจหลวมตัวเข้ามา และถูกรุมเล่นงานเหมือนอย่างที่พวกเราโดนเข้าแต่แรก แล้วเขาก็ดิ้นรนต่อสู้ทำนองเดียวกับที่เราสู้เมื่อตะกี้ จนกระทั่งในที่สุดก็มาพบวาระสุดท้ายเอาตรงนี้โดยดิ้นไม่หลุด

“จริงของคุณ แต่ปัญหามันก็มาอยู่ที่คำถามที่ทำให้หมอดารินโมโหเมื่อตะกี้นี่นั่นเอง คือทั้งสองคนเป็นใคร”

ไชยยันต์ว่า

ระหว่างที่คนอื่นๆ พยายามอ่านรูปการ รพินทร์เดินตรวจค้นหาหลักฐานไปตามกองกระดูกขาวโพลนเหล่านั้น ไม่ถึงอึดใจเขาก็พบปืนสองกระบอกจมดินปริ่มๆ อยู่ โดยมีกองกระดูกสัตว์ทับไว้อีกทีหนึ่ง หน้าตาของมันไม่เหลือความเป็นปืนอยู่อีกแล้ว นอกจากสัณฐานเท่านั้น

เชษฐากับไชยยันต์ก็ก้าวเข้ามา รับเอาไปตรวจพิจารณาดูคนละกระบอก สำหรับกระบอกของไชยยันต์ มองเห็นได้ชัดว่ามันเป็นลูกซองแฝดแบบลูกเลื่อน สนิมและขี้ดินจับเสียจนไม่สามารถจะขยับลูกเลื่อนได้ ลำกล้องและโครงเหล็กก็ผุกร่อน จนมองไม่เห็นตัวอักษรใดๆ ทั้งสิ้น อีกสามคนก็เข้ามามุงดูอย่างงงๆ

เชษฐาควักมีดพับสปริงออกมา ขุดดินและสนิมตรงบริเวณปากกระบอกออก เพื่อให้เห็นรูลำกล้องได้ถนัด

“ปืนอะไรนี่...”

หัวหน้าคณะพึมพำ พยายามใช้สายตาวัดดูจากขนาดของปากลำกล้อง

“.404 ริมเลส ไดโตร เอสซเปรส หรือว่า .405 วินเชสเตอร์?”

“.45 – 70 กั๊ฟเวอร์เมนท์กระมัง”

ไชยยันต์เดา

“อาจเป็น .577/450 ไซลิด มาร์ตินี เฮนรีก็ได้ ช่วงของลูกเลื่อนไม่ยาวมากนัก”

มาเรียออกความเห็นมาบ้าง เมื่อเห็นขนาดช่วงของลูกเลื่อนที่เชษฐาเอามีดพับขูดสนิมออก แต่ดารินแย้งว่า

“กระสุน .577/450 เท่าที่เห็นส่วนมากเป็นไรเฟิลแฝด แต่นี่มันเป็นแบบลูกเลื่อน เคยมีไรเฟิลแบบโบ้ลท์แอ็คชั่นผลิตโดยโรงงานใดสมัยใด เพื่อใช้กับกระสุนชนิดนี้หรือ”

เชษฐาเหลือบไปทางจอมพราน เหมือนจะหยั่งความเห็น ก็ได้ยินเสียงบอกมาต่ำๆ ว่า

“10.75 มม.เมาเซอร์ครับ คงเป็นปืนประจำมือของฝรั่ง ส่วนลูกซองแฝดนั่นก็น่าจะเป็นจากพรานพื้นเมืองที่มาด้วย”

นั่นเป็นการตัดสินข้อโต้เถียง และกังขาของทุกคนลงเพียงเท่านั้น เกี่ยวกับชนิดและขนาดของไรเฟิลกระบอกนั้น เชษฐาใช้สันมีดโบวี่เคาะจนลูกเลื่อนหลุดออก มองเห็นรังเพลิงอันเกรอะกรังไปด้วยสนิมนั้นได้ถนัด แล้วก็ยอมเห็นด้วยกับสายตาอันชำนาญของพรานใหญ่ สัตว์อย่างหนึ่ง ไรเฟิลอีกอย่างหนึ่ง คนอย่างรพินทร์ ไพรวัลย์ จะไม่มีวันอ่านคลาดเคลื่อนผิดไปเลย

“ฝรั่งคนหนึ่ง พรานพื้นเมืองอีกหนึ่ง บุกบั่นผ่านมาถึงที่นี่ก่อนหน้าเราประมาณ 40 ปี และได้มาพบวาระสุดท้ายเอาในดงต้นไม้กินคนนี่...ทำยังไงเราถึงจะรู้ได้ว่าเขาเป็นใครมาจากไหนและเพื่ออะไร?”

เสียงพึมพำเหมือนจะรำพึงกับตนเองแผ่วเบา ดวงตาหรี่ลงขณะที่มองจับนิ่งไปยังหัวกะโหลกของชายชาวยุโรป ซึ่งสัณฐานผิดไปจากอีกกะโหลกหนึ่งอย่างเห็นชัด

ทันทีนั้น อะไรชนิดหนึ่งผ่านแวบไปในความคิดของไชยยันต์

“จำกันได้ไหม คะหยิ่นเคยบอกกับเราไว้ครั้งหนึ่งว่า สมัยที่มันยังเป็นเด็กอยู่ มีฝรั่งนักสำรวจกับพม่ากลุ่มหนึ่งผ่านมาที่หล่มช้าง แล้วก็เข้านรกดำ โดยมีเจตนาจะมุ่งไปเทือกเขาพระศิวะ จากนั้นก็หายสาบสูญไปทั้งคณะ โดยไม่ได้ข่าวอีกเลย”

“เรียกคะหยิ่น เข้ามาสอบถามเอารายละเอียดอีกครั้งซิ รพินทร์” เชษฐาสั่ง

พรานใหญ่ดีดนิ้ว เรียกเจ้านายบ้านหล่มช้างเข้ามาสมทบ ซักอะไรอยู่ครู่ ก็บอกว่า

“คณะนั้นมีอยู่ 6 คนครับ เท่าที่มันจำได้ เป็นคนผิวขาวสามคน พม่าอีกสอง แล้วก็พรานนำทางเป็นชาวคะฉิ่น”

“ถ้างั้นก็ไม่ควรจะเป็นคณะนั้นแน่ เพราะเราพบโครงกระดูกเพียงสองคนเท่านั้น” ดารินว่า

“ก็ยังไม่แน่นัก ว่าจะไม่ใช่ ระหว่างการเดินทางรอนแรมมา ทั้งคณะหกคน อาจค่อยๆ ตายกันไปเป็นลำดับ ทีละคนสองคนก็ได้ และในวาระสุดท้ายเหลือเพียง 2 คน ซึ่งมาพบจุดจบพร้อมกันที่นี่”

เชษฐาแย้งมาอย่างใคร่ครวญลึกซึ้ง และมันก็มีเหตุผลน่าคิดอยู่เหมือนกัน ไชยยันต์หันมาสะกิดแขนจอมพราน พยักหน้าชวนมาว่า

“ช่วยกันค้นอีกดีกว่า ผมเชื่อเหลือเกินว่า เราน่าจะได้หลักฐานอะไรเพิ่มขึ้น เขามาตายอยู่ตรงนี้ สิ่งของติดตัวก่อนตายก็ควรจะตกหล่นอยู่ในละแวกนี้แหละ”

ทั้งสองช่วยกันใช้มีดขุดเซาะ ค้นหาไปตามกองกระดูกเหล่านั้นพร้อมด้วยสายตาอันพิเคราะห์ เชษฐาคงถือไต้ติดไฟลุกโชนอยู่ในมือเช่นเดิม และร้องสั่งให้พวกลูกหาบคอยระวังอย่าให้ไต้ใครดับเป็นอันขาด เพื่อคอยคุ้มกันมฤตยูจากเถากินคนซึ่งม้วนหดอยู่เหนือศีรษะของทุกคนในขณะนี้

อึดใจใหญ่ๆ ต่อมา ไชยยันต์ก็พบมีดเหน็บสนิมจับเต็มอีกเล่มหนึ่ง ลักษณะเป็นมีดของพวกคะฉิ่น และรพินทร์ก็ขุดแซะย่ามหนังแบนๆ ขึ้นมาได้จากใต้ผิวดินไม่ลึกเกินไปนัก รูปร่างเหมือนย่ามใช้ผูกติดกับอานม้า ใบขนาด 8 คูณ 12 นิ้ว มีรอยเปื่อยขาดผุพังด้วยกาลเวลาที่ฝังจมดินอยู่ พอค่อยๆ บรรจงเปิดออกดู มันก็ขาดยุ่ยออกจากกันง่ายดาย สมุดปกหนังบอกสีสันไม่ได้เล่มหนึ่งหลุดร่วงลงมา และนั่นเป็นสิ่งเดียวที่บรรจุอยู่ในย่ามลูกนั้น

อีกสามคนที่ยืนดูอยู่ ก็ถลันพรวดเข้ามาทันที เมื่อเห็นชัดว่ามันเป็นเอกสาร

“ดูให้ดีซิ สมุดอะไร บันทึกประจำวันหรือเปล่า”

เชษฐาร้องเร็วปรื๋ออกมาด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

จอมพรานกัดริมฝีปากเบาๆ ตาเป็นประกาย ค่อยบรรจงเปิดสมุดที่มีส่วนหนาประมาณ 2 นิ้วนั้นขึ้นอย่างแผ่วเบา ระมัดระวัง ท่ามกลางการมุงล้อมดูของทุกคน หน้าต้นๆ และในตอนท้ายๆ ซึ่งหนาประมาณ 2 – 3 เซนติเมตร มีสีแดงคล้ำและยุ่ยเหมือนกระดาษฟาง เกาะติดกันแน่นแทบจะ

เป็นเนื้อเดียว เพราะสภาพอันจมดิน ไม่สามารถแกะออกจากกันได้ บางส่วนก็หลุดร่วงขาดออกจากเล่ม คงมีแต่ตอนกลางๆ เล่มเท่านั้นที่ยังพอพลิกเปิดได้

ในนั้นบรรจุรางเลือนด้วยตัวอักษรหมึกดำ ไม่เพียงแทบจะอ่านไม่เห็นเพราะความลบเลือนเท่านั้น ภาษาที่ใช้เขียน รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็แกะไม่ออก และเดาไม่ถูก แม้ว่าส่วนมากของมันจะเป็นตัวโรมันไนซ์

“ลักษณะของมันเป็นไดอารี่ หรือสมุดบันทึกประจำวันแน่ แต่เขียนด้วยภาษาอะไรกันนี่ ไม่ใช่ภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส หรือ เยอรมัน”

ดารินกับไชยยันต์ก็ึง ทันทีนั้น ทุกคนก็หันขวับมาเป็นตาเดียว เมื่อเสียงต่ำๆ ของมาเรีย ฮอฟมันดังมาว่า

“ขอให้ฉันดูซิคะ พี่ใหญ่”

ต่างนึกมาได้บัดนั้นว่า มาเรียเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ควรจะรู้ได้ดีกว่าคนอื่นๆ เพราะหล่อนเป็นนักนิรุกติศาสตร์ เชี่ยวชาญในรากฐานของภาษาอยู่แล้ว เชษฐาก็รีบส่งสมุดเก่าคร่ำเล่มนั้นไปให้โดยเร็ว

ภายหลังจากเพ่งตัวอักษรลายมืออันพร่าเลือนเหล่านั้นอยู่อึดใจเดียว ภรรยาม่ายของ ดร. ฮอฟมันก็อุทานออกมาเบาๆ

“ภาษาดานิช!...”

“ดานิช!”

ดารินร้อง

“ก็แปลว่าเจ้าของลายมือผู้บันทึกมัน หรืออีกนัยหนึ่งคนตายที่เหลือโครงกระดูกให้เห็นอยู่นั่น เป็นชาวเดนมาร์กน่ะซิ”

เพื่อนสาวก้มศีรษะลง

“ภาษาที่เขาเขียนไว้เป็นหลักฐานให้ค้นพบนี่ ควรจะบอกเชื้อชาติของเขาได้ชัดทีเดียว”

“ฝรั่งเดนมาร์กหรือครับ?”

เสียงพรานใหญ่ร้องถามมาเบาๆ

“เมย์บอกว่ายังงั้น”

ไชยยันต์ตอบหน้าตาตื่น ทุกคนเห็นมาเรียพึมพำอ่านเป็นภาษาดานิช ทำปากขมุบขมิบอยู่ครู่ ก็เงยหน้าขึ้นโดยเร็ว

“น้อย! เธออ่านลักษณะของโครงกระดูก และทายช่วงเวลาของมันได้อย่างแม่นยำเหลือเกิน”

“หมายความว่ายังไง?”

“ในบันทึกนี่ เอ่ยอ้างถึงวันเวลาที่เขาเขียนข้อความไว้ด้วย มันเป็นวันที่ 13 เดือนธันวาคม คริสต์ศักราช 1926 นับย้อนหลังจากนี่ไปเป็นเวลา 42 ปี ตรงกันเผงกับที่เธอกะไว้”

ทุกคนเต็มไปด้วยความตื่นเต้นกระตือรือร้นขึ้นมาในทันทีนั้น เมื่อทราบว่ามาเรียสามารถอ่านข้อความในสมุดบันทึกของคนตายได้ออก

“คุณอ่านมันได้เข้าใจดีหรือ เมย์?”

ไชยยันต์ถามมาโดยเร็วอย่างกระหาย

“ถ้ามองตัวอักษรได้ชัด ก็พอจะอ่านออก ฉันเรียนภาษาดานิชในมหาวิทยาลัย เป็นภาษาที่เลือกเรียนได้โดยสมัครใจ แต่พระเจ้าทรงโปรดเถอะ ตัวอักษรที่เขียนไว้เหล่านี้พร่าเลือนเต็มที บางประโยคจางจนมองไม่เห็นเลย และส่วนมากก็ขาดหายไป...”

หล่อนพึมพำเหมือนจะพูดกับตนเอง พยายามพลิกเปิดดูอย่างระมัดระวังที่สุด แล้วตอบมาว่า

“ตอนต้นๆ เลือนหายไปหมดแล้ว แต่รู้สึกว่าตอนท้ายๆ นี้อาจพอค่อยๆ แกะคลำไปได้ เพราะมันเป็นส่วนที่ตรงกลางของเล่มสมุดพอเหลือเค้าให้เห็นอยู่บ้าง และตอนท้ายๆ นี่ก็รู้สึกว่าจะเป็นบันทึกครั้งล่าสุดในชีวิตของเขา ก่อนวาระสุดท้าย”

ก่อนที่ใครจะขยับปาก เอ่ยถามคำใดต่อมานั่นเอง เชษฐาก็แทรกขัดขึ้นกลางคันว่า

“เก็บไว้ก่อน เมย์ สมุดบันทึกของคนตายเล่มนั้น เราจะต้องการรู้อย่างที่สุดว่า เขาเขียนไว้เช่นไร และเป็นหน้าที่ของคุณที่จะต้องแกะออกมาได้ให้มากที่สุด แต่ไม่ใช่เดี๋ยวนี้ เราต้องออกจากดงต้นไม้กินคนนี่โดยเร็ว ไปให้พ้นจากที่อันตรายนี่เสียก่อนเถอะ”

มาเรียเก็บสมุดบันทึกเล่มนั้นเข้าเป้หลัง ยกมือทำอาเมนให้กับซากโครงกระดูกทั้งสอง แล้วทั้งหมดก็รีบรุดตัดทางเพื่อจะออกให้พ้นจากบริเวณดงต้นไม้นรก บ่ายหน้าไปยังหน้าผาอันเป็นทิวเขียวชอุ่มซึ่งเห็นอยู่โดยเร็ว

“เจ้าของบันทึกบอกหรือเปล่าว่า เขาเป็นใคร ชื่ออะไร?”

ดารินแอบกระซิบถามเพื่อนสาว ขณะที่เดินเคียงมาด้วยกัน มาเรียสั่นศีรษะ

“ยังอ่านไม่พบเลย ในบันทึกเท่าที่เห็น เรียกตัวเองว่า ‘ข้าพเจ้า’ เขียนลงเป็นบันทึกประจำวัน ชนิดวันต่อวัน พรรณนาถึงความยากแค้นทุรกันดาร และมหันตภัยที่เผชิญ เฉพาะหน้าสองหน้าที่อ่านพบเป็นการบอกไว้แต่เพียงห้วนๆ สั้นๆ เท่านั้น ทันทีที่เราพัก...ฉันจะพยายามแกะออกมาให้ละเอียดที่สุด ฉันก็ร้อนใจกระหายที่จะได้รู้เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับคนซึ่งล่วงหน้ามาก่อนเราเมื่อ 42 ปีก่อนอยู่เหมือนกัน”

“ไม่คิดเลยว่าเราจะได้มาพบกับหลักฐานของนักสำรวจรุ่นก่อนๆ ที่เอาชีวิตมาทิ้งเสียในดงนี้ เห็นโครงกระดูกครั้งแรกบอกตามตรง ฉันใจหายหมด นึกว่าเป็นซากของพี่ชายกับพรานคู่ใจของเขา”

ดารินพูดแผ่วเบา

“คงจะต้องมีคนได้เคยพยายามที่จะบุกบั่นไปยังเทือกเขาพระศิวะ มาก่อนหน้าพี่ชายของเธอเสียนักต่อนักแล้ว และคงจะเป็นช่วงเวลาที่ติดต่อกันมานับศตวรรษทีเดียว แต่ไม่มีใครบอกได้ว่า พวกเขาเหล่านั้นใครบ้างที่ทำได้สำเร็จ ถ้าจะนับเวลาสำหรับรายฝรั่งเดนมาร์กนี่ มันผ่านมาเพียงแค่ 42 ปีนี่เอง อาจเป็นรายล่าสุดที่มุ่งแสวงหาขุมเพชรพระอุมาก่อนหน้าพี่ชายของเธอ”

นักมานุษยวิทยาฝืนยิ้ม กล้ำกลืนอะไรชนิดหนึ่งลงสู่ลำคออันแห้งผาก

“ไม่ใช่หรอก นั่นไม่ใช่รายล่าสุดก่อนหน้าพี่ชายฉันจะหลงหายเข้าไปสู่ชะตากรรมอันทายไม่ถูก ยังมีรายล่าสุดเมื่อเร็วๆ นี้เอง ห่างจากการไปของพี่ชายฉันเพียงไม่กี่ปี”

“ใคร?”

“นักสำรวจชาวพม่า ชื่อเนวินกับคณะของเขา คนที่ซมซานกลับมาตายต่อหน้าพรานใหญ่รพินทร์ของเรา และก่อนตายได้เปิดเผยเรื่องนี้ พร้อมทั้งมอบลายแทงให้พรานใหญ่ด้วยลายแทงอันนี้แหละที่อยู่ในมือของรพินทร์ อันเป็นต้นเหตุให้พวกเราต้องดั้นด้นมาว่าจ้างเขาให้นำทางให้”

“เช่นนั้นรึ? ฉันไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อนเลย”

“รพินทร์อาจไม่ได้เล่าให้เธอฟัง แต่เขาเล่าให้เราฟังเพราะมันเป็นเรื่องเกี่ยวพันอยู่กับการเดินทางครั้งนี้”

“ลายแทงอันนี้หรือเปล่า ที่แงซายขโมยไป?”

“อันนี้แหละ พวกเราถึงต้องกระเซอะกระเซิงติดตามแงซายอยู่อย่างนี้ ไม่มีลายแทงนั้นเสียอย่างเดียว เราก็ไม่รู้ที่จะเดินทางกันต่อไปอย่างไร”

“ฉันยังไม่เข้าใจอะไรกระจ่างชัดนัก น้อย พี่ชายของเธอเดินทางสูญหายไปในดงลึกการติดตามถือหลักอยู่ที่ลายแทงเก่าแก่ชิ้นนั้น มันจะมีความหวังได้อย่างไร ว่าเราจะได้ร่องรอยของเขา”

“ถ้าจะพูดถึงหลักเกณฑ์แล้ว เราไม่มีอะไรเลย เมย์ เหมือนงมเข็มในมหาสมุทร แต่เราก็มีความหวังอยู่เพียงริบหรี่คือรู้แน่ว่าเขามุ่งหน้าไปเทือกเขาพระศิวะ เพราะที่นั่นเป็นแหล่งขุมเพชรที่ฟังดูเหมือนนิยาย ส่วนลายแทงอันนั้นก็เป็นเครื่องชี้ทางให้เราบ่ายหน้าไปถึงที่นั่นได้หากไม่ตายเสียก่อน ในเมื่อจุดหมายปลายทางอยู่ที่เดียวกัน เขาล่วงหน้าไปก่อน เราตามไปทีหลัง เราอาจจะได้ร่องรอยอะไรของเขาบ้าง นี่คือความหวัง นี่คือหลักเกณฑ์ที่ใช้ในการติดตาม”

“ถามจริงๆ เถอะ...”

มาเรียเอ่ยขึ้น ทอดระยะไปครู่หนึ่ง

“คณะของเธอติดต่อเจรจากับไพรวัลย์เช่นไรนะ เขาถึงยอมตกลงรับจ้างนำทางในครั้งนี้ทั้งๆ ที่เขาก็รู้ตัวล่วงหน้าอยู่แล้วว่า ทางตายมันมากกว่ารอด ทางล้มเหลวมากกว่าทางสำเร็จ เหมือนเอาชีวิตเข้ามาทิ้งเสียเปล่าๆ”

นั่นเป็นการสนทนาอย่างเปิดใจพูด ถ้อยทีถ้อยอาศัยของสองหญิง ผู้เคยกินเหลี่ยมสงวนคม และเชือดเฉือนชั้นเชิงกันมาโดยตลอด

ดารินยักไหล่ มองไปยังร่างประเปรียวของจอมพรานรพินทร์ ผู้เดินดุ่มรุดนำไปเบื้องหน้าราวกับวิญญาณและร่างกายจะประกอบขึ้นด้วยเหล็กเพชร ดวงตาทั้งคู่ของหล่อนเป็นประกายสุกใสขึ้น

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน ครั้งแรกที่เจรจา พวกเราผิดหวังกันหมด เพราะเขาปฏิเสธทันที แต่แล้วพอวันรุ่งขึ้น เขาก็ตกลงรับนำทาง ฉันก็คิดอยู่เหมือนกัน ถ้าเขาไม่ตกลงรับนำทางเราในครั้งนี้ เขาก็ไม่ควรจะเป็น รพินทร์ ไพรวัลย์ ดังเช่นที่กิตติศัพท์ระบือก้อง มันเกี่ยวกับศักดิ์ศรีอันยิ่งใหญ่ของเขาด้วย นั่นสำคัญกว่าเงินค่าจ้างหรือเงื่อนไขตอบแทนทั้งปวง”

มาเรียพยักหน้าอย่างเข้าใจ

ที่สุด เพียงไม่นานนัก ต่างก็พ้นดงต้นไม้มหัศจรรย์ บรรลุถึงหน้าผาที่หมายตาไว้โดยสวัสดิภาพ ไต่ขึ้นไปบนเนินลาดประมาณ 30 องศา ในระหว่างหมู่ไม้และก้อนหินที่ขึ้นเรียงรายอยู่เป็นหย่อม พอพ้นแนวบังของหินก้อนใหญ่ สัณฐานคล้ายๆ ช้างหมอบ รพินทร์ผู้นำขึ้นเบื้องหน้าเป็นคนแรก ก็โผล่กลับออกมาโบกมือให้กับพรรคพวกที่กำลังทยอยไต่ตามกันขึ้นมา พร้อมด้วยรอยยิ้มอันแช่มชื่น

“พบน้ำแล้วครับ! จริงของคะหยิ่นมัน!!”

ความกะปลกกะเปลี้ย แทบจะหมดกำลังใจเดินของทุกคนก็สลายไปในบัดนั้น พากันกัดฟันเร่งกำลังไต่ขึ้นมาโดยเร็ว

มันเป็นแอ่งน้ำมวก อยู่ใต้หินใหญ่ลูกนั้นนั่นเอง ลักษณะกลมรีเหมือนอ่างรูปไข่เนื้อที่ประมาณ 5 ตารางวา น้ำสีขาวมัวเหมือนเจือดินสอพอง แต่เย็นเฉียบ ทุกคนเต็มไปด้วยความปีติยินดีเหมือนเห็นสมบัติ แต่แล้วก่อนที่ใครในคณะจะตรงเข้าดื่มกินให้สาสมกับความกระหายนั้นเอง ดารินก็ร้องท้วงขึ้นโดยเร็วว่า

“เดี๋ยวก่อน เราจะได้รู้ว่าน้ำนี่กินได้”

“คะหยิ่นรับรอง นายหญิง เสน่ห์จันทร์ขึ้นเต็มไปหมดแถบนี้ น้ำต้องกินได้แน่”

เจ้านักเลงโตหล่มช้างยืนยันมาอย่างลิงโลด จัดแจงจุ่มหน้าลงไปก่อนเป็นคนแรก

“ฉันไม่ได้หมายความว่า น้ำจะเป็นพิษเพราะแร่ธาตุหรือพวกใบไม้ แต่มันอาจเหมือนกับแอ่งน้ำแห่งแรกที่เราผิดหวังมาแล้วก็ได้”

หล่อนพูดอย่างหวาดๆ ภาพของเจ้าผีตายซากที่ลงไปนอนแช่อยู่ในแหล่งน้ำซึ่งพบครั้งแรก ยังติดตาหลอกหลอนความรู้สึกอยู่ มันเป็นความรู้สึกสังหรณ์ที่เกิดกับตัวหล่อนคนเดียวเท่านั้น!

ไชยยันต์กำลังทรุดตัวคุกเข่า วักน้ำจะใส่ปากก็หยุดชะงักเงยขึ้น

“ทำไมหรือ เธอกลัวอะไร?”

ดารินยิ้มเฝื่อนๆ

“ใครจะรู้ได้ว่า ในก้นแอ่งจะไม่มีไอ้ตัวอะไรลงไปนอนแช่อิ่มอยู่เหมือนอย่างที่เราเจอกันตอนนั้น น้ำมันขุ่นมัว มองไม่เห็นก้นแอ่งเสียด้วย”

“เหลวไหลน่า น้อย ไอ้ผีนั่นมันจะมานอนอยู่ในแอ่งน้ำนี้อีกก็ให้มันรู้ไป แต่ต่อให้มันมานอน ฉันก็กินละ ขืนหวังน้ำบ่อหน้าต่อไปอีกก็มีหวังตายก่อน”

“ลองดูก็ได้ครับ ว่ามันจะมีอะไรอย่างที่คุณหญิงระแวงหรือเปล่า”

พรานใหญ่ว่า พร้อมกันเขาก็หย่อนตัวลงไปในแอ่งน้ำมวกนั้น มันลึกขนาดขาอ่อนของเขา ค่อยๆ เดินท่องวนเวียนเอามือควานงมไปรอบๆ แล้วสปริงตัวขึ้นมานั่งบนขอบหินอีกด้านหนึ่ง ถอนหมวกออก วักน้ำใส่ศีรษะ มองหล่อนยิ้มๆ ไม่กล่าวว่าอะไรทั้งสิ้น ดารินจ้องเขม็ง ต่อมาก็เห็นเขาจุ่มหน้าลงไปดูดน้ำขึ้นดื่มกินหน้าตาเฉย เมื่อนั้นเอง ทุกคนที่รั้งรออยู่ก็หมดอาการลังเล ปลดเครื่องหลังวางปืนลง แยกย้ายกันพังพาบอยู่รอบๆ ขอบแอ่งเพื่อดับกระหาย ยกเว้นดารินเพียงคนเดียว ซึ่งยังยืนจ้องหน้าพรานใหญ่อยู่เช่นนั้น ถามอ่อยๆ มาว่า

“ไม่มีอะไรลงไปนอนอยู่แน่นะ นายพราน?”

“ถ้ามีก็ดีซิครับ คุณหญิง เรากำลังอัตคัดขาดแคลนอาหารอยู่ด้วย จะได้ลากขึ้นมาต้มซุปกินเสียเลย สงสัยมันจะรู้แกว เลยไม่กล้ามานอนแช่อยู่อีก”

รพินทร์ตอบหน้าตาย อีกฝ่ายหนึ่งยิ้มไม่สนิทนัก ค่อยเบาใจแช่มชื่นขึ้น

สังเกตจากแสงตะวันที่เจือจางหรี่โรยลงทุกที ทุกคนย่อมตระหนักได้ดีว่า ไม่มีทางที่จะขยับขยายเดินต่อไปได้เสียแล้ว นอกจากหยุดพักกันอยู่ที่บริเวณแอ่งน้ำมวกแห่งนี้รอวันใหม่ ประกอบกับความอ่อนเพลียละเหี่ยโหย จากการกรากกรำหนักมาทั้งวัน ขณะนี้ทั้งหมดนอนพักเหยียดยาวกันอยู่รอบๆ ขอบแอ่ง มีความรู้สึกอยากจะหลับไปในทันที ยกเว้นเชษฐาคนเดียว ภายหลังจากพักดื่มน้ำอยู่ก็เดินอ้อมตรงมายังจอมพรานผู้นั่งเหยียดเท้า เอาศีรษะพิงแง่หินอยู่ทรุดตัวลงใกล้ๆ ควักบุหรี่ออกมาจุดสูบ แล้วส่งให้ตัวหนึ่ง

“เวลาเท่าไหร่ครับ?”

“อีก 22 นาที จะห้าโมงเย็น”

“วันนี้เราเดินหาน้ำเสียทั้งวัน และเห็นจะต้องสิ้นสุดเอาชั่วคราวที่นี่เอง ประเดี๋ยวก็มืดแล้ว”

“เอาที่นี่ก็เอา พวกเราหมดแรงกันเต็มทีแล้ว ให้พวกลูกหาบนอนพักพอหายเหนื่อยสักครู่ แล้วสั่งให้จัดการวางแค้มป์ขึ้นที่นี่แหละ”

“สังเกตอะไรหรือเปล่าครับ?”

“อะไรหรือ?”

“น้ำทีแงซายใส่กระบอกนำไปตั้งไว้ให้ผม กับน้ำในแอ่งนี้ มันเป็นน้ำชนิดเดียวกับน้ำมวก!”

เชษฐาลืมตาโพลง

“จริงซิ ผมเพิ่งนึกออกเดี๋ยวนี้เอง นี่แปลว่าแงซายมาเอาน้ำจากที่นี่เอง”

“ยกเว้นแต่ว่า จะมีแหล่งน้ำมวกอยู่ในละแวกไม่เกินรัศมี 2 กิโลเมตรนี้อีก”

“สมมติว่าแงซายมาตักน้ำจากที่นี่ไป...”

หัวหน้าคณะกล่าวตื่นๆ มองไปรอบด้านด้วยแววตาอันเต็มไปด้วยความพิศวง

“มันจะผ่านดงต้นไม้กินคนเข้ามาได้อย่างไร?”

“อาจมีทางมาถึงที่นี่ได้ โดยไม่ต้องผ่านดงต้นไม้กินคนเหมือนอย่างที่เราผ่านกันมาแล้วก็ได้ครับ ประเดี๋ยวผมจะลองเดินตรวจดู”

กล่าวจบ พรานใหญ่ก็ยันตัวลุกขึ้นยืน ขณะนั้นเอง ส่างปาผู้ทำหน้าที่ตักน้ำใส่กระบอกและนำไปราดตัวนายสาว ผู้นอนคว่ำหน้าเหยียดยาวอยู่บนพื้นหินห่างออกไปทางหนึ่งจนเปียกชุ่มและเดินขนน้ำอยู่หลายเที่ยว ก็มาหยุดชะงักยืนตาเหลือก ตัวแข็งเหมือนกลายเป็นหินไปชั่วขณะ เมื่อก้มลงไปมองที่พื้นตรงตำแหน่งที่มันกำลังจะก้มตัวลงไปตักน้ำ

“นะ นะ นาย?”

เสียงเจ้าต่องสู่หลุดปากออกมาสั่นกระเส่า ปล่อยกระบอกไม้ไผ่ร่วงลงพื้น รพินทร์กับเชษฐาหันขวับไปในทันทีนั้น

“นาย!...มามะ ดะดู อะไรนี่ ร ร ร เร็ว!”

78

พรานใหญ่โจนผึงเดียว ข้ามขอบแอ่งเข้าไปถึงตัวส่างปา เชษฐาก็เผ่นตามติดเข้ามา ดารินกำลังนั่งเหยียดเท้าหลังพิงก้อนหินหลับตาอยู่ข้างๆ ไชยยันต์สะดุ้งลืมตาขึ้น ในขณะเดียวกัน มาเรียผู้นอนเกลือกน้ำอยู่ก็ผงกศีรษะเหลียวกลับมา เพราะแว่วในสิ่งผิดปกตินั้น

ชั่วพริบตาต่อมา ทั้งคณะก็กรูกันเข้ามายังตำแหน่งนั้นพร้อมกันหมด

บริเวณดินปนกรวด ใต้ชะเวิกหิน อันเป็นบริเวณขอบแอ่งน้ำมวกด้านในสุด รอยตีนหนึ่งเหยียบประทับไว้ เพราะดินบริเวณนั้นอ่อนนุ่มกว่าทุกตอน น้ำหนักตัวอันมากมายทำให้มันปรากฏลึกชัดเจน เห็นเป็นเบาะอุ้งครบหมดทุกนิ้ว ขนาดชามกะละมังย่อมๆ

มันเป็นรอยของไอ้ดำมหากาพตัวนั้น หรือมิฉะนั้นก็อาจเป็นตัวอื่นที่มีขนาดใหญ่มหึมาเท่ากัน!

พรานใหญ่กวาดตา ไล่หารอยตีนนั้นไปในละแวกรอบด้านอย่างรวดเร็ว พื้นตรงอื่นเป็นหินแข็งหมด มีเฉพาะที่อ่อนนุ่มใต้ชะเวิกหินก้อนนั้นเท่านั้น และก็ปรากฏให้เห็นเฉพาะเท้าคู่หน้าสองข้าง ในลักษณะหมอบกินน้ำ

“ใหม่เหลือเกิน!”

เขาพึมพำ จ้องรอยนั้นเขม็งในขณะที่ทุกคนเงียบกริบ

“รู้สึกว่าจะไม่กี่นาที ก้อนหน้าที่พวกเราจะมาถึงนี่เอง”

“รอยลงกินน้ำ!”

มาเรียพูดเหมือนกระซิบกับตนเอง เหลียวไปรอบๆ

“ดูให้ดีซิ ไอ้ตัวเดียวกับตัวนั้นหรือเปล่า?”

เชษฐาว่า

“มันละ นาย! ถ้าเป็นตัวอื่นก็แปลว่า ขนาดมันจะต้องเท่ากัน” บุญคำร้องออกมาเบาๆ

“ถ้าเป็นตัวเดียวกัน มันจะมาจากทางไหน นี่พอตะครุบเชษฐาผิด พวกเราไล่ยิงเผ่นอ้าวไป มันก็ย่องมาดักหน้ากินน้ำในแอ่งที่เราก็บ่ายหน้ามานี่น่ะรึ?”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ถามโพล่งขึ้นลอยๆ

“พื้นแข็ง และแห้งสนิทจนไม่ทิ้งรอยอื่นๆ ไว้เลย นอกจากเฉพาะตีนคู่หน้าที่มาหมอบกินน้ำอยู่นี่เท่านั้น แต่ที่แน่นอนที่สุดก็คือ มันล่วงหน้ามาก่อนเรา และไม่ได้ผ่านดงเถากินคน จะต้องมีทางอื่นอย่างที่คิดกันไว้แน่นอน อาจเป็นทางเดียวกับที่แงซายมาตักเอาน้ำที่นี่ไปก็ได้”

รพินทร์ตอบ ระหว่างนี้บรรดาพรานพื้นเมืองของเขากระหายกันตรวจรอยรอบด้าน คงมีแต่ส่างปาคนเดียวเท่านั้น ที่ยังยืนงันอยู่กับที่

“เห็นกันได้อย่างไรนี่ ทำไมเมื่อตะกี้ ตอนที่เรามาถึงใหม่ๆ ถึงไม่เห็น”

ดารินถามขึ้นบ้าง

“เราไม่ทันสังเกตให้ทั่ว ทุกคนกระหายน้ำและเหนื่อยจัด อีกอย่างหนึ่ง รอยตีนมันก็ไปปรากฏอยู่ที่ใต้เวิ้งหินนี่ พวกเราไม่ได้เข้ามาตรงนี้แต่แรก จึงไม่เห็น”

“น่าแปลกที่มันมากินน้ำแอ่งนี้ก่อนหน้าเรานิดเดียว”

มาเรียพูดพร้อมกับพยายามสำรวจดูที่พื้นหิน ใกล้เคียงกับบริเวณที่ปรากฏรอยเท้าของมันหมอบกินน้ำ พลางกล่าวต่อมาว่า

“รอยที่มันเหยียบไว้ เป็นที่เปียกชื้น อย่างน้อยที่สุด ตอนกินน้ำเสร็จและหวนกลับ รอยเปียกจากตีนของมันน่าจะประทับไว้ที่หินนี่บ้าง และควรปรากฏอยู่พอให้สังเกตได้ ถ้าระยะเวลามันไม่ห่างไปนักอย่างพรานใหญ่ว่า แต่นี่ไม่มีเลย”

คำพูดของแหม่มสาวผู้ชำนาญในการอ่านรอยไม่แพ้พรานอาชีพ ทำให้รพินทร์ฉุกใจคิดอะไรขึ้นมาได้บางอย่าง เขาจ้องดูรอยอันมีน้ำหนักกดลึกลงไปในดินผิดปกติอีกครั้ง แล้วเดินผละจากพรรคพวกที่จับกลุ่มกันอยู่ อ้อมไปยังขอบแอ่งฝั่งตรงข้าม ตรวจละเอียดไปตามพื้น และทันใดนั้นก็ดีดนิ้ว เป็นสัญญาณเรียกทุกคน

ทั้งหมดกระโดดข้ามขอบแอ่งตรงเข้าไปทันที

มีเศษกรวดดินบางๆ กระจายติดอยู่กับพื้นหินเรียบนั้น พร้อมกับรอยชื้นเป็นหย่อมๆ แล้วก็ค่อยๆ จางหายเมื่อห่างปากแอ่งออกไป ร่อยรอยเหล่านั้นเบาบางจนแทบสังเกตไม่เห็น หากไม่ได้หลักฐานจากฝั่งตรงข้ามเป็นเครื่องยืนยันอยู่ก่อน

“มันกระโจนข้ามมาฝั่งนี้”

ไชยยันต์ร้อง ทุกคนมองตามรอยกรวดดินอันติดจากอุ้งเท้าหน้า และหล่นไว้จนหมดระยะสั้นๆ แล้วจ้องสำรวจไปแนวเนินเบื้องหน้า ซึ่งสลับซับซ้อนไปด้วยพุ่มพง และก้อนหินใหญ่น้อยอันแลดูกว้างขวางปราศจากขอบเขต เพราะมันเป็นตีนลูกเขาใหญ่ มีทิวสูงลิ่วทะยานเยี่ยมเมฆ

“มาจากทางด้านโน้น หมอบกินน้ำอยู่ริมแอ่งนั่น เสร็จแล้วก็กระโจนข้ามแอ่งมาฟากนี้เดินหายไปอีกด้าน”

หัวหน้าคณะอ่านรูปการจากหลักฐานที่ค้นพบ

“ฉันนึกแล้ว มันไม่มีรอยหวนกลับมาทางเก่า และรอยเท้าคู่หน้ากดลึกมาก ลักษณะกระโจนมากกว่าจะมาเพียงแค่หมอบตัวกินน้ำอยู่เฉยๆ” มาเรียว่า

พรานใหญ่ขยับตัว จะออกเดินตามดูต่อไป แต่เชษฐาเหนี่ยวแขนไว้

“อย่าเพิ่งเลย ไม่มีประโยชน์อะไรหรอก จัดที่สำหรับพักนอนคืนนี้ แล้วหาอะไรบรรจุกระเพาะกันไปตามมีตามเกิดเถอะ ถ้ามีเวลาเหลือก่อนมืดค่อยออกสำรวจ”

รพินทร์หันไปบงการคนของเขา แล้วต่อจากนั้นเพียงครู่เดียว ที่แรมคืนชั่วคราวก็ถูกกำหนดขึ้นในชัยภูมิอันน่าจะให้ความปลอดภัยมากที่สุด ในระหว่างหมู่หินที่มีด้านหนึ่งติดอยู่กับผาตัดสูงชัน ห่างจากแอ่งน้ำออกมาประมาณ 50 เมตร และสามารถจะมองเห็นแอ่งน้ำมวกได้อย่างถนัด

“ทำไมเราไม่เลือกพักที่ริมแอ่งน้ำนั่นเสียเลย สะดวกสบายกว่าที่นี่มาก ย้ายมาตั้งหลักตรงนี้ทำไม?”

ดารินเอ่ยถามเปรยๆ ขึ้นอย่างสงสัย เพราะแต่ไหนแต่ไรมาหล่อนสังเกตเห็นจอมพรานตั้งที่พักอยู่ชิดน้ำเสมอ ยกเว้นพวกลำห้วยอันเป็นแนวน้ำไหล ซึ่งเขามักจะหาที่พักนอนให้อยู่ในระดับสูงขึ้น เพื่อป้องกันน้ำป่าอันมักจะพรวดพราดไหลบ่ามาได้โดยไม่มีเค้าให้รู้มาก่อน แต่แอ่งน้ำมวกอันเล็กนิดเดียวไม่มีเหตุผลที่จะได้คิดถึงเรื่องน้ำที่จะท่วมขึ้นมาได้อย่างกะทันหัน เชษฐากับไชยยันต์เองก็ฉงนอยู่เหมือนกัน แต่ก็ผ่านความสนใจไปเสียโดยไม่ปริปากถามขึ้น

พรานใหญ่ไม่ตอบคำถามลอยๆ นั้น ยุ่งอยู่กับการขึงสายผ้าพลาสติกกันน้ำค้างอย่างแข่งกับเวลา ซึ่งเป็นลักษณะอันคล่องแคล่วฉับไวของเขา ประกอบกับการไม่พูดอะไรโดยไม่จำเป็นมาแต่ไหนแต่ไร มาเรียทรุดตัวลงนั่งใกล้ๆ เพื่อนสาว คงมีแต่สองหญิงเท่านั้นที่ไม่ได้ทำอะไรเลยนอกจากนั่งดูเฉยๆ ในระหว่างทุกคนช่วยกันตัวเป็นเกลียวคนละไม้คนละมืออย่างเคยชิน

“ฉันคิดว่าไพรวัลย์รอบคอบแล้ว ที่ย้ายมานอนกันที่นี่”

“ทำไม?”

“นั่นอาจเป็นแหล่งน้ำแห่งเดียวในดงมหากาฬนี่ ที่พอจะอาศัยดื่มกินได้ เราไม่รู้ว่าในเวลาตอนกลางคืน อะไรจะลงมากินบ้าง ดงนี้เต็มไปด้วยสัตว์ร้ายกาจอันตรายสารพัดชนิดที่เราคิดไปไม่ถึง และทายกันไม่ถูก ถ้าเราไปตั้งแค้มป์ดักแหล่งน้ำเข้ามันไม่เหมาะสม เพราะมันอาจจู่โจมเข้าเล่นงานเราอย่างตั้งตัวไม่ทัน สู้ย้ายหลบฉากมาอยู่ที่นี่ไม่ได้ ถ้ามันมาเมื่อไหร่ เราก็เห็นจะรับมือกับมันทัน ฉันอ่านว่าเขาคงกลัวเป็นอย่างมาก ถึงได้เลือกเอาสถานการณ์ปลอดภัยที่สุดไว้ก่อน ซึ่งมันก็ถูกหลักแล้ว ป่าดงที่เราไม่เคยชิน ไม่เคยรู้จักมาก่อน จะชะล่าใจไม่ได้”

ดารินมองดูอีกฝ่ายด้วยความรู้สึกที่นึกชมเงียบๆ อยู่ในใจ มาเรียมีความรอบรู้และชำนาญในเรื่องการใช้ชีวิตอยู่ในป่าเหนือหล่อนมากมายนัก แต่ก็ไม่ปริปากคำใด เพียงแต่พยักหน้าเพราะหล่อนเองก็เพิ่งจะมองเห็นตามเหตุผลที่ได้รับคำอธิบายนั้น

จัดที่นอนเสร็จ ไฟฟืนถูกก่อขึ้น เงาแห่งความมืดก็เริ่มคืบคลานเข้ามา อาหารไม่มีอะไรมากไปกว่าเนื้อละมั่งย่างรมควัน ซึ่งได้มาจากวันก่อน และเหลืออยู่เพียงเล็กน้อย และเห็ดโคนดอกใหญ่ที่มีเนื้อและรสชาติเหมือนไก่ กับอาหารกระป๋องซึ่งร่อยหรอลดปริมาณไปตามลำดับ แบ่งสันปันส่วนกันกินไปตามมีตามเกิดเพื่อประทังชีวิต **การร่วมเป็นร่วมตายกันอย่างแน่นแฟ้น ผนึกทุกชีวิตให้กลายมาเป็นชีวิตเดียวกัน แค่แบ่งร่างกายกันออกไปเท่านั้น**

กลุ่มพรานไพรอันต่ำศักดิ์ กลุ่มราชสกุลอันสูงส่ง แหม่มสาวอันเป็นเลือดยุโรป คนเหล่านี้ นั่งรายล้อมกองไฟไหล่ต่อไหล่เบียดชิดกระทบกัน และแม้ว่ายามนอนเขาก็จะนอนแนบข้างกันและกัน หรือมิฉะนั้น ศีรษะก็จะประสานชนกัน คนใดคนหนึ่งเจ็บปวด ที่เหลือทุกคนจะมีความรู้สึกเจ็บปวดอันนั้นด้วย ยิ่งกว่าพี่น้อง ยิ่งกว่ามิตรที่สาบานกันไว้ในท่ามกลางแสงสีแห่งอารยธรรม

พอกินอาหารเสร็จ มาเรียก็งัดเอาสมุดบันทึกของคนตายเมื่อ 42 ปีขึ้นมา พยายามแกะข้อความอีกครั้ง ท่ามกลางการเฝ้ารอฟังผลของทุกคนที่มุงล้อมอยู่ นักนิรุกติศาสตร์สาวเลือดผสมพึมพำอ่านข้อความนั้นไปในภาษาที่ทุกคนฟังไม่เข้าใจอย่างติดตะกุกตะกัก หัวคิ้วขมวดย่น สูบบุหรี่อัดควันหนักๆ อยู่ตลอดเวลา แล้วหล่อนก็บอกความยุ่งยากลำบากใจให้ทุกคนทราบว่า ข้อความเหล่านั้นเลอะเลือนจนมองไม่เห็นเสียเป็นส่วนมาก หลายต่อหลายหน้าหลุดร่วงออกมาจากเล่มเหมือนใบไม้เหี่ยวเน่าที่หลุดจากขั้ว

“พยายามเข้า เมย์ แกะไปทีละตัว ถึงมันจะขาดหายไปบ้าง บางทีเราก็พอจะช่วยกันเดาปะติดปะต่อข้อความได้ หากจับได้ต้นประโยคและท้ายประโยค”

ไชยยันต์เร่งเร้า ให้กำลังใจมา

หล่อนยิ้มออกมานิดหนึ่งอย่างฝืนๆ ชำเลืองแวบสบตาไชยยันต์แล้วก้มลงอ่านต่อไป ท่ามกลางความนิ่งเงียบรอคอยของทุกคนที่แวดล้อมจ้องมาเป็นตาเดียว ครั้นแล้วต่างก็เห็นมาเรียมีอาการแปลกใจเล็กน้อย บอกมาทั้งๆ ที่หน้าตาจับอยู่ที่หน้ากระดาษคร่ำคร่านั้นว่า

“รู้สึกว่าเราพอจะรู้ชื่อเจ้าของบันทึกนี่แล้ว เฉพาะตรงนี้เขาเขียนไว้ว่า *“...ข้าพเจ้า แจน เครเมอร์ กำลังมองเห็นวาระสุดท้ายของตนเองอยู่ในอนาคตอันใกล้นี้แล้ว...”* แล้วหล่อนก็เงยหน้าขึ้น แวว ตาขบคิดงุนงน “ชื่อของเขา ไม่น่าจะเป็นชาวเดนเลย แจน เครเมอร์ ฟังดูคล้ายๆ พวกดัตช์งั้นแหละ”

“แต่เขาเขียนไว้ด้วยภาษาดานิชไม่ใช่หรือ?”

“ใช่”

“เขาจะเป็นดัตช์ เป็นเดน หรือเชื้อชาติอะไรก็ช่างเถอะ นั่นไม่สำคัญหรอก เรารู้กันเดี๋ยวนี้ละว่า เจ้าของบันทึกชื่อ แจน เครเมอร์ สิ่งที่เราต้องการอยู่อย่างยิ่งก็คือ เขาบันทึกไว้ว่าอย่างไร อ่านต่อไปเร็วเมย์”

มาเรียเบ้ปาก เต็มไปด้วยความอัดอั้นตันใจ

“ข้อความที่ต่อกับตอนนี้ มันจางหายไปหมดแล้วค่ะ พี่ใหญ่ มาพบรางๆ อีก 5 – 6 บรรทัดข้างล่างนี่ รู้สึกว่า เขาจะรำพันถึงความหิวโหยอดอยากยากแค้น ต้องการน้ำ ต้องการอาหารเดี๋ยว! สองสามหน้าข้างต้นนี้ ดูเหมือนจะได้ความชัดหน่อย...”

กล่าวจบ หล่อนก็บรรจงพลิกกลับไปยังซีกตอนต้น จากนั้นห่างไปประมาณ 7 – 9 หน้า แล้วก็นิ่งอ่านคนเดียวไปถึงร่วม 10 นาที ท่ามกลางความรอคอยฟังอย่างกระสับกระส่ายของทุกคน

"พอจะสรุปจับเค้าได้แล้ว..."

แหม่มสาวบอกมาน้ำเสียงตื่นๆ

"คณะของเขาออกเดินทางกันมา 6 คน กรูเยอร์กับอเล็กซีสที่เอ่ยอ้างถึง คงจะเป็นเพื่อนผิวขาวของเขา ทินอองกับเส่งล่า เป็นชื่อพม่า ส่วนตูเล่ น่าจะเป็นชื่อของพวกคะฉิ่น"

คณะของเชษฐา...แลสบตารพินทร์ในทันทีนั้น แล้วต่างก็เปลี่ยนสายตาไปจับอยู่ที่คะหยิ่นเป็นตาเดียว

"ถ้างั้นก็ใช่แล้ว เขาจะต้องเป็นนักสำรวจคณะเดียวกันกับที่เคยผ่านหล่มช้าง และคะหยิ่นจำได้เมื่อเด็กๆ ตามที่มันบอกนั่นเอง แล้วยังไงต่อไป?"

เชษฐาพึมพำออกมา ประโยคหลังหันไปซักถามโดยเร็วอย่างกระหาย

มาเรียแปลโดยสรุปเป็นหน้าๆ ให้ทุกคนฟังว่า

"ทั้งคณะ หกคนเดินทางผ่านหล่มช้าง บ่ายหน้ามาทางตะวันออกเฉียงเหนือของเขาหัวแร้ง ป่าใหญ่สงัดเงียบเต็มไปด้วยความรกทึบและกันดาร ไม่พบสัตว์ชนิดใดเลยตลอดระยะการเดินสามวันแรก เสบียงและน้ำที่ติดตัวมาเริ่มหมดสิ้นไป บ่ายของวันที่สี่ กรูเยอร์ เสียชีวิตเพราะไต่เขาพลาด หล่นลงไปในเหวไม่สามารถจะค้นศพได้..."

"หนึ่งละ ที่ตายเสียก่อนระหว่างทาง อ่านไป เมย์ ไม่ต้องแปลออกมาชนิดคำต่อคำหรอก อ่านให้เข้าใจแล้วสรุปเล่าให้เราฟัง"

ไชยยันต์เต็มไปด้วยความกระตือรือร้น อันเป็นอาการเดียวกับทุกคนที่จับตาเขม็งมา

"หนทางทวีความกันดารขึ้นทุกขณะ ทุกคนอดอาหารมาเป็นเวลาสองวันแล้ว คงเหลือแต่น้ำกระติกเดียวที่แบ่งกันกลั้วคอ พักนอนกันที่ปากถ้ำแห่งหนึ่ง เช้ารุ่งขึ้นทินอองนอนตัวแข็งไปเสียแล้ว มีบาดแผลจากงูพิษกัดที่หัวเข่า"

"อีกหนึ่งละ รวมเป็นสอง คราวนี้ก็เหลืออยู่สี่"

"เรากรำกันต่อไปภายหลังเมื่อฝังศพทินอองอย่างลวกๆ น้ำหมดในวันนี้เอง ตกสายระหว่างเดินตามด่านช้างเข้าสู่หุบลึกแห่งหนึ่ง พบควายป่าตัวหนึ่งนอนตายอยู่อย่างประหลาด ซากยังสดอยู่ แสดงว่าเพิ่งตายเมื่อคืนที่ผ่านมา มีบาดแผลเป็นรอยเขี้ยวขนาดใหญ่ฝังลึกบนก้านคอ แต่ไม่มีรอยฉีกเนื้อกิน พวกเราได้อาศัยเนื้อควายตัวนั้นประทังชีพ และนำติดตัวไปเป็นเสบียงสำรอง..."

มาเรียหยุดเล่าข้อความตามบันทึกนั้นลงอย่างกะทันหัน เงยหน้าขึ้นโดยเร็วสะดุดใจบางอย่าง ทุกคนที่ฟังอยู่ก็มาพบกับจุดสะดุดใจชนิดเดียวกันเข้า ในทันทีที่ได้ยินคำเล่าประโยคหลังของแหม่มสาว

"สงสัยเสียแล้ว สิ่งที่เครเมอร์กับคณะได้เผชิญมา มันน่าจะเป็นลักษณะการณ์เดียวกับที่พวกเราพบกันมาแล้วนั่นเอง"

ดารินพูดโดยเร็ว มองเหมือนจะขอความเห็นไปยังทุกคน

"เกี่ยวกับอาการตายอันลึกลับของควายป่าตัวนั้นกระมัง?"

ไชยยันต์ว่า

“ใช่ ลักษณะการตายของควายป่าตัวนั้น เป็นอาการเดียวกับที่เราได้พบซากละมั่งเมื่อวาน ซึ่งมันหมายถึงไอ้ค้างคาวผีตัวนั้นเป็นต้นเหตุ”

ทุกคนนิ่งกันไปชั่วอึดใจ ตลอดเวลาจอมพรานไม่ได้เอ่ยคำใดทั้งสิ้น นอกจากนั่งฟังอยู่ด้วยอาการสงบขรึม ปล่อยหน้าที่การค้นหาความจริงจากบันทึกของคนตาย เมื่อ 42 ปีก่อน ให้เป็นของคณะนายจ้าง

เชษฐาเตือนให้มาเรียติดตามข้อความจากบันทึกต่อไป คราวนี้นักนิรุกติศาสตร์สาวเลือดผสม นิ่งอ่านอยู่ในใจคนเดียวเป็นเวลานาน ทุกคนเห็นแววตาเขียวเข้มคู่นั้นเบิกโพลง และรีบพลิกอ่านดูอย่างลุกลน มือสั่นเทา ครั้นแล้วหล่อนก็อุทานอะไรออกมาคำหนึ่งอย่างตระหนกตื่นเต้นเหลือที่จะกล่าว

“ทำไม มีอะไรหรือ เมย์?”

ไชยยันต์กับดารินร้องถามขึ้นพร้อมกัน

“โอ! ก็อด!! เหตุการณ์ที่เครเมอร์กับคณะผ่านผจญมาเมื่อ 42 ปีก่อน เป็นเหตุการณ์ชนิดเดียวกับที่เราได้ผ่านมาแล้ว และกำลังเผชิญอยู่ในขณะนี้ ไม่มีผิดสักอย่างเดียว”

มาเรียพูดละล่ำละลัก เสียงสั่น

“เล่าไปให้ละเอียดซิ”

ไชยยันต์กระวนกระวายแทบระเบิด เขย่ามาเรียโดยแรง

“เขากล่าวถึงตะขาบยักษ์ที่เลื้อยมาเหมือนเสียงพายุ พวกเขาหนีหลบเข้าไปอยู่ในโพรงถ้ำอย่างจวนตัวที่สุด และเห็นมันอย่างถนัดตา ซมซานมุดลอดถ้ำมาทะลุอีกด้านหนึ่งของเขาลูกใหญ่คืนนั้น พวกเขาก็เห็นลิงผีซึ่งร้องด้วยเสียงประหลาดมารายล้อมอยู่รอบแค้มป์ที่พัก จะใช้ปืนยิงสักเท่าใดมันก็ไม่หนีไป ได้อาศัยกองไฟที่ก่อไว้รอบๆ ป้องกันไม่ให้พวกมันล่วงล้ำเข้ามาได้ เขาเขียนเล่าไว้ว่า ยิงมันเท่าไรมันก็ไม่มีวี่แววว่าจะล้มตายลง คงล้อมแน่นป่ารอบด้านอยู่เช่นนั้น”

“ไอ้พวกกองกอยนั่นเอง!”

เชษฐาหลุดปากอุทานออกมา

“เช้าถัดมา ฝนตกลงมาห่าใหญ่ พวกเขาได้อาศัยน้ำจากฝน อเล็กซีสซึ่งป่วยอยู่ก่อนแล้วเริ่มมีอาการหนักขึ้น อีกสามคนช่วยกันประคองไปเพื่อมุ่งหวังที่จะหาแหล่งพำนักที่ปลอดภัยขึ้น เดินกันไปได้อีกเพียงสองกิโลเมตร ยึดได้ชายผาแห่งหนึ่งไม่อาจเดินไปได้ไกลกว่านั้น เพราะอาการของคนป่วย ตกดึก ทุกคนตกใจตื่นขึ้นด้วยเสียงปีกขนาดใหญ่กระพืออยู่บนอากาศเบื้องบน มันเป็นค้างคาวยักษ์!!...”

มาเรียหยุดชะงัก กลืนอะไรชนิดหนึ่งลงลำคอ เชษฐาหันไปทางจอมพรานผู้นั่งอัดควันบุหรี่อยู่เงียบๆ พูดแผ่วเบาเหมือนกระซิบ

"เหตุการณ์เดียวกันกับที่เราเผชิญทุกอย่าง รพินทร์"

"ต่อไป เมย์ มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นหลังจากนั้น"

"มันโฉบถลาลงโจมตี พวกเราตกใจสุดขีด ยิงปะทะออกไป แล้วเผ่นหนีกันชนิดตัวใครตัวมัน มีอเล็กซีสคนเดียวเท่านั้นซึ่งไม่สามารถจะเคลื่อนหนีหรือช่วยตัวเองได้ เพราะนอนแซ่วอยู่กับที่ ขณะนั้นจะเกิดอะไรขึ้นอย่างใดต่อไป เครเมอร์เจ้าของบันทึกบอกว่าไม่อาจรู้ได้เพราะเขาวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต ไปหลบอยู่ในถ้ำเล็กๆ แห่งหนึ่ง พักใหญ่เมื่อได้ยินเสียงมันบินไปแล้วก็กู่ตะโกนเรียกหาพรรคพวกแล้วกลับมาที่พัก สิ่งที่เห็นก็คืออเล็กซีส สหายของเขานอนตัวซีดเซียว ตาเหลือกโพลง ตายเสียแล้ว ไม่มีเลือดเหลืออยู่ในร่างกายแม้แต่หยดเดียว ที่ลำคอด้านหน้าของคนเคราะห์ร้ายมีรอยเขี้ยวขย้ำ และดูดเลือดไปจนหมดสิ้น"

ทุกคนรู้สึกว่าตัวเย็นไปหมดทุกระบบประสาท จากบันทึกสยองของนักสำรวจชาวเดนมาร์กในอดีต สิ่งที่แจน เครเมอร์ กับคณะเผชิญมาในครั้งนั้น แม้ว่ามันจะเป็นเหตุการณ์ใกล้เคียงกันกับที่ต่างประสบพบเห็นมาด้วยตัวเองแล้วก็ตาม แต่ก็ต้องจัดว่าพวกตนเคราะห์ดีกว่ามาก ที่ต่อต้านและหลีกหลบมหาพิบัติภัยทำนองเดียวกันมาได้อย่างหวุดหวิด อันเนื่องมาจากมีจำนวนคน อาวุธ และชั้นเชิงในการต่อสู้ได้เหนือกว่า

ทว่ามันก็ยังไม่มีสิ่งใดจะมาประกันได้ว่า ในอนาคตข้างหน้าทั้งคณะ หรือคนใดคนหนึ่ง จะไม่ตกอยู่ในฐานะเดียวกันกับนักสำรวจชุดนั้นหรือไม่

"คืนที่ค้างคาวตัวใหญ่นั้นเข้าเล่นงานคณะของเครเมอร์ เหตุการณ์ตรงกันกับคืนที่มันเล่นงานพวกเราทุกอย่าง มีพวกเขาคนหนึ่งนอนเจ็บป่วยช่วยตัวเองไม่ได้อยู่คนหนึ่ง และอันเนื่องจากที่อีกสามคน ผละหนีเอาชีวิตรอดอย่างตัวใครตัวมัน คนเจ็บคือ อเล็กซีส จึงถูกทิ้งให้เป็นเหยื่อของมัน สำหรับคืนที่มันเข้าเล่นงานเรานั้น ไชยยันต์ก็นอนครึ่งเป็นครึ่งตายด้วยพิษตะขาบ โชคดีอยู่ที่พวกเราไม่ได้แตกหนีทอดทิ้งไชยยันต์ไป ประกอบกับปืนหลายกระบอกที่ช่วยซัลโว มันจึงทำอะไรพวกเราไม่ได้เลย และผลที่สุดก็ล้มเหลวต้องผละหนีไปเอง"

เชษฐาพึมพำออกมา

"พวกเรานึกภาพเหตุการณ์ตอนนั้นออกไหม ไอ้ค้างคาวอุบาทว์ตัวนั้น พยายามทุกวิถีทางในอันที่จะสังหารไชยยันต์ แม้ไม่ได้ทางตรง เพราะเราป้องกันไว้อย่างแข็งแรงก็จริง มันก็ทำโดยทางอ้อม คือจ้องจะโฉบเอาซากตะขาบตัวนั้นไปเสีย เนื้อตะขาบคงจะต้องเป็นตัวยาส่วนหนึ่งที่ใช้พอกเพื่อช่วยชีวิตไชยยันต์ ถ้ามันเอาไปได้ ไชยยันต์ก็ต้องตายแน่ แต่เราก็สกัดกั้นความพยายามมุ่งร้ายของมันไว้ได้ทุกอย่าง คือไม่ปล่อยให้มันทำอะไรพวกเราได้ เท่าๆ กับที่ก็ไม่สามารถจะโฉบเอาซากตะขาบตัวนั้นไปได้อีกด้วย นี่แสดงให้เห็นชัดเหลือเกินว่ามันมีแผนการร้ายกับเราเกินกว่าที่จะเป็นสัญชาตญาณสัตว์ ในด้านแสวงหาอาหารธรรมดา มันเป็นเจตนาอันลึกลับแบบภูตผีปีศาจมุ่งที่จะทำลายล้างเราโดยตรง"

ดารินเริ่มลำดับภาพ และแสดงข้อคิดของหล่อนออกมาอย่างพรั่นใจ สมองของทุกคนหนักไปด้วยความคิดเมื่อหวนนึกถึงเหตุการณ์ที่ผจญมา โดยนำมาเปรียบเทียบกับพฤติการณ์ที่ได้เคยเกิดขึ้นก่อนแล้วกับนักสำรวจในอดีต

“ความจริง ฉันควรจะตายอย่างทินออง หรืออเล็กซีสไปแล้ว...”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ยิ้มกร้านเกรียม กล่าวทำลายความเงียบขึ้นด้วยเสียงอันต่ำเบา

“สถานการณ์ของพวกเราไม่ได้มีอะไรดีไปกว่าที่เครเมอร์ กับพวกของเขาได้พบมาแล้ว อาจเลวลงไปเสียยิ่งกว่าอีก แต่ที่รอดตายมาได้ ก็เพราะพวกเราทุกคนที่ร่วมทีม เต็มไปด้วยสมรรถภาพ และเชาวน์ปฏิภาณ ทุกคนมีฝีมือและชาญฉลาดกันไปคนละด้าน ซึ่งเมื่อนำมารวมกันเข้าแล้ว ก็จะสามารถแก้ไขอุปสรรคปัญหาใดๆ ให้ลุล่วงไปได้ตลอดมา ฉันกล้าพูดได้ว่าคณะของเครเมอร์ ไม่เพียบพร้อมเหมือนคณะของพวกเรา เขาจึงพบกับหายนะวิบัติเสียเพียงแต่ระยะเดินทางต้นๆ”

พร้อมกับกล่าว ไชยยันต์กวาดสายตาด้วยแววเชื่อมั่นอบอุ่นไปยังกลุ่มพรานหัวเห็ดทุกคน และมาจับนิ่งอยู่ที่จ้าวแห่งพงไพร รพินทร์ ไพรวัลย์!

เชษฐา ดาริน และมาเรียก็ย่อมจะมีความรู้สึกดุจเดียวกัน แน่ละ กลุ่มผู้ร่วมคณะทุกคนที่มาด้วยกัน ไม่มีใครไร้ประโยชน์เลยสักคนเดียว แต่ละคนมีความ ‘สันทัดและชำชอง’ ในวิชาการต่างๆ ครบองค์ แม้กระทั่งส่างปา ซึ่งใครๆ เห็นแต่แรกว่าชุ่ยที่สุด ในบรรดาพวกพรานพื้นเมืองด้วยกันเองทั้งหลาย แต่เมื่อถึงคราวจำเป็นสุดยอด มันก็ได้แสดงความรอบรู้ปัญญาเข้าช่วยเหลือภาวะอับจนของทุกคน ให้ลุล่วงเป็นที่ประจักษ์มาแล้ว

ครั้นแล้ว สะเก็ดหนึ่งของความคิด คณะนายจ้างทุกคนที่หวนระลึกวูบถึงแงซาย เจ้าคนพเนจรผู้ลึกลับคนนั้น ทีมผจญภัยทีมนี้ย่อมที่จะเกรียงไกรยิ่งที่สุด และสามารถที่จะตะลุยเข้าไปได้ในทุกป่าใหญ่ไพรกันดาร ถ้ามาตรแม้นว่ามีคนคนนั้นร่วมอยู่ด้วย

ระหว่างจอมพรานรพินทร์ กับเจ้าคนใช้อาสาสมัครนามว่าแงซาย ยังไม่อาจเป็นที่พิสูจน์ได้ชัดว่าใครจะเหนือกว่าใคร...ในอาณาจักรไพร แต่ทุกคนรู้ว่าเมื่อใดก็ตามที่รพินทร์อับจนต่อปัญญา เมื่อนั้น แงซายจะเข้าแก้ไข เท่าๆ กับที่ยามใดแงซายตกอยู่ในห้วงอันตราย เมื่อนั้นก็ไม่มีใครเข้าคลี่คลายช่วยเหลือได้ นอกจากรพินทร์

ฝีมือและชั้นเชิงพรานคู่คี่กันมาตลอด กินกันไม่ลง!

มาตราว่าคณะผจญภัยชุดนี้เปรียบได้ด้วยลำเรือซึ่งมีพรานใหญ่เป็นกับตัน โดยตำแหน่งแงซายก็คือต้นหนโดยปริยาย

ทุกปัญหาที่เกิดขึ้น ทุกคนย่อมจะเห็นว่ารพินทร์หันเข้าปรึกษาหารือแงซาย เพื่อหยั่งเสียงอยู่เสมอ แทนที่จะหารือกับคนของเขาเอง นั่นก็ย่อมเท่ากับเป็นการแสดงให้เห็นว่า รพินทร์เองก็ยังยอมรับและไม่อาจมองข้ามจอมพเนจรไปเสียได้ แม้โดยพื้นหน้าทั่วๆ ไป พรานใหญ่จะมีอาการไม่ถูกชะตากับแงซายนัก

แต่อนิจจา! เดี๋ยวนี้แงซายไม่ได้ร่วมคณะ ร่วมรับรู้และร่วมผจญเหตุการณ์กับทุกคนเสียแล้ว ตรงกันข้าม กลับแปรเปลี่ยนกลายเป็นอะไรไปก็ไม่ทราบ เป็นปัญหาอันหนักสมองสำหรับทุกคน

แล้วต่างก็ตื่นจากห้วงคิดอันว้าวุ่น หันมาเอาใจใส่กับบันทึกของนักสำรวจชาวเดนมาร์กต่อไป เมื่อมาเรียเปิดสมุดออกคลำต่อ

"2 ธันวาคม ข้าพเจ้า เส่งล่า และตูเล่บากบั่นกันต่อไป ภายหลังจากช่วยกันขนหินก้อนใหญ่ๆ มาทับสุมศพของอเล็กซีสไว้ กันไม่ให้สัตว์มาขุดคุ้ยร่างของเขาขึ้นมาได้ เรามุ่งทิศเดิมด้วยการนำของตูเล่..."

คราวนี้ มาเรียถ่ายทอดข้อความออกมาชนิดคำต่อคำตามต้นฉบับ ทั้งคณะรอคอยฟังอย่างแทบไม่ยอมหายใจ

"ฝนที่ตกเมื่อคืน เหมือนพระเจ้าจะประทานน้ำมาเพียงแค่ให้ประทังชีพเราชั่วระยะหนึ่งเท่านั้น เพราะเมื่อข้ามเขา 'วงพระจันทร์' มาแล้ว เราก็พบแต่ความแห้งแล้งกันดาร มันคือมหานรกในมนุษย์โลก มองไปทางใดมีแต่ทุ่งหญ้าแห้งกับเปลวแดดระยับ เราตัดสินใจแยกเข้าทางตะวันออกเฉียงใต้อันเป็นป่าเถาวัลย์ลักษณะประหลาด ข้าพเจ้ากำลังจะหมดแรง เส่งล่าประคองปีกไว้ ตูเล่เดินนำอย่างทรหดไปเบื้องหน้า ให้ความหวังไว้ว่า ในป่าเถาวัลย์เบื้องหน้าเราอาจได้อาหาร"

"13 น.เศษ ในป่าเถาวัลย์ เส่งล่าตัดสินใจยิงสัตว์เลื้อยคลานตัวหนึ่ง ตัวเป็นหนามสีสันน่าสะพรึงกลัวขนาดเท่าจระเข้ตัวย่อมๆ ตูเล่บอกว่าเขี้ยวของมันพิษเท่ากับงูเห่า แต่เนื้อมันพอจะใช้แทนอาหารได้ถ้ารู้จักทำ ตูเล่ถลกหนังตัดเอาเฉพาะป้องหางของมันก่อไฟย่างกิน รสชาติมันเหมือนปลากระเบน เราซมซานกันต่อภายหลังจากพักภายใต้เงาก้อนหินใหญ่ประมาณ 2 ชั่วโมง อีกสามชั่วโมงต่อมา ***เราพักนอนในป่าเถาวัลย์อันหาขอบเขตมิได้นี้ อะไรจะเกิดขึ้นกับเราในคืนอันหนาวเย็นและมืดสนิทนี้บ้าง พรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะมีอากาสได้เขียนลงในสมุดบันทึกเล่มนี้อีกหรือไม่ พระเจ้าเท่านั้นที่จะทรงรู้ได้...*** *"*

"3 ธันว์ เราผ่านพ้นราตรีมาได้ เหมือนพระเจ้ายังประสงค์ที่จะยืดชีวิตให้ตลอดทั้งคืนอันหลับๆ ตื่นๆ เราได้ยินเสียงเลื้อยของตะขาบใหญ่ผ่านเข้ามาใกล้ๆ ตีนนับร้อยๆ คู่ของมันก่อให้เกิดเป็นเสียงพายุ แต่เราก็รู้เสียแล้วว่าเป็นมัน ก่อไฟให้ลุกโชติ จับปืนนั่งเฝ้าระวัง เราไม่มีทางจะขยับขยายหนีมันได้เสียแล้วในความมืดมิดเช่นนี้ ตัดสินใจว่าเราจะสู้จนวินาทีสุดท้ายของชีวิตหากมันเลื้อยตรงเข้ามา แต่สวรรค์ทรงโปรด มันเลื้อยอ้อมขึ้นทางดงด้านเหนือ ภายหลังจากเฉียดใกล้ที่พักของเราห่างไม่เกินหนึ่งร้อยหลา แล้วก็หายไปในความเงียบ คืนนี้นอกจากตะขาบใหญ่ตัวนั้นที่เข้ามาปลุกให้เราสะดุ้งตื่นขึ้นแล้ว ไม่มีอะไรเกิดขึ้นอีก เจ้าฝูงลิงปีศาจก็ไม่ได้แวะเวียนเข้ามาให้เห็นอย่างคืนก่อนๆ ค้างคาวสูบเลือดที่ฆ่าอเล็กซีส ก็ไม่ปรากฏวี่แวว ชะรอยมันจะค้นหากลิ่นของเราไม่พบ มิฉะนั้นก็อาจจะไปพบเหยื่อที่อื่นเสียก่อน.."

“เรามองไม่เห็นทางว่าจะพ้นป่าเถาวัลย์อันกว้างใหญ่ไพศาลนี้เมื่อไร น้ำทุกแหล่งที่พบเป็นน้ำพิษ! ตูเล่ดูสีสันของมันได้ออก และเตือนเราไว้...”

“ก่อนเที่ยงเล็กน้อย ระหว่างโซเซกันไปในป่าหิน ชะตากรรมอันสยอง และข้าพเจ้าแทบไม่เชื่อสายตา ก็บังเกิดขึ้นกับเส่งล่า เขาเดินนำหน้าข้าพเจ้าไปประมาณ 15 ก้าว กำลังจะพ้นเถาวัลย์ซุ้มใหญ่ที่ปราศจากใบแต่ทึบไปด้วยกิ่งก้าน อะไรชนิดหนึ่งก็โจนจากหลังซุ้มเถาวัลย์เข้าใส่เขา เหมือนแมวตะครุบหนู ***ข้าพเจ้ากับตูเล่ผู้เดินรั้งท้ายไม่ได้ยินเสียงร้องของเขาแม้แต่คำเดียว ได้ยินแต่เสียงคำรามเหมือนฟ้าร้องและป่าเบื้องหน้าก็มืดมิดไปหมด ประดุจป้ายไว้ด้วยสีดำ...พระเจ้าเป็นพยานเถิด!*** *เจ้าสัตว์ที่คาบเส่งล่าห้อยร่องแร่งอยู่ในปาก กำลังเผ่นหนีไปต่อหน้านั้น ข้าพเจ้าอยากจะเข้าใจว่ามันเป็นม้า แต่ทว่ามันกลายเป็นเสือที่สูงใหญ่ พ่วงพีปานกัน สีของมันดำเหมือนถ่านไฟ* ***เสือดำขนาดยักษ์ มันตะครุบและคาบเส่งล่าติดปาก กระโจนหนีไปต่อหน้าต่อตา...”***

มาเรียหยุดอ่าน ลืมตาโพลง กายสั่นเทา พูดมาด้วยเสียงกระซิบ

“สี่สิบกว่าปีมาแล้ว ไอ้เสือตัวนั้น ไอ้ค้างคาวตัวนั้น และทุกสิ่งทุกอย่างที่เราพบล้วนเป็นตัวเดิมหมดทุกอย่าง สีสิบปีที่ป่านี้มีเสือดำใหญ่ ค้างคาว ตะขาบ ผีกองกอย คอยป้วนเปี้ยนรังควานชีวิตที่จะผ่านพลัดเข้ามา มันคืออะไร และเป็นไปได้อย่างไร มันจะต้องเป็นสิ่งอาถรรพณ์ผิดวิกลอะไรแน่นอน ฉัน...ฉันคิดว่าฉันไม่สามารถจะอ่านบันทึกอันสยดสยองนี้ต่อไปได้”

แหม่มสาวปิดสมุด หลับตาลง

ไชยยันต์รินบรั่นดีใส่ฝากระติกส่งไปให้ พร้อมกับบอกมาด้วยเสียงบังคับกึ่งปลุกปลอบว่า

“ต้องได้ เมย์! ดื่มเสีย แล้วแปลต่อไป เราทุกคนอยากรู้ในสิ่งที่เคยเกิดขึ้นแล้ว จนแทบจะเค้นคอให้คุณรีบแปลมันออกมาโดยเร็ว”

ดารินกับเชษฐาช่วยกันเร่งเร้าปลอบโยนมาอีก นักนิรุกติศาสตร์สาวรับบรั่นดีมากรอกใส่ปากจนหมด นั่งเหมือนจะบังคับจิตใจอยู่ครู่ก็อ่านต่อ

“กว่าข้าพเจ้ากับตูเล่จะตื่นจากตะลึง เราก็เห็นบั้นท้ายของมันกำลังลับหายไปในพงเบื้องหน้า เราช่วยกันระดมยิงออกไปเท่าที่เราจะสามารถทำได้เร็วที่สุด มันลับหายไปแล้ว เราสองคนตามมันอย่างบ้าคลั่งจนกระทั่งค่ำ พบแต่รอยเลือดของเส่งล่า ซึ่งค่อยๆ จางหายไปเป็นลำดับ ในที่สุดรอบตัวเราก็มีแต่เถาวัลย์อันว่างเปล่า สิ่งที่เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาเรา ราวกับความฝัน...”

“4 ธันว์ เราไม่ละความพยายามที่จะติดตามเสือดำยักษ์ตัวนั้น ไม่ต้องการที่จะมีความหวังด้านช่วยเส่งล่าให้รอด เพราะเรารู้แน่ว่าเขาตายในทันทีที่มันโจนเข้าขย้ำ แต่เราอยากจะพบเห็นมันอีกสักครั้งเพื่อการแก้แค้น อนิจจาแม้แต่กระดูกสักชิ้นของเส่งล่า เราก็หาพบไม่ ตลอดระยะติดตามอันเคียดแค้นพยาบาทของเรา...”

“5 ธันว์ คืนที่ผ่านมา ไอ้ดำมหากาฬเข้ามาวนเวียนอยู่ใกล้ปากถ้ำที่พักของเรา ข้าพเจ้าภาวนาให้มันโผล่ให้เห็น แต่ก็ผิดหวัง...”

“6 ธันว์ บัดนี้เราสองคนไปกันอย่างปราศจากจุดหมายปลายทางเสียแล้ว ประมาณสี่ครั้งที่ข้าพเจ้าและตูเล่เห็นมันวนเวียน โผล่ลับล่อดักหน้าดักหลังอยู่ตามพุ่มไม้และก้อนหินรอบตัว เรายิงทุกครั้งที่เห็นและมันก็หลบไป ไม่มีร่องรอยว่ามันจะถูกลูกปืนของเราเลย ชีวิตของเราประทังอยู่ด้วยสัตว์เลื้อยคลานและน้ำจากโพรงไม้ กลางคืนนอนหลบนอนตามถ้ำแคบและซอกหินหลบภัยจากค้างคาว และตะขาบใหญ่ที่เลื้อยมาดุจเสียงพายุ...”

“7 – 8 ธันว์ หลายวันมาแล้ว เราพ้นจากการรบกวนของลิงผี ตะขาบ และค้างคาว แต่เจ้าเสือดำใหญ่เป็นศัตรูลึกลับที่จ้องเราอยู่ทั้งกลางวันและกลางคืน แต่นั่นก็ไม่สำคัญเท่ากับน้ำ ซึ่งจะฆ่าเราได้เร็วกว่า...”

มาเรียหยุดชะงักการอ่านไปเฉยๆ อีกครั้ง หน้าขาวซีด ลักษณะของหล่อนได้รับความหวาดหวั่นตื่นตระหนกขีดสุด

“น้อย...”

หล่อนคร่างแหบๆ เอื้อมมือไปสะกิดเข่าดาริน

“ทำไมหรือ เมย์”

เพื่อนสาวผู้คอยฟังอยู่ ซักมาเร็วปรื๋อจับแขนไว้

“ไอ้...ไอ้ผีตายพันปีตัวนั้น...”

“ทำไม?”

ทุกคนร้องขึ้นเป็นเสียงเดียวกันอย่างตื่นเต้น

“มันโผล่ขึ้นมาในบันทึกนี่แล้ว มันทำความอัศจรรย์ใจให้แก่เครเมอร์ และตูเล่ ไม่น้อยไปกว่าที่ทำให้เรางงกันมาแล้ว”

เสียงของแหม่มสาวสะท้านสั่น และท่ามกลางความตะลึงของทุกคน หล่อนก็อ่านข้อความช้าๆ ต่อมาอย่างพยายามข่มสติ

“สิ่งแรกสำหรับวันนี้เราจะทำก็คือ แสวงหาน้ำกิน ประมาณ 10 น.ในกลุ่มโขดหินริมเนินผาแห่งหนึ่ง เราพบสิ่งประหลาดที่ไม่คาดฝันอีกชนิดหนึ่ง มันเป็นศพตายซากของชายร่างสูงศีรษะโล้นเกลี้ยง แต่งกายในลักษณะนักบวช มีลูกประคำแขวนคอ นั่งพิงนิ่งอยู่กับก้อนหิน ดักหน้าทิศทางที่เราจะเดินผ่านไป ข้าพเจ้าตรวจดูแล้วอยากจะลงความเห็นว่ามันเป็นศพลักษณะอาบยา ตายมาแล้วนับพันปี แต่สัณฐานโครงรูปไม่มีส่วนใดชำรุดบุบสลายไป สภาพของมันแกร่งเหมือนหิน มันมาจากที่ใด และมานั่งพิงก้อนหินอยู่ได้อย่างไร...ตั้งแต่เมื่อไหร่...เป็นสิ่งที่เราคิด ข้าพเจ้ากับตูเล่พยายามค้นหาร่องรอยรอบด้าน เผื่อจะพบว่ามีสัตว์ใดคาบมาจากที่ใด ก็ไม่มีเค้าเงื่อนทั้งสิ้น ลักษณะของซากที่มาตั้งอยู่ น่าจะเป็นรอยที่มาตั้งอยู่ใหม่ ไม่ใช่ที่เดิมอันควรอยู่ของมันเป็นนานปี แต่ข้าพเจ้าก็อยากจะเชื่อว่า สัตว์ใหญ่ประเภทกินเนื้อคงลากมันมาจากสุสานโบราณที่ใดที่หนึ่ง อาจมีอาณาจักรหรือนครในโบราณกาล ซึ่งถล่มล่มไปแล้วเมื่อหมื่นๆ ปีอยู่ในละแวกใกล้เคียงก็เป็นได้...”

“ความหิวโหย ความเร้นแค้นและเหน็ดเหนื่อยทำให้เราไม่มีโอกาสจะสนใจอะไรกับมันมากนัก เราผ่านมันไปเหมือนผ่านต้นไม้หรือก้อนหินก้อนหนึ่ง...”

“14 น. เราพบแหล่งน้ำมวกในไหล่ผาของเขาอีกลูกหนึ่งด้านตะวันตก ***แต่ข้าพเจ้า! ริมแหล่งน้ำมวกนั้น ซากศพแห้งเกรอะของชายนักบวชที่เราพบมาเมื่อ 4 ชั่วโมงที่แล้ว ในลักษณะที่นั่งเช่นเดิม*** *ตูเล่ตกใจขีดสุด จะวิ่งไปอย่างหมดสติ ข้าพเจ้าไวพอใช้ขาปัดเขาล้มลงและยึดตัวไว้มั่น ใช้เวลาอยู่พักใหญ่ กว่าจะปลอบขวัญให้เจ้าพรานคะฉิ่นสงบลงได้...”*

ดารินกับไชยยันต์ร้องอะไรลั่นออกมาคำหนึ่ง ลืมตาโพลงในขณะที่เชษฐาก็อ้าปากค้างเพราะข้อความที่มาเรียแปลออกมา

รพินทร์ ไพรวัลย์ ขยับตัวจากท่าที่นั่งพิงก้อนหินขึ้นเป็นครั้งแรกเคลื่อนเข้ามาใกล้วงของนายจ้าง แล้วเขาก็เตือนให้มาเรียอ่านต่อไปด้วยน้ำเสียงเรียบสงบ

“ปัญหาที่เกิดขึ้นคือ ซากได้มาปรากฏตักหน้าเราอยู่ ณ ที่แห่งใหม่ อันห่างไกลจากที่เราพบครั้งแรกนี้ได้อย่างไร บันทึกเล่มนี้จงเป็นพยานเถิด ข้าพเจ้าได้ตรวจดูอย่างถี่ถ้วนแล้ว มันเป็นซากศพเดียวกันแน่ๆ *ข้าพเจ้าเอาส้นปืนกระทุ้งมันลงไปนอน ตะแคงกงโก้อยู่กับพื้น มันมีสภาพเป็นไม้ท่อน หรือแท่งหินก้อนหนึ่งแน่แท้ หาใช่สิ่งมีชีวิตหรือมีสิ่งใดที่จะทำให้มันเคลื่อนไหวพาตัวมาเองได้ไม่ จะว่าสัตว์เป็นต้นเหตุก็มองไม่เห็นเหตุผล...”*

“เพื่อขจัดปัญหาอันหาคำตอบไม่ได้นี้ ข้าพเจ้าตัดสินใจที่จะทำลายซากของมันเสีย เราช่วยกันไปหาไม้เพื่อมากองสุมเป็นฟืนเผาซากประหลาด เราเดินหาฟืนห่างจากซากของมันไปในละแวกไม่เกิน 50 เมตร เวลาห่างประมาณ 10 นาที เมื่อเราย้อนกลับมาให้นรกสาปเถอะ ไอ้ศพตายซากอันตรธานไปเสียแล้ว มันหายไปอย่างไม่มีร่องรอยใดๆ ทั้งสิ้น หายไปเหมือนกับว่ามันได้ลุกขึ้นในระหว่างเราผละไปหาฟืน แล้วย่องหนีไปฉะนั้น”

“เราช่วยกันค้นสุดความสามารถ แต่เราไม่พบมัน ไม่ได้คำตอบใดๆ เลย!...”

ดารินหน้าขาวซีดเหมือนจะเป็นลม ริมฝีปากหมุบหมิบคล้ายจะพูดอะไร แต่ไม่มีเสียงใดๆ ลอดออกมาได้ ไชยยันต์แทบจะลุกขึ้นกระโดดด้วยความตกใจ เชษฐากับพรานใหญ่เท่านั้นที่ควบคุมสติระงับความตื่นเต้นระคนสุดที่จะอัศจรรย์ใจไว้ได้อย่างสงบ

“บันทึกของเครเมอร์ให้ประโยชน์แก่เราอย่างมากมายทีเดียวผู้กอง อย่างน้อยที่สุดมันก็ดูเหมือนจะเป็นการตอบข้อปัญหาที่พวกเราพากันงงอยู่ จากสิ่งที่เราเผชิญมาแล้ว”

“คราวนี้ทุกคนเชื่อฉันหรือยังว่า ไอ้ผีตายซากตัวนั้นเคลื่อนไหวด้วยตัวของมันเองได้ บันทึกของเครเมอร์เป็นการยืนยันได้อย่างดีที่สุด!”

ดารินพูดอย่างยากเย็น อาการของหล่อนหวาดสยองพรั่นพรึงขีดสุด

จอมพรานอึ้งม่านตาหรี่ลง หน้าของเขาเต็มไปด้วยรอยย่นอันคร่ำเครียด

“เรายังลงความเห็นสรุปลงไปอย่างใดแน่นอนไม่ได้หรอกครับ ตราบใดก็ตามที่ยังไม่ได้พิสูจน์ชัดกับตาตนเองชนิดคาหนังคาเขา...”

ในที่สุด เขาก็เอ่ยขึ้นอย่างระมัดระวัง

“แต่ถึงอย่างไรก็ตาม โดยสิ่งที่เราพบกันมาแล้วเกี่ยวกับซากศพประหลาดนั่น เพิ่มเติมกับรายงานของเครเมอร์ที่เราค้นพบโดยบังเอิญนี้ ผมก็ยอมเห็นด้วยในข้อที่ว่า มันเป็นเรื่องลึกลับน่าคิดเหลือเกิน แวดล้อมรอบตัวเราขณะนี้...มันล้วนเต็มไปด้วยสิ่งอันผิดธรรมชาติ และก็ดูคล้ายจะเป็นศัตรูต่อเราทั้งนั้น”

“ในสมัยของเครเมอร์ มันหายไปได้อย่างไร เพียงแค่สองคนนั่นเดินคล้อยหลัง เพื่อจะไปหาฟืนมาเผาซากของมันทิ้งเสีย แล้วก็ในสมัยเรา คือไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมาแล้วนี่ละ มันก็ได้แสดงปรากฏการณ์พิสดารแบบเดียวกันนั้นขึ้นอีก เราจะไม่รู้เป็นอันขาดว่าปรากฏการณ์ลึกลับพิลึกพิลั่นชนิดนี้ได้เคยมีขึ้นก่อนแล้ว ถ้าไม่ได้พบบันทึกของเครเมอร์เล่มนี้”

ไชยยันต์ว่า

ทุกคนอยู่ในภาวะที่จะต้องช่วยกันขบปัญหา เฉลยปริศนาออกมาให้ได้ว่า สิ่งผิดวิกลนั้นเกิดขึ้นได้ในลักษณะไหน มันเป็นปัญหาที่ขนหัวลุก ครั้นแล้วต่างก็หวนนึกไปถึงความเชื่อมั่นและข้อยืนยันอย่างแข็งแรงของดาริน ในเรื่องที่ว่าหล่อนได้เห็นชายลึกลับโผล่หน้าอยู่ในซุ้มเถาวัลย์ และจำได้ว่าเป็นใบหน้าชนิดเดียวกับซากที่ลงไปนอนแช่อยู่ในแอ่งน้ำ ที่พบภายหลังห่างกันเพียงชั่วโมงเศษ

เมื่อชั่งน้ำหนักเปรียบเทียบดูกับบันทึกของนักสำรวจในอดีตที่เขียนเล่าความไว้ **มันก็ยิ่งเป็นหลักฐานให้น่าจะเชื่อได้ว่า ศพตายซากนั้นมีปาฏิหาริย์เคลื่อนที่ไปได้ด้วยตัวของมันเองอย่างลึกลับที่สุด**

ระยะมันห่างกันถึง 40 กว่าปี ปรากฏการณ์ชนิดนี้เกิดซ้ำขึ้นอีกกับกลุ่มนักสำรวจยุคใหม่ที่ล่วงล้ำแดนเข้ามา

มันคืออะไรกันแน่!

โชคดีเหลือเกินที่ทั้งกลุ่มจำเป็นจะต้องใช้ภาษาอังกฤษ และมีมาเรียเป็นบุคคลกลางสำหรับการแปลข้อความภาษาดานิชของผู้ตาย ดังนั้น พวกพรานพื้นเมืองที่นั่งเงี่ยหูคอยจับฟังข้อสนทนาหารือของคณะนายจ้าง จึงไม่อาจทราบข้อความได้ หาไม่เช่นนั้น คงจะเกิดความตื่นเต้นอลหม่านขวัญหนีดีฝ่อกันไปหมด

บุญคำขยับเข้ามานั่งใกล้พรานใหญ่ อ้าปากจะสอดถามเพราะความอยากรู้อยากเห็นในบันทึกของคนตายนั้น แต่ก็ต้องหุบปากสนิทลง เพราะรพินทร์โบกมือไล่แกให้ถอยห่างออกไปก่อนในระหว่างที่ถกเถียงกันเองในกลุ่มหัวหน้าอย่างเคร่งเครียดหนักอึ้ง

“คิดให้ดี เครเมอร์กับตูเล่เดินผละไปเพื่อต้องการจะหาฟืนมาเผามันเสีย จะเป็นไปได้ไหมที่มันจำเป็นต้องหลบหนีก่อนที่จะถูกสองคนนั่นฆาปนกิจ”

ไชยยันต์พยายามคิดค้นคำตอบ

“ก็แล้วถ้าเป็นเช่นนั้น มันไปนั่งดักหน้าให้เห็นอยู่ทำไม?”

เชษฐาขอคำอธิบายต่อ

“หลอกหลอนน่ะซิคะ พี่ใหญ่ ไอ้ผีนั่นมันหลอก!”

ดารินโพล่งออกมาด้วยถ้อยคำ ซึ่งหล่อนเองก็ไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะพูดอะไรที่สมัยก่อนตนเองเห็นว่าเป็นเรื่องเหลวไหลที่สุด

“ศพตายซากนั่น เป็นวัตถุมีตัวมีตน ไม่ใช่ปรากฏการณ์ของวิญญาณ มันจะหลอกหลอนได้อย่างไร พี่คิดว่ามันน่าจะมีอะไรเกี่ยวพันกับเสือใหญ่ตัวนั้นแน่ๆ เราจะสังเกตเห็นได้ว่าทั้งเราและเครเมอร์พบซากนั้นในเวลาใกล้เคียงกับที่พบเสือโคร่งดำ เข้ามาวนเวียนป้วนเปี้ยนอยู่ใกล้ๆ ต่อมาก็พบกับปรากฏการณ์ลึกลับของซากศพคนตายเก่าแก่ซากนั้น บางที...”

หัวหน้าคณะเว้นระยะนิดหนึ่ง เม้มริมฝีปาก เปลี่ยนสายตาไปจับอยู่ที่จอมพราน

“เสือตัวนั้น น่าจะเป็นต้นเหตุให้ศพเคลื่อนที่ก็ได้ เป็นต้นว่าตัวมันคาบย้าย หรือยังไง รพินทร์?”

ระหว่างที่พรานใหญ่นิ่ง เพราะจนต่อคำถาม ไชยยันต์กับมาเรียก็แย้งสวนขึ้นพร้อมกัน

“เพื่ออะไร...ที่มันจะต้องคาบย้ายศพอันปราศจากความหมายนั้น มาคอยตั้งดักหน้าเราและเครเมอร์?”

เชษฐาพยายามสันนิษฐานต่อไป แต่แล้วก็ต้องสั่นหัวอย่างจนปัญญา

“เราก็ได้แต่ช่วยกันเดาในทุกๆ ทางเท่าที่คิดว่ามันควรจะเป็นไปได้เท่านั้น เป็นการสมมติฐาน เพื่อนำไปสู่คิวอีดี แต่เมื่อคิดไปถึงคำถามอย่างนี้ก็ตอบไม่ถูกเหมือนกัน อาจเป็นการบังเอิญก็ได้กระมังที่ไอ้เสือตัวนั้นมันเที่ยวได้คาบศพตายซากตระเวนไปทั่วป่า”

“บังเอิญหรือ ที่มันจะต้องคอยคาบอยู่อย่างนี้ จากสี่สิบปีก่อน มาจนกระทั่งถึงเดี๋ยวนี้ ถ้ามันจะคาบมาเพื่อกินเป็นอาหาร มันก็มีโอกาสอันนานนมที่จะแทะซากนั้นหมดสิ้นไป ไม่เหลือแม้แต่กระดูก และถ้าแม้ว่ามันกินศพนั้นไม่ได้ อันเนื่องจากสภาพที่แกร่งเป็นท่อนหิน มันก็น่าจะทิ้งไม่สนใจเสียนานแล้วเหมือนกัน เครเมอร์เองก็ยืนยันในบันทึกของเขาไว้ มองไม่เห็นร่องรอยว่าจะมีสัตว์ใดเป็นพาหนะนำมันเคลื่อนที่ทั้งการพบครั้งแรกและครั้งที่มอง ที่เครเมอร์พบนั้น ผิดกับเรานิดเดียวอีตรงที่มันไม่ได้ลงไปนอนแช่อยู่ในแอ่งน้ำ ซึ่งเราหวังจะได้ดื่มกินและเราก็ไม่ได้มีเจตนาที่จะทำลายซากของมันเพราะผ่านความสนใจไปเสีย ที่มาพบมันหายไปก็เพราะเหตุการณ์บังเอิญอย่างที่แล้ว ส่วนเครเมอร์กับตูเล่นั้น พอพบเข้าอีกครั้ง ก็รู้สึกในความผิดปกติธรรมชาติได้ทันทีจากเหตุผลสิ่งแวดล้อม จึงคิดจะทำลายซากของมันเสีย แต่แล้วก็ต้องผิดหวังอันเนื่องมาจากมัน ‘นกรู้’ ทำตัวให้หายไปเสียก่อน การหายไปมองมันทำความประหลาดใจให้เครเมอร์ในครั้งนั้น เท่าๆ กับเราในครั้ง

นี้ทุกอย่าง พวกเราก็ไม่ได้คิดว่ามันจะเป็นปัญหาอะไรนัก ถ้าไม่ใช่เพราะมาพบบันทึกยืนยันในประวัติศาสตร์ซ้ำรอยเข้า"

คำพูดของไชยยันต์ ชี้ให้เห็นชัดถึงความลี้ลับซ่อนเงื่อน แต่ก็ไม่ได้ช่วยให้คลี่คลายอะไรออกมาเลย ถูกแล้ว ถ้าเสือตัวนั้นเป็นตัวการคาบศพเคลื่อนย้าย (ซึ่งมักจะมาวางไว้ดักคณะเดินทางอยู่เสมอ) มันจะมีเจตนาอะไรที่ต้องการกระทำเช่นนั้น จะว่ามันเป็นเสือผีสิง มีเจตนาที่จะหลอกหลอนเขย่าประสาทของคณะเดินทาง โดยการลากเอาผีตายซากซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับกรณีมาคอยวางตั้งไว้ให้ดู มันก็จะต้องทำเช่นนั้นเพื่อประโยชน์อันใดขึ้นมา ในเมื่อมันเองก็จ้องที่จะแล่นงานกลุ่มมนุษย์ด้วยเขี้ยวและเล็บอยู่แล้ว โอกาสที่จะคอยมัวลากซากไปดักหน้า ตลอดจนระยะเวลากระชั้นชิดติดพันที่ย่องมาคาบขโมยหนีไปอีก เมื่อคล้อยหลังเพียงหลัดๆ ย่อมควรจะเป็นโอกาสที่มันบุกเข้าจู่โจมเสียเลย...ไม่ดีกว่าหรือ

การที่มันย่องเข้ามาคาบศพไปได้ เมื่อเครเมอร์กับตูเล่คล้อยหลังเล็กน้อยก็ดี หรือในระยะที่คณะเดินทางชุดนี้เดินผละไปจากศพเพียงเล็กน้อย ตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อชั่วโมงที่แล้วก็ดี นั่นคือจังหวะอันดีเลิศที่มันจะกระโจนเข้าใส่ ไม่น่าจะเพียงแค่ย่องเข้ามาหวังคาบศพไปอย่างเดียวเท่านั้น ซึ่งปราศจากเหตุผล

จะถกเถียงขบคิดกันเช่นไร คำตอบก็ยังมืดมนอยู่เช่นนั้น

"เรามัวมาตกใจ และงงอยู่กับปัญหาลึกลับอันนี้ ก็ทำไมคุณไม่อ่านบันทึกของคนตายต่อไป เมย์ เราอาจได้หลักฐานอะไรเพิ่มขึ้นก็ได้"

รพินทร์ ไพรวัลย์ เตือนขึ้นด้วยเสียงห้าวลึก

มาเรียปฏิบัติตามคำสั่งโดยเร็ว

"เราผละออกจากแหล่งน้ำมวกแห่งนั้น ภายหลังจากนั่งสงบสติอารมณ์อยู่พักใหญ่ แล้วก็เดินรุดหน้าต่อไปเพื่อแสวงหาที่ปลอดภัยสำหรับพักนอนในคืนนี้ ท่ามกลางความหวาดวิตกและปริศนาอันสุดที่จะขบได้นานาประการ ที่สุด ก่อนมืดเล็กน้อย เราก็เลือกได้โพรงไม้ใหญ่ ก่อไฟกันไว้ที่ปากทางเข้าด้านหน้า ซึ่งเราจะต้องระวังภัยที่จะเข้ามาทางด้านนั้นได้ด้านเดียว ตูเล่หลับไปแล้วด้วยความอ่อนเพลีย ข้าพเจ้ายังนั่งบันทึกข้อความนี้อยู่ และก็จะสวดมนต์ขอพรคุ้มครองจากพระผู้เป็นเจ้าภายหลังเมื่อหยุดเขียนบันทึก ราตรีสวัสดิ์เจ้าเพื่อนยาก ขอให้ฉันได้จับปากกาเขียนข้อความลงไปบนหน้ากระดาษของเจ้าได้ใหม่ในคืนพรุ่งนี้..."

อ่านจบ ภรรยาม่ายของ ดร.ฮอฟมันก็เงยหน้าขึ้น

"ข้อความครั้งสุดท้ายในสมุดบันทึกนี่ หมดสิ้นลงเพียงแค่นี้เอง นี่คงจะเป็นคืนสุดท้ายที่เขาและตูเล่มีชีวิตอยู่ สันนิษฐานว่า พอรุ่งขึ้น เขาก็เดินทางหลงเข้าไปในดงเถากินคนและจบสิ้นชีวิตลง หมดโอกาสที่จะเขียนอะไรได้ต่อไป"

ทั้งกลุ่มนิ่งขึงไปด้วยความสลดใจ การเข้าใจและรับรู้ได้จากข้อความที่คนตายได้เขียนไว้ มันเหมือนกับว่าได้มองเห็นภาพของเครเมอร์มาปรากฏให้เห็นอยู่ตรงหน้า มีความสนิทสนมคุ้นเคยและเป็นกันเองยิ่ง ประหนึ่งว่าวิญญาณของนักสำรวจชาวเดนมาร์กที่ล่วงลับไปแล้วเมื่อ 40 กว่าปี โผล่ขึ้นมาบรรยายข้อความที่เขาได้เผชิญมาให้แก่คณะนี้ฟังด้วยตัวเอง

“ขอให้เพื่อนจงไปสู่สุคติเถิด ข้อความในบันทึกของเพื่อนเราทั้งหมดได้รับทราบแล้วเท่าที่มันจะเหลืออยู่และอ่านออกได้อย่างน้อยที่สุด มันก็ให้ประโยชน์แก่เราอย่างยิ่ง พวกเราจะค้นคำตอบในปัญหาลึกลับที่เพื่อนไม่สามารถเข้าใจได้นี้เอง เพราะขณะนี้ เราก็กำลังเผชิญกับมันอยู่แล้วเช่นกัน”

เชษฐากล่าวพึมพำ ทุกคนพากันสงบนิ่งเหมือนจะไว้อาลัยให้แก่เจ้าของบันทึกและคณะของเขา ที่พากันสูญเสียชีวิตไปหมด ก่อนที่จะบรรลุถึงสิ่งปรารถนาอะไรสักอย่างหนึ่ง อันเป็นต้นเหตุให้พวกเขาพากันบุกบั่นดั้นด้นมาในครั้งกระนั้น

“ไม่มีทางที่จะค้นจากบันทึกตอนต้นๆ ได้เลยหรือว่า พวกเขาเดินทางมาเพื่อประสงค์อะไร และมาจากด้านไหน”

จอมพรานถามเบาๆ มาเรียพลิกบันทึกตอนต้นๆ ที่ติดกันเป็นปึก แล้วค่อยแกะออกให้เห็น ทุกคนก็เข้าใจว่ามันไม่สามารถจะอ่านได้เลย เพราะสภาพของกระดาษดำคล้ำขึ้นเต็มไปด้วยรา

รพินทร์ไม่เอ่ยคำใดอีกทั้งสิ้น แหงนมองไปยังราวป่าลักษณะประหลาดรอบตัว ซึ่งอาบสลัวอยู่ด้วยแสงสนธยากาล ฉวยไรเฟิลประจำมือลุกขึ้น พยักหน้าเป็นสัญญาณนิดหนึ่งกับตาพรานเฒ่าบุญคำ แล้วทั้งสองก็พากันเดินดุ่มออกไปเงียบๆ หยุดชะงักเล็กน้อย เมื่อเสียงทักของเชษฐาตามหลังมาว่า

“จะไปไหนน่ะ ผู้กอง?”

“เหลือเวลาก่อนค่ำเล็กน้อย ผมจะเดินสำรวจดูรอบๆ หน่อยครับ”

“ไปด้วยคน!”

หัวหน้าคณะบอกสั้นๆ กระโดดขึ้นตาหลังเขามา แล้วอีกสามคนก็พลอยสมทบมาด้วย เพราะต้องการดูภูมิประเทศใกล้เคียงรอบด้าน กลายเป็นคณะนายจ้างทั้งหมดสมัครใจที่จะสำรวจละแวกใกล้เคียงพร้อมกับเขา โดยไม่มีใครย่อท้อเหน็ดเหนื่อย ลางสังหรณ์ในเภทภัยอันทำนายไม่ถูกมันทำให้ทุกคนเต็มไปด้วยความตื่นตัว และเมื่อนั้นเองคะหยิ่น เส่ย และส่างปาก็ตามมาเป็นพรวน คงเหลือเพียงเกิดกับจันสองคนซึ่งแต่แรกก็อยากจะร่วมไปด้วย แต่ก็ได้รับคำสั่งจากพรานใหญ่ให้อยู่เฝ้าแค้มป์

“ฉันจะไปในละแวกไม่ไกลนัก ระยะตะโกนได้ยิน เฝ้าของและเตรียมฟืนไว้ให้มากเป็นพิเศษคืนนี้”

เขาบอก

ทั้งชุดพากันเดินย้อนลงทางเก่าตรงมายังแอ่งน้ำมวกได้เพียง 7 – 8 ก้าว อาการสังหรณ์ประหลาดก็เกิดขึ้นในประสาทสัมผัสของเชษฐาเป็นคนแรก เขาหยุดชะงักกึก ต่อมา ความรู้สึกชนิดนี้ก็กระทบใจของทุกคนโดยไม่ได้เอ่ยบอกกันเลย พากันหยุดไปหมด หันกลับมายังบริเวณแค้มป์ ซึ่งขณะนี้มีเกิดกับจันสองคนกำลังมวนบุหรี่ใบตองแห้งกันอยู่

อดีตท่านทูตทหารบก มองตาจอมพราน แล้วกระซิบ

“เอ...ผมว่าจะไม่เหมาะ ที่จะให้สองคนนั่นอยู่แค้มป์กันตามลำพัง เอางี้ดีกว่า เมย์กับไชยยันต์จะไปกับรพินทร์ก็เอา ฉันกับน้อยควรกลับไปอยู่กับสองคนนั่นเอง เกิดอะไรขึ้นก็จะได้รู้เห็น ระยะนี้เป็นระยะที่เราไม่ควรจะแยกจากกันเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อกลุ่มใหญ่ทิ้งกลุ่มน้อยไว้เบื้องหลัง”

“ผมก็คิดอย่างคุณชายเหมือนกันครับ ทางที่ดีให้ผมไปกับบุญคำเพียงสองคนดีกว่า ทุกคนกลับไปพักที่แค้มป์ เดี๋ยวเดียวเท่านั้น”

“ก็ไม่เข้าท่าอีกเหมือนกัน เพราะเป็นห่วงน่ะซิ พวกเราถึงได้ตามคุณมาด้วยอย่างนี้”

ไชยยันต์ขัดขึ้นโดยเร็ว

ระหว่างที่ยืนลังเลกันอยู่ มาเรียก็ยกตุ่มลูกเลื่อนของไรเฟิลในมือที่ทำเป็นรูไว้ขึ้นเป่าเป็นเสียงแหลมยาว เรียกเกิดกับจันที่กำลังนั่งคุยกันอยู่ ให้เงยหน้าขึ้นมา แล้วโบกมือเรียกพลางบอกกับคณะพรรคว่า

“ฉันตัดสินใจให้เอง เรียกสองคนนั่นมาด้วย เราไปด้วยกันทั้งหมดนี่แหละ”

“จริงด้วย เอางั้นดีกว่า”

ดารินรีบสนับสนุนมาโดยเร็ว สองพรานวิ่งถือปืนเหยาะๆ เข้ามาอย่างไม่รู้เรื่อง หล่อนก็บอกว่า

“ไปกับพวกเรา ไม่ต้องเฝ้าแค้มป์หรอก นั่งอยู่สองคนประเดี๋ยวผีหลอก!”

เกิดกับจันยิ้มแหยๆ แล้วทั้งคณะ 11 คนก็เกาะกลุ่มเดินกันไปเป็นขบวน ไชยยันต์อดหัวเราะไม่ได้

“คิดๆ ดูก็น่าขำ เหตุการณ์มันทำให้พวกเรากลายเป็นคนตาขาวขี้ขลาดไปหมด แล้วก็พับผ่าเถอะ ถ้ากลับมาไม่เห็นข้าวของของเราเหลืออยู่ที่นั่นสักชิ้นเดียว มันคงสนุกพิลึก”

“ของหายไม่เป็นไร อย่าให้คนหายก็แล้วกัน”

เชษฐาตอบ

จอมพรานเดินเลาะดูแอ่งน้ำมวกอีกครั้ง แล้วตัดไปตามป่าหินสลับพุ่มไม้เตี้ยๆ อันคำนวณไว้ว่าเจ้าเสือยักษ์ตัวนั้นบ่ายหน้าไป หนทางเดินมันกว้างขวางไม่จำกัด ทุกคนเลือกเดินกระจายแผ่เป็นหน้ากระดานเพื่อช่วยตรวจตรา

ครั้นแล้ว ไม่เกิน 20 เมตรเบื้องหน้านั้นเอง ก็ถึงหนทางลาดชันขึ้นไปสู่เนินตอนหนึ่ง อุดมไปด้วยกรวดสีดำก้อนเขื่องๆ รพินทร์เดินเลียบใกล้เข้าไปสังเกตลาดเลาอย่างไม่แน่ใจอะไรนัก อาการของเขาครั้งแรกเหมือนจะเฉียดผ่านเลาะอ้อมต่อไปในระหว่างป่าหิน แต่แล้วทันทีนั้น สายตาอันคมไวของจอมพรานก็แลปราดไปพบกับร่องรอยอันชวนสะดุดใจเข้าชนิดหนึ่ง เขาหยุดชะงักแล้วตรงเข้าไปดูโดยเร็ว

กรวดอันปกคลุมอยู่ยังเนินเทลาดนั้น ปรากฏเป็นทางไถลลื่นลงมาระยะยาวประมาณศอกเศษ จากระดับแง่หินที่งอกสลับอยู่เหมือนขั้นบันไดธรรมชาติ

รอยที่บุ๋มอยู่บนดินตำแหน่งสุดท้ายของรอยทางลื่นนั้น เป็นลักษณะส้นเท้าของมนุษย์!

กลุ่มนายจ้าง และพรานพื้นเมืองเข้ามาถึงในเวลาติดๆ กัน และก็จ้องนิ่งอยู่ยังหลักฐานที่รพินทร์ทรุดลงนั่งพิจารณานั้น สายตาเท่านั้นที่เป็นคำถามกันอยู่ไปมา พรานใหญ่ยังสงบนิ่ง ค่อยๆ เบนสายตาสำรวจทวนรอยเหล่านั้นขึ้นไปยังบริเวณไหล่ตอนหนึ่ง อันไม่สูงขึ้นไปเท่าไรนัก มีกอไผ่ใหญ่ขึ้นปกคลุมอยู่กอหนึ่ง แล้วซุบซิบกับบุญคำ ซึ่งนั่งยองๆ อยู่ใกล้ๆ

ดารินสะกิดแขนมาเรีย ในฐานะครู่ำหวอดกว่า ในด้านการอ่านรอย แหม่มสาวก็รู้ใจเอียงริมฝีปากเข้ามากระซิบข้างหู

“มีคนคนหนึ่ง เดินลงมาจากเนินนั่น เหยียบแง่หินพลาดไถลลื่นลงมาช่วงสั้นๆ ตรงรอยบุ๋มที่จิกติดพื้น รู้สึกว่าจะเป็นรอยส้นเท้า”

ความหวาดอยู่แล้ว ทำให้ราชสกุลสาวสะบัดร้อนสะบัดหนาวใจหายวูบขึ้นมาทันทีนั้น

“ใคร?”

หล่อนถามเบาๆ ที่สุด

“ใครจะบอกได้!”

ทุกคนเห็นรพินทร์ ค่อยๆ เหยียบแง่หินนำขึ้นไปก่อน ตามติดด้วยบุญคำ ทางขึ้นมันไม่ลำบากอะไรนัก เพราะมีแง่หินงอกให้เหยียบขึ้นไปได้เป็นระยะ คณะนายจ้างสะกดความกระวนกระวายอยากทราบรหัสนั้นไว้ โดยไม่มีใครเอ่ยถามรพินทร์ขึ้นให้เสียเวลา แต่ไต่คืบตามขึ้นไปอย่างเบากริบอย่างรู้ชั้นเชิงกันดีแล้ว

อึดใจเดียว ต่างก็บรรลุถึงโคนกอไผ่ใหญ่ ซึ่งสูงกว่าระดับยืนอยู่เดิมขึ้นมาเพียงไม่เกิน 20 ฟุต

ลำไผ่ต้นหนึ่ง มีรอยถูกมีดตัดขาดล้มอยู่กับพื้น ทั้งหมดมองเห็นได้ในทันทีที่ขึ้นมาถึง แล้วก็พรูกันเข้าไปดูโดยเร็ว

“ใครกันนี่ ใครมาตัดต้นไผ่นี่ไว้ รอยมันยังใหม่ๆ อยู่เลย!” ไชยยันต์ร้องเร็วปรื๋อ

“นึกไม่ออกหรือครับ ว่าควรจะเป็นใคร ทีแรกผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน แต่เดี๋ยวนี้มันชัดแล้ว”

จอมพรานพูดแผ่วเบา นั่งลงพิจารณาดูต้นไผ่ตรงบริเวณที่ถูกตัดกอออก เหมือนจะคำนวณหาส่วนอวบใหญ่ของลำต้นมัน

“คุณหมายความถึง...”

“ครับ เจ้าแงซายของเราแน่ ถ้าเอากระบอกไม้ไผ่ที่บรรจุน้ำมวกซึ่งวางตั้งไว้ให้เรากระบอกนั้น มาเปรียบเทียบดูกับขนาดของลำไผ่ต้นนี้ มันจะประสานกันได้พอดี”

เขาพูดช้าๆ ขณะที่ลุกขึ้น มองกราดไปรอบๆ ระหว่างที่ทุกคนงันไปด้วยความประหลาดใจ

“ผมนึกแล้ว จะต้องมีทางเดินมาถึงแอ่งน้ำมวกนั่นโดยไม่จำเป็นต้องผ่านดงเถากินคน และแงซายเลือกเดินมาทางนั้นแหละ ผ่านกอไผ่กอนี้ แล้วตัดเอากระบอกไปตักน้ำมวกไปคอยดักวางไว้ให้เราพบ เมื่อตอนเที่ยงที่แล้ว รอยตีนที่เหยียบกรวดไถลลื่นไว้แท้ๆ ที่ทำให้เราสวนรอยขึ้นมาพบหลักฐานอันยืนยันได้นี่”

ชั่วขณะหนึ่งที่ทุกคนนิ่งเงียบ ภาพของเจ้าคนใช้ชาวดง ผู้กลายเป็นตัวปริศนาลึกลับอยู่ในขณะนี้ผุดขึ้นในห้วงคิด ดารินพึมพำแผ่วเบาอะไรออกมาคำหนึ่ง ปีติยินดีขึ้นเมื่อได้เห็นร่องรอยขององครักษ์ประจำตัวของหล่อน แต่แล้วก็แปรไปเป็นความสลดเศร้าเงียบขรึมไป เชษฐาเอาหลังมือเช็ดเหงื่อที่ปลายคาง

“แงซายมีมีดติดตัวไปด้วยหรือ?”

“มีแน่นอนครับ มีมีดเล่มหนึ่งขัดหลังประจำตัวมันอยู่ตลอดเวลา ขณะที่มันหนีผละจากเราไป อย่างอื่นทิ้งไว้หมดก็จริง แต่มีดเล่มนั้นติดอยู่กับตัว”

“ถ้าเป็นแงซายก็หมดปัญหาไป ถ้าไม่ใช่ มันก็เป็นเรื่องที่จะต้องคิด สำคัญว่าคุณแน่ใจหรือ?”

ไชยยันต์ถามอย่างไม่แน่ใจนัก

“จากเหตุผลและหลักฐานเท่าที่เห็นนี่ มันบ่งชัดร้อยเปอร์เซ็นต์ น้ำมวกแหล่งนี้แหละที่แงซายมาตักไปให้เรา ไผ่ต้นนี้ก็จะต้องเป็นต้นเดิมของกระบอกที่ใช้ใส่น้ำ และผมก็เชื่อว่าถ้าเราพยายามเดินสวนต้นทางขึ้นไป จะต้องพบร่องรอยที่แงซายใช้เดินมา โดยไม่ผ่านดงเถากินคน มันจะต้องมีทางอยู่บนเนินเขาลูกนี้แหละ”

“มันละ นาย ไม่มีใคร ถ้ายังไม่พบรอยตัดไผ่นี่ บุญคำก็ยังมีเสียวอยู่ว่าอาจเป็นรอยตีนของไอ้ผีหัวโล้นนั่น”

บุญคำยืนยันหนักแน่นอีกคนหนึ่ง

“โธ่ ในป่ามรณะที่เป็นศัตรูกับทุกชีวิตจะล่วงล้ำเข้ามาเช่นนี้ แงซายซอกซอนดั้นด้นไปเสมอด้วยสัตว์ป่าตัวหนึ่ง จากเราไปแล้วแต่ก็ไม่วายจะห่วงใยผูกพัน คอยให้การช่วยเหลืออยู่เป็นนัยๆ เขาจะมีชีวิตรอดอยู่ในลักษณะของผีป่าเช่นนี้ไปอีกนานสักเท่าใดหนอ”

ดารินปรารมภ์ขึ้นเศร้าๆ น้ำตาคลอ พรานใหญ่ตอบคำโดยไม่หันมามองว่า

“เรื่องอันตรายที่จะเกิดขึ้นกับแงซายไม่ต้องห่วง ถ้าจะห่วงก็มีอยู่อย่างเดียวก็คือ เราจะได้ตัวเขากลับคืนมาหรือไม่เท่านั้น นี่เป็นปัญหาหนักที่สุด โปรดรู้ไว้ด้วยว่า ขณะนี้แงซายเป็นส่วนประกอบของป่าอาถรรพณ์นี้ไปเสียแล้ว”

“ไอ้บ้าเอ๊ย...”

ไชยยันต์รำพึงขึ้นบ้างในลักษณะด่า กวาดตามองไปรอบๆ

“มันคนเดียวแท้ๆ ที่ทำให้พวกเราทั้งหมดยุ่งยากกันอยู่แบบนี้ อยากรู้เหลือเกินว่าตอนนี้มันไปหลบหัวซุกโพรงอยู่ที่ไหน ประเดี๋ยวพัดแช่งให้ไอ้เสือใหญ่นั่นเคี้ยวขมองเสียเท่านั้นจะบ้าบอคอแตกแหกคอกหนีไป ก็ไม่มีใครเขาว่าหรอก หนอยนี่เสือกขโมยเอาของสำคัญไปเสียด้วย มันน่าเหยียบคอต่อนัก วู้! แงซายโว้ยอยู่ไหน เอาแผนที่มาคืนโว้ย แล้วเอ็งจะไปไหนก็ตามใจเอ็ง!”

ครั้นแล้ว อยู่ไม่อยู่ ไชยยันต์ก็ป้องปากตะโกนเอ็ดอึงขึ้น

ไม่ทันจะขาดเสียง อันเกิดขึ้นจากอารมณ์ห้าวคะนองของอดีตนายทหารปืนใหญ่นั่นเอง ก็ปรากฏเสียงอ๊าว ฮึ่มมม์ ดังสะท้อนก้องไปหมดทั้งลูกเขา กัมปนาทแห่งเสียงนั้นปานว่าก้อนหินและพุ่มไม้ไหวสะเทือนไปหมด ประหนึ่งเสือโคร่ง 20 ตัวร้องคำรามขึ้นพร้อมกัน

พรานพื้นเมืองของรพินทร์ทั้งหมด รวมทั้งคะหยิ่นและส่างปา หงายหลังก้นกระแทกกับพื้นราวกับถูกใครผลัก ดารินกับมาเรียผงะปะทะกันไปชนก้อนหิน เจ้าตัวคนตะโกนทำเสียงด้วยความคะนองขึ้นเอง บัดนี้ก็ปืนพลัดหลุดจากมือไปไม่รู้สึกตัว ผมบนศีรษะแทบจะตั้งปลายชี้ชัน

เชษฐา วราฤทธิ์ ก็เย็นตั้งแต่สมองลงไปถึงไขสันหลัง ยืนตัวแข็งตะลึงไปชั่วขณะจิตเหมือนหัวใจจะหยุดทำงาน

ท่ามกลางความอกสั่นขวัญบิน อันเกิดขึ้นอย่างกะทันหันไม่รู้เนื้อรู้ตัวนั้น ทุกคนเห็นเงาของพรานใหญ่กระโจนวูบไต่เนินขึ้นไปพร้อมกับไรเฟิลในมือ ที่กระชับในท่าพร้อมต่อการประจันหน้า เร็วจนเกือบดูไม่ทัน

“หลบก้อนหินไว้อย่าตามขึ้นมา คอยยิง ถ้าเห็นตัว!”

เสียงจอมพรานตะโกนละล่ำละลักมาแทบฟังไม่ได้ศัพท์ และชั่วพริบตา ร่างเพรียวนั้นก็เผ่นลับโขดหินใหญ่ลูกหนึ่งซึ่งงอกอยู่ด้านบนหายขึ้นไปบนไหล่ตะพัก อันเป็นที่มาของเสียงนั้น มาเรียกระชากแขนดารินผู้ยังอยู่ในอาการลืมตัวหมดสติ ถลาเข้าไปกำบังอยู่หลังก้อนหินก้อนหนึ่ง ไชยยันต์ก้มลงตะครุบ .600 ไนโตรฯ ขึ้นอย่างลนลาน เผ่นขาสั่นเข้ายึดพุ่มไม้เตี้ยๆ เบื้องหน้า เชษฐาประทับแม็กนั่มแอฟริกันจ้องพร้อม บังอยู่หลังกอไผ่

ส่วนพวกพรานทั้งนั้นก็วิ่งกันวุ่นอลหม่านไปหมด แน่ละเสียงนั้นดังมาใกล้เหลือเกินเหมือนกับว่ามันจะแผดเสียงคำรนอยู่เหนือศีรษะขึ้นไปนี่เอง และไม่มีป่าทึบอื่นๆ มาเป็นที่กำบังอำพรางตา นอกจากหมู่หินและพุ่มไม้โปร่งๆ ที่ขึ้นงอกเรียรายอยู่เป็นระยะ

รพินทร์สวนปราดขึ้นไปแล้ว ด้วยวิญญาณของจอมพราน วินาทีใดวินาทีหนึ่งข้างหน้านี่เขาจะต้องลั่นกระสุนขึ้น และถ้าพลาดก็แปลว่ามันควรจะต้องโผล่เงาสวนออกมาให้ทุกคนเห็นโดยไม่มีทางหลบไปด้านอื่นอีก

ทุกคนจ้องปืนด้วยมืออันสั่นระรัว ตาเบิกโพลงแทบไม่หายใจ **ทั้งสิบกระบอกในที่ซุ่มต่างๆ พร้อมจะระดมแผดระเบิดขึ้นในทันทีที่เห็นอะไรพรวดพราดสวนออกมา กะซัลโวกันแค่กระสุนหมดชุดที่บรรจุอยู่**

ร่างของพรานใหญ่ลับหายไปจากสายตาครูใหญ่ ระยะนี้มันยาวนานเหลือเกิน สำหรับความรู้สึกของอีกสิบคนที่คอยอยู่เบื้องล่าง

มันเงียบสนิทไม่มีเสียงกระโตกกระตากใดๆ ขึ้นทั้งสิ้น เหงื่อแตกพลั่กไปทั่วทุกขุมขนของทั้งคณะ

ครั้นแล้ว เงาของรพินทร์ ไพรวัลย์ก็โผล่ออกมาให้เห็น ในทุกสายตาที่เฝ้าจับมองอยู่ด้วยความร้อนรุ่มกระสับกระส่าย แสงโพล้เพล้ยามนั้น ทำให้ภาพเป็นเงาพร่าอย่างไรพิกล ไม่ได้กล่าวคำใดทั้งสิ้น แต่โบกมือเป็นสัญญาณให้ทุกคนตามขึ้นไป คณะนายจ้างไหวตัว ลดไรเฟิลลง แต่เสียงบุญคำตะโกนห้ามมากระหึดกระหอบ

“อย่า นาย! อย่าเพิ่งขึ้นไป นั่นพรานใหญ่หรือเปล่าก็ไม่รู้ได้!”

เชษฐา ผู้กำลังจะไต่ตามอาการเรียกขึ้นไปเป็นคนแรก ชะงักกึก

“ทำไม บุญคำ”

ตาพรานเฒ่าจ้องตาไม่กะพริบ ไม่ตอบคำของเชษฐา แต่ตะโกนลั่นขึ้นไป

“นาย! นั่นนายหรือเปล่า!!”

“ฉันเอง บุญคำ ขึ้นมาเถอะ”

ไชยยันต์ผู้หลบอยู่ใกล้ๆ ขยับตัว แต่บุญคำกดไหล่ไว้ กระซิบ

“อย่าเพิ่ง นายทหาร...ขอไม้ขีดไฟแช็กให้บุญคำหน่อย”

ไชยยันต์งงไปหมด แต่ก็ยังไม่มีโอกาสที่จะปริปากถามคำใดได้ทั้งสิ้น ล้วงซิปโป้ออกมาส่งให้ บุญคำรับมาแล้วเผยอตัวขึ้นขว้างซิปโป้ปลิวขึ้นไปตกที่แทบเท้าของร่างนั้น

“นาย! ขีดไฟแช็กขึ้นหน่อย ขีดให้ดูซิ!”

แกตะโกนสั่งขึ้นไปด้วยเสียงเหี้ยมๆ พร้อมกันก็ประทับปืนจ้องเล็งอย่างเตรียมพร้อม กระซิบบอกไชยยันต์มาว่า

“ระวัง จ้องปืนไว้ นายทหาร ถ้าขีดไฟแช็กได้ก็พรานใหญ่ของเรา ถ้ามันไม่ยอมแตะต้องไฟแช็กอันนั้นก็ยิงทันที”

ระหว่างที่เชษฐากับไชยยันต์ยังตะลึงไม่เข้าใจความหมาย ร่างนั้นก็ก้มลงเก็บซิปโป้ที่บุญคำโยนขึ้นไปให้ ขีดเปลวไฟติดขึ้นแล้วโบกมือเป็นสัญญาณ

ตาพรานเฒ่าแห่งเขาอึมครึมถอนใจออกมาโล่งอก และแกก็เป็นคนแรกที่แล่นตะกายไต่หินขึ้นไปถึงตัวเจ้านายเป็นคนแรก ตามติดมาด้วยคณะทั้งหมด

“บุญคำนึกว่าไม่ใช่นายเสียแล้ว!”

แกร้องอย่างดีใจ พรานใหญ่ไม่สนใจอะไรกับบุญคำ เพราะเคยชินต่อการปฏิบัติตัวเพื่อ ‘พิสูจน์’ แบบพรานป่าของบุญคำดีอยู่แล้ว แต่ไหนแต่ไรมาแล้วในเวลาเดินป่าด้วยกัน ถ้าบังเกิดอาการไม่แน่ใจขึ้นมาทีไร แกเป็นบังคับให้เขาจุดไม้ขีดไฟหรือไฟแช็กให้ดูทุกที โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อต่างคนต่างแยกกันไปคนละสาย แล้วมาพบกันอีกครั้งยามวิกาลกลางป่า ซึ่งนั่นเป็นวิธีการทดสอบ ตามแบบของพรานป่าพื้นบ้านทั่วๆ ไป

แต่เขาเอง ไม่เคยบังคับให้แกต้องจุดไม้ขีดขึ้นเพื่อพิสูจน์สักที แม้ว่าแกจะร้องตะโกนโหวกเหวกเดินมาตามเขา ในขณะที่นั่งห้างหรือนั่งซุ่มอยู่ อย่างมากก็เพียงแต่เอาไฟฉายส่องดูหน้าเท่านั้น

คณะนายจ้างที่งงต่ออาการของบุญคำเมื่อครู่นี้ ก็ผ่านความสนใจที่จะสอบถามไปเสีย เพราะมีเรื่องที่ตื่นเต้นต้องการรู้มากไปกว่านั้นหลายเท่า

ทั้งหมดเมื่อตามขึ้นมาถึงร่างของรพินทร์ที่ยืนคอยอยู่ ก็มองเห็นปากถ้ำหินขนาดใหญ่ห่างออกไปเพียงไม่กี่ก้าว เต็มไปด้วยหินงอกและหินย้อย ซึ่งเมื่ออยู่ข้างล่างเมื่อต่ำลงไป ไม่อาจมองเห็นได้ว่ามีถ้ำอยู่บนนี้

“ว่ายังไง มันอยู่ที่ไหน?”

ต่างถามขึ้นเกือบจะเป็นเสียงเดียวกัน แล้วก็สังเกตเห็นเค้าหน้าพรานใหญ่ เต็มไปด้วยริ้วรอยสนเท่ห์เหลือที่จะกล่าว

“มีปริศนาให้เราขบไม่แตกเกิดขึ้นอีกอย่างหนึ่งแล้วละครับ โปรดตามผมมาทางนี้ช่วยกันพิจารณาหน่อย ผมเห็นกับตาของตัวเองก็ชักจะค่อยเชื่อว่าตาฝาดไปหรือเปล่า”

รพินทร์พูดเคร่งเครียด แล้วเดินนำไปโดยเร็ว

อีก 10 คนพรูกันไปในลักษณะครึ่งวิ่งครึ่งเดิน ในมือยังถือไรเฟิลในท่าพร้อมอยู่เช่นนั้น พอพ้นปากทางอันบังระเกะระกะไว้ด้วยก้อนหินใหญ่น้อย สลับไปกับพุ่มไม้ย่อมๆ เชษฐาผู้ติดหลังพรานใหญ่กระชั้นชิดเข้าไปเป็นคนที่สอง ก็แทบผงะหลัง สัญชาตญาณทำให้ตวัดปืนขึ้นไหล่ในพริบตานั้น แต่รพินทร์ดูเหมือนจะทายเหตุการณ์ถูกอยู่แล้ว จับข้อมือไว้โดยเร็ว อาการหยุดอย่างกะทันหันของหัวหน้าคณะทำให้อีกหลายคนที่สาวเท้าตามมาเบื้องหลัง ชนปะทะซวนเซกันไปหมดทั้งขบวน เท่าๆ กับความตะลึงพรึงเพริดในสภาพที่ปรากฏตระหง่านอยู่กับสายตา

คะหยิ่นกับส่างปาร้องลั่นออกมาสุดเสียง ขยับจะเผ่นไปอย่างหมดสติหวาดกลัวสุดขีด แต่บุญคำกับไชยยันต์คว้าคอกระชากไว้ได้คนละด้าน

ดำมะเมื่อมราวกับถ่านหินทั้งแท่งที่ปรากฏอยู่ยังซอกเว้งริมคูหานั้น ท่วงทีสูงใหญ่เท่าม้าลูกผสม แต่ลักษณะของมันไม่ใช่ม้าทว่าเป็นเสือ ร่างนั้นสองขาหลังยืนอยู่กับพื้น สองขาหน้าเหยียบเกาะอยู่บนก้อนหินเตี้ยๆ ลูกหนึ่งในลักษณะเอี้ยวคอหันศีรษะมาทางด้านหลัง ทะมึนมหึมาแลดูกระด้างหยาบเท่าๆ กับก้อนหินทุกก้อนอันเป็นส่วนประกอบของปากคูหาถ้ำ ประหนึ่งว่ามีใครมาแกะสลักหินไว้ทั้งลูก

และโดยแท้ที่จริง มันก็คือก้อนหินลักษณะประหลาดที่สุด!

ระหว่างที่ต่างจ้องตะลึงงันกันอยู่ ด้วยเลือดในกายที่แทบจะจับเป็นก้อนแข็ง ฝูงค้างคาวตัวเขื่องๆ พากันบินพรั่งพรูออกมาจากส่วนลึกอันมืดมิดของคูหาถ้ำ เฉียดโฉบศีรษะไปพึ่บพั่บนับไม่ถ้วน พวกมันจะตกใจจากกัมปนาทเสียงคำรนที่ดังขึ้นอย่างลึกลับเมื่อครู่นี้ ทำให้เกิดอาการแตกตื่น หรือจะเป็นเพราะเวลาโพล้เพล้ใกล้ค่ำ ซึ่งเป็นเวลาออกท่องเที่ยวหากินก็ไม่อาจบอกได้

แสงสลัวรางของสนธยากาล สาดลอดปากถ้ำเข้าไปจับอยู่ที่ร่างนั้น ทำให้ปรากฏเงาละเลื่อมชวนให้ขนลุก และบัดนี้บางสิ่งบางอย่างยึดลิ้นของทุกคนไว้ ทำให้พากันเป็นใบ้เบื้อพูดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะนอกจากหัวใจที่เต้นแรง

“พระเจ้า!”

เสียงใครคนหนึ่งคร่างขึ้นแทบไม่มีเสียง

“มันคืออะไรกันนั่น”

รพินทร์ชักมีดโบวี่ออกมาจากฝักข้างเอว เดินเข้าไปจนชิดร่างนั้น ขณะที่เขาเข้าไปยืนเทียบ ระดับศีรษะของจอมพรานยังไม่ถึงสันหลังส่วนตะโพกของภาพที่เห็นนิ่งแข็งนั้น เอาสันมีดกรีดให้ทุกคนดู เสียงเหล็กสัมผัสกับหินแกร่งดังกร่าง

“หิน!”

ไชยยันต์ร้องลั่นออกมา และพริบตาต่อมานั้น ทั้งหมดก็เคลื่อนตรงเข้าไปรายล้อมก้อนหินอันมีรูปร่างพิสดารประหลาดล้ำนั้น จ้องดูในระยะใกล้ ตาไม่กะพริบ

“หินจริงๆ นั่นแหละ มันเป็นเสือหิน”

ดารินอุทานเสียงสั่น

“อะไรกันนี่ แปลกเหลือเกิน หินทั้งก้อนทำไมถึงมีลักษณะเป็นรูปเสือชัดเจนอย่างนี้ ยังกับมีใครมาสลักไว้อย่างนั้นแหละ”

มาเรียกระเดือกน้ำลายลงคออย่างยากเย็น ขณะที่แหงนมองอย่างพินิจไปยังส่วนศีรษะที่สูงชะเงื้อม แล้วพูดเหมือนกระซิบ

เชษฐาเอื้อมมือมาจับสัมผัสที่ส่วนขา แล้วเม้มริมฝีปากแน่น ต่างพากันงงงวยไปหมด

พรานใหญ่บอกมาเรียบๆ ว่า

“ตอนที่โผล่เข้ามาพบมันครั้งแรก ผมก็แทบช็อกเหมือนกัน เกือบจะเหนี่ยวไกปืนแล้ว แต่เห็นมันมีลักษณะแข็งๆ อย่างไรพิกล พอจ้องก็เห็นชัดว่าที่แท้มันเป็นก้อนหินก้อนหนึ่งเท่านั้น แต่ทำไมถึงลักษณะรูปร่างเหมือนกับไอ้เสือแมลงภู่ตัวนั้นราวกับแกะอย่างนี้ก็ไม่รู้”

“ยังไงกันนี่ ก็เราได้ยินไอ้มหากาฬนั่นคำรามสะเทือนไปทั้งภูเขา แล้วก็ให้ฟ้าผ่าเถอะ! เสียงมันดังออกมาจากถ้ำนี่แหละ”

ไชยยันต์ร้อง

“ครับ ผมก็ได้ยินอย่างนั้น และเชื่อแน่ว่ามันจะต้องหลบอยู่ในถ้ำนี่แหละ ถึงได้ตามเข้ามา แต่แล้วก็มาพบกับสิ่งมหัศจรรย์นี่เข้า”

“แล้วเสือตัวนั้นล่ะ ไม่พบร่องรอยรึ?”

“ผมตรวจดูอย่างละเอียดที่สุดแล้วครับ ไม่มีวี่แววของเสือตัวนั้นหรือสัตว์อะไรเลย นอกจากค้างคาว”

ไชยยันต์คนเดียวที่เงียบกริบ สีหน้าและแววตาเต็มไปด้วยปริศนา เขาเดินวนพิจารณาก้อนหินประหลาดอันเป็นรูปเสือใหญ่นั้นไปรอบๆ แล้วมาหยุดยืนอยู่ข้างพรานใหญ่ทางด้านศีรษะของมัน ซึ่งหันเบือนออกไปทางหน้าปากถ้ำ

“ถ้าไม่ใช่ก้อนหินเสียอย่างเดียว ผมก็กล้าที่จะสาบานได้ว่า ไอ้ตัวนี้แหละที่กระโจนเข้าตะครุบผมเมื่อบ่ายนี้ ไม่ว่าจะเป็นรูปร่างหรือขนาดของมัน”

ทุกคนได้ยินคำพูดของเชษฐาก็เย็นจากเส้นผมลงไปถึงปลายเท้า พรานใหญ่ยิ้มปร่าๆ

“แต่เราก็เห็นอยู่กับตาแล้ว มันเป็นก้อนหินแน่นอนครับ คุณชาย”

“ใช่ ผมก็เห็นว่ามันคือหิน และถ้าเป็นหินที่ปรากฏเป็นรูปร่างขึ้นเองได้โดยธรรมชาติ มันก็เป็นหินก้อนที่มหัศจรรย์ที่สุด ในขณะเดียวกัน ถ้ามันเป็นหินที่มนุษย์ยุคใดยุคหนึ่งแกะสลักขึ้น มันเป็นเรื่องแปลกพิสดารพอดูกัน ใครเป็นคนแกะสลักขึ้นตั้งแต่เมื่อไร อีกอย่างหนึ่งก็คือเสียงคำรามกึกก้องเมื่อตะกี้นี้ มาจากไหน?”

ต่างมองดูหน้ากันเอง นิ่งขึงไปอีก

แสงสว่างเริ่มหมดสิ้นลงไปทุกที ไชยยันต์ขีดไลท์เตอร์ขึ้นส่องดูในระยะใกล้ แล้วลนเปลวไฟสัมผัสกับบริเวณอันเป็นช่วงขาหลัง เขาไม่ได้ประโยชน์อะไรขึ้นมา มากไปกว่าเอาไปลนก้อนหินธรรมดา

“แกคงไม่ได้หมายความถึงว่า ไอ้เสือหินตัวนี้คำรามขึ้นได้นะ”

อดีตนายทหารปืนใหญ่พูดเหมือนกระซิบ ราชสกุลหนุ่มหัวหน้าคณะยักไหล่ ยิ้มแค่นๆ

“ฉันก็ภาวนา ขออย่าให้ไอ้ก้อนหินก้อนนี้คำรามขึ้นเลยได้เลย...”

แล้วเขาก็หันไปทางพรานใหญ่

“บางทีไอ้ดำปลอด อาจหนีหลบเข้าไปในซอกลึกของถ้ำนี้ก็ได้ อาจเป็นแหล่งหลบซ่อนของมัน หรือมิฉะนั้นก็มีทางทะลุออกไปที่อื่นได้อีก”

“ผมก็อยากจะเข้าใจเช่นนั้นเหมือนกัน...”

จอมพรานว่า แล้วบุ้ยปากเข้าไปในถ้ำอันมืดมิด

“แต่สังเกตนั่นซิครับ บริเวณถัดเข้าไปนั่น พื้นเป็นขี้ค้างคาวอ่อนยุ่ยทั้งนั้น ถ้ามันเข้าไปในส่วนลึกของถ้ำ รอยตีนของมันจะต้องปรากฏให้เห็นชัดทีเดียว แต่นี่ไม่มีเลย บางทีอาจเป็นได้ในข้อที่ว่า มันคำรามอยู่ที่อื่น แต่เสียงมันสะท้อนก้องเข้ามาในนี้ ทำให้เราเข้าใจผิดคิดว่ามันร้องอยู่ในนี้”

“แต่เสียงที่เราได้ยินมันใกล้เหลือเกินนี่ ไม่ได้ห่างออกไปเลย”

ดารินแย้งโดยเร็ว เค้าหน้าหวาดหวั่นพรั่นใจจนสุดที่จะบรรยายได้

“เสียงสะท้อน มันอาจลวงหูเราได้”

เป็นคำตอบอย่างไม่ส่อให้เห็นถึงความรู้สึกใดๆ ทั้งสิ้น

มาเรียสำรวจหินประหลาดก้อนนั้นอย่างถี่ถ้วน ด้วยความรู้ทางธรณีวิทยาที่หล่อนพอจะมีพื้นฐานอยู่บ้าง แล้วบอกมาด้วยน้ำเสียงไม่สบายใจนักว่า

“ธรรมชาติจะไม่สามารถปั้นหินก้อนนั้นขึ้นมาเป็นรูปร่างชัดเจนได้ถึงเพียงนี้ ลักษณะเท่าที่เห็น เชื่อแน่ว่า มันจะต้องถูกแกะสลักขึ้นแน่นอน มันยิ่งเป็นปัญหาให้เราต้องปวดสมองคิดว่าใครสลักมันไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่ อย่างที่พี่ใหญ่ว่าตะกี้นี้แหละ เท่าที่สังเกตดูเนื้อหินนี่ มันเป็นหินในแถบภูเขาไฟอายุไม่ต่ำกว่าห้าหมื่นปี ดงแถบนี้ก็มองไม่เห็นร่องรอยว่าจะมีภูเขาไฟมาก่อนเลย หรืออาจมีแต่ยุบหายหมดเค้าให้เห็นแล้วก็ได้ ลักษณะของมันติดกับหินภูเขาทุกก้อนในบริเวณนี้”

“ท่ามันไม่ชอบกลยังไงเสียแล้วแฮะ”

ไชยยันต์พึมพำอย่างสะบัดร้อนสะบัดหนาว พวกพรานพื้นเมืองไม่มีใครกล่าวคำใดเลย แต่สังเกตได้จากสีหน้าอาการว่า ตกอยู่ในความพรั่นใจขวัญเสียขนาดหนัก ดารินเองก็ถอยห่างออกไปอย่างหวาดๆ หล่อนอยากจะออกไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด อากาศยิ่งมืดลงไปทุกทีอย่างรวดเร็ว ขณะนั้นทุกคนเห็น รพินทร์ ไพรวัลย์ ก้มลงดึงเชือกผูกรองเท้าออกมาจากรองเท้าที่สวมอยู่ ขึงวัดเส้นรอบวงของอุ้งเท้าหน้าของเสือหินทั้งสองข้างที่เหยียบยืนอยู่บนก้อนหิน แล้วทำเครื่องหมายไว้ จากนั้นก็เงยขึ้นบอกเรียบๆ ว่า

“กลับที่พักกันก่อนเถอะครับ มืดเต็มทีแล้ว ไฟฟืนเราก็ไม่ได้ติดตัวมาด้วย พรุ่งนี้ค่อยมาดูมันใหม่”

ทั้งหมดพากันถอยออกมาจากปากถ้ำนั้นด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก ระหว่างที่เดินแข่งกับเวลาบ่ายหน้ากลับที่พัก บุญคำก็เบียดเข้ามาชิดเขากระซิบเบาที่สุด

“นาย...”

“หือม์”

“เชื่อบุญคำไหม?”

“อะไร?”

“มันไม่ใช่ก้อนหินอย่างที่เราเห็น!”

“แล้วบุญคำว่ามันเป็นอะไร?”

“มันละ ไอ้มหากาฬที่โดดเข้าเล่นงานนายใหญ่เมื่อบ่าย แล้วก็มากินน้ำที่แอ่งมวก แล้วคำรามขึ้น”

“ถ้าเหนื่อยมาก จิตใจไม่ดี คืนนี้ก็นอนพักเสียเถิด ไม่ต้องอยู่ยามหรอก”

“โธ่ นี่นายเห็นว่าบุญคำเสียสติไปแล้วหรือ”

“ฉันรู้ว่าบุญคำเหนื่อยมาก จิตใจก็ไม่ปกติ พวกเราทุกคนก็เป็นอย่างนั้นเหมือนกัน ทำใจให้เข้มแข็ง และจงมีเหตุผล ถ้าคิดอะไรไม่ออกก็อย่าพยายามคิด ลืมมันเสียดีกว่า”

บุญคำถอนหายใจเฮือก กระซิบกระซาบต่อมา

“นายเคยได้ยินคำว่า ‘สมิงพราย’ มาก่อนไหม?”

“ไม่เคย”

“ถ้าเป็นเสือสมิง ก็คือวิญญาณตายโหงจากคนที่มันฆ่ากินมากๆ เข้าสิง ทำให้เห็นรูปร่างต่างๆ ได้ในเวลาออกล่าเหยื่อเพื่อให้หลงเข้าใจผิด นั่นมันไม่ยากนัก นายเองก็เคยปราบมาเสียนับไม่ถ้วนแล้ว อย่างไอ้กุดหรือไอ้ตัวอื่นๆ แต่ถ้า ‘สมิงพราย’ มันไปอีกอย่างหนึ่ง...”

จอมพรานขมวดคิ้ว ถามเรื่อยๆ อย่างไม่สนใจนัก ออมเสียงสนทนาให้ได้ยินกันเพียงสองต่อสอง

“มันเป็นยังไง?”

“มันเป็นวิญญาณที่ผูกด้วยอาคม หรือไม่ก็เป็นกฤติยามนต์อันแรงฤทธิ์อาถรรพณ์ที่สุดเชื่อมโยงระหว่างเสือกับคนเป็นสิ่งที่ผูกขึ้นด้วยไสยเวท เหมือนๆ กับพรายธนู นายคงเคยได้ยินได้ฟังมาแล้ว หรือนายอาจมีอยู่กับตัวเองแล้วก็ได้ ควายธนูปั้นด้วยขี้ผึ้งหรือหล่อด้วยทองแดงตัวเล็กนิดเดียว พอเสกด้วยเวทมนตร์ เอาวิญญาณของควายป่าเข้าสิงเท่านั้น มันก็บันดาลเป็นควายตัวใหญ่มหึมา ไล่ขวิดทุกอย่างวอดวายพินาศ” เสียงสนทนาให้ได้ยินเพียงสองต่อสอง

“มันเป็นยังไง?” เขาถามด้วยน้ำเสียงเรื่อยๆ

“ไปตามแต่เจ้าของจะใช้ ‘สมิงพราย’ ก็อย่างเดียวกับควายธนู นายไม่คิดบ้างหรือว่าเมื่ออาคมหรือวิญญาณร้ายเข้าสิง ไอ้เสือหินตัวนั้นจะไม่กลายมาเป็นเสือที่มีชีวิตขึ้น คอยจ้องที่จะล่าพวกเราได้อย่างที่พบกันมาแล้ว แต่ถ้าถอนวิญญาณออก มันก็กลับเป็นท่อนหินแข็งทื่อปราศจากชีวิต ไอ้วิญญาณร้ายที่สิงเสือนั่น จะต้องรู้แน่ว่ามันจวนตัวเต็มที ขณะที่นายไล่กระชั้นเข้าไปก็เลยถอดหนีออก...ทิ้งร่างเสือให้กลายเป็นหิน”

จอมพรานหัวเราะออกมาเบาๆ ผิดกับแววตาจริงจังทุกข์ร้อนของบุญคำในขณะนี้

“ก็สมมติว่าถ้าเป็นอย่างบุญคำว่า เราจะแก้ไขยังไง”

“ต้องแก้อาถรรพณ์กัน อย่าให้วิญญาณเข้ามาสิงร่างเสือหินได้อีก แล้วจะไม่มีเสือใหญ่ตัวนั้นมาจ้องรังควานเราอีก ต่อจากนั้นก็ค้นให้ได้ว่าวิญญาณนั้นสิงอยู่ในร่างไหน ฆ่ามันให้ได้”

“นั่นซิ แก้อาถรรพณ์ของบุญคำน่ะ แก้ยังไง?”

แกอึกอักอยู่ในลำคอ ชำเลืองไปยังคณะพรรคทุกคนที่เดินกันอยู่ข้างหน้า โดยมีพรานใหญ่กับแกรั้งท้ายอยู่เพียงสองคน

“บุญคำไม่เคยพบกับสมิงพรายสักที เคยแต่ได้ยินอาจารย์ที่เป็นพระธุดงค์พม่าเล่าให้ฟัง แรกบุญคำก็ไม่อยากเชื่อ แต่มาเห็นเข้าอย่างนี้ทำให้บุญคำแน่ใจว่า ที่อาจารย์บอกไว้น่าจะจริงเสียแล้ว ท่านบอกว่าถ้าเข้าป่าใหญ่พบสัตว์ร้ายอะไรที่มีลักษณะเหมือนก้อนหิน และสงสัยว่ามันอาจกลับร่างมาเป็นสิ่งมีชีวิตจ้องทำอันตรายเราภายหลัง ก็จงกั้นอย่าให้วิญญาณร้ายเข้าสิงมันได้อีก สิ่งที่จะใช้แก้อาถรรพณ์ก็คือ...”

เสียงแกเบาลงไปอีก

“ให้เอาผ้าประจำเดือนของผู้หญิง ผูกคอมันไว้เสีย วิญญาณจะเข้าร่างหินไม่ได้”

รพินทร์ ไพรวัลย์ แทบสำลัก ชะงักกึกลงในทันทีนั้น จ้องหน้าบุญคำตาโต ทั้งสองก็เลยยืนอยู่ด้วยกันตรงนั้นชั่วขณะ เค้าหน้าของพรานใหญ่ปั้นยากที่สุด

“เหลวไหลน่า บุญคำ”

“โธ่...” แกคร่างทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ “ทำไมนะ นาย ทำไมถึงไม่ยอมเชื่อบุญคำเสียบ้างเลย ลองดูเป็นไรเชียวว่าอาจารย์ของบุญคำพูดไว้จริงไหม ไม่เหลือบ่ากว่าแรงสักนิด”

“ยังไม่มีอะไรมายืนยันให้เราแน่ใจได้เลยว่า ไอ้ก้อนหินลูกนั้น คือเสือใหญ่ที่ตามรังควานเราอยู่ และมันเป็นสิ่งที่เชื่อไปเสียไม่ได้”

“นายจะรอให้แน่ใจ อีตอนมันโจนเข้าขบหัวพวกเราคนใดคนหนึ่งเสียก่อนงั้นหรือ?”

จอมพรานกะพริบตาปริบๆ เค้าหน้าปั้นยากอยู่เช่นนั้น

“แล้วเราจะไปเอาผ้าประจำเดือนผู้หญิงมาจากไหน?”

บุญคำขยับปาก แต่แล้วก็ไม่มีคำพูดอะไรผ่านออกมาได้ นอกจากทำริมฝีปากขมุบขมิบ ชำเลืองตามหลังคณะนายจ้างที่เดินล่วงหน้าไปก่อน รพินทร์ก็พูดไม่เต็มปากต่อมาว่า

“บุญคำกล้าไหมล่ะ ไปขอเอาจากนายผู้หญิง หรือนายแหม่มคนใดคนหนึ่ง ถ้าหากว่าเขามีสิ่งที่บุญคำต้องการ”

ตาพรานเฒ่าตาเหลือก

“นายจะหาเรื่องให้บุญคำถูกกระทืบ!”

“อ้อ! รู้ตัวเหมือนกันเหรอ เพราะฉะนั้นดีแล้ว ระงับความคิดอันนี้ไว้เสีย แล้วก็ไม่ต้องพูดอะไรพาดพิงไปถึงเสือหินตัวนั้นให้นายจ้างของเราทุกคนได้ยินอีก เฉยๆ ไว้”

“นี่นายไม่ยอมเชื่อบุญคำเลยหรือ?”

แกพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง ไม่ละความพยายาม

“เราอยู่ด้วยกันมานานแล้ว บุญคำ...”

ในที่สุดเขาก็พูดเรื่อยๆ ดึงแขนแกให้ออกเดินต่อ เมื่อสังเกตเห็นเชษฐาเหลียวกลับมามองลักษณะหยุดพูดซุบซิบของเขาอย่างสงสัย

“บุญคำเองก็คงจะรู้นิสัยของฉันดี อะไรที่พอจะเชื่อได้ฉันก็เชื่อ ไม่ใช่เห็นว่าบุญคำพูดเหลวไหลไปเสียหมดหรอก”

“แล้ว...เรื่องเสือหิน?”

“ถ้าบุญคำยืนยันว่า เคยพบในสิ่งที่เล่ามาให้ฟังนี่กับตาฉันก็จะเชื่อหรอก แต่นี่ได้ฟังมาอีกที เพราะฉะนั้นให้เวลามันพิสูจน์ดีกว่า จริงอยู่ สิ่งที่บุญคำแนะนำไม่เหนือบ่ากว่าแรงอะไรถ้ามันเป็นความจริง แต่ถ้าไม่จริง บุญคำก็ขายฉันเสียเท่านั้น”

ตาพรานเฒ่าแห่งเขาอึมครึมผู้แก่อาคม ก็สงบปากคำไปในบัดนั้น **เค้าหน้าส่อแววิตกกังวลอยู่ภายในคนเดียว ท่าทางแกประหวั่นพรั่นใจผิดไปกว่าทุกครั้ง ซึ่งรพินทร์ก็รับว่าตั้งแต่ใช้ชีวิตผจญภัยร่วมเป็นร่วมตายกันมา เขาไม่เคยเห็นพรานคู่ใจตกอยู่ในอาการชนิดนี้มาก่อน**

ท่ามกลางราวไพรอันขมุกขมัวพลบค่ำนั้น กลุ่มของพวกที่เดินล่วงหน้าไปถึงบริเวณแค้มป์ก่อน พากันร้องอะไรเอะอะแซดไปหมดฟังไม่ได้ศัพท์ รพินทร์ใจหายวาบ นึกว่าเกิดเหตุร้ายอะไรขึ้น เผ่นเต็มฝีเท้าห้อแน่วเข้ามาโดยเร็ว เห็นพรรคพวกทุกคนกำลังมุงล้อมอยู่ที่พื้นตอนหนึ่งเบื้องหน้า บริเวณที่ปูผ้าพลาสติกไว้สำหรับรองนอน พอเขาพรวดเข้าไปเห็นก็ร้องออกมาด้วยความประหลาดใจ

“เก้ง มันมาจากไหนนี่?”

“ไม่รู้เหมือนกัน จู่ๆ กลับมาถึงแค้มป์ ก็เห็นมันถูกวางอยู่ตรงนี้แหละ”

เชษฐาบอกตื่นๆ ท่ามกลางเสียงจ้อกแจ้กของพวกลูกหาบที่พากันกวาดสายตาไปรอบๆ เสย้ก้มลงสำรวจที่ซากเก้งหนุ่มเขางามตัวนั้นแล้วบอกว่า

“ตัวยังอ่อนอยู่เลยนาย มีรอยมีดเชือดคอ”

จริงตามเสย้บอก เก้งตัวนั้นมีรอยถูกมีดเชือดคอ ครบบริบูรณ์หมดทั้งตัว โดยไม่มีส่วนไหนขาดหายชำรุดไป ตัวก็ยังอ่อน แสดงว่าเพิ่งตายไม่นานนัก รพินทร์เม้มปากแน่น

“ใครเห็นก่อนเป็นคนแรก?”

“ก็เห็นพร้อมๆ กันนี่แหละ พอเดินใกล้เข้ามา เห็นอะไรกองตะคุ่มๆ อยู่หน้าแค้มป์ ทีแรกก็นึกว่าก้อนหิน พอใกล้เข้ามาจึงเห็นว่ามันเป็นเก้ง” ไชยยันต์เป็นคนตอบ

“ไม่เห็นวี่แวว หรือร่องรอยอะไรบ้างเลยหรือครับ”

“ก็ไม่เห็นอะไรผิดปกติสักอย่าง นอกจากเก้งมาวางอยู่ตรงนี้เงียบๆ อย่างเดียวเท่านั้น”

“ถ้างั้นมันก็เร็วมากเหลือเกิน ชั่วระยะเวลาเพียงแค่เราคล้องหลังไปไม่ถึง 15 นาทีนี่เอง”

เขาพึมพำแล้วผละไปเดินสำรวจข้าวของสัมภาระที่กองอยู่

“ช่วยกันตรวจดูซิครับ มีอะไรของเราหายไปบ้าง?”

ทุกคนตรงเข้าไปช่วยตรวจของ แต่ก็พบว่าทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในสภาพเรียบร้อยเหมือนเดิม ไม่มีอะไรถูกเคลื่อนย้ายไปจากที่เดิม

“บอกซิ รพินทร์ นี่มันแปลว่าอะไร แงซายหรือเปล่าที่ย่องเอาเก้งตัวนี้มาทิ้งไว้ให้ขณะที่พวกเราขึ้นไปบนถ้ำโน่น”

ดารินร้องถามมาอย่างกระสับกระส่ายร้อนใจ ระคนปีติ

“ไม่มีข้อสันนิษฐานอย่างอื่น แงซาย หรืออะไรชนิดหนึ่งที่สิงอยู่ในแงซายรู้ดีว่าพวกเรากำลังอดอาหาร จึงหาทางช่วยยืดชีวิตให้ แบบเดียวกับที่ได้เอาน้ำมาตั้งไว้ให้เมื่อเที่ยงนี้ ก็นับเป็นโชคดีของพวกเราทุกคน ที่ได้ประทังตายไปอีกอย่างน้อยก็สองมื้อ จากเก้งตัวนี้”

คณะนายจ้างนิ่งงันไปด้วยความตันใจ ในปรากฏการณ์ทางดีที่เกิดขึ้น พรานใหญ่ไม่กล่าวอะไรอีก สั่งให้เสย่กับเกิดลากเอาเก้งตัวนั้นไปถลกหนังชำแหละออก ทุกคนกำลังต้องการเนื้อสด อาหารมื้อเย็นที่ผ่านไปแล้วด้วยเครื่องกระป๋องก็กินกันอย่างกระเบียดกระเสียรเพื่อประทังความหิวเท่านั้น การได้เนื้อสดมาเพิ่มโดยไม่คาดฝัน จึงเป็นสิ่งที่ทุกคนยินดียิ่ง

และสิ่งที่พิสูจน์ได้ชัดก็คือ แงซายไม่ได้ห่างไกลออกไปเลย คงวนเวียนป้วนเปี้ยนอยู่ใกล้เคียงกับคณะเดินทางทุกระยะ

ระหว่างที่คณะนายจ้างปรึกษาหารือกันเกี่ยวกับพฤติการณ์ของแงซาย รพินทร์ไม่สนใจคว้าไฟฉายได้ก็เดินย้อนกลับมายังแอ่งน้ำมวก ที่ปรากฏรอยตีนเสือใหญ่ประทับเท้าคู่หน้าอยู่ตรงหินอ่อน แล้วเอาเชือกผูกรองเท้าที่วัดทำหมายไว้กับเท้าของเสือหินอันพบในถ้ำหยกๆ นี้ ขมวดเป็นเส้นรอบวง กะหาขนาดเปรียบเทียบ

“เท่ากันไหม?”

เสียงแผ่วเบาเป็นภาษาอังกฤษดังมาจากเบื้องหลัง ไม่ต้องหันไปดูเขาก็รู้ว่าเป็นมาเรียหล่อนเดินตามเขามาเพียงคนเดียว ก่อนที่จะตอบเช่นไร แหม่มสาวก็เดินอ้อมมาเบื้องหน้า ใช้ไฟฉายของหล่อนอีกดวงหนึ่ง ส่องลงมายังบริเวณรอยตีนเสือ ที่ยังมีเชือกผูกรองเท้าของรพินทร์ทาบวัดอยู่

“ถ้าไอ้นั่นไม่ใช่ก้อนหิน ผมก็อยากจะพูดว่า มันเป็นตัวเดียวกัน”

“ฉันสังเกตเห็นคุณถอดเชือกผูกรองเท้าออกมาวัดขนาด รอยตีนของเจ้าเสือหินที่เราพบในถ้ำนั่น ก็พอจะเดาถูกว่า คุณคงต้องการเอามาเปรียบเทียบกับที่มันเหยียบไว้นี่ แต่จะไม่เป็นการพยายามทำอะไรที่ขาดเหตุผลไปหน่อยหรือไพรวัลย์?”

“ขาดเหตุผล? ในข้อไหน?”

“ก็รู้อยู่แล้วว่า เสือตัวไหนก็ตามที่มานอนหมอบกินน้ำอยู่ตรงนี้ มันเป็นสัตว์มีชีวิต แต่ที่เราไปพบบนโน้นน่ะ มันก้อนหิน จะเอามาเปรียบเทียบกันทำไมให้เสียเวลา”

หล่อนพูดยิ้มๆ ตาสีมรกตแลดูเขาด้วยประกายขบขันระคนสมเพช แต่ก็เปี่ยมไปด้วยไมตรี และสนิทชิดเชื้อเป็นกันเองอย่างที่เขาเคยได้รับมาแต่ไหนแต่ไร จากภรรยาสาวสวยของอดีตนายจ้างผู้บัดนี้หาชีวิตไม่แล้ว

รพินทร์ยิ้มกร้านๆ คงทรุดตัวคุกเข่าทอดสายตามองดูรอยตีนเสืออยู่เช่นนั้น

“ผมก็นึกไม่ออกเหมือนกันว่า ทำไมผมถึงต้องทำเช่นนี้ บางขณะผมก็ไม่มีเหตุผล ว่าแต่คุณเถอะ รู้สึกอย่างไรบ้าง ถ้าผมจะบอกว่าสมมติเราหักขาหน้าของเสือหินตัวนั้นมาได้ เอามาประทับรอยลงมาตรงนี้ เราจะได้รอยขนาดเดียวกันพอดี”

มาเรียทำหน้าเลี่ยนๆ ห่อไหล่ลงนิดหนึ่ง

“มันเป็นการบังเอิญ ไพรวัลย์ แต่ถึงอย่างไร โดยคำบอกเล่าของคุณนี่ มันทำให้ฉันไม่สู้จะปลอดโปร่งนัก ฉันมาขอบใจคุณอีกครั้ง ที่ช่วยเหลือหาน้ำมาให้ฉันเมื่อเที่ยงนี้ตอนที่หมดสติไป ถ้าไม่ได้น้ำกระบอกนั้น ฉันคงตายไปแล้ว”

“ไม่จำเป็นจะต้องพูดถึงเลย และไม่เพียงแต่ผมเท่านั้น พวกเราทุกคนมีส่วนช่วยเหลือคุณทั้งนั้น ในบรรดาพวกเราทุกคนที่มาด้วยกัน ถ้าไม่มีการช่วยเหลือกันเสียอย่างเดียว เราทั้งหมดก็ไม่มีทางไปได้รอดแม้แต่ผมเอง”

“ก็ อาจจะจริงนะ!”

หล่อนพูดหนักๆ ในลำคอ พร้อมกันก็กระชาก .45 โคลท์ซิงเกิ้ลแอ็คชั่นที่อยู่ในซองข้างเอวขึ้นมา และพริบตานั้นเอง มันก็แผดระเบิดขึ้นกึกก้อง เปลวไฟอันแดงฉานแลบผ่านไหล่ซ้ายของรพินทร์ผู้กำลังคุกเข่าอยู่ หูลั่นกริ่งแทบจะแก้วหูแตก เพราะปากลำกล้องปืนห่างเขาไม่ถึงศอก จอมพรานทะลึ่งพรวดด้วยความตกใจ และเดาอะไรไม่ถูก เท่าๆ กับที่ทุกคนในแค้มป์อันไม่ห่างออกไปนักก็ตระหนกกันไปหมด หันขวับมาเป็นตาเดียว

เขากำลังจะระเบิดเสียงผรุสวาทเกรี้ยวกราดออกมา ว่านี่หล่อนบ้าดีเดือดอะไรขึ้นมา หรือ ก็พอดีหันไปพบกับอะไรอย่างหนึ่งเบื้องหลัง ซึ่งบัดนี้ไฟฉายในมือของมาเรียส่องจับอยู่

เกล็ดของมันเป็นเงาดำวับ กระทบแสงไฟราวกับนิล ลำตัวยาวประมาณวาเศษ ดอกจันที่ก้านคอเป็นรูปเกือกม้าสีขาวนวลเห็นได้อย่างถนัด แต่ศีรษะถูกเด็ดขาดหายไปทางไหนก็ไม่รู้ เหลือแต่เนื้อกุดด้วนสีแดง และหลั่งพรั่งไปด้วยเลือด

งูเห่าหม้อ! ก่อนที่ปืนในมือของมาเรียจะระเบิดขึ้น มันคงจะต้องชูแม่เบี้ยอยู่ห่างจากสันหลังของเขาเพียงไม่กี่คืบเท่านั้น และไม่แน่ว่ามันจะฉกลงมา เสื้อเดินป่าแบบบางเบาสำหรับใช้สวมใส่ในตอนกลางวันของเขา จะกันเขี้ยวอันแหลมของมันไว้ได้หรือไม่

ขณะนี้ มันบิดม้วนเป็นเกลียวอย่างน่าขยะแขยง

“ทีแรกฉันก็นึกว่ากิ่งไม้ มาเอะใจตอนที่มันค่อยๆ ชูหัวขึ้นข้างหลังคุณ”

แหม่มสาวบอกเรียบๆ เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น ก็เป็นเวลาเดียวกับที่ทุกคนวิ่งพรูกันเข้ามาพร้อมกับถามแซด

ไม่ต้องมีคำอธิบายใด เมื่อต่างมองเห็นงูเห่าตัวนั้นถูกยิงหัวแหลกดิ้นพันอยู่กับพื้นดิน

“ไม่จำเป็นต้องขอบใจฉันหรอก!”

มาเรียกระซิบหน้าตาเฉยต่อมาขณะที่เขายังยืนตะลึงอยู่ แล้วก็เดินผละสวนกลับไปแค้มป์ ก่อนที่คนอื่นๆ จะทันเอ่ยถามอะไรขึ้น รพินทร์เป่าลมออกจากปาก นึกขอบคุณเจ้าป่าเจ้าเขาที่ดลใจให้มาเรียเดินตามเขามาด้วย และช่วยยิงสกัดไว้ได้ทัน ก่อนที่มันจะแอบเข้ามาฝังเขี้ยวทางเบื้องหลัง

“เป็นยังไงบ้าง ทันฉกหรือเปล่า?”

ไชยยันต์ถามอย่างเป็นห่วง ทันทีที่แล่นเข้ามาถึงและมองเห็น

“ก็อีกนิดเดียวเท่านั้นครับ เมย์ตาไวเหลือเกิน”

ดารินจ้องที่ศีรษะอันแหลกย่อยยับของอสรพิษร้าย แล้วมองตามหลังเพื่อนสาวไปด้วยความรู้สึกแปลกๆ พึมพำกับตนเองเบาที่สุด

“ฮึ! ถ่อมตัว ซ่อนคมนักนะ ไหนว่าไม่ชำนาญปืนสั้นยังไงล่ะ?”

แล้วต่างก็เดินกลับเข้าบริเวณแค้มป์ เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น ไม่มีใครสนใจกับเหตุการณ์เล็กๆ น้อยๆ นั้น เพราะเคยชินกันมามากแล้ว

สภาพของค่ำคืนนี้ มันทวีความร้ายกาจหนักไปกว่าทุกคืนที่ผ่านกันมาแล้ว เริ่มด้วยยามกลางวันที่แสนจะระอุอ้าว ร้อนราวกับอยู่ในเตานรก พอหมดแสงตะวัน ความหนาวเย็นก็จู่โจมเข้ามาอย่างรวดเร็วจนแทบปรับร่างกายรับไม่ทัน เพียงขนาดหัวค่ำอยู่เท่านั้น ทุกคนก็ต้องอาศัยไออุ่นของกองไฟเป็นที่พึ่งแล้ว ในความรู้สึกของทุกคนยามนี้ พ้นจากแนวกองไฟที่ก่อล้อมไว้ออกไปเพียงกระเบียดเดียว ก็ล้วนเป็นแดนมหาภัยซึ่งเป็นอันตรายเตรียมพร้อมที่จะจู่โจมราวีมาได้ทุกขณะ ชนิดที่ทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้าไม่ถูก ถึงแม้จะใจกลางแค้มป์ ที่ต่างนอนหันศีรษะชนกันในขณะนี้ก็ตาม ไม่เป็นสิ่งที่เชื่อได้ว่า...ชีวิตของใครจะไม่ปลิดปลงลงจากมฤตยูที่กำหนดไม่ได้

เพียงแต่กำหนดเวรยาม แล้วก็ไม่จำเป็นจะต้องซักซ้อมอะไรอีกทั้งสิ้น เพราะต่างตระหนักในหน้าที่และสภาพแวดล้อมดีอยู่แล้ว ความอ่อนเพลียอิดโรยทำให้ทุกคนเคร่งขรึม สรรพปัญหาที่สุมอยู่ในสมองก็ทำให้มึนงงสุดที่จะมาขบคิดอยู่ได้ นอกจากพวกเฝ้ายามแล้ว ทุกคนพอศีรษะถึงพื้นก็หลับเป็นตายไปในทันที ไม่อยากจะนึกไม่อยากจะคิดหรือหวาดหวั่นพรั่นพรึงกับสรรพภัยใดๆ อีกแล้ว นอกจากฝากทุกสิ่งทุกอย่างไว้กับโชคชะตาราศีของตนเอง

อาจมีดารินเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่หลับไปทีหลังทุกคน แม้จะพยายามข่มจิต ขจัดทุกสิ่งทุกอย่างให้ออกพ้นไปจากความกริ่งเกรงกังวลในมโนภาพของหล่อน ก็ยังมองเห็นอะไรอยู่สองสิ่งที่รบกวนเจตสิก

ศพตายซาก ที่เคลื่อนย้ายหายไปได้อย่างลึกลับ โดยการบอกเล่าจากบันทึกของนักสำรวจชาวเดนมาร์ก

และก้อนหินสีดำ ที่เป็นรูปเสือโคร่งมหึมา!

ทั้งสองสิ่งผลัดกันหลอกหลอนอยู่ในห้วงคิดอย่างยากที่จะขจัดเสียได้

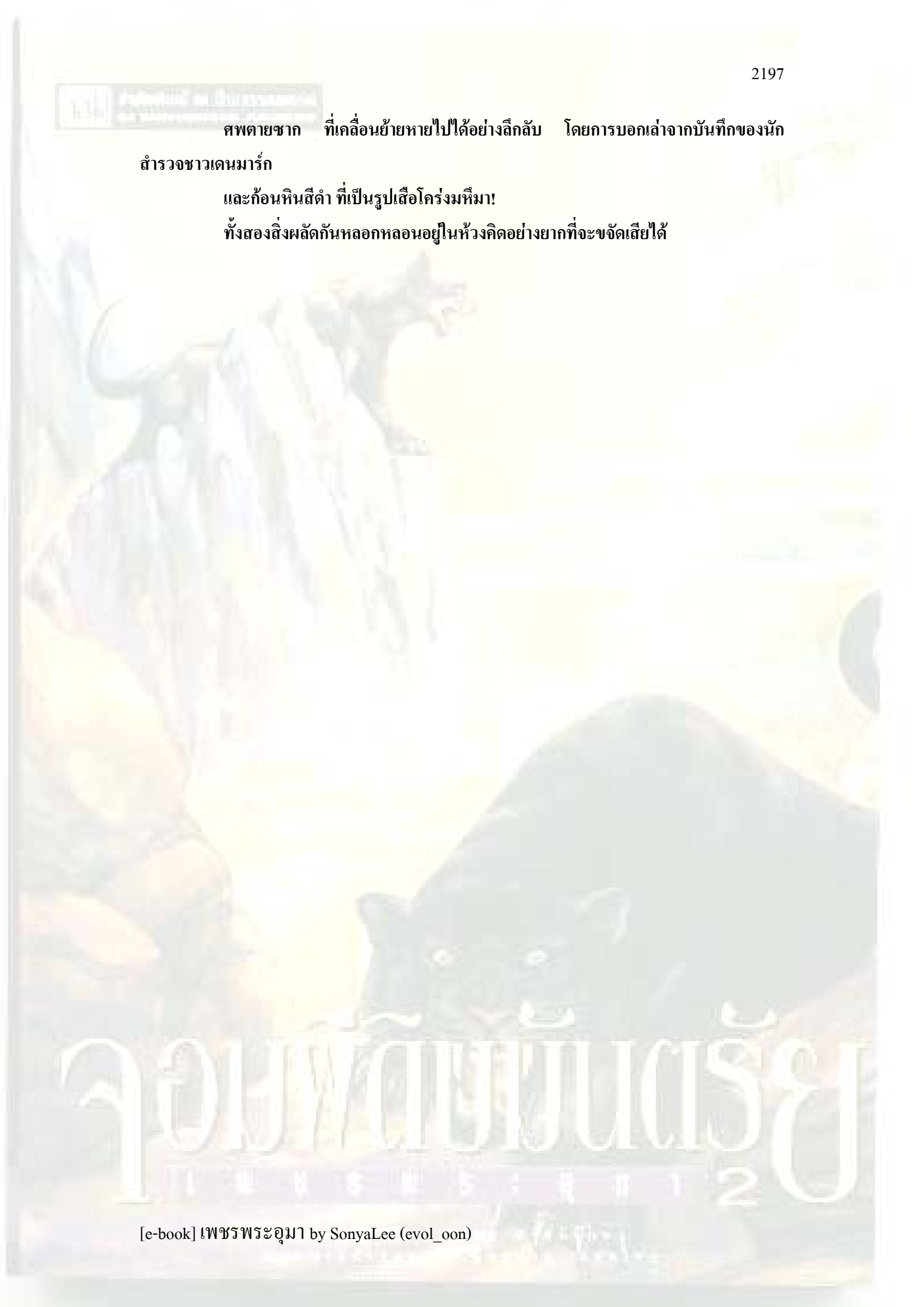

79

เวลามันจะล่วงเลยไปสักเท่าใดไม่ทราบได้ รพินทร์รู้สึกตัวตื่นขึ้นด้วยการเขย่าปลุกเบาๆ ของใครคนหนึ่งที่นอนอยู่ทางด้านขวาของเขา แล้วก็จำได้ว่าเป็นเชษฐานั่นเอง ผู้นอนอยู่ทางด้านนั้น

หัวหน้าคณะยังอยู่ในลักษณะนอนหงายราบกับพื้น แต่ใช้ฝ่ามือซ้ายมาเขย่าเบาๆ ที่ต้นขาของเขา จอมพรานเปิดเปลือกตาอันหนักอึ้งขึ้น พยายามต่อสู้กับอำนาจงัวเงียอิดโรยเรียกประสาทให้ตื่นพร้อม แล้วจับมือนายจ้างไปเป็นสัญญาณบอกให้รู้โดยอาการว่ารู้สึกตัวแล้ว ยังไม่มีอาการใดๆ จากเชษฐาอีกทั้งสิ้นนอกจากความเงียบสงัด

พรานใหญ่ผงกศีรษะขึ้นนิดหนึ่งอย่างเบากริบ กวาดตาดูรอบๆ บริเวณแค้มป์อันมีแสงสลัวรางจากกองไฟที่ล้อมรอบซึ่งบัดนี้หมดเปลว นอกจากเห็นถ่านคุแดงอยู่ในกอง เกิดกับจันนั่งเอาผ้าขาวม้าพันหัว ตัวคลุมด้วยกระสอบป่าน เอนพิงอยู่กับก้อนหินข้างกองไฟคนละด้าน ลักษณะนั่งหลับ

เขาขยับตัวจะลุกขึ้นไปเติมไฟในกอง และตั้งใจปลุกทั้งสองให้ตื่นขึ้นระวังยามตามหน้าที่ แต่แล้วก็ต้องชะงักลงอีก เพราะฝ่ามือของอดีตท่านทูตทหารบกเหนี่ยวแขนไว้เป็นสัญญาณให้นิ่งอยู่กับที่ จึงนิ่งสงบต่อไปอีก เชษฐาไม่ใช้คำพูด รพินทร์จึงไม่จำเป็นจะต้องเอ่ยถามอันใดทั้งสิ้น นอกจากใช้อาการสัมผัสต่างๆ ค้นหาสาเหตุเอาเอง รู้สึกว่าเชษฐากำลังสะกดใจฟังอะไรอยู่อย่างหนึ่ง

อึดใจใหญ่ทีเดียว ที่ต่างคนต่างนอนลืมตาเฉยๆ ต่อมาหัวหน้าคณะก็ถอนใจเบาๆ กระซิบขึ้นว่า

“หูผมฝาดไปก็ได้ ปลุกสองคนนั่นขึ้นเติมฟืนแล้วนอนต่อเถอะ”

“ได้ยินอะไรหรือครับ?”

รพินทร์ถามอย่างประหลาดใจ ยังนอนลืมตาโพลงอยู่เช่นเดิม

“คล้ายๆ พวกมโหระทึกลอยมาตามลม มีพวกกลองชนะ ปี่ไฉน แตรสังข์ แล้วก็ม้องคล้ายๆ กับขบวนแห่พยุหยาตราของกษัตริย์ในสมัยโบราณ...คงฝันไปเองมากกว่า”

เขาจะไม่สนใจกับคำบอกเล่าชนิดนี้เลย ถ้าไม่ใช่เพราะมันออกมาจาก ม.ร.ว. เชษฐา วราฤทธิ์ ซึ่งรู้นิสัยและเชื่อฝีมือที่สุดในบรรดากลุ่มของคณะนายจ้างทั้งหมด

อากาศอันหนาวอยู่แล้ว ณ บัดนี้ รพินทร์ ไพรวัลย์ ยอมรับว่า มันเย็นลึกเข้าไปถึงขั้วหัวใจด้วยคำบอกเล่าประโยคนั้น

และแน่ละ จะใช้สูตรสำเร็จเพื่อกลบเกลื่อนปลอบขวัญว่า ‘หูฝาด’ ก็ไม่มีประโยชน์อะไรสำหรับคนอย่างราชสกุลหนุ่มใหญ่หัวหน้าคณะ เพราะเจ้าตัวก็ออกตัวอยู่ก่อนแล้ว

จอมพรานดึงกายขึ้นนั่งกอดเข่า เชษฐาก็เลยพลอยนั่งตามขึ้นด้วย

“รู้สึกตัวนานแล้วหรือครับ?”

“บอกไม่ถูกเหมือนกัน คืนนี้หลับๆ ตื่นๆ อยู่ตลอดเวลา ไม่เคยเป็นอย่างนี้มาก่อน แทบจะรู้สึกตัวอยู่ทุกขณะก็ว่าได้ คุณล่ะ?”

“ผมหลับตามปกติ มันชินเสียแล้ว ถ้าจะให้หลับก็หลับได้เสมอ”

“ผมเองก็ฝึกได้อย่างนั้นมาทุกครั้ง แต่คืนนี้มันแปลกไปอย่างไรพิกล ทั้งๆ ที่เพลียเหลือเกิน”

“ได้ยินอยู่นานไหมครับ?”

“ตามความรู้สึกของผม มันนาน และชัดเจน จนทนกระสับกระส่ายฟังอยู่คนเดียวไม่ได้ถึงปลุกคุณขึ้น แต่พอคุณรู้สึกตัวมันก็เงียบหายไป”

ขณะนั้น ป่าเงียบ ไม่มีแม้แต่เสียงแมลงหรือลมพัดใบไม้ไหว ประหนึ่งว่า จะถูกตัดออกจากโลกทั้งปวงอย่างหมดสิ้น ยกเว้นอย่างเดียวเท่านั้น น้ำค้างที่พรมอยู่เปาะแปะตลอดเวลา

จอมพรานลุกขึ้นเดินไปเขย่าปลุกเกิดกับจันให้รู้สึกตัว ช่วยกันใส่ฟืนเพิ่มเติมเข้าไปในกองไฟทุกอย่าง จนมันติดเป็นเปลวตามเดิมแล้วกลับเข้าประจำที่ตามเดิม ต่างเอนกายลงนอนไม่ได้พูดอะไรกันอีก

พอเคลิ้มๆ คราวนี้ถึงกับสะดุ้ง เชษฐาสะกิดไหล่เขาอีกครั้ง แต่เห็นจะไม่ต้องสะกิดบอกก็ได้ เพราะประสาทหูของเขาสัมผัสได้แล้ว กับคลื่นเสียงประหลาดที่ลอยมาอย่างลึกลับ

“ได้ยินไหม?”

หัวหน้าคณะกระซิบ

“ครับ ได้ยิน”

“อะไร?”

“คล้ายๆ...ฆ้องใหญ่!”

อึดใจต่อมา ก็เป็นเสียงรัวของบัณเฑาะว์ อันเป็นกลองเล็กชนิดหนึ่งซึ่งพวกพราหมณ์ใช้ขับ โดยวิธีแกว่งลูกตุ้มให้กระทบกับหน้ากลองทั้งสองข้าง มันฟังเย็นสะท้านเข้าไปถึงทรวงในอย่างบอกไม่ถูก ประดุจเสียงบำบวงพิธีกรรมแห่งอดีตกาลอันเรืองรอง เสียงโห่ครางแทรกสลับไปกับแตรสังข์ กลองชนะ ส่ำสำเนียงเหล่านี้แว่วมาไกลแสนไกล แต่ก็ถนัดชัดเจน ทว่าก็แยกไม่ออก ว่ามันเป็นเสียงที่ลอยตามคลื่นอากาศ อันมีต้นแหล่งแท้จริง หรือว่าเป็นสิ่งที่เกิดจากห้วงอุปาทาน

หมุ่ย!!

กังวานฆ้องชัย สั่นพลิ้วสะเทือนหัวใจมาอีก

รพินทร์กับเชษฐาตกอยู่ในอาการเดียวกัน ขนลุกเกรียว

“เอ ถ้าหูฝาด ผมก็ว่าเราหูฝาดไปพร้อมๆ กัน...”

เขากล่าวขึ้นพร้อมกับหัวเราะแผ่วเบา เหมือนจะไม่ยอมเชื่อหูตัวเอง

“หรือไม่งั้น ผมก็ได้รับอิทธิพลจากการบอกเล่าของคุณชายเมื่อกี้ จนทำให้พลอยได้ยินไปอีกคน”

เชษฐาพลอยหัวเราะตามไปด้วย แต่เสียงของหัวหน้าคณะแปร่งปร่าอย่างไรพิกล

“ถึงว่าชินะ ผู้กอง เกิดกับจันนั่งอยู่นั่น กำลังตื่นด้วย เรียกเข้ามาถามแก้สงสัยดีกว่า สองคนจะได้ยินเสียงเหมือนเราหรือเปล่า?”

พรานใหญ่เห็นด้วยกับคำพูดอันเต็มไปด้วยสติชาญฉลาดของนายจ้าง ดีดนิ้วขึ้นแรงๆ สองพรานที่อยู่ยาม สะดุ้งเหลียวขวับมายังที่พักนอน แล้วลุกขึ้นเดินตรงเข้ามาโดยเร็ว เมื่อเห็นรพินทร์โบกมือเรียก

“เราสองคนไม่ได้หลับไม่ใช่หรือ?”

เชษฐาเป็นคนถาม

“เปล่าครับ นายใหญ่”

“เมื่อหยกๆ นี่เอง ได้ยินเสียงอะไรไหม?”

“เสียงอะไร?”

ทั้งสองพรานย้อนถาม ทำหน้าตื่นเลิกลั่ก เชษฐาขมวดคิ้ว หันไปสบตารพินทร์อย่างแคลงใจ

“เสียงคล้ายฆ้อง ปี่ แล้วก็แตร เหมือนๆ มีขบวนแห่น่ะ”

จอมพรานบอกแทนมาให้ด้วยเสียงแผ่วต่ำ เกิดกับจันยิ่งงงมากขึ้น

“ผมไม่ได้ยินเสียงอะไรเลยสักอย่างครับ นาย ใครที่ไหนจะมาตีฆ้องเป่าปี่อยู่ในดงลึกกลางดึกเช่นนี้”

จันว่า

เชษฐาโบกมือเป็นสัญญาณให้ทั้งสองกลับไปประจำเฝ้ายามตามเดิม แล้วยิ้มปร่าๆ กับพรานใหญ่

“นั่นซินะ ใครที่ไหนจะมาตีฆ้องเป่าปี่อยู่ในดงลึกกลางดึกอย่างนี้ จริงอย่างที่จันว่า แต่ทำไมเราสองคนถึงได้ยินเหมือนๆ กัน แปลกแฮะ”

“ผมก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน แต่ยอมรับว่าได้ยินอย่างที่คุณชายได้ยินทุกอย่าง ตอนนี้มันเงียบไปแล้ว”

“ใช่ ตอนนี้ผมก็ไม่ได้ยิน จะว่าสองคนนั่นหลับก็ใช่ที่ คุณเพิ่งไปปลุกขึ้นมาหยกๆ นี่เอง ตอนที่เราได้ยินครั้งหลังสุดนี่ สองคนนั่นจะต้องตื่นอยู่แน่นอน

รพินทร์เองก็อัศจรรย์ใจไปหมดเช่นกัน ระหว่างที่ทั้งสองซุบซิบกันอยู่นั่นเอง ไชยยันต์ผู้นอนอยู่ริมสุดอีกด้านหนึ่งก็หยุดเสียงกรน ไหวตัวเบาๆ แล้วทันทีนั้นก็ผงกศีรษะขึ้นเมื่อลืมตามองเห็นเงาตะคุ่มของรพินทร์กับสหายของเขากำลังนั่งพูดอะไรพึมพำ

“มีอะไร”

จากเสียงร้องถามนั่นเอง มาเรียก็พลอยตื่นลุกขึ้นมานั่งด้วยอีกคน

“เกิดอะไรขึ้นหรือคะ พี่ใหญ่?”

“เปล่า ไม่มีอะไรหรอก”

เชษฐากลบเกลื่อน รพินทร์เอนตัวลงนอนเสีย แต่อีกสองคนที่ตื่นขึ้นมาพบอาการผิดปกตินั้น เต็มไปด้วยความสงสัยไม่ยอมผ่านไปง่ายๆ จ้องมาที่เชษฐาเป็นตาเดียว

“ไม่มีอะไรแล้วลุกขึ้นมานั่งทำไม พอฉันลืมตาขึ้นมาก็เห็นแกกับรพินทร์กำลังมีเรื่องหารือกันอยู่ไม่ใช่หรือ”

“มันหนาวจนนอนไม่หลับ ก็เลยลุกขึ้นมานั่งคุยกับรพินทร์เขา นอนเสียเถอะ ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยปกติ”

ไชยยันต์กับมาเรียกวาดตาสำรวจไปยังเงาสลัวบริเวณแค้มป์รอบด้าน ก็รู้สึกว่าอะไรต่ออะไรจะอยู่ในสภาพราบคาบปกติดีตามที่เชษฐาว่า เกิดกับจัน อันเป็นยามในขณะนี้ก็นั่งห่อตัวผิงไฟกันอยู่คนละกอง นอนนั้นก็นอนขดตัวเรียงรายเบียดกันอยู่เป็นวงกลมรอบๆ มีดารินเพียงคนเดียวเท่านั้นในกลุ่มของคณะนายจ้าง ซึ่งยังนอนนิ่งอยู่ในลักษณะหลับสนิท

“มันเป็นคืนที่เย็นเหลือเกิน...”

เสียงแหม่มสาวพึมพำ ห่อไหล่สะท้านสั่น

“กลางวันร้อนเหมือนจะดับจิต กลางคืนก็หนาวจนตัวแข็งไปหมด เมื่อไหร่เราจะพ้นจากนรกดำนี่เสียที”

แล้วหล่อนก็ลุกขึ้น เดินออกจากใต้เพิงไปนั่งเอามืออังไฟในกองที่ก่อไว้ใกล้กับด้านศีรษะ คนอื่นๆ ก็คางสั่นกระทบกันอยู่เป็นระยะ ตระหนักดีว่า ลงถ้าเลือดเมืองหนาวของมาเรีย ฮอฟมัน ปริปากอุทธรณ์ออกมาเช่นนี้ อุณหภูมิจะต้องลดลงสู่ขีดต่ำทารุณยิ่ง

เพราะทุกคนตื่นขึ้นมาหมด เหลือแต่เพียงดารินคนเดียวในกลุ่มอันดูผิดปกติไป ไชยยันต์ก็ชักเอะใจเพราะตามปกติแล้วราชสกุลสาวเป็นคนนอนไวที่สุด

ไชยยันต์เอื้อมมือไปเขย่าปลุกเบาๆ พร้อมกับเรียกชื่อ ทันทีนั้นเอง ร่างอันนอนสงบนิ่งของดาริน ก็ลุกพรวดขึ้นมาด้วยอาการผวา

หล่อนลืมตากว้าง จ้องพี่ชายกับเพื่อนซึ่งนั่งขนาบอยู่ข้างๆ ด้วยสีหน้าตื่นตระหนก

“อะไรกันนี่ เกิดอะไรขึ้น?”

หญิงสาวถามโดยเร็ว

“เห็นนอนหลับเป็นตาย ผิดสังเกตไปก็ลองปลุกขึ้นมางั้นเอง พวกเราสี่คนตื่นขึ้นมาหมด แต่เธอยังนอนหลับไม่รู้สึกเลยสงสัย”

ดารินยกมือขึ้นลูบขยี้ใบหน้า อาการยังมึนๆ งงๆ สำรวจดูรอบตัว แล้วหันไปทางพี่ชายซึ่งนั่งจ้องอยู่เงียบๆ

“พวกเราพากันตื่นขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่คะนี่ แล้วทำไมถึงลุกขึ้นมานั่งกันหมด”

“ก็ก่อนหน้าไชยยันต์จะปลุกน้อยครู่เดียวเท่านั้น หลับสนิทดีหรือ?”

พี่ชายถาม

“ค่ะ หลับไม่รู้เรื่องเลย คืนนี้เพลียเหลือเกิน แต่น้อยฝันแปลกอีกแล้ว”

หล่อนดูเหมือนจะรำพึงกับตัวเอง ขมวดคิ้วครุ่นคิด มือทั้งสองประคองแก้มไว้ในลักษณะนั่งชันเข่า

“ฝันอะไร?”

“รู้สึกว่าน้อยจะนอนอยู่รวมกับพวกเราที่นี่แหละค่ะ แต่เห็นภาพอะไรที่แปลกประหลาดที่สุด...มีขบวนพยุหายาตราเคลื่อนผ่านตรงที่เราพักนอนนี่เข้ามา พวกนักรบแต่งกายแปลกๆ ถืออาวุธเดินด้วยเท้านำมาเบื้องหน้า ต่อมาก็เป็นขบวนเครื่องดนตรีในสมัยโบราณ ที่น้อยไม่เคยเห็นหรือรู้จักมาก่อน มีพวกฆ้อง ปี่ และกลอง ถัดจากขบวนดนตรี ก็มีนักรบร่างสูงใหญ่กำยำแปดคนแบกเสลี่ยงคานหามมีอาสนะหรือบัลลังก์อยู่บนเสลี่ยงสูงนั้น หญิงคนหนึ่ง...นั่งเป็นสง่าอยู่บนอาสนะ แต่งกายและประดับด้วยเพชรนิลจินดาวูบวาบพราวตาไปหมด ลักษณะเป็นนางกษัตริย์ มีมงกุฎเป็นรูปงูมรกตรัดอยู่เหนือศีรษะ หล่อนเป็นหญิงสาวที่สวยงามมากทั้งทรวดทรงและใบหน้า ขบวนแห่แหนก็ยาวเหยียดเต็มไปด้วยข้าทาสบริวาร และกองทหารเป็นกองทัพทีเดียว...”

“อือม์ เป็นตุเป็นตะดีนี่”

ไชยยันต์ผู้ไม่ระแคะระคายอะไรมาก่อน ร้องขึ้นเป็นตรงข้ามกับเชษฐาและรพินทร์ ในยามนี้แทบจะสะดุ้งเอะใจในคำบอกเล่าของดารินขึ้นมาในทันทีนั้น หันขวับมามองหน้ากันโดยไม่ได้นัด สำหรับไชยยันต์นั้น อย่างไรก็ตาม ยังไม่วายตื่นเต้นอยู่เหมือนกัน แต่ไปคนละความหมายกับอีกสองคน กล่าวต่อมาว่า

“เธอทำให้ฉันหวนนึกไปถึงความฝันของตนเองที่เคยเล่าให้ฟังไว้เมื่อ 2 – 3 คืนก่อน มันน่าจะตรงกันอย่างหนึ่งนะ คือหญิงงามลักษณะเป็นนางกษัตริย์หรือนางพญา ผู้มีมงกุฎรูปงูประดับเศียร ไอ้ที่ฉันฝันน่ะ เห็นนอนนิ่งอยู่ในโลงแก้ว กองปราสาทอันปรักหักพัง ส่วนที่เธอเห็นนี่กลับเป็นภาพที่หล่อนนั่งมาบนเสลี่ยงท่ามกลางกองเกียรติยศที่แห่แหน เอ๊ะ! มันยังไงกัน นางพญาองค์เดียวกันหรือเปล่า?”

“อย่าเพิ่งมองเห็นเป็นเรื่องขบขัน...”

นักมานุษยวิทยาสาวติงเบาๆ ใบหน้าขรึมจริงจัง ดวงตาทั้งคู่หรี่ลง เหม่อมองออกไปยังความมืดของป่าเบื้องนอกอย่างพยายามทบทวนมโนภาพ

“ฉันบอกแล้วว่า มันเป็นความฝันที่แปลกมาก เพราะเป็นภาพที่มองเห็นอย่างเด่นชัด ไม่ผิดอะไรกับเหตุการณ์ที่เห็นในจอภาพยนตร์ทีเดียว ฉันเห็นส่วนละเอียดของเหตุการณ์นั้นโดยตลอดและจำได้แม่นยำทั้งหมดแม้กระทั่งลายของพัดโบก หรือวิชนีขนหางนกยูงที่ปักประดับอยู่เหนือวอทอง จำหน้าของบุคคล อันมีทั้งพวกสาวสนมกำนัลที่แวดล้อม พวกนักบวช และราชองครักษ์ที่ห้อม

ล้อมเสลี่ยงอันนั้นมาได้ชนิดที่ใครปรากฏเป็นคนจริง มายืนปะปนเรียงเข้าแถวกันละก็ จะต้องชี้ตัวถูกว่าใครเป็นใครบ้าง ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยมีความฝันใด แจ่มชัดเท่าครั้งนี้ นางพญาองค์นั้น ทรงใบหน้ายาวเรียว ผมดำสนิทเป็นขนกาน้ำ ยาวจรดหลังปล่อยสยาย ทั้งใบหน้าและเครื่องแต่งกาย เป็นเจ้าหญิงในเทพนิยายเราดีๆ นี่เอง เค้าหน้างามนั้นอ่อนเยาว์ แต่เคร่งขรึม นั่งนิ่งมาเหมือนหุ่นปั้น รู้สึกคล้ายกับว่าจิตใจครองไว้ด้วยความกลัดกลุ้ม ทุกข์เศร้าอย่างไรบอกไม่ถูก แต่ถึงอย่างไร ลึกลงไปในแววตาเหม่อลอยซึมเซื่องนั้น มีแวว่แห่งความรักความเสน่หาแฝงซ่อนเก็บงำอยู่มิดชิด...ถูกแล้วหล่อนกำลังมีความรักอันซ่อนเร้นอยู่กับใครคนหนึ่ง ไม่ใกล้ไม่ไกลออกไปนัก เดินขนาบพิทักษ์อยู่เบื้องขวา เป็นบุรุษวัยหนุ่มฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่ในเกราะเงินอันสวาววับ ซึ่งสายตาทั้งสองสบกันอยู่บ่อยครั้ง ขณะที่ขบวนยาตราเคลื่อนไป...”

เสียงของหล่อนแผ่วจางหายไป มีอาการเหมือนจะพึมพำรำพึงกับตนเอง ลักษณะตกอยู่ในห้วงเคลิ้มภวังค์ ราวถูกสะกด

ท่ามกลางความเงียบงันอย่างพิศวงของอีกสามคนที่สดับฟังอยู่ เชษฐาเอื้อมมือมาจับปลายคางน้องสาวเขย่าเบาๆ เป็นการปลุกสติ นักมานุษยวิทยาสาวสะดุ้งชนิดหนึ่ง ลืมตาสว่างขึ้นอีกครั้ง แต่ยังวกวนผนึกแน่นอยู่กับมโนภาพในห้วงคิด

“เล่าต่อไปให้หมดซิ น้อย เห็นอะไรอีกบ้าง?”

“น้อยเพ้อเจ้อไปมากไหมคะ?”

ดารินเอ่ยเบาๆ ที่สุดเหมือนกระซิบ เชษฐายิ้มให้ บอกมาอย่างปลอบใจว่า

“เราไม่ได้สนใจในประเด็นที่ว่า ความฝันของน้อยเพ้อเจ้อไปแค่ไหน แต่พวกเราอยากจะรู้ว่า ความฝันอันมองได้ราวกับตาเห็นนั้น มันดำเนินอย่างไรต่อไป”

“นายพราน!”

เสียงหล่อนเอ่ยเรียกพรานรพินทร์เบาๆ มองฝ่าความมืดมายังร่างอันนอนฟังนิ่งของเขา

“ครับผม”

“หวังว่า ถ้าคุณบังเอิญฟังอยู่ก็คงไม่หัวเราะเยาะฉันนะ”

“ผมกำลังตั้งใจฟังในสิ่งที่คุณหญิงเล่า ด้วยความสนใจอย่างที่สุด”

“มันเป็นความรักที่จะต้องปิดบัง และดูเหมือนจะถูกกีดกันหวงห้าม ด้วยอำนาจอะไรสักอย่างที่ควบคุมอยู่เหนือเรา...”

หล่อนเล่าต่อไปด้วยกระแสเสียงเดิม เพ้อๆ ฝันๆ อย่างคนที่มีอะไรมาดลใจพูด

“เบื้องหน้าเสลี่ยงคานหาม เป็นกลุ่มของเหล่านักบวชที่ทำพิธีกรรมอะไรบางอย่างเดินนำไป และใจกลางของกลุ่มนักบวชเหล่านั้น มีหัวหน้าประธานอยู่คนหนึ่ง ลักษณะเป็นปุโรหิตเดินสวดประพรมน้ำมนต์ไปเบื้องหน้า จากท่าทีเห็นชัดว่าเต็มไปด้วยอำนาจกฤติยามนต์มายามืด เป็นชายวัยกลางคนร่างสูง ตาคมกว้างกอปรไปด้วยมหิทธิฤทธิ์อย่างพ่อมด หมอผี ศีรษะโล้นเกลี้ยง ปุโรหิตผู้นั้นเคลื่อนไปเบื้องหน้าในลักษณะถอยหลังเดิน หน้าหันไปเผชิญกับนางพญาบนเสลี่ยง

และจ้องนิ่งอยู่ตลอดเวลา ปากก็สาธยายมนต์ และประพรมน้ำมนต์ในหม้อสีดำที่บริวารถือประคองอยู่ อำนาจทั้งหลายแหล่ในขบวนทั้งหมดนี้ไม่ได้อยู่ที่นางพญาบนวอทอง แต่ดูเหมือนว่ามันไปรวมอยู่ในชายนักบวชผู้นี้จนหมดสิ้น นักบวชผู้นั้นจ้องหล่อนด้วยสายตาของงูที่สะกดนก และวัตถุประสงค์อันลี้ลับ ส่วนนักรบหนุ่มในเกราะเงินก็ดูจะเท่าทันในประสงค์อันชั่วร้ายนั้น กรามของเขาขบนูนเป็นสัน และมือแตะอยู่ที่ด้ามดาบตลอดเวลา ลับลมคมในนี้รู้กันอยู่เพียงสามคน ปุโรหิตพ่อมด นางพญาผู้เลอโฉม และขุนทัพหนุ่มคู่ใจคนนั้น”

และแล้วทันทีนั้นเอง ดารินก็หันขวับไปทางเชษฐาจับแขนเขย่าโดยแรง ละล่ำละลักออกมาว่า

“น้อยจำได้แล้วค่ะ ชายนักบวชในภาพฝันที่เดินอยู่หน้าวอของนางพญาเลอโฉม ลักษณะมันไม่ผิดอะไรกับไอ้ศพผีตายซากที่น้อยเห็นโผล่ออกมาจากซุ้มไม้ และลงไปนอนแช่อยู่ในแอ่งน้ำกินที่พวกเราพบนั่นเอง!”

ความเงียบงันปกคลุมไปชั่วขณะ...

ระหว่างที่เชษฐากับไชยยันต์งงงวยสุดที่จะขบคิดปัญหาใดๆ นั้น รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ผุดลุกขึ้นนั่งโดยเร็ว เสียงไลท์เตอร์สว่างพรึบ เขาจุดบุหรี่ขึ้นเป็นตัวแรก

“เล่าต่อไปซิครับ คุณหญิงเห็นอย่างไรอีก”

เสียงห้าวๆ ของเขาทำลายความเงียบขึ้น

“ฉันเห็นเหตุการณ์เหล่านั้นเพียงแค่นี้เอง ก็พอดีตกใจตื่นเพราะไชยยันต์ปลุก พอมาหลับตานึกทบทวน ก็เพิ่งจะนึกออกเดี๋ยวนี้เองว่า ปุโรหิตในฝันเหมือนกับไอ้ศพผีตายซากลึกลับที่กำลังเป็นปริศนาของเรา และกลุ่มสำรวจของเครเมอร์เมื่อ 40 กว่าปีก่อนนี้ไม่มีผิด เค้ารูปร่างและใบหน้าของมัน เครื่องแต่งกายของมัน ขาดอย่างเดียวเท่านั้นคือดวงตา ถ้ามันลืมตาให้เราดูได้ ฉันจะบอกได้ทันทีว่ามันเป็นคนเดียวกันหรือเปล่า เพราะในฝันจำดวงตาอันเต็มไปด้วยจิตตานุภาพของมันได้อย่างแม่นยำที่สุด มันใหญ่วาวเหมือนตาเสือ!”

“จำได้หรือเปล่าครับว่า ขบวนพยุหยาตราของนางพญาองค์นั้น ผ่านไปในภูมิประเทศเช่นไร ในฝันว่าคุณหญิงนอนอยู่ตรงที่เราพักอยู่นี่ และขบวนนั้นผ่านเข้ามาให้เห็น หรือว่าไปเห็นจากที่ไหนสักแห่งหนึ่ง?”

ดารินนิ่งทบทวนอยู่ครู่ กัดริมฝีปาก

“ฉันรู้สึกว่ามันเป็นเหตุการณ์ ขณะที่ฉันนอนอยู่กับพวกเราทั้งหมดตรงนี้ แต่ที่ไปเห็นเหตุการณ์ในขบวนแห่อย่างใกล้ชิดนั้น จะเป็นการเห็นจากสายตาที่อยู่ตรงนี้ แล้วแลออกไปพบ หรือจะเป็นการเห็นขณะที่เจตสิกล่องลอยไปยังที่ใดก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน เหตุการณ์หรือฉากมันควรจะเป็นกลางวัน เพราะเห็นทุกอย่างสว่างไสวแจ่มชัด...”

แล้วหล่อนก็คว้าไฟฉาย ส่องออกไปยังราวป่าที่แวดล้อมรอบด้าน

“แต่...ภูมิประเทศ มันไม่เหมือนกับป่าที่ล้อมเราอยู่ในขณะนี้เลย มันเป็นถนนสายหนึ่ง มองเห็นปราการและกำแพงเมืองอยู่ทางด้านหลัง ส่วนทางด้านหน้าเป็นทุ่งละเมาะ นำไปสู่อาคารปลูกสร้างลักษณะเป็นเทวาลัย ภาพเมืองที่เห็นก็ดี หรือลักษณะของเทวาลัยก็ดี มันแสดงให้เห็นถึงอารยธรรมที่รุ่งเรืองทีเดียว มันเป็นภาพประวัติศาสตร์ซึ่งคำนวณไม่ถูกว่าย้อนกลับไปกี่ร้อยกี่พันปี แต่เป็นยุคที่เรืองรอง สังเกตได้จากลักษณะของผู้คน เครื่องแต่งกาย พิธีกรรมและสิ่งแวดล้อมอื่นๆ”

“คุณหญิงเป็นแพทย์และนักวิทยาศาสตร์อยู่ด้วยตัวเอง พอจะวินิจฉัยได้ไหมว่า ภาพที่เห็นในลักษณะฝันนั้น มันเกิดขึ้นจากห้วงคิดคำนึงสร้างมโนภาพขึ้นเอง หรือว่ามันเกี่ยวกันกับสภาวะเหนือธรรมชาติของจิต ซึ่งส่งย้อนหลังไปกระทบเข้ากับคลื่นของภาพจริงในอดีต”

หมอดารินยกมือขึ้นกุมขมับ แล้วสั่นศีรษะอย่างอัดอั้น

“ฉันก็บอกไม่ถูก วิเคราะห์ไม่ได้ แต่สาบานได้ว่า ฉันไม่เคยคิดฝันถึงภาพเหตุการณ์อย่างนี้มาก่อนเลย มันเป็นไปได้เหมือนกันในข้อที่ว่า คนเราอาจฝันเลอะเทอะไปในสิ่งที่ตนไม่เคยพบเห็น หรือมีความคิดมาก่อน”

“เอ ผมว่ามันเข้าเค้าอยู่เหมือนกันนะ...”

ภายหลังนิ่งคิดงันอยู่ครู่ใหญ่ ไชยยันต์ก็พึมพำขึ้น

“ดงมหากาฬที่เรากำลังมะงุมมะงาหราอยู่นี่ เมื่ออดีตสักกี่หมื่นกี่พันปีมาแล้วก็ตาม มันอาจเป็นที่ตั้งของอาณาจักรใดอาณาจักรหนึ่ง การค้นคว้าทางโบราณคดีในยุคใหม่นี่ ก็สอนให้เรารู้กันแล้วว่า มนุษย์เราได้เกิดขึ้นมาแล้ว และดับสูญหมดเผ่าพันธุ์แล้ว ตลอดจนเกิดขึ้นมาใหม่อีกสับเปลี่ยนกันเช่นนี้วนเวียนอยู่สักกี่รอบ กี่สมัยก็ยังไม่สามารถจะกำหนดได้ การที่จะมองย้อนหลังและกำหนดลงไปได้ชัดเจน มนุษย์ได้เกิดมาเจริญอยู่ในโลกนี้ เพียงแค่ไม่กี่หมื่นปี และสืบทอดเผ่าพันธุ์มาจนถึงพวกเราในปัจจุบันนี้ มันล้าสมัยไปเสียแล้ว เพราะจากหลักฐานบางอย่างที่ค้นพบปรากฏว่านับเป็นล้านๆ ปีก่อน ก็เคยได้มีมนุษย์เกิดขึ้นและเจริญรุ่งเรืองมาแล้วเหมือนกัน การที่เราไปค้นพบหลักฐานอะไรเข้าแต่ละชิ้น อันเป็นสัญลักษณ์ของมนุษยชาติในอดีต จึงยากที่จะคำนวณได้ว่า มันเป็นหลักฐานในรอบวิวัฒนาการครั้งที่เท่าใดของมนุษยชาติ เพราะมันไม่ได้มีอยู่รุ่นเดียวเหมือนอย่างที่เข้าใจกันแต่แรก ทีนี้ภาพเหตุการณ์ที่น้อยเห็นในฝัน อาจเป็นภาพที่เกิดขึ้นจริงในอดีตกาลยุคใดยุคหนึ่ง หลงวนเวียนปะปนอยู่ในกระแสคลื่นอากาศ พอได้จังหวะ ฤกษ์งามยามดีของมันซึ่งจะต้องสัมผัสได้กับภาวะทางจิตของน้อยเข้าพอดี บันดาลให้กรองรับภาพนั้นเข้าไว้แบบเดียวกับจอโทรทัศน์ มาตรองพิจารณาดูอีกที...มันก็เข้ากันได้กับที่ไอ้ผีกองกอยมันเคยพูดกับเราโดยผ่านแงซายในคืนนั้น มันบอกว่าเราจะต้องเดินเข้ามาสู่นครแห่งหนึ่งในอดีตกาล เดี๋ยวนี้เราอาจเหยียบล้ำเข้ามายังดินแดน...ที่เคยเป็นมหาอาณาจักรใดอาณาจักรหนึ่ง ที่กาลเวลาได้ผ่านมาหลายกัปหลายกัลป์แล้วก็ได้ กาลเวลาและการหมุนเวียนของโลกอันเป็นดาวนพเคราะห์ดวงหนึ่ง ทำให้เมืองกลายเป็นป่าดงพงพีไป”

“ก็อาจเป็นได้เหมือนกัน ตามทฤษฎีของแก แต่สำหรับฉันอยากจะคิดว่ามันมีอำนาจอาถรรพณ์อะไรสักอย่างเข้ามาชักนำ หรือสะกดให้น้อยฝันเห็นเหตุการณ์นั้นไปมากกว่า”

เชษฐาพูดแผ่วเบา แล้วหันไปทางจอมพราน

“เห็นจะไม่จำเป็นต้องปิดพวกนี้แล้วกระมัง ว่าเมื่อกี้เราสองคนได้ยินเสียงประหลาดอะไร ผมรู้สึกว่ามันจะเกี่ยวพันกันพอดีนะ กับความฝันของน้อย”

คำพูดของเชษฐาทำให้ดารินกับไชยยันต์จ้องมาอย่างตื่นๆ

“หมายความว่ายังไง?”

สหายของเขาร้องถามมาเร็วปรื๋อ

เชษฐาก็ตัดสินใจ บอกตามความจริงให้น้องสาวและเพื่อนทราบว่า ก่อนที่ทุกคนจะตื่นขึ้น เขาและรพินทร์นอนฟังเสียงประหลาดอะไรอยู่ก่อนแล้ว

“มันแปลกอยู่ที่ว่า มีฉันกับรพินทร์ได้ยินพร้อมกันอยู่เพียงสองคนเท่านั้น เรานอนเงี่ยหูจับฟังกันอยู่ แต่ปรากฏว่า เกิดกับจันกลับไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย”

หัวหน้าคณะบอกในตอนท้าย ไชยยันต์หันขวับไปทางพรานใหญ่โดยเร็ว

“จริงหรือ รพินทร์ ที่คุณได้ยินเสียงอย่างเชษฐาบอก?”

“เป็นความจริงครับ”

จอมพรานรับคำแผ่วเบา ดารินอุทานอะไรออกมาคำหนึ่งในลำคอ ลืมตาโพลง

“ถ้างั้น...มันก็ตรงกับความฝันของฉันน่ะซิ”

“คุณหญิงฝันเห็นภาพโดยถนัดชัดเจน แต่สำหรับผมกับคุณชายแว่วมาแต่เสียงเท่านั้น ถ้าจะผิดกันก็แต่เพียงคุณหญิงฝัน ส่วนผมกับคุณชายได้ยินกับหูจริงๆ ขณะที่ยังตื่นอยู่ แรกก็เข้าใจว่าอุปาทาน แต่พอซักซ้อมกับคุณชายก็ปรากฏว่าเราได้ยินตรงกันทุกอย่าง มันลอยๆ มาอย่างไรบอกไม่ถูก กำหนดทิศที่มาไม่ได้”

ไชยยันต์ถูฝ่ามือทั้งสองเข้าหากันแรงๆ เพื่อให้เกิดความร้อน ความรู้สึกของเขายามนี้ยากที่จะบรรยายได้ สีหน้าปั้นยากที่สุด ขณะนั้นมาเรียผู้แยกไปนั่งผิงไฟอยู่ก็เดินกลับเข้ามารวมพวกและได้รับทราบเรื่องราวโดยตลอด นักผจญภัยสาวเลือดยุโรป ตกอยู่ในอาการงุนงงอัศจรรย์ใจไม่น้อยไปกว่าทุกคน

“เรากำลังหลงเข้ามาในดินแดนแห่งความลี้ลับมหัศจรรย์อย่างทายอะไรไม่ถูกสักอย่าง ทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวเรา มันเป็นคำถามไปหมด”

หล่อนร้องออกมาเบาๆ บังเกิดอาการหนาวสั่นขึ้นมาอีก ทั้งๆ ที่ได้ไออุ่นจากกองไฟหยกๆ

“ไม่ใช่เพียงแค่คำถามอย่างเดียวเท่านั้น กลิ่นไอของมันส่อความไม่ชอบมาพากลอย่างไรบอกไม่ถูก มันเป็นลางร้ายมากกว่าเป็นลางดี”

ไชยยันต์ว่า ตากร้าวกร้าน มองหรี่ออกไปยังราวป่าอันมืดมิดเบื้องหน้า ประดุจม่านดำที่คลุมหีบศพมาขึงกั้นไว้

“ฉันสงสัยแต่แรกแล้ว ตื่นขึ้นมา เห็นไพรวัลย์กับพี่ใหญ่นั่งซุบซิบอะไรกันอยู่ มันน่าจะมีอะไรผิดปกติเกิดขึ้น แต่เห็นกลบเกลื่อนเสีย”

“ผมกับพรานใหญ่ พิจารณาครั้งแรกว่ามันอาจเป็นสิ่งไร้สาระจึงไม่ได้บอกให้รู้ พอดีได้ยินน้อยเล่าถึงความฝัน ซึ่งเหตุการณ์บางส่วนตรงกัน น้อยเห็นขบวนแห่ในภาพนิมิต ส่วนเราสองคนได้ยินเสียงจากประสาทหูทั้งสองข้าง เวลามันก็เป็นเวลาเดียวกัน”

เชษฐาตอบเนิบๆ หยิบกล้องยาเส้นขึ้นมาบรรจุสูบ แววว่องของทุกคนหายไปเป็นปลิดทิ้ง

จุดสะดุดสยองใจอย่างลี้ลับ เกิดขึ้นในใจของทุกคนขณะนี้ มันไปอยู่ที่ประโยคบอกเล่าครั้งสุดท้ายของดาริน วราฤทธิ์ ในข้อที่ว่านักบวชโล้นที่หล่อนเห็นในภาพฝันนั้น มีรูปลักษณะเดียวกันกับศพตายซากลึกลับที่พบเมื่อตอนกลางวัน **สิ่งที่จะต้องมาวินิจฉัยใคร่ครวญกันก็คือ ความฝันของนักมานุษยวิทยาสาว เกิดขึ้นเพราะอะไร จิตใต้สำนึก อันประหวั่นหวาดเป็นทุนอยู่ก่อนแล้ว ของหล่อน สร้างมโนภาพขึ้นมาเอง หรือว่ามันมีอะไรที่ซ่อนเร้นแอบแฝง เป็นตัว ‘บันดาล’ ชักจูงอยู่**

เมื่อต่างก็หันหน้าเข้าขบคิด ไตร่ตรองในประเด็นนี้ เชษฐาก็ถือโอกาสเปิดเผยในสิ่งที่ทั้งเขาและรพินทร์ รับรู้กันไว้เพียงเฉพาะสองคน...ให้คณะพรรคทราบโดยตลอด เกี่ยวกับคำพูดในลักษณะเพ้อภวังค์ของแงซาย ณ คืนที่ไอ้ผีกองกอยปรากฏตนขึ้นให้เห็นเป็นคืนแรก **นั่นคือ... ‘มายาวิน’ คัมภีร์อุบาทว์ ‘มันตรัย’ ปุโรหิตพ่อมดร้าย และ ‘พันธุมวดี’ นางพญาแห่งนครหลับ!**

สิ่งเหล่านี้ เมื่อนำมาปะติปะต่อเชื่อมโยงกันเข้า มันก็เริ่มจะเกิดโครงร่างขึ้นไรๆ สำหรับการหาสมมติฐาน แต่ก็เป็นภาพพร่าเลือนสุดประมาณ

ไชยยันต์ก็เพิ่งจะมาทราบเอาบัดนี้เองว่า ความฝันในคืนหนึ่งของเขา ที่เห็นภาพของสตรีสาวสวยในอาภรณ์ประดับ อันเป็นลักษณะของนางกษัตริย์ยุคอดีต ซึ่งนอนอยู่ในหีบแก้วผลึกกลางปราสาทร้างนั้น ก็คือภาพที่แงซายได้เคยบอกไว้กับเชษฐาและรพินทร์ก่อนแล้ว โดยที่เขาไม่ได้ยินไม่ได้ฟังหรือรับภาพพจน์นั้นมาก่อน ทว่ามันก็ตรงกันได้อย่างแปลกประหลาด

“โลงแก้วนั้น วางอยู่บนแท่นหินใจกลางคูหาใช่ไหม?”

เชษฐาถาม โดยยึดถือคำบอกเล่าของแงซายเป็นเครื่องสอบ

ภายหลังจากนิ่งทบทวนอยู่อึดใจ ไชยยันต์ก็ก้มศีรษะ

“ใช่ มันยังติดตาฉันอยู่จนเดี๋ยวนี้ เป็นภาพติดตาไม่ผิดอะไรกับที่น้อยได้พบเห็น และอ้างถึงเมื่อตะกี้นี้แหละ โลงแก้ววางอยู่บนแท่นหินสูงขนาดอก เป็นฐานเรียบเกลี้ยงสี่เหลี่ยมผืนผ้า ลักษณะไม่ใช่ซากศพ แต่เป็นเหมือนคนนอนหลับ เพราะผิวพรรณอิ่มเอิบเต่งตึงมีน้ำมีนวลอย่างคนธรรมดาคนหนึ่ง หรือมิฉะนั้นก็มีลักษณะเหมือนหุ่นขี้ผึ้ง”

“ในฝันแกเห็นลงไปยังโพรงใต้แท่นหินนั่นด้วยหรือเปล่า?”

“ไม่เห็น!”

“แต่แงซายเห็น! นั่นเป็นคำพูดที่มันได้บอกกับฉันและรพินทร์ไว้ ใต้แท่นหินนั้นมีกริชเล่มหนึ่ง ปักตรึงติดอยู่กับคัมภีร์เล่มหนึ่ง ทำด้วยหนังมนุษย์ ในคัมภีร์จารึกไว้ด้วยอักขระ ไอ้คัมภีร์อันนั้น มันจะเป็นไปได้ไหมที่มีชื่อว่า มายาวินคัมภีร์อุบาทว์ ตามที่แงซายเพ้อพูด และนางที่หลับอยู่ในโลงแก้วก็คือ พันธุมวดี นางพญาแห่งนครหลับ”

“แล้วอีกประโยคหนึ่งล่ะ ที่ว่า มันตรัยปุโรหิต พ่อมดร้าย?”

ไชยยันต์สวนมาโดยเร็วเต็มไปด้วยความตื่นเต้น

“ก็ควรจะเป็นเจ้านักบวชโล้น ที่น้อยมองเห็นในภาพฝันตามที่เล่าให้ฟังเมื่อครู่นี้นั่นเอง ถ้าหากว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเราต่างสัมผัสกันเข้ามาโดยสัญญาณประหลาดเหล่านี้ ไม่เป็นเรื่องที่บังเอิญมาประสานสัมพันธ์ได้อย่างเป็นเกลียวโซ่”

“ถูกแล้ว เรารู้มาว่ามันมีความสัมพันธ์กัน แต่จะสัมพันธ์กันอย่างไร?”

“ใครจะบอกได้ มันจะต้องเกี่ยวข้องกับไอ้พวกผีกองกอยที่ชักจูงเราให้เดินหลงทางมาเกี่ยวข้องกับไอ้ค้างคาวผี ศพตายซากประหลาด และเสือดำตัวใหญ่ตัวนั้นผูกพันอยู่ด้วยกันทั้งหมด เพียงแต่เรายังไม่รู้ว่าอะไรมันเป็นอะไรเท่านั้น”

“ไพรวัลย์ ทุกคนกำลังช่วยกันใช้ความคิด คุณมัวแต่ทำอะไรอยู่?”

มาเรียหันไปถามเบาๆ อย่างขอความเห็น

จอมพรานยกฝ่ามือทั้งสองขึ้นลูบใบหน้า

“ผมจนต่อปัญญาที่จะคิดอะไรได้ทั้งสิ้น รู้แต่เพียงว่าพวกเราทั้งหมด กำลังประสบความลำบากยุ่งยากกันอย่างที่สุด มันมีปัญหาอยู่หลายชนิดสลับซับซ้อนกันอยู่ และเราจะต้องแก้ไปทีละเปลาะ เอาเพียงแค่เฉพาะหน้าตามลำดับไปเท่านั้น การที่จะพยายามอ่านอะไรให้ตลอดและพยายามจะเข้าใจในสิ่งที่เกินปัญญาจะเข้าใจได้นั้น มันอาจทำให้เราเป็นบ้า”

เสียงของเขาห้วนเฉียบ ลุกขึ้นยืนบิดกายอย่างเมื่อยขบ แล้วออกเดินเกร่ไปรอบๆ ที่พัก ไม่มีใครอ่านใจถูกว่า รพินทร์ ไพรวัลย์ กำลังคิดเช่นไร

ณ บัดนี้ เขายืนอยู่แนวไฟกองสุดท้ายด้านตะวันตก หันหน้าไปยังแอ่งน้ำมวก ซึ่งปกคลุมอยู่ในความมืดสนิท ลมดึกโชยแผ่วมาวูบหนึ่ง กลิ่นสางฉุนกึกที่ลอยมาตามลม ทำให้แทบผงะ สัญชาตญาณของจอมพราน ทำให้เราต้องถอยหลังพ้นแนวกองไฟกลับเข้ามายังแค้มป์โดยเร็ว ตาจับจ้องฝ่าความมืดไปยังทิศทางเดิมอยู่เช่นนั้น

“ส่งไฟฉายกับไรเฟิลให้ผม เร็ว!”

เขากระซิบเร็วปรื๋อ

ทุกคนในหายวูบ โดยน้ำเสียงและอาการของเขา ดารินกับมาเรียขยับตัว แต่ไชยยันต์กดไหล่สองหญิงไว้บังคับให้นิ่งสงบอยู่กับที่อย่างทันต่อเหตุการณ์ ส่วนเชษฐาส่ง .458 และไฟฉายของตนเองไปให้อย่างเบากริบ รพินทร์รับมาถือกระชับไว้ในมืออย่างไม่กระโตกกระตาก หรือเคลื่อนไหวอย่างไรให้มันเป็นที่ผิดปกติของกลุ่มนายจ้าง ตรงตามประสงค์ของเขาอย่างยิ่ง

รพินทร์ประกบฮันเตอร์ใต้กระโจมมือ ขณะที่ประทับไรเฟิลขึ้นไหล่ แล้วกดสวิตช์สว่างจ้าเป็นลำพวยพุ่งออกไปในทันทีนั้น

โขดหินดำมะเมื่อมลูกหนึ่ง กระทบแสงไฟขณะที่กวาดผ่านอย่างรวดเร็วไปยังบริเวณแอ่งน้ำ จอมพรานฉายเลยผ่านไปเสีย กวาดสูงไล่ขึ้นไปยังกลุ่มพุ่มพงเหนือขึ้นไป **เขาต้องการหาเป้าดวงตาสะท้อนแสง อันเป็นหลักธรรมดาทั่วไปของการหาเป้าในเวลากลางคืน**

ไม่มีวี่แววอะไรทั้งสิ้น!

บัดนั้นเอง ก็ชักเอะใจอะไรบางอย่าง เท่าที่จำได้ ริมแอ่งน้ำมวกนั้นเคยว่างโล่ง ไม่มีก้อนหินลักษณะเช่นนั้นอยู่ใกล้เคียงเลย แต่เมื่ออึดใจนี้ไฟฉายของเขาเหตุไรจึงกราดไปกระทบเข้ากับสิ่งแปลกปลอมนั้นเข้า

กดไฟวูบลงต่ำอีกครั้ง นิ้วแตะอยู่ที่ไก หัวคิ้วขมวด เขาจะแน่ใจได้อย่างไร ในเมื่อไม่เห็นดวงตาอันควรจะสะท้อนแสงไฟตอบมาเลย สมมติถ้าหากว่านั่นมันเป็นสัตว์

พอเบี่ยงไฟจะฉายไปที่อื่นอีก รัศมีจากลำแสงที่สาดแผ่ออกไปยังบริเวณใกล้เคียงกับโฟกัสนั้น ก็ส่องให้เห็นอาการเคลื่อนไหวน้อยๆ จากสิ่งที่มองเป็นก้อนหินนั้น

พรานใหญ่กวาดไฟกลับอีกครั้ง ก็พอดีกับที่เจ้าสิ่งนั้นพุ่งพรวดขึ้นเนินสูง .458 ก็ระเบิดตูมกึกก้องราวกับฟ้าผ่าท่ามกลางความเงียบ น้ำและสะเก็ดหินที่แอ่งมวกแตกเป็นปีกกระจายสูง กระสุนนัดนั้นช้าไปเพียงหนึ่งในสิบของวินาทีเท่านั้น

ทุกคนรวมทั้งพรานพื้นเมืองที่นอนหลับกันอยู่ กระโจนพรวดขึ้นยืน เป็นเวลาเดียวกับที่รพินทร์กระชากลูกเลื่อนอย่างรวดเร็ว ดึงปลอกกระสุนเก่าทิ้ง กระแทกนัดใหม่ขึ้นรังเพลิง แล้วออกแล่นถลากวดตามอย่างบ้าดีเดือด แต่นั่นไม่เร็วไปกว่าเชษฐา ซึ่งกระโดดเข้าล็อกคอไว้

“อย่าตาม!”

หัวหน้าคณะร้องห้ามสุดเสียง รพินทร์สะบัด แต่แล้วก็ได้สติชะงักอยู่กับที่ ตาทั้งคู่ลุกวาวจ้า จ้องแทบถลนจับไปยังที่เก่า ไฟฉายอีกหลายกระบอกก็ประสานจ้ากันออกไป ครั้งนี้เอง ไรเฟิลและลูกซองอีกหลายกระบอกก็แผดระงมประสานกันหูดับตับไหม้ ก้อนหินและพุ่มพงตามแนวเนินฝั่งตรงข้ามกับแอ่งน้ำมวกนั้น กระจายเป็นฝุ่นฟุ้งตลบ ทุกคนเห็นแต่บั้นท้ายดำสนิท ที่ตัดหลบแสงไฟไปราวกับเงาปิศาจ แนวกระสุนไล่หลังไปติดๆ

“นัดแรกของคุณพลาดเหรอ?”

ไชยยันต์เผ่นเข้ามา ถามกระหืดกระหอบ

รพินทร์แยกเขี้ยว สีหน้าของเขายามนี้น่ากลัวที่สุด

“ช้าไปนิดเดียวเท่านั้น ส่องพบครั้งแรกแล้ว แต่เลยผ่านไปเสีย ไอ้เสือมหาวายร้ายนั่นไม่เหมือนกับเสือทุกตัวที่ผมเคยพบ ตามันไม่สะท้อนแสงไฟ!”

เสียงของเขาเกือบจะเป็นคำราม

“หมายความว่ายังไง?” เชษฐาร้องลั่น

“ก็หมายความว่า ทั้งๆ ที่มันนอนหมอบหันหน้ามาทางแสงไฟแท้ๆ และไฟก็ส่องเข้าจังหน้า แต่ไม่มีแสงสะท้อนเลยน่ะซิครับ ทำให้ผมคิดว่ามันเป็นพุ่มไม้หรือโขดหิน มาไหวทันตอนที่มันแว้งตัวกลับขณะที่โฟกัสไฟเปลี่ยนที่แล้ว”

ทุกคนอุทานก้องอย่างตกใจในคำบอกร้อนรนของเขา

“ตาไม่สะท้อนไฟ มันก็ไม่ควรจะเป็นเสือ!”

มาเรียหลุดปากออกมา

“มันไม่ควรจะเป็นเสือ แต่มันก็คือเสือไอ้ตัวมหากาฬตัวนั้นแหละ มันหมอบดูเราอยู่ที่แอ่งน้ำมวก ย่องเข้ามาตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่ทราบ บังเอิญลมเปลี่ยนทิศ เลยได้กลิ่นเสียก่อนที่มันจะเข้ามาได้ใกล้กว่านั้น”

ไม่ทันขาดเสียงพูดเร็วปรื๋อของเขา ก็มีเสียงคำรามฮึ่มดังมาเบาๆ จากถ้ำหินเบื้องบนฟากตรงข้าม และมีเสียงอุ้งตีนตะกุยตะกายกรวดหินอยู่กรูเกรียวได้ยินถนัด

มันดังลงมาจากเพิงถ้ำ ที่ทุกคนขึ้นไปสำรวจเมื่อใกล้ค่ำนี่เอง

ทั้งหมดยืนในลักษณะเตรียมระวังพร้อม ไฟฉายและปืนประจำอยู่ในมือ กราดจ้าค้นหาไปทุกสุมทุมพุ่มพฤกษ์เท่าที่ลำไฟจะส่องไปได้ แต่ก็มองไม่เห็นตัว คงได้ยินแต่เสียงที่คำรามและตะกุยดังสนั่นอยู่เช่นนั้น

“มันอยู่บนถ้ำนั้นแน่!”

ไชยยันต์ร้องขึ้น จ้องตาลุกวาวขึ้นไปยังเนินสูง ห่างประมาณร้อยเมตร ซึ่งไฟฉายทุกดวงสาดจับอยู่ในขณะนี้ และทั้งๆ ที่ไฟหลายดวงกราดอยู่วอบแวบ มันก็ไม่แสดงท่าทีว่าจะเงียบเสียง หรือหลบหนีไป คงคำรามอยู่เป็นระยะ

“เหมือนกับว่ามันจะท้าเราให้ออกไปงั้นแหละ”

มาเรียพูดเกือบไม่มีเสียง

พรานใหญ่กัดกรามแน่น ขยับตัวอีกครั้งจะออกจากแค้มป์ ตรงไปยังเสียงคำรามที่ได้ยินมานั้น แต่เชษฐาเอาแขนปาดออกไว้ บอกเฉียบขาด

“อย่า! รพินทร์ อย่าออกไปเป็นอันขาด อยู่ในนี้แหละ เห็นตัวเมื่อไหร่ก็ยิง แต่ไม่ต้องตามออกไป”

“ปล่อยให้ผมออกไปเถิดครับ จะได้จัดการกับมันให้เด็ดขาดรู้แล้วรู้รอดไปเสียที มันก็กำลังรอให้ผมออกไปเหมือนกัน ทุกคนคอยอยู่ในนี้แหละ ผมไปเพียงคนเดียว”

“จะบ้าแล้วหรือ มันกำลังล่อให้เราออกไปตาย มันไม่ใช่เสือธรรมดาอย่างที่คุณเคยพบเห็นมาแล้ว!”

ดารินร้องลั่นออกมา

และไม่ทันขาดเสียงของหล่อน กัมปนาทสะเทือนเลื่อนลั่นก็ดังมาอีก **จากแก้วเสียงที่กระหึ่มก้องยิ่งกว่าราชสีห์ ท่ามกลางความเงียบของราตรีสงัด มันสะท้านไปทั้งขุนเขา อิทธิพลแห่งเสียงคำรน ทำให้ทุกคนรู้สึกเหมือนกับว่าหัวใจจะหยุดเต้นลงในบัดนั้น พรานใหญ่กายสั่นเทิ้มด้วยความขุ่นเคืองเดือดดาลใจ กิริยาของเขาเต็มไปด้วยความฮึดฮัด ร่ำๆ จะผลุนผลันแล่นออกจาแค้มป์ไปให้ได้** ไชยยันต์เห็นท่าไม่ดี ก็โดดเข้าจับแขนไว้มั่น

“เชื่อพวกเราเถอะ รพินทร์ นั่นเป็นอุบายของมันที่จะล่อคุณออกไปฆ่า ถ้าคุณขืนออกไปก็เสร็จมันเท่านั้น ไม่มีเสือสามัญธรรมดาตัวไหนจะมาร้องคำรามยั่วท้าทายเราอยู่อย่างนี้ได้ทั้งๆ ที่ถูกเรายิงเมื่อตะกี้ ถ้าเป็นเวลากลางวันเราจะไม่ห้ามคุณเลย เวลากลางคืนคุณเสียเปรียบมันทุกประตู”

“ผมทราบดีครับว่า มันล่อ มันท้าทายให้พวกเราคนใดคนหนึ่งหรือทั้งหมด ติดตามมันออกไป ก็ต้องลองดูละ ผมจะฟาดกับมันเอง ถ้าพลาด ให้มันเอาชีวิตผมไป แต่ถ้ามันพลาดเราจะได้หมดปัญหาเรื่องนี้เสียที ไม่เคยมีสัตว์ป่าตัวไหน บังอาจมาท้าทายผมได้อย่างนี้ ดีเสียอีกที่มันรอให้ผมออกไปเผชิญหน้ากับมัน กลัวแต่ว่ามันจะหนีไปเสียเท่านั้น โอกาสอย่างนี้หาไม่ได้อีกแล้ว”

จอมพรานพูดลอดไรฟันออกมา ประสาททุกส่วนตื่นโลดเร่า

ณ บัดนั้นเอง กลุ่มพรานพื้นเมืองก็กรูกันเข้ามาขวางหน้าเขาไว้อีกชั้นหนึ่ง บุญคำจ้องหน้าเจ้านาย แล้วพูดทัดทานมาอย่างวิงวอน

“เชื่อนายใหญ่กับนายทหารเถิด นาย มันอันตรายนัก บุญคำไม่เคยห้ามอะไรนายสักอย่าง แต่ครั้งนี้ขอห้ามสักครั้ง”

รพินทร์กวาดตามองดูทุกคน ที่จ้องมายังเขาเป็นตาเดียว ในที่สุดก็ทิ้งแขนลงอย่างขัดใจ ทรุดนั่งวางปืน ควักบุหรี่ออกจุดสูบอัดควันหนักหน่วงดับอารมณ์ ไม่กล่าวอะไรอีก ทั้งคณะก็พากันนิ่งงันกันไปหมด ยืนฟังเสียงคำรนคำรามของไอ้มหากาฬที่ดังมาไม่ขาดระยะ

ถูกแล้ว เสียงชนิดนั้นเป็นเสียงแห่งการท้าทาย และเชิญชวนให้ออกไปเผชิญหน้าอย่างไม่มีปัญหา มันไม่ยอมไปไหน แต่ขึ้นไปร้องอยู่บนปากถ้ำไม่ห่างออกไปนั่นเอง

ขณะนั้นไชยยันต์ก็สบถผรุสสวาทออกมาอย่างดาลใจ ประทับ .600 ไนโตรฯ ขึ้นเหนี่ยวไกเสียงปานฟ้าผ่า เล็งยิงขึ้นไปยังตำแหน่งปากถ้ำที่เห็นก้อนหินโผล่เรียงรายอยู่นั้น เสียงหัวกระสุนกระทบหินได้ยินถนัด พร้อมกับสะเก็ดที่ปลิวกระจายฟุ้งด้วยอำนาจแรงปะทะมหาศาล

เสียงมันโฮกกึกก้องแล้วขู่คำรามอยู่ในลำคอติดต่อกันไปโดยไม่ยอมขาดเสียง มิหนำซ้ำยังตะกุยกรวดหินกระจัดกระจายยิ่งขึ้น ไชยยันต์จะลั่นกระสุนขึ้นไปเป็ดนัดที่สอง แต่ดารินคว้าแขนไว้

“อย่า! ไม่มีประโยชน์ เปลืองลูกเปล่า”

“เก่งจริงมึงโผล่ออกมา ไอ้ดำ!”

ไชยยันต์ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ตะโกนก้องขึ้นไป...ฮึ่มม์ม์...ม์

“ไม่มีวันหรอกที่มันจะโผล่ออกมาให้เห็น นอกจากจะดักคอยยั่วให้เราตามมันออกไปอยู่อย่างนั้น อย่าไปสนใจกับมันเลย อยู่ในแค้มป์ของเรานี่แหละ มันจะร้องคำรามได้นานสักเท่าไร ปล่อยมันร้องไป สำคัญอย่าแหลมเข้ามาเท่านั้น”

เชษฐาบอกแล้วโบกมือกับทุกคน ให้กลับเข้าไปในบริเวณที่นอนตามเดิม

รพินทร์ไม่กล่าวอะไรกับใครทั้งสิ้น นอนหงายสูบบุหรี่ลืมตามองดูหลังคาผ้าพลาสติกเฉย พวกพรานพื้นเมืองทุกคนก็ไม่มีใครนอน นอกจากนั่งเจ่าพูดกันพึมพำ ประสาททุกคนถูกปลุกให้ตื่นโชนขึ้นเสียแล้ว

ในภาวะเช่นนี้ใครจะสงบใจนอนได้โดยไม่อาทรร้อนใจอะไรเลย ก็ต้องนับว่าผิดคน

เสียงไอ้มหากาฬพยัคฆ์ก่อกวนประสาท ทำให้ต้องสะดุ้งผวาอยู่ตลอดเวลา มันอาจเงียบสงบไปชั่วครู่ ประเดี๋ยวก็คำรามขึ้นอีก คราวนี้ย้ายไปตามป่าหินรอบๆ แค้มป์เหมือนจะมาเดินวนเวียนร้องท้าทาย ยั่วให้จอมพรานออกไป แต่พอฉายไฟก็มองไม่เห็นตัว ทำเอากระสับกระส่ายหวั่นกังวลกันไปหมด ทายใจไม่ถูกว่าพริบตาใดที่มันจะจู่โจมเข้ามาอย่างกะทันหัน ซึ่งทำให้รับมือไม่ทัน

“เจอเอาสงครามประสาทจากไอ้ดิรัจฉานเข้าอีกแล้ว ยังไงคืนนี้เห็นจะไม่ต้องนอนกันละ”

ไชยยันต์บ่นอย่างอึดอัดใจ

“เชื่อเถอะว่า มันต้องไม่กล้าเข้ามาแน่ นอกจากจะแกล้งรบกวนไม่ให้เราได้พักผ่อนหลับนอนกันเท่านั้น”

หัวหน้าคณะคาดการณ์

“ประมาทอะไรไม่ได้ทั้งนั้นแหละ พี่ใหญ่ เราเผลอหลับกันเมื่อไหร่ มันอาจเข้ามาก็ได้”

“ก็นั่นแหละ คือสิ่งที่มันขู่เราไว้ คล้ายๆ เตือนให้รู้ว่าพวกเจ้าอย่าได้หลับนอนกันเลย ถ้าหลับลงเมื่อไหร่ ฉันเป็นเข้าโจมตีแน่ แล้วผลก็คือ พวกเราต้องนั่งถ่างตาคอยระวังกันตลอดทั้งคืน มันเป็นแผนตัดกำลังบั่นทอนประสาทเรา”

“ถ้างั้นเราเพิ่มยามให้มากขึ้นกว่าสองคน ผลัดกันนอนก็แล้วกัน” มาเรียเสนอขึ้น “ไม่มีประโยชน์อะไรที่เราจะมานั่งหวาดผวา ตื่นกันอยู่ทั้งหมด”

“พวกคุณอย่ากังวลอะไรเลยครับ นอนกันตามสบายเถอะ ผมกับพวกนี้จะรับหน้าที่อยู่เฝ้ายามให้เอง”

พรานใหญ่เอ่ยขึ้นเป็นประโยคแรก ภายหลังจากนิ่งเงียบไปนาน

“ตกลง แต่คุณจะให้สัญญาอะไรกับผมหน่อยได้ไหม?”

เชษฐาหันมาจ้องหน้า ถามน้ำเสียงเน้นหนักจริงจัง

“สัญญาอะไรครับ?”

“สมมติว่าพวกผมนอนหลับไปหมดแล้ว ไม่ว่ามันจะมาร้อง หรือเดินเลียบเคียงล่อเช่นไร คุณจะต้องไม่ออกไปนอกแค้มป์เป็นอันขาด ถ้าจะยิง ก็ขอให้ยิงอยู่ในบริเวณที่พักของพวกเรานี่เท่านั้น”

แต่ไหนแต่ไรมา เชษฐาไม่เคยขอร้องรพินทร์เช่นนี้ แต่ในครั้งนี้ เขาหมายความในคำพูดอย่างแท้จริง และจอมพรานก็รู้สึกในหางเสียงชนิดนั้น สำหรับความรู้สึกของคณะนายจ้างหรือต่อให้พวกพรานพื้นเมืองทุกคนก็ตาม **การที่พรานใหญ่อย่าง รพินทร์ ไพรวัลย์ จะออกติดตามสัตว์ร้ายชนิดใดก็ตามในเวลาวิกาล เป็นเรื่องสามัญธรรมดาที่สุด และเขาก็ทำมาได้ตลอดเวลาแล้ว**

แต่การที่เขาจะออกไปเผชิญหน้ากับไอ้ดำปลอด ซึ่งพฤติการณ์ของมันน่าจะเป็นปิศาจร้ายมากกว่าที่จะเป็นสัตว์ป่า ต่างมีความวิตกกริ่งเกรงตรงกันหมดว่า มันไม่เป็นสิ่งสมควรอย่างยิ่งและควรต้องขัดขวางทักทวงไว้

ระหว่างที่เขานิ่ง เชษฐาก็เอามือมาวางไว้ที่ทรวงอกอันนอนหงายอยู่นั้น เอ่ยต่อมาด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนเอาใจ

“ที่ผมห้ามคุณเช่นนี้ ไม่ได้หมายความว่าจะดูถูกฝีมือหรือไม่ไว้วางใจคุณ แต่พิจารณาเห็นแล้วมันไม่เหมาะด้วยประการทั้งปวง ขนาดไอ้แหว่งหรือไอ้กุด ผมไม่ได้ท้วงคุณเลย แต่คุณจะรู้สึกเหมือนผมหรือเปล่าไม่รู้ สำหรับไอ้เสือตัวนี้ ผมว่ามันเป็นวิญญาณร้ายมากกว่าสัตว์ป่าสามัญ”

“พูดเหมือนใจ ฉันก็คิดอย่างนั้น”

ไชยยันต์เสริมมาโดยเร็ว

“ผมให้สัญญาครับ โปรดอย่าห่วงไปเลย”

ในที่สุด จอมพรานก็รับคำหนักแน่น ทุกคนเบาใจขึ้นเอนกายลงนอน ลืมตาฟังเสียงกาฬพยัคฆ์ที่คร่างกระหึ่มอยู่เป็นระยะ รอบๆ ทิศที่นอนอยู่ มาเรียเปรยขึ้นเบาๆ ว่า

“มันจะลงมากินน้ำหรือเปล่านะ บังเอิญแค้มป์ของเราตั้งคุมเชิงอยู่ใกล้แอ่งน้ำ ทำให้มันลงมาไม่ได้ ก็เลยวนเวียนงุ่นง่าน”

นั่นเป็นข้อคิดที่มีเหตุผลอยู่เหมือนกัน รพินทร์หัวเราะแค่นๆ

“ผมว่ามันไม่ต้องการน้ำ เพราะเพิ่งกินไปเมื่อกลางวันนี่เอง”

“คุณเห็นมันครั้งแรก หมอบอยู่ริมแอ่งน้ำไม่ใช่หรือ?”

ดารินถามแผ่วเบาแหวกความมืด ภายใต้หลังคากันน้ำค้างผืนเดียวกันมา

“ใช่! มันหมอบอยู่ที่นั่น แต่ไม่ได้กินน้ำ เสือถ้าลงกินน้ำจะได้ยินเสียงอย่างถนัดที่สุดในความเงียบเช่นนี้ แต่ผมไม่ได้ยินเสียงมันกินน้ำเลย ได้กลิ่นสาบเสียมากกว่า มันจะต้องย่องเข้ามาอย่างประสงค์ร้ายต่อพวกเรามากกว่าอย่างอื่น และถ้าไม่บังเอิญไหวทันเสียก่อน อาจเป็นเกิดหรือจัน

ซึ่งจะถูกมันโจนเข้าเล่นงานเป็นครั้งแรก เพราะสองคนนั่นนั่งอยู่ห่างจากพวกเราทุกคนออกไป ขอให้สังเกตด้วยว่าก่อนหน้าที่ผมจะส่องไฟไปเห็น พวกเราตื่นและคุยกันอยู่ มันต้องได้ยินเสียงแล้ว ถ้าเป็นสัตว์อื่นเพียงแค่หวังลงมากินน้ำ ก็จะต้องเปิดไปลิบ แต่นี่มันหมอบนิ่งดูเราอยู่โดยอาศัยความมืดเป็นที่กำบังตัว มันรู้ดีว่า เรามองไม่เห็นตัวมัน แม้จะย่องเข้ามาใกล้สักขนาดไหน”

น้ำหนักในข้อวินิจฉัยของพรานใหญ่ หนักหน่วงกว่าของมาเรีย ฮอฟมัน ซึ่งเจ้าตัวเองก็ยอมรับ

“จริงของคุณ ไพรวัลย์ มันกะเอาเราแน่”

“พวกคุณอาจไม่เคยชินกับสัตว์ป่า และมองข้ามสิ่งที่น่าคิดที่สุดไปอย่างหนึ่ง...”

เขากล่าวต่อมาด้วยความรู้สึกอันยากที่จะบรรยายได้

“แต่สำหรับผมและพรานทุกคน กำลังเผชิญอยู่กับปัญหาหนักชนิดหนึ่ง ที่ทำให้ไม่สบายใจเป็นอย่างมาก ผมไม่กลัวในขนาดอันใหญ่มหึมาของมัน ไม่กลัวในเล่ห์เหลี่ยมฉลาดแสนรู้เหมือนมีปิศาจร้ายคอยบงการ แต่ที่ทำให้ต้องคิดมากในขณะนี้ก็คือ ดวงตาอันไม่สะท้อนแสงไฟของมัน!”

คณะนายจ้างเพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ และพอคิดเข้ากับปัญหานั้น ก็แทบจะสะดุ้งเฮือก

“คุณแน่ใจหรือ?”

เชษฐาถามแผ่วเบาที่สุด

“แน่ใจครับ!”

“ปิศาจ!”

ไชยยันต์ร้องขึ้นลอยๆ สั่นสะท้าน

“แล้วยังงี้น่ะหรือ ยังจะบ้าระห่ำตามมันออกไปอีก คุณไม่มีที่หมายใดๆ จะสังเกตเห็นมันได้เลย ต่อให้ไฟฉายแรงสูงสักขนาดไหน กว่าจะเห็นตัว เล็บหรือเขี้ยวมันก็ฝังลงมาบนขมองแล้ว!”

ดารินพูดแหบเครือ ขนลุกอยู่เป็นระลอก

“เจ้าประคุณเถอะ! หวังว่าขณะที่เรานอนฟังเสียงของมันอยู่ในขณะนี้ คงไม่ได้ยินมันตะโกนออกมาเป็นคำพูดของคนว่า ‘เฮ้ย! พรานรพินทร์ ออกมากัดกะข้าข้างนอกนี่หน่อย’ อย่างนั้นน่ะ”

ไชยยันต์ตลกตามเคย แต่ไม่มีใครขำด้วย ดารินเอื้อมมือข้ามตัวมาเรียไปทุบที่หน้าอก

“อย่าตลก! บรรยากาศตอนนี้มันไม่อำนวยให้เสียเลย”

แล้วต่างก็เสียวูบเข้าไปถึงหัวใจอีกครั้ง เมื่อได้ยินเสียงจอมพรานหัวเราะแปร่งๆ ตอบคำไชยยันต์มาว่า

“ก็ไม่แน่เหมือนกันครับ ถ้ามันร้องท้าเป็นเสียงคนมาได้อย่างนั้น ผมจะไม่สงสัยเลยสักนิด”

“คิดถึงสเตเกล เขาไม่มีวาสนาพอที่จะได้อยู่พบเห็นอะไรแปลกประหลาดมหัศจรรย์เช่นที่พวกเราพบกันอยู่ในขณะนี้”

มาเรียพึมพำ

“หรือมิฉะนั้นเขาก็มีวาสนาดีกว่าพวกเราทุกคน ที่ล่วงลับไปเสียก่อนที่จะเคราะห์ร้ายได้รับรู้เห็นอะไรที่มันนรกจกเปรตอย่างนี้!”

ดารินว่า

เสียงขู่คำรามของมันเงียบลงแล้ว ต่อมาก็มีเสียงเอาเล็บตะกุยข่วนโคนไม้ดังควากๆ อย่างน่าสยอง มิช้ามินานสรรพสำเนียงที่รบกวนประสาทใดๆ ทั้งมวลจากไอ้มหานรกก็เป็นอันเงียบสนิทไป

ทุกคนตระหนักดีว่านั่นไม่ได้หมายถึงสัญลักษณ์แห่งความปลอดภัย มันอาจหมอบซุ่มอยู่ในละแวกใกล้เคียงนี่เอง แต่อำนาจความง่วงและอิดโรยเข้ามาครอบงำร่างกายและจิต จึงเงียบเสียงพูดไปทีละคน และที่สุดดูเหมือนจะเคลิ้มกันไปหมด ยกเว้นรพินทร์เพียงคนเดียว ซึ่งถึงแม้ตาหลับแต่ประสาทก็ตื่นพร้อม

จวนจะม่อย ประสาทหูอันเฉียบไวก็สัมผัสได้กับอีกเสียงหนึ่งที่ดังผิดแปลกไป มันเป็นเสียงตีนที่ย่องกริบไปตามพื้นกรวด และใบไม้แห้งทีละก้าว ไม่ใช่สี่ตีน หากแต่เป็นสองตีน

พอลืมตาขึ้น ก็เห็นตาเฒ่าบุญคำคลานมาเขย่าที่ปลายเท้าเขา

“นาย ฟังนั่น!”

แกกระซิบ

เขาไม่กล่าวอะไรทั้งสิ้น แต่สะกิดเชษฐาผู้นอนอยู่ใกล้ หัวหน้าคณะสะดุ้ง ตื่นเร็วทันการตามเคย

“มันเข้ามาใกล้เราอีกหรือ?”

“ครับ ใกล้มาก แต่คราวนี้ เดินสองตีน!”

เชษฐาตาเหลือก ค่อยเลิกผ้าแบล็งเก็ตที่คลุมตัวออก การเคลื่อนไหวชนิดนั้นแม้จะแผ่วเบาที่สุด พรรคพวกที่นอนเคียงไหล่กันอยู่เป็นลำดับ ก็พลอยรู้สึกกันขึ้นหมดอีกครั้ง เพราะไม่มีใครหลับสนิท

บุญคำกับคะหยิ่น ขณะนี้กำลังนอนเอาหูฟังแนบดิน อึดใจต่อมาก็เงยหน้าขึ้น ในเงามืดแลเห็นแต่ตาขาวที่กลอกกลิ้งอยู่ไปมา

“คน! นาย เดินย่องอยู่หลังซุ้มไม้ทางขวามือนั่น”

คะหยิ่นพูดรอดริมฝีปากอันขมุบขมิบ แทบไม่ได้ยินเสียง

คน – คนที่ไหน?

นั่นคือปัญหาที่วาบขึ้นกลางใจของทุกคน

รพินทร์กลั้นใจฟัง ด้วยโสตประสาทของเขาต่อไป และก็แน่ใจว่าเจ้าอดีตนายบ้านหล่มช้างแม่นยำที่สุด ในเรื่องการฟังฝีเท้าทุกชนิดจากแม่พระธรณี

พื้นดินลูกรังปนกรวด ลั่นแผ่วเบาทีละจังหวะของการวางเท้า มันเว้นระยะห่างกันหลายอึดใจ ต่อการก้าวแต่ละก้าว ต่อมาก็เปลี่ยนเสียงกิ่งไม้เล็กๆ ไหว คณะนายจ้างทั้งหมดพยายามที่จะฟัง แต่ก็ไม่สามารถจับรหัสอะไรได้ทั้งสิ้น เพราะมันซ่อนเร้นเบาแสนเบา ยกเว้นมาเรียคนเดียวที่สืบสายเลือดพรานมาแต่กำเนิด แหม่มสาวดึงกายขึ้นนั่งประทับไรเฟิล .375 แม็กนั่มในท่ากางเข่าอันเป็นท่านั่งยิงอันถนัดที่สุด บ่ายศูนย์ไปทางพงไม้กับก้อนหินอันเป็นที่มาของเสียง แล้วกระซิบบอกไชยยันต์ผู้อยู่ใกล้ๆ ว่า

“ไชยยันต์ ฉายไฟไปทางขวามือนั่น ฉายเป็นแนวตรงไม่ต้องสาดจากสูงลงมาหาต่ำ”

อดีตนายทหารปืนใหญ่คว้าไฟฉายขึ้นมา กดสวิตช์ฮันเตอร์แปดท่อน พวยพุ่งเป็นลำออกไปในพริบตานั้น

ครึ่งวินาทีเท่านั้น ที่ไฟฉายสาดเป็นลำขาวตัดความมืดออกไปยังพุ่มพงอันสลับซับซ้อนก่อนที่คนอื่นๆ จะทันรู้สึกตัวอย่างใด สิ่งอันอลหม่านก็เกิดขึ้นชนิดที่ขณะนั้นยังไม่สามารถเดาถูกว่าอะไรมันเป็นอะไร...

ไฟฉายในมือของไชยยันต์ดับวูบ

ไรเฟิลจากมาเรีย แผดระเบิดเปรี้ยงกึกก้อง จนดารินผู้เอาศอกยันตัวครึ่งนั่งครึ่งนอนอยู่รู้สึกวูบที่ใบหน้า เพราะอำนาจแรงอัดของกระสุน มันดูเหมือนจะลั่นขึ้นในจังหวะเดียวกับที่ไฟดับวับลงนั่นเอง

ต่อมาติดๆ ก็มีเสียงตะโกนแหลมลั่นของมาเรีย

“ดับไฟทำไม?”

พร้อมกับเสียงนั้น ก็รู้สึกเหมือนกับว่าไชยยันต์จะตะโกนเอ็ดอึงขึ้นว่า “หลอดขาด” หรืออะไรทำนองนั้น ร่างของมาเรียกระโจนพรวดขึ้นยืน ปากของหล่อนร้อง

“ฉายไฟเร็ว! ไฟ!...”

เจ้าตัวออกมาแล่นถลาปราด พร้อมกับไรเฟิลที่กระชากลูกเลื่อนส่งกระสุนนัดใหม่ขึ้นลำ อาการของหล่อนรวดเร็วฉับไวจนดูไม่ทัน แต่นั่นยังช้าไปกว่าดาริน นักมานุษยวิทยาเตะตัดข้อเท้าของเพื่อนสาวต่างผิว ผู้บัดนี้กำลังจะพุ่งออกนอกที่พัก ล้มคว่ำหน้าลงกับพื้น และในพริบตาต่อมา หล่อนก็โจนจากที่นอนตะครุบตัวมาเรียไว้ได้ ก่อนที่จะทันลุกขึ้นมา ยื้อยุดล็อกตัวไว้

อีกด้านหนึ่ง รพินทร์ก็ผ่นผางขึ้นยังไม่ทันจะทรงตัวถนัด ก็ล้มคว่ำเสียหลักลงอีกคน เพราะเชษฐากระชากข้อพับล้มทับลงมา สกัดกั้นไม่ให้แล่นออกไปนอกบริเวณ โกลาหลอึงอลไปหมด

พรึบนั้นเอง ไฟฉายอีกหลายดวงจากพวกพรานพื้นเมืองก็สว่างจ้า กวาดตัดกันไปมาสำรวจไปยังตำแหน่งที่ไชยยันต์ฉายอยู่เมื่อครู่นี้

ไม่มีอะไรผิดปกติหรือแปลกปลอมให้เห็นทั้งสิ้น ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นดุษณี เห็นชัดที่สุดก็คือ โขดหินสีดำลูกหนึ่ง เป็นรอยแตกขาวเว่อด้วยอำนาจกระสุน .375 ของมาเรีย

“เกิดอะไรขึ้น เมย์ คุณยิงอะไร?”

เชษฐาถามลั่น สุดที่จะระงับความตื่นเต้นตกใจเอาไว้ได้ มาเรียบัดนี้เบิกตาโพลง กระหืดกระหอบกายสั่นเทิ้ม หล่อนเพิ่งจะถูกดารินประคองให้ลุกขึ้นมานั่ง แล้วจับตัวไว้มั่น ส่วนรพินทร์เองก็เงียบกริบ จ้องนิ่งไปยังก้อนหินที่มาเรียยิงเป็นรอยไว้ตาไม่กะพริบ นอกนั้นทุกคนงุนงงจับต้นชนปลายไม่ถูก แม้กระทั่งไชยยันต์คนฉายไฟเอง เขาไม่ทันสังเกตเห็นอะไรทั้งสิ้น ทันทีที่สาดไฟออกไปตามเสียงกระซิบของแหม่มสาว ไอ้ไฟเจ้ากรรมก็ดับวับลงเฉยๆ ลักษณะเหมือนหลอดขาด

และพร้อมกันนั้นโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว มาเรียก็ระเบิดกระสุนของหล่อนขึ้น มันสุดที่เขาจะทราบได้ว่าหล่อนเห็นและยิงอะไร ส่วนดารินที่เตะตัดขามาเรียล้มคว่ำ ก็เพราะหล่อนเห็นอาการเพื่อนสาวจะแล่นถลาออกจากปางพัก ติดตามอะไรชนิดหนึ่งไปอย่างลืมตัว จึงยับยั้งไว้เท่ากับที่เชษฐาก็สกัดรพินทร์ไว้อีกด้านหนึ่งด้วยสัญชาตญาณ

มาเรียยังนั่งหอบ ไม่ได้พูดคำใดทั้งสิ้น อึดใจต่อมา ไชยยันต์ก็ถอดไฟฉายของเขาออกสำรวจอย่างลุกลน

มันหลอดขาดจริงๆ

เป็นเวลาอีกครู่ใหญ่ทีเดียว กว่าที่มาเรียจะระงับสติอารมณ์และพูดกันรู้เรื่องได้ แล้วคำบอกเล่าของหล่อนก็ทำให้เชษฐา ดาริน และไชยยันต์ หัวใจเกือบหยุดเต้น

“ไอ้ผีตายซากหัวโล้นตัวนั้น! ฉันเห็นมันอย่างถนัดที่สุด เห็นทั้งตัว มันยืนอยู่ที่หลังพุ่มไม้บางๆ ริมก้อนหินนั้น หันหน้ามาทางนี้ ไชยยันต์ก็ดับไฟของเขาลง ก่อนที่ฉันจะเห็นศูนย์ได้ถนัดเพียงวิบตาเดียวเท่านั้น ฉันยิงภายหลังจากที่ไฟมืดลงแล้ว!”

นั่นเป็นคำพูดอันยากเย็นที่สุด

“ผมไม่ได้ดับไฟ แต่ไอ้ไฟริยำนี่มันดันหลอดขาดเข้าพอดี ผมเองก็ยังไม่ทันจะมองเห็นอะไรเหมือนกัน”

ไชยยันต์เองก็กระหืดกระหอบไม่น้อยไปกว่าหล่อน

“พี่ใหญ่เห็นหรือเปล่าคะ?”

ดารินหันไปถามพี่ชายโดยเร็วแทบไม่เป็นภาษา

“พี่ก็ไม่ทันเห็นเหมือนกัน เห็นแต่เพียงไฟฉายสว่างขึ้นแวบเดียวเท่านั้น เมย์ก็ยิงตูมแล้วก็ขลุกขลักจ้าละหวั่นกันไปหมด รพินทร์ดูเหมือนจะแล่นออกไปนอกแค้มป์อีกคน พี่กระชากไว้ทัน”

ยกเว้นมาเรียกับรพินทร์ผู้นิ่งอึ้งแล้ว ทุกคนหันไปสอบถามกันแซด รวมไปถึงพวกพรานพื้นเมืองด้วย แต่ไม่มีใครเห็นอะไรอย่างมาเรียบอกสักคน เพียงแต่ยืนยันเป็นเสียงเดียวว่าเห็นไชยยันต์ฉายไฟในระยะเวลาชั่วพริบตา ก็มีเสียงปืนระเบิดกัมปนาทขึ้น ความตื่นตกใจของทั้งคณะมันไปอยู่ที่เสียงโวยวายเอ็ดตะโรของมาเรีย ตลอดจนการสกัดกั้นของดารินที่รีบตะครุบตัวไว้ก่อนยื้อยุดฉุดกระชากกันอยู่

“คุณตาฝาดไปหรือเปล่า เมย์?”

เชษฐาถามเคร่งขรึม จ้องหน้าแล้วเอื้อมมือมาจับปลายคางของแหม่มสาวโดยแรง

“ไม่ฝาดครับ ผมอีกคนหนึ่งที่เห็นอย่างเดียวกับเมย์!”

เสียงแหบห้าวของใครคนหนึ่งดังแทรกขึ้น และคนนั้นก็คือรพินทร์ ไพรวัลย์! ระหว่างที่ทุกคนหันขวับไปจ้องเขา พรานใหญ่ยกมือขึ้นขยี้ตา พลางจ้องไปยังบริเวณนั้นอีกครั้ง กล่าวต่อมาว่า

“มันชั่วเสี้ยวของวินาทีเท่านั้น ที่ลำไฟฉายของคุณไชยยันต์สาดออกไปกระทบ ถ้าคุณชายไม่กระชากไว้เสียก่อน บางทีผมอาจฉายไฟแทนให้แก่ลำไฟฉายที่ดับอย่างกะทันหันของคุณไชยยันต์ทัน และเราจะเห็นกันถนัดทุกคน รวมทั้งติดตามร่องรอยมันทันด้วย จังหวะที่พวกเรามัวอลหม่านกันเอง ทำให้มันหายไปเหมือนกับเงา”

“คุณเห็นยังไง เห็นอย่างเดียวกับฉันรึ?”

มาเรียร้องถามละล่ำละลัก

“ชายร่างสูง ศีรษะโล้น ในเครื่องแต่งกายของนักบวช ลักษณะเดียวกับศพตายซากที่เราเห็น ยืนอยู่ตรงนั้น!”

เขายืนยันอย่างช้า มั่นคง ตาวาว ริมฝีปากเม้มสนิท

คราวนี้ เชษฐาเองก้าวพรวดๆ ตรงออกไปยังตำแหน่งที่มาเรียยิงกระทบก้อนหินไว้ ทุกคนก็พรูตามเขามาทั้งหมด

หลักฐานมีไว้ให้เห็นอย่างเดียว คือรอยแตกเป็นฝุ่นร่วนของหินสีดำก้อนนั้น ด้วยแรงปะทะสองตันของลูกไรเฟิล ทั้งหมดช่วยกันกระจายออกกวาดไฟค้นหาในละแวกใกล้เคียง ต่อมาคะหยิ่นก็ค้นพบกิ่งไม้เล็กๆ จากพงแห่งหนึ่งห่างจากที่เดิมประมาณ 5 – 6 ก้าว ลึกเข้าไปทางป่ารก มีรอยหักเหมือนถูกอะไรผ่านมากระทบไปอย่างรีบร้อน รอยของมันยังใหม่ที่สุด

หัวหน้าคณะหรี่ตาลง ขณะที่รพินทร์ก้มลงประคองกิ่งไม้ที่หักพับอยู่นั้น ขึ้นมาพิจารณา

“น่าแปลกเหลือเกิน ถ้างั้น ผม น้อย และไชยยันต์ รวมทั้งพวกลูกหาบทุกคนก็ตาใช้ไม่ได้เลย ที่มองไม่เห็นในครั้งแรก”

“ระยะเวลามันทันด่วนเกินไป คุณไชยยันต์ฉายไฟออกไปได้ปราดเดียวหลอดก็ขาด ไฟดับมืดลง สายตาของคุณอาจจะปรับไม่ทัน ผมจ้องอยู่ตรงนี้ก่อนแล้ว พอไฟสาดออกไปจึงมองเห็นได้ทันที ซึ่งคงจะเหมือนๆ กับเมย์ นอกจากคงอาจมัวไปมองดูทางด้านอื่น ยังไม่ทันจะเหลียวตามแสงไฟไปพบ”

รพินทร์บอกเสียงแห้ง ไชยยันต์โวยวายเอ็ดออกมา

“ผมยิ่งแล้วใหญ่เลย เป็นคนฉายไฟแท้ๆ ไม่ยักทันเห็น พอเมย์บอกให้ฉาย ผมก็ฉาย”

พรานใหญ่หัวเราะออกมาในลำคอ

“คุณชายกับคุณหญิงไวเกินไป ในการสกัดกั้นผมกับเมย์ไว้ได้คนละคู่”

“ฉันจะไปรู้รึ...”

ดารินยังไม่วายเสียงสั่นพร่า กอดเพื่อนสาวไว้ด้วยแขนข้างหนึ่ง

“เห็นเมย์พรวดพราดจะวิ่งออกนอกแค้มป์ สัญชาตญาณมันทำให้ฉันต้องยับยั้งเขาไว้ก่อน ขณะนั้นเมย์เหมือนคนกำลังหมดสติ เขากระโดดข้ามตัวฉันไป”

“ตอนนั้นฉันไม่รู้ตัวว่าฉันทำอะไรลงไป รู้สึกแต่เพียงว่าไชยยันต์ดับไฟก่อนที่จะเหนี่ยวไก ปืนลั่นออกไปขณะที่มืดวูบลง มันทำให้ฉันผิดหวังไปหมด ร้องบอกให้พวกเราฉายไฟเพื่อจะได้เห็นเป้าหมายได้ถนัด แต่น้อยกลับปัดขาฉันล้ม แล้วกดฉันไว้กับพื้น”

ไชยยันต์สบถสาบานลั่น เนื้อตัวตื่นเร่าไปหมด รพินทร์หันไปทางภรรยาม่ายของ ดร. ฮอฟมัน

“ผมกำลังรอคอยจังหวะ ให้มันเคลื่อนออกมาได้ระยะที่สุด เพื่อว่า ถ้าฉายไฟพร้อมกันมันก็จะไม่มีทางหลบได้ทันอย่างเด็ดขาด แต่คุณใจร้อน...บอกให้คุณไชยยันต์ฉายไฟเสียก่อน แล้วไฟของคุณไชยยันต์กระบอกนั้นก็ดันมาหลอดขาดเข้าในวินาทีสำคัญที่สุดเสียด้วย เหตุการณ์มันพลาดไปหมด”

“มันเป็นความลี้ลับ ที่เรายังไม่มีโอกาสจะค้นหาคำตอบได้ ก็ให้มันลี้ลับไปก่อน ทุกคนทำดีที่สุดแล้ว แต่โชคไม่เข้าข้างเราเอง”

เชษฐากล่าวขึ้น แล้วชวนให้ทุกคนกลับเข้าที่พัก

เหตุการณ์อันสะเทือนขวัญตื่นตระหนก เกิดขึ้นอย่างประดังซับซ้อน ภายในระยะเวลาอันไม่ห่างกันเท่าใดนัก มันทำให้จิตใจของทุกคนปั่นป่วนเหลือที่จะกล่าว ต่างอยากจะเข้าใจว่า มาเรีย ฮอฟมัน ตาฝาดไปเอง ถ้าไม่ได้รับการยืนยันจากรพินทร์อีกคนหนึ่ง รวมทั้งหลักฐานกิ่งไม้หักที่ตามออกมาค้นพบ

มันอะไรกันแน่ สำหรับชายศีรษะโล้นลักษณะเดียวกับศพตายซากที่พบ ซึ่งปรากฏกายในลักษณะสิ่งมีชีวิต! ย่องเลียบเคียงเข้ามาใกล้ที่พัก โดยมาเรียกับรพินทร์มองเห็นพร้อมกันถึงสองสายตา แม้จะชั่วพริบตาเดียวก็ตาม

มันเกิดขึ้นภายหลังจากสงบวิ่แววของเจ้าเสือโคร่งดำตัวนั้น หลอดไฟเจ้ากรรมของไชยยันต์ ก็จำเพาะเจาะจงมาขาดเอาในเวลาแห่งการพิสูจน์ให้เห็นดำเห็นแดงนี้ แต่ช่วงระยะเวลาขลุกขลักสั้นๆ ที่พรรคพวกกำลังสาละวนอยู่กับการสกัดกั้นพรานใหญ่กับมาเรีย ไม่ให้ทะเล่อทะล่าติดตามออกไปนอกแค้มป์ มันก็อันตรธานไปอย่างมืดมน ทว่าก็ไม่ปราศจากเค้าเงื่อนจนเกินไปนักอย่างน้อยที่สุดก็พอจะทิ้งหลักฐานไว้ให้บ้างเหมือนกัน

ทุกสิ่งทุกอย่างมันสอดคล้องกับข้อสันนิษฐาน เท่าๆ กับมีสิ่งค้านอยู่ในตัวของมันเองอย่างบอกไม่ถูก มันเป็นคืนอันหนักหน่วงสยองใจขีดสุด

ต่างสุดที่จะหลับนอนต่อไปได้อีก นอกจากนั่งจับเจ่ารวมกลุ่มผิงไฟหันหน้าเข้าหากันอย่างเคร่งครัด ปืนพาดอยู่กับตักพร้อมไฟฉาย ซึ่งสามารถหยิบฉวยขึ้นมาได้ในทันที เชษฐาสั่งให้ต้มน้ำเอากาแฟผงสำเร็จรูปออกมาชงแจกจ่ายกันจิบ ดารินเกิดอาการหนาวสะท้านสั่นจับไข้ขึ้นเป็นครั้งแรก ต้องหายากิน นอนห่อตัวอยู่ภายใต้ผ้าห่มกลางวงล้อม ผู้ที่กุลีกุจอเข้ามาช่วยเหลืออย่างรักสนิท คือ มาเรีย ไฟทุกกองถูกใส่ฟืนเข้าไปจนลุกโชติสว่างไสว ช่วยให้เกิดความอบอุ่นทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ

ขณะนั้น เข็มนาฬิกาพรายน้ำของเชษฐาชี้บอกเวลา 03.00 นาฬิกาเศษ

“รพินทร์ คุณเห็นอย่างเดียวกับที่เมย์บอกจริงๆ หรือ...”

ในที่สุด หัวหน้าคณะก็เอ่ยถามขึ้นแผ่วเบา

“ผมหมายถึงว่า ภายที่เห็นนั้น เป็นร่างในลักษณะเดียวกับศพตายซากที่เราพบ มันจะเป็นไปได้ไหม สมมติว่าความจริงเป็นแงซายที่ย่องเข้ามาใกล้แค้มป์เรา แต่ทั้งคุณและเมย์มองเห็นเป็นอย่างอื่นไป เพราะเป็นการเห็นเพียงแวบเดียวเท่านั้น”

“ผมเองก็อยากจะบอกกับตัวเองว่า มันเป็นแงซายเหมือนกัน ไม่อยากเชื่อสายตา แต่แล้วก็ต้องแน่ใจว่ามันไม่ใช่แงซาย ภายหลังเมื่อเมย์พูดขึ้น เพราะสิ่งที่เมย์เห็นและบอกมานั้น มันตรงกันกับสายตาที่ผมเห็นทุกอย่าง”

เชษฐาหันไปสบตาสหายของเขา ซึ่งพูดอะไรไม่ออกได้แต่กลอกหน้า แล้วมองไปยังร่างอันห่อตัวคู้หนาวสั่นของน้องสาว

“ถ้าเช่นนั้น เราจะวินิจฉัยอย่างไร ไอ้ศพตายซากนั่นเคลื่อนไหวเดินได้จริงๆ หรือ”

ทั้งหมดเงียบงันกันไปชั่วขณะ มาเรียโอบกอดร่างดารินไว้

“น้อยยืนยันกับเราไว้ก่อนแล้วค่ะ ในเรื่องนี้ แต่ก็ไม่มีเหตุผลพอที่เราจะรับฟังได้จนกระทั่งฉันกับไพรวัลย์มอไปเห็นภาพเมื่อหยกๆ นี้ จริงอยู่ มันชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ที่ภาพของมันปรากฏ แต่ก็กระจ่างชัดทีเดียว ความลี้ลับทั้งหลาย มันไปแฝงเงาซ่อนอยู่ในเหตุการณ์ตอนที่ไฟของไชยยันต์เกิดอุปัทวเหตุหลอดขาดขึ้น เราจึงเห็นมันเพียงชั่วไม่ถึงกลั้นใจ แล้วก็อันตรธานไปเหมือนภาพมายา ถ้าไฟไม่ดับ เราจะพิสูจน์อะไรต่ออะไรได้มากทีเดียว ฉันรับรองว่าระยะขนาดนี้ถ้าเห็นศูนย์ถนัดจะต้องยิงไม่พลาด และเมื่อกระสุนพุ่งเข้าปะทะมันจะเกิดลักษณะอาการอย่างใด

หรือมันจะหนีหายหลบไปทางไหน แต่นี่มันมืดลงอย่างกะทันหัน มันก็สูญหายไปพร้อมกับความมืดนั้น สังเกตจากแนวกระสุนที่กระทบก้อนหิน ฉันรู้ว่ายิงพลาดเป้าหมายตำแหน่งที่มันปรากฏตัวยืนอยู่ไปทางด้านขวา ห่างประมาณศอกเศษ ช่วยไม่ได้เลยไฟชิงดับตัดหนทางเสียก่อน ทีแรกฉันก็สงสัยว่าทำไมไชยยันต์จึงดับไฟเสีย เพิ่งจะมารู้เอาภายหลังว่าเกิดอุปัทวเหตุหลอดขาด”

“ผมก็ห่วงแต่เรื่องกลัวรพินทร์จะเผ่นออกไปพบกับอันตราย ที่เรามองไม่เห็นตัวนอกแค้มป์ จึงยึดตัวเขาไว้ ทำให้เกิดขลุกขลักทอดระยะเวลาออกไปอีก...”

เชษฐาพูดพลางโคลงศีรษะอย่างเสียดายต่อเหตุการณ์

“เรื่องของเรื่องก็คือ ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นนั่นเอง”

“ก็ดีแล้ว ที่แกฉุดรพินทร์ไว้เสียก่อนตอนนั้น เท่าๆ กับที่น้อยก็สกัดเมย์เสียทัน ใครจะบอกได้ว่า ในตอนนั้นหากพวกเราคนใดคนหนึ่งแล่นติดตามสวนออกไป อันตรายชนิดใดมันจะรอคอยจังหวะอยู่ น้อยเชื่อมั่นมานานแล้วว่า ไอ้ผีนั่นลุกขึ้นเดินได้ บันทึกของเครเมอร์ก็ให้รายงานโน้มเอียงไปในทางนั้น ทีนี้ถ้าเหตุการณ์เมื่อสักครู่นี้ตามที่รพินทร์กับเมย์ยืนยันว่าเห็นอย่างนั้นจริง มันก็ไม่มีข้อกังขาอะไรอีกแล้ว”

“บุญคำก็เชื่ออย่างที่นายหญิงพูดแต่แรกแล้ว แต่บุญคำไม่กล้าพูด...”

ตาพรานเฒ่าสอดขึ้นเบาๆ

“ถึงมาคราวนี้ นายแหม่มบอกก็ไม่สำคัญนัก มันสำคัญเอาที่พรานใหญ่ก็เห็นด้วย สายตาอย่างพรานใหญ่รพินทร์เห็นอะไรอย่างใด ก็เชื่อเถิดว่ามันของจริง”

“ถ้ามันเดินได้จริง มันก็คือสิ่งมีชีวิต...”

เชษฐาพึมพำ จ้องหน้าจอมพราน

“ใช่ไหม รพินทร์?”

“ผมตอบไม่ถูกเหมือนกันครับ ถ้าจะถือตามทฤษฎีของชีววิทยามันก็ควรเป็นอย่างนั้น แต่ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราพบจากศพตายซากร่างนั้น หลักของชีววิทยาก็บอกกับเราอยู่ทนโท่ว่า...มันไม่ใช่สิ่งสีชีวิตแม้แต่นิดหนึ่ง ร่างกายแข็งทื่ออย่างหิน ไม่มีชีพจร กระแสโลหิตหรือลมหายใจ สำหรับกรณีนี้ ผมก็ยังไม่อาจยืนยันได้ว่า ร่างที่เห็นมันจะเป็นร่างเดียวกับศพนั้นหรือเปล่า เพียงแต่ลักษณะใกล้เคียงเท่านั้นเท่าที่เห็นชั่วแวบ”

“ปัญหาข้อแรกที่สุด ลองมาช่วยกันคิดดูว่า มันย่องเข้ามาใกล้แค้มป์เราเพื่ออะไร?”

ไชยยันต์ตั้งคำถาม

“ก็ไม่ทราบเหมือนกัน แต่ควรเชื่อได้ก็คือ มันไม่ได้มาอย่างมิตรแน่ ถ้าเมย์ไม่ใจร้อนให้คุณไชยยันต์ทำกระโตกกระตากโดยการฉายไฟเสียก่อน ผมก็เตรียมจะดักมันอยู่แล้ว เราเสียท่าตรงที่ไม่ได้นัดแนะอะไรกันไว้ก่อน”

“ขอโทษด้วย ถ้าฉันเป็นคนทำให้แผนของคุณต้องล้มเหลว”

มาเรียหันไปบอกกับพรานใหญ่อย่างจริงใจ

“ผมไม่ได้ตั้งใจจะตำหนิอะไรคุณหรอก เพียงแต่บอกให้ทราบว่าผมเตรียมจะจัดการอย่างไรอยู่ก่อนแล้วเท่านั้น และถ้าเป็นผม ทันทีที่ส่องไฟเห็นเป็นภาพคน ผมจะยังไม่ยิงเป็นอันขาด”

“ฉันยอมรับว่าตื่นเต้นตกใจเกินไป เมื่อมองไปเห็นภาพนั้น ถ้ามันเป็นแมงซาย หรือคนซึ่งมีรูปลักษณะอย่างอื่นผิดไปจากไอ้ผีตายซากนั่น ฉันก็ยังไม่ยิงเหมือนกัน”

“คุณคิดว่าไอ้ร่างประหลาดนั่น จะมีอะไรเกี่ยวพันกับเสือโคร่งดำตัวนั้นไหม ขอให้สังเกตด้วยว่า พอไอ้มหากาฬนั่นเงียบเสียงหายไป เจ้าร่างประหลาดนั่นก็ย่องกริบเข้ามาใกล้เรา”

หัวหน้าคณะหยั่งความเห็นขึ้นบ้าง

“ผมไม่กล้าเดาอะไรสักอย่าง ทุกสิ่งล้วนมืดมนเต็มไปด้วยปริศนาไปหมด แต่มีเหตุผลที่จะแน่ใจได้อย่างเดียวว่า เสือโคร่งดำตัวนั้นจะต้องไม่เป็นพิษเป็นภัยใดๆ กับมันแน่ มิฉะนั้นมันควรจะถูกเล่นงานไปก่อนแล้ว”

“นี่แหละ เป็นสิ่งที่เราควรคิด ท่ามกลางภัยอันตรายร้ายกาจจากไอ้โคร่งดำตัวนั้น ซึ่งดักจ้องเตรียมจะเล่นงานเราอยู่ ถึงเดี๋ยวนี้ก็อาจซุ่มอยู่ในละแวกใกล้ๆ แต่ทำไมถึงมีมนุษย์...ในข้อที่นี้ขอเรียกมันว่ามนุษย์ไปพลางๆ ก่อน โดยรูปร่างลักษณะของมัน อย่างที่คุณกับเมย์ยืนยัน คนหนึ่ง เข้ามาเดินป้วนเปี้ยนอยู่ในละแวกนี้ได้โดยไม่เกิดอันตรายใดๆ พูดกันตรงๆ ก็คือทำไมไอ้ดำถึงไม่ขบหัวมันเสีย”

“ก็ไอ้หลอดไฟรีย้ำดวงนี้ดวงเดียวเท่านั้น อยู่แต่ไหนแต่ไรมาได้ไม่ขาด เสือกมาขาดเอาวินาทีสำคัญที่สุด”

ไชยยันต์คำรามอย่างเดือดแค้น คว้าไฟฉายประจำตัวขึ้นมาเขย่า ทำท่าเหมือนจะฟาดลงกับพื้น

ขณะนั้น บุญคำขยับปากจะพูดอะไรออกมา แต่แล้วก็ชะงักนิ่งเสีย เพราะรพินทร์สังเกตเห็นเสียก่อนลอบสะกิดไว้ ปัญหาที่เผชิญกันอยู่ในขณะนี้ มันหนักยิ่งแล้ว เขาไม่ต้องการให้บุญคำพูดอะไรตามประสาของแก เป็นการนำเข้าป่าเข้ารกหนักยิ่งขึ้นไปอีก **ทุกสิ่งทุกอย่างต้องการรอผลพิสูจน์ และการพิสูจน์นั้นๆ ก็ควรปล่อยให้เป็นหน้าที่ของคณะนายจ้างโดยตรง เพราะคนเหล่านี้ก็ล้วนเป็นปัญญาชนเจริญแล้วทั้งสิ้น**

และมันดูเหมือนจะเป็นครั้งแรก ซึ่งพรานใหญ่ผู้เกรียงไกรอย่างเขา ไม่สามารถจะให้คำตอบในเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้ ภายในอาณาจักรไพรอันดำมืดนี้

ระหว่างที่ทุกคนปรึกษาหารือ ดารินเพียงคนเดียวเท่านั้นที่นอนหลับตานิ่ง ราชสกุลสาวอ่อนแอไปมากสำหรับคืนนี้ ไข้ขึ้นสูง กายร้อนจัด จนทำให้ทุกคนเป็นห่วง มาเรียคอยเขย่าเรียกสอบถามอาการอยู่ทุกระยะ เชษฐาก็คลำตัวน้องสาวอยู่บ่อยๆ

รพินทร์มองนิ่งมายังร่างที่นอนคู้สั่นนั้นด้วยแววตากังวล เขาตระหนักดีว่า หญิงสาวได้รับความตระหนกตกใจมากมายเพียงไร สำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ขวัญและกำลังใจของหล่อนกำลังสูญเสียไปมาก ประกอบกับสุขภาพที่เหนื่อยยากกรากกรำหนัก จึงทำให้เกิดอาการเจ็บป่วยขึ้น ลงแพทย์ประจำคณะเจ็บไข้ลงเสียคนเดียว คนอื่นๆ ก็มืดมนกันไปหมด ช่วยเหลือพยาบาลกันไปตามมีตามเกิด ยังโชคดีอยู่ที่ว่าหล่อนยังมีสติรู้สึกพอที่จะหายาให้ตัวเองได้ก่อนที่จะลงนอนสงบไป

กล่าวกันว่า ความมืด เป็นศัตรูอันร้ายกาจต่อจิตใจของมนุษย์ทุกคน ในความมืดมันเต็มไปด้วยสิ่งที่มองไม่เห็น และเมื่อไม่เห็นเสียอย่างเดียว ก็เดาไม่ถูกว่าอะไรมันจะมาในรูปไหน เมื่อประกอบกับเหตุการณ์ร้ายที่โผล่ราวีมาในรูปแปลก จิตใจก็เต็มไปด้วยความหวั่นไหวหวาดระแวงคอยผวาอยู่ทุกขณะจิต นับประสาอะไรกับชาวกรุงที่เข้ามาบุกบั่นท่องไพรด้วยความจำเป็นอันบีบบังคับ **แม้จอมพรานผู้ยิ่งยงสามารถดำรงชีพอยู่ในราวไพรได้เท่าๆ กับสัตว์ป่าตัวหนึ่ง ก็ยังยอมรับว่าประสาทของเขาเริ่มไม่มั่นคงนัก**

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นมหันตภัยแวดล้อมคณะอยู่ในขณะนี้ มันเกินความรู้เห็น ประสบการณ์ในชีวิตพรานอันช่ำชองของเขาที่เคยผ่านมาแล้ว แต่ละสิ่งล้วนยังหาคำตอบไม่ได้ทั้งสิ้น

ไอ้เสือหินในถ้ำตัวนั้น พร้อมทั้งคำบอกเล่าของตาพรานเฒ่าบุญคำ...

รอยตีนที่วัดได้จากขนาดของเสือตัวจริงซึ่งติดตามรังควานอยู่...

เสียงมโหระทึกดนตรีโบราณ ที่แว่วเข้ามากระทบโสตประสาท ทั้งเขาและเชษฐาพร้อมกัน แต่อีกสองพรานพื้นเมืองกลับไม่ได้ยิน...

ความฝันของ ดาริน วราฤทธิ์...

ไอ้เสือมหากาฬ ซึ่งตาไม่มีแสงสะท้อนตอบไฟฉาย แม้จะส่องตรงเข้าหน้า...

และท้ายที่สุด ชายลึกลับ ในเครื่องแต่งกายนักบวชที่ปรากฏร่างให้เขาและมาเรียเห็นเพียงชั่วพริบตา โดยไฟฉายของไชยยันต์...

สิ่งเหล่านี้ มันคืออะไร และอย่างไร

รพินทร์นั่งสูบบุหรี่ตัวต่อตัว ขอบรั่นดีจากไชยยันต์มาดื่มทั้งๆ ที่ไม่เคยไปร้องขอมาก่อน แล้วก็นั่งทอดสายตามองดูเปลวไฟในกองที่กินไม้ปะทุลั่นผลัวะผละเป็นจังหวะ สมองของเขาทำงานอย่างหนักหน่วงที่สุด

ชีวิตของคนถึง 10 คนในความรับผิดชอบ ดูจะอยู่ในขีดอันตรายยิ่งนัก มันรวมทั้งตัวเขาเองด้วย ซึ่งก็ไม่แน่ใจว่าจะผ่านพ้นสถานการณ์อันเลวร้ายนี้ไปได้หรือไม่

และมันเป็นครั้งแรกในชีวิตการเดินป่าของเขาที่หลับไม่ลง อะไรชนิดหนึ่งเข้ามาสะกิดเตือนใจอยู่เสมอว่ายามใดก็ตามที่เขาเผลอหลับไปแม้เพียงชั่วงีบเดียว เมื่อนั้นอันตรายที่รอคอยจังหวะนี้อยู่แล้วก็จะมาถึง

เป็นครั้งแรกอีกเหมือนกัน ที่คนอย่าง รพินทร์ ไพรวัลย์ ภาวนาขอให้ตะวันขึ้นเสียโดยเร็ว

ค่อยเงียบกันไปอีก ในกลุ่มของนายจ้าง ไชยยันต์นั่งกอดเข่าเอาหลังพิงกองสัมภาระ ซุกหน้าลงกับท่อนแขนทั้งสอง **ยามนี้อดีตนายทหารปืนใหญ่ไม่มีอารมณ์ขันใดๆ เกิดขึ้นทั้งสิ้น ดูเหมือนจะเป็นสัญญาณหรือมาตรวัดได้ว่า เวลาใดก็ตามที่บุคคลผู้นี้ยิ้มไม่ออก ยามนั้นเป็นวิกฤตการณ์เลวร้ายขีดสุด**

ความคิดของเขาล่องลอยไปไกล บางขณะก็คิดไปถึงชีวิตอันเคยเป็นสุขเพียบพร้อมอยู่ในเมือง คิดถึงชีวิตสังคมอันหรูหรา แวดล้อมไปด้วยความสะดวกสบายนานาประการ แล้วก็ถามตนเองว่า มันเป็นได้หรือ?

นี่มันเป็นความฝันหรือความจริงกันแน่ ที่เขาต้องมานั่งอยู่กลางไพรมหากาฬยามราตรีที่มีแต่มหาพิบัติภัย น่าหวาดสยอง เห็นหน้าผู้ร่วมชีวิตอยู่ด้วยกันเพียงไม่กี่คน ห่างไกลจากโลกอารยธรรมและแสงสีมาอย่างสุดหล้าฟ้าเขียว ประหนึ่งถูกตัดขาดโดดเดี่ยว อยู่ในอีกโลกหนึ่งต่างหากออกไป

โลกของความลี้ลับมหัศจรรย์อันไม่สามารถจะเข้าใจได้ และไม่เคยเชื่อมาก่อนว่ามันจะมีอยู่ในพื้นพิภพนี้

เชษฐาก็สูบกล้องอยู่คนเดียวเงียบๆ ลักษณะครึ่งนั่งครึ่งนอน นัยน์ตาขรึมเยือกมองฝ่าออกไปในความมืดเบื้องหน้าอย่างปราศจากจุดหมาย

มาเรียตะแคงตัวเบียดกายกอดร่างอันนอนนิ่งของดารินไว้ อย่างแสดงความรักใคร่ห่วงใย และไม่ต้องการห่างในภาวะเช่นนี้ เหตุการณ์ที่ผ่านและเผชิญร่วมกันมาแล้วทั้งอดีตและปัจจุบัน มันทำให้แหม่มสาวเลือดผสมมีความรู้สึกต่อ ดาริน วราฤทธิ์ เยี่ยงพี่น้องคลานตามกันออกมา แล้วมิช้ามินานหล่อนก็เผลอเข้าภวังค์เอาใบหน้าซบแนบกับตะโพกที่นอนตะแคงของราชสกุลสาวเคลิ้มๆ ไป

ที่น่าประหลาดอีกอย่างหนึ่ง ในการเฉลียวใจคิดของจอมพรานก็คือ ค่ำคืนนี้ไม่มีวี่แววของไอ้ค้างคาว หรือพวกผีกองกอยแผ้วพานเข้ามาใกล้ คงมีแต่เสือโคร่งดำและร่างของนักบวชลึกลับคนนั้นเท่านั้นที่โผล่เข้ามารบกวนประสาท

คืนนี้ ไอ้ค้างคาวยักษ์ไม่ออกล่าเหยื่อของมันหรือยังไง หรือว่าไปหากินทางด้านอื่นโดยไม่คิดจะหวนมาตอแยรังควานกลุ่มมนุษย์อีก แล้วเจ้าพวกผีกองกอยนั้นเล่า มันพากันไปไหนเสียหมด ทั้งๆ ที่ทุกคืนมาจะยกขบวนมาป้วนเปี้ยนอยู่ใกล้ที่พัก หรืออย่างน้อยก็มาร้องให้ได้ยินเสียง

บัดนี้ จิตใจของเขาหมกมุ่นอยู่กับบันทึกของเครเมอร์เกี่ยวกับศพตายซาก อันมีพฤติการณ์ประหลาดลี้ลับ และการติดต่อจองล้างผลาญของไอ้เสือโคร่งดำ เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับสิ่งที่ปรากฏขึ้นเมื่อหยกๆ นี้ มันยิ่งก่อให้เกิดเป็นปริศนาขึ้นเหลือที่จะกล่าวถูก

จริงอย่างที่ไชยยันต์เคยพูดไว้ คณะภายใต้ความรับผิดชอบของเขา 10 ชีวิต ที่พากันเอาตัวรอดมาได้จนกระทั่งบัดนี้ ก็เพราะแต่ละคนในคณะเพียบพร้อมไปด้วยความปรีชาสามารถและไหวทันต่อเหตุการณ์ ตลอดจนสามัคคีและทำงานช่วยเหลือกันได้อย่างสัมพันธ์ คนหนึ่งโง่ คนหนึ่ง

ฉลาด คนหนึ่งเผลอ อีกคนหนึ่งก็ไหวทันและตื่นพร้อม และคนหนึ่งอับจน อีกคนหนึ่งก็ยังพอจะมองเห็นลู่ทาง เขาเองก็ยังอดกังขาไม่ได้ว่า ในจำนวน 11 ชีวิตที่รวมกลุ่มกันอยู่นี้ ถ้าขาดใครไปเสียคนหนึ่ง ก็ไม่ทราบว่าโซ่ชีวิตของคนในคณะทั้งหมดจะขาดสะบั้นย่อยยับลงหรือไม่

เมื่อระลึกได้เช่นนั้น กำลังใจก็เริ่มกลับคืนมา ถูกแล้ว ไม่มีอะไรที่เขาจะต้องย่อท้อประหวั่นหวาดเลย

"คุณชายครับ"

เสียงแผ่วเบาของพรานใหญ่ กระซิบเรียกหัวหน้าคณะมา ท่ามกลางความเป็นดุษณีภาพอันยาวนาน เหมือนต่างคนต่างถูกสะกดให้เงียบงันไปด้วยอำนาจลึกลับที่มีอิทธิพลอยู่เหนือจิตใจยามนี้

"ฮือม์?"

"ผมยังไม่ได้เรียนอะไรให้คุณชายทราบอย่างหนึ่ง สำหรับเหตุการณ์เมื่อตอนย่ำค่าวันนี้"

"อะไร?"

"รอยเท้าของไอ้โคร่งมหากาฬที่ลงกินน้ำไว้ริมแอ่งมวก..."

"ทำไม?"

"มันมีขนาดเดียวกับอุ้งเท้าของเสือหิน ที่เราไปพบบนปากถ้ำเมื่อตอนเย็น วัดได้ไม่ขาดไม่เกิน"

ใบหน้าอันเคร่งเครียดตายด้านของสุภาพบุรุษในราชสกุล ผู้เป็นหัวหน้าคณะเบือนมาทางเขา ระบายควันจากกล้องยาเส้นออกทางช่องจมูกแช่มช้าตามจังหวะหายใจ

"คุณมีความคิดอย่างไร ก็บอกพวกเราไว้บ้าง จำไว้อย่างเดียวผู้กอง เวลาเช่นนี้การแสดงความเห็น และให้ความจริงกันชนิดตรงไปตรงมา จะช่วยพวกเราทุกคนให้ปลอดภัยยิ่งขึ้น ไม่ควรจะเก็บข้อคิดอะไรไว้เพียงคนเดียว"

"สำหรับเรื่องรอยตีนเสือจริง กับเสือหินที่มามีขนาดได้เท่ากันอย่างพอดีนี่ ผมไม่กล้าที่จะมีความคิดเช่นไรทั้งสิ้น แต่เมื่อพบเห็นและสัมผัสเข้ากับสิ่งอันชวนคิดนี้ ก็เลยตัดสินใจบอก"

"คงจะเป็นเหตุการณ์ตอนที่คุณปลีกตัวลงไปยังแอ่งน้ำมวกอีกครั้ง แล้วเมย์ยิงงูเห่านั่นกระมัง คุณหวนกลับลงไปพิจารณาดูรอยมันอีกครั้งเพื่อเปรียบเทียบ?"

"ครับ ตอนนั้นแหละ ผมไม่ได้กะดูด้วยสายตาเปล่า แต่วัดขนาดมาพร้อมเสร็จทีเดียวมันลงกันได้พอดี"

ไชยยันต์กับมาเรียคงจะม่อยไปแล้ว เพราะสงบนิ่งไม่มีปฏิกิริยาใดๆ ต่อการพูดกันอย่างแผ่วเบาซุบซิบของทั้งสอง

"ไม่เห็นคุณบอกเรื่องนี้กับพวกเราในตอนนั้น"

“ผมคิดว่ามันไม่เป็นสิ่งที่น่าสนใจนัก จึงไม่ได้บอกในขณะนั้น”

“แล้วทำไมถึงบอกขึ้นเดี๋ยวนี้...”

จอมพรานนิ่ง เชษฐากล่าวต่อมาขณะที่จ้องตาว่า

“เกิดเอะใจอะไรขึ้นมาบางอย่างแล้วไม่ใช่หรือ?”

“คุณชายว่า...มันจะเป็นไปได้หรือครับ?”

ภายหลังจากนิ่งไปนาน เชษฐาก็พึมพำขึ้นเหมือนจะรำพึงกับตนเอง

“ศพตายซากนับพันปี...เคลื่อนย้ายตัวเองไปได้อย่างลึกลับ เมื่อพ้นสายตาของเรา เสือโคร่งดำอันเป็นสัตว์มีชีวิต พอจวนตัวก็แปรสภาพเป็นก้อนหินยืนแข็งทื่อ...แน่ละ มันเป็น ‘สิ่งที่เป็นไปไม่ได้’ ในโลกที่เราเคยรู้จักมาแล้ว แต่สิ่งแวดล้อมมันก็มีอะไรสะกิดใจให้เราต้องคิด ไม่ว่าความคิดนั้นจะทำให้เราถอยหลังเข้าคลองเช่นก็ตาม รพินทร์ ผมอยากจะพูดว่า เราไม่ควรจะมองผ่านสิ่งเหล่านี้ไปเสียแล้ว”

“เราเห็นภาพเหล่านี้ คนละกาลเวลา...”

รพินทร์ ไพรวัลย์ กล่าวอย่างระมัดระวัง

“เราไม่ได้เห็นตำตา คาหนังคาเขา ในขณะที่มัน ‘มีปฏิกิริยาเปลี่ยนแปลง’ ไม่ว่าจะเป็นไอ้ศพตายซาก หรือไอ้เสือหินตัวนั้น เรากำลังลังเลและต่อสู้อยู่กับข้อเท็จจริงที่ว่ามันจะเป็นไปได้อย่างไร สิ่งแวดล้อมมันชวนให้เราคิดก็จริง แต่เหตุผลที่จะยืนยันก็ยังค้นไม่พบ ตราบใดก็ตามที่เรายังไม่มีโอกาสประจันกับมันซึ่งๆ หน้า ชนิดเห็นดำเห็นแดงออกไป แวบเดียวเท่านั้นที่ผมเห็นไอ้ผีตายซากนั่นมายืน แล้วมันก็หายไป มันเป็นศพนั้นจริงๆ หรือเปล่าก็ยังยืนยันไม่ได้ เพียงแต่อนุมานเอาตามสายตาไม่กี่อึดใจ ตามเข้าไปจนถึงตำแหน่งที่เราเชื่อว่า มันจะต้องจนมุมรอคอยอยู่ เราก็ไปพบกับภาพ อันเป็นหินสลักสัณฐานละม้ายเสือตัวที่มีชีวิตไม่มีผิด เหตุการณ์มันทำให้เราไม่กล้าจะวินิจฉัยเช่นไรลงไปแน่ชัดได้”

“มันเป็นสิ่งที่เราจะต้องพิสูจน์ไปทีละขั้น คำตอบต้องมีแน่ เพียงแต่เรายังไปไม่ถึงเท่านั้น เดี๋ยวนี้ผมไม่ยี่หระอะไรเสียแล้ว มันจะเป็นอะไรมาในรูปไหนก็ได้ทั้งสิ้น ขออย่างเดียวให้พวกเราพร้อมที่จะเผชิญด้วยขวัญและสติเท่านั้น คุณหนักใจมากไหม?”

เชษฐาเห็นรอยยิ้มบางๆ ปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากอันแห้งผากนั้น

“ครับ ผมยอมรับว่าหนักใจมากทีเดียว พรานอาชีพอย่างผม ไม่สามารถจะใช้วิชาชีพให้เป็นประโยชน์ได้เสียแล้ว เมื่อเข้ามาเหยียบป่านรกดำนี่”

นายจ้างสั่นศีรษะแช่มช้าไม่เห็นด้วย ยิ้มตอบมาอย่างปลอบใจ

“ตรงกันข้ามกับผม ผมยังมั่นใจอยู่เสมอว่ามันจะเป็นป่าอาถรรพณ์สักขนาดไหน ก็ไม่เหนือไปกว่าตบะพรานของรพินทร์ ไพรวัลย์ ไปได้ ช้าหรือเร็วเท่านั้น ก่อนที่คุณจะสะกดกำราบมันลง”

“นั่นเวลาเท่าไหร่แล้วครับ?”

“ตีสี่กว่าแล้ว”

“อีกสองชั่วโมงก็จะสว่าง ผมคิดว่าหมดระยะที่มันจะเล่นงานเราแล้ว คุณชายงีบเสียเถอะครับ”

“ไม่ต้องห่วงหรอก ทนไม่ไหวผมก็คงม่อยไปเอง”

“ผมจะออกไปผิงไฟ มันหนาวเย็นเหลือกำลัง เสื้อของผมบางไปหน่อยสำหรับอากาศที่นี่”

เขาบอก พร้อมกับลุกขึ้น ลอดตัวออกมาจากชายกระโจมผ้าพลาสติกกันน้ำค้าง ซุกมือทั้งสองไขว้ประสานกันเข้าไปในอกเสื้อแจ็กเกตชนิดเบาบาง ที่ใช้ใส่อยู่เป็นประจำในเวลากลางคืน

“อย่าลืมที่สั่งไว้ ผมไม่ต้องการให้คุณออกนอกบริเวณแค้มป์ จนกว่าจะสว่าง!

หัวหน้าคณะกำชับมา

พรานของเขาทั้งสี่ รวมทั้งส่างปาและคะหยิ่นก็ทยอยกันเข้ามารวมกลุ่มด้วยทันที เมื่อเข้าไปย่างตัวอยู่ริมกองไฟ สีหน้าและแววตาของคนเหล่านั้น บอกความรู้สึกภายในให้ทราบได้ โดยไม่จำเป็นต้องอธิบายออกมาด้วยคำพูดใดๆ ทั้งสิ้น

“นาย! ไอ้ที่มายืนให้นายกับนายแหม่มเห็นเมื่อครู่มันไม่ใช่คนหรอก แต่เป็นเจตภูตของไอ้เสือโคร่งดำตัวนั้น!”

บุญคำกระซิบเสียงสั่นกระเส่า คางสั่นกระทบกันอยู่กราวๆ ด้วยความหนาวระคนความหวาด

“บุญคำรู้ได้อย่างไร”

เขาถามเสียงต่ำๆ มองดูตาพรานเฒ่าเจ้าแห่งนิยาย ด้วยสายตาติดิง บุญคำทำหน้าลอกแลก อึกๆ อักๆ อยู่ในลำคอ อธิบายไม่ถูกเหมือนกัน

“อย่าเลอะเทอะ เข้าป่าเข้ารกนักเลยน่า บุญคำ ขณะนี้เราเองก็บุกอยู่ในป่าอันลึกที่สุดแล้ว พยายามเหนี่ยวรั้งใจไว้บ้าง”

“คะหยิ่นเกิดมาไม่เคยเห็น ไม่เคยแม้แต่จะได้ยินว่าเสือตัวไหนตามันไม่ตอบแสงไฟส่องเห็นตัวแล้วก็ยังดูไม่รู้ว่ามันหรือเปล่า”

คะหยิ่นสอดมาอีกคน หน้าซีดเผือด หวาดกลัวขีดสุด

“หลายๆ อย่างที่เราไม่เคยเห็น และไม่เคยรู้มาก่อน เราก็ได้มาเห็นมารู้ในนรกดำแห่งนี้ ไม่เห็นมีอะไรจะต้องแปลกใจตื่นกลัวไปเลย เลิกนิสัยขี้ขลาดของเจ้าเสียทีคะหยิ่น ป่านี้เราขลาดเมื่อใด เราพ่ายแพ้เมื่อนั้น ความกล้าหาญเท่านั้นที่จะช่วยให้เราชนะมันได้”

“คะหยิ่นไม่กลัวคน ไม่กลัวสัตว์ แต่คะหยิ่นกลัวผี”

“ถ้าผีมีอำนาจกว่าคน โลกนี้ก็ควรจะเป็นโลกของผี ไม่ใช่โลกของคน”

“นายพูดถูก ส่างปาเองก็กลัวเสียจนไม่กลัวแล้ว ขอให้มันโผล่ตัวให้เห็นชัดเถอะ ส่างปาจะยิงมันเอง”

เจ้าต่องสู่ยืดอกขึ้นประกาศ ขยับไรเฟิลในมือชูขึ้น

“ถ้าเอ็งเก่งจริงเหมือนพูดละก็ เอ็งก้าวออกไปให้พ้นเขตกองไฟนี่ไอ้สีดองาด้วน”

บุญคำชี้หน้า ร้องท้ามา

ส่างปายิ้มแหยๆ “ลุงคำต้องออกไปกับข้าด้วยซิ”

“ฤย!”

“ตอนที่นายนั่งคุยกับเจ้านาย อยู่ในที่นอนเมื่อครู่ พวกผมได้ยินเสียงมันเดินอยู่หลังหินด้านนี้...”

จันชี้มือออกไปทางด้านหนึ่ง

“แต่เป็นเสียงเสือ ไม่ใช่เสียงคน ช่วยกันส่องไฟก็ไม่เห็นตัว พอดับไฟก็ได้ยินเสียงอีก พักใหญ่จึงเงียบสนิทไป”

รพินทร์ยิ้มแสยะ มองไปยังพรานทุกคนที่แวดล้อมรอบกายเขาอยู่

“ดีแล้วที่มันพยายามเข้ามาใกล้เรา ขอให้เป็นอย่างนี้ทุกคืนเถอะ เราจะได้ไม่ต้องลำบากไปตามมันให้เหนื่อยแรง คราวหลังอย่าเพิ่งส่องไฟจนกว่าจะแน่ใจว่า ถ้าส่องต้องเห็นตัว”

“มันลองดีกับนายเหลือเกิน ทำไมนายไม่ออกตามมันเสียตอนนี้ เกิดไปกับนายเอง”

เกิดถามโพล่งขึ้นด้วยนิสัยอันบ้าดีเดือดประจำตัว

“นายใหญ่ห้ามขาด ไม่ให้ฉันตามมันออกไป”

“ไอ้เกิดอย่าเสือกยุดี!...”

เส่ยหันไปตวาดเบาๆ ตาเขียว แยกเขี้ยวเข้าใส่สหายวัยเดียวกัน

“นายไม่ตามออกไปน่ะดีแล้ว มันไม่ใช่เสือ มันเป็นอะไรก็ไม่รู้ ยิ่งกลางคืนมันยิ่งมีอำนาจ กลางวันก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ถึงข้าจะไม่เห็นตัวมันเลย ข้าก็มีหูที่จะฟังเหมือนพวกเอ็งทุกคนเหมือนกัน ไอ้นรกจกเปรตนั่น บางทีก็เดินสี่ตีน บางทีก็เดินสองตีน แล้วเอ็งทายถูกหรือว่ามันเป็นอะไร!

รพินทร์นอนคุยอยู่กับกลุ่มพรานพื้นเมืองริมกองไฟนั้น โดยไม่ได้ย้อนกลับเข้ามาภายใต้เพิงพักนอนของกลุ่มนายจ้างอีก เขาหลับๆ ตื่นๆ จนกระทั่งฟ้าสาง บุญคำลุกขึ้นชวนออกเดินสำรวจบริเวณจึงคว้าปืนออกไป

เชษฐา วราฤทธิ์ ถูกเขย่าปลุก งัวเงียขึ้นมาด้วยความอ่อนเพลีย ประสาทหูอันลั่นกริ่งเพราะความอดนอน แว่วเสียงพวกพรานพื้นเมืองพูดอะไรกันโวยวายขรมอยู่รอบตัว พอขยี้เปลือกตาลืมขึ้นอย่างแสบพร่าก็เห็น ดาริน มาเรีย และไชยยันต์ลุกขึ้นก่อนแล้ว และคนที่กำลังเขย่าปลุกเขาคือไชยยันต์นั่นเอง ส่วนพรานใหญ่รพินทร์ยืนห่างออกไปเล็กน้อยเบื้องหน้า ดารินกับมาเรียกำลังรุม

ล้อมซักถามอะไรอยู่แซดฟังไม่ได้ศัพท์ ที่ได้ยินชัดเจนที่สุด ก็เสียงตะโกนกรอกช่องหู โดยสหายของเขา

"ตื่นเร็ว เชษฐา!"

"เกิดอะไรขึ้น?"

"ไอ้เสือหินที่เราไปพบในถ้ำตัวนั้น มัน...มันหายไปเสียแล้ว!! มันหายไปจากที่มันเคยยืนอยู่!!"

เสียงนั้นแผดก้องมาฟังแทบไม่เป็นภาษา